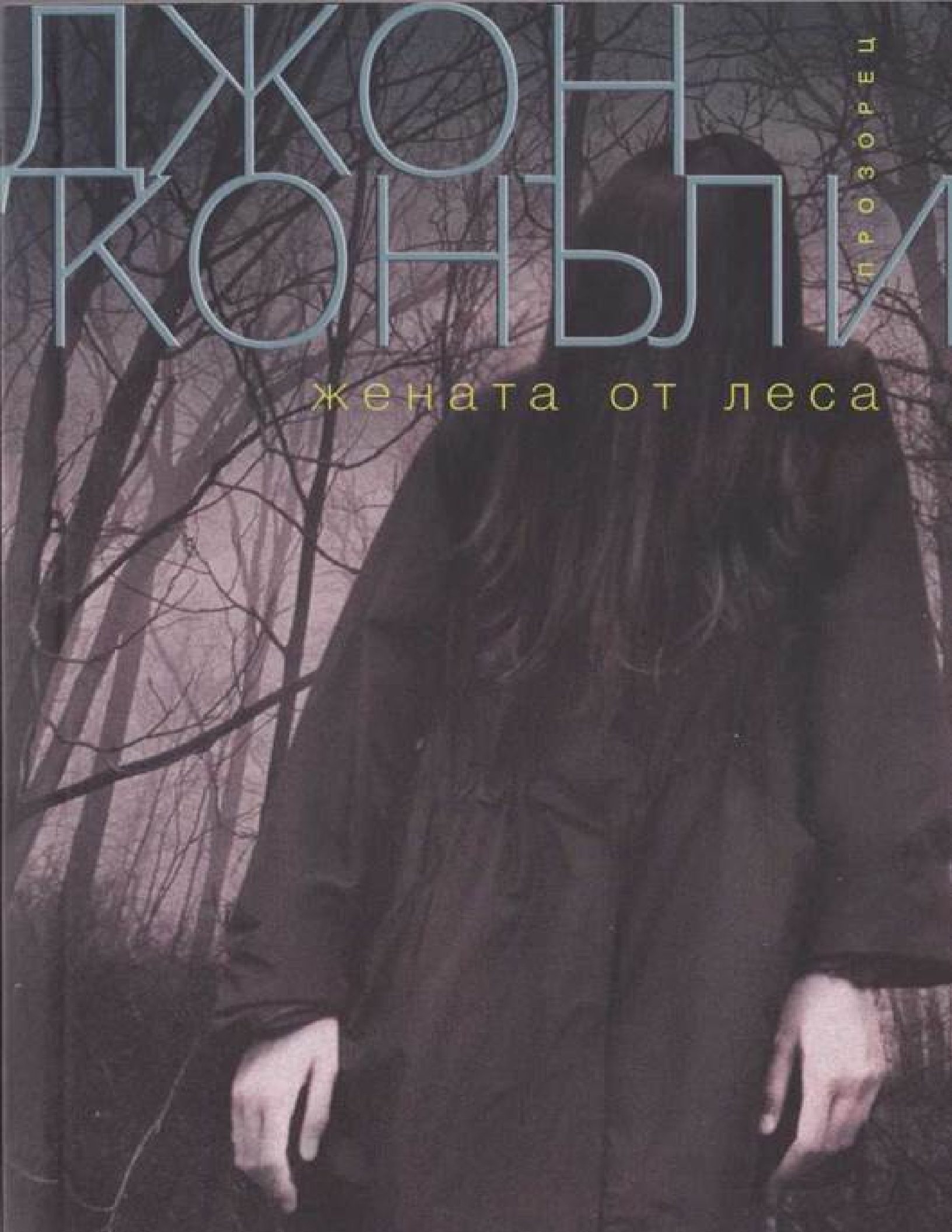

ДЖОНЪНЪЛЪИ

ПРОЗОРЕЦ

жената от леса

На Стив Фишър

|

*И ще ви отщета за ония години,
Които изпоядоха скакалци*

Йоил 2:35¹

1

Барът беше едно от по-новите попълнения на брега на Портланд, въпреки че това беше доста относително, като се имаха предвид бързите темпове на развитие на града. Паркър се чудеше дали в живота на всеки човек настъпва момент, когато му се ще прогресът да поспре. Друг път обаче му се струваше, че цялото това лъскане на фасадите се дължи именно на факта, че повечето хора си остават такива, каквито винаги са били. И все пак му се искаше поне някои фасади да изглеждаха постарому, поне още малко.

Съществуването на бара беше указано само от една малка табела на тротоара, защото той се намиреше на гърба на един стар склад

встрани от улицата и в противен случай щеше да бъде трудно, ако не и невъзможно, някой да го намери.

Може би и затова Луис толкова го харесваше. Ако зависеше от него, той щеше да махне и тази табела и да издава подробности за местоположението на бара само на онези, чиято компания бе готов да изтърпи, а това означаваше, че издръжката на заведението щеше да падне изцяло върху плещите на около петима души в целия свят.

Тази вечер не се налагаше да прибегва до подобни тактики, за да се радва на така желаното спокойствие. Имаше само шепа клиенти - млада двойка на една от ъгловите маси, двама по-възрастни мъже, които ядяха бургери на бара, Паркър и Луис. Паркър току-що беше получил чаша вино. Луис пиеше сухо мартини. Може и да не беше първото му, но при него бе трудно да се каже.

- Как е той? - попита Паркър.
- Объркан. Боли го.

Няколко дни преди това партньорът на Луис, Ейнджъл, беше претърпял операция в нюйоркска болница, при която му бяха извадили тумор с размерите на яйце и част от дебелото черво. Процедурата не беше минала съвсем гладко и възстановяването нямаше да е лесно. Очакваше го химиотерапия на всеки три седмици през следващите две години и риск от нови образувания. По тази причина обаждането на Луис, за да го информира, че е в града, изненада Паркър. Самият той мислеше да отскочи до Ню Йорк, за да отиде на свиждане на Ейнджъл и да предложи помощта си на Луис. Вместо това Луис седеше на масата до него в Портланд, а партньорът му лежеше в болницата, натъпкан до уши с лекарства.

Луис и Ейнджъл обаче бяха уникален случай сами по себе си: престъпници, любовници, убийци и кръстоносци за кауза, която нямаше

друго име освен това на Паркър. Движеха се през живота със свой собствен ритъм.

- А ти как си?

- Гневен - отвърна Луис. - Загрижен и уплашен, но преди всичко гневен.

Паркър не каза нищо; само отпи от виното си, заслушан в корабната сирена, която се чуваше в нощта.

- Не предполагах, че ще се върна толкова бързо - продължи той, сякаш отгатнал неизречения въпрос на Паркър, - но трябваше да си взема някои неща от къщи. А и без Ейнджъл не се чувствах добре в нийоркския апартамент. Като че стените ме притискаха. Как е възможно това? Как може да ти се струва по-тясно с един човек по-малко? В Портланд е друго. Не е толкова свързано с него. Затова днес отидох да го видя, а после продължих направо към „Ла Гуардия“. Искях да избягам.

Той отпи от коктейла си.

- А и не мога да ходя всеки ден в болницата. Не искам да го гледам такъв. - Обърна се и погледна Паркър. - Така че предлагам да говорим за нещо друго.

Паркър разглеждаше съсредоточено света през лещата на чашата си.

- Фулчи мислят да си купят бар - каза той.

Поли и Тони Фулчи бяха портландският вариант на Туидълдум и Туидълди, ако човек можеше да си представи последните надрусани (безуспешно) с антипсихотици, с телосложение на бронетранспортъори и склонност към пристъпи на целенасочено насилие, което често, но невинаги, бе предизвикано от сериозна провокация, който термин в техния случай бе крайно размит и варираше от нагрубяване и некадърно

паркиране до физическо нападение и опити за убийство.

Луис едва не се задави с питието си.

- Майтапиш се. Нищичко не са ми казали.

- Сигурно са се страхували да не се задавиш - явно с основание.

- Но барът е бизнес. С редовни клиенти. Имам предвид обикновени човешки същества.

- Да, но ги гонят от почти всички дупки в града, с изключение на „Мечката“, и то само защото Дейв Еванс не иска да ги обиди. Пък и държат лошите елементи на разстояние, въпреки че самият Еванс понякога не може да си представи по-лоши елементи от тях самите. Поли каза, че се страхували да не заживеят в коловоз, а и имали малко пари от някакво старо наследство, които искали да инвестират.

- Завещание ли? Що за наследство?

- Предполагам, написано с допряно до челото дуло. Явно си го къртат от години.

- Докато страстите поотшумят?

- Докато съвсем отшумят.

- Сами ли ще го обслужват, или се надяват на някаква клиентела?

- Търсят си барман.

- Ще трябва да е някой по-луд и от тях самите.

- Това се оказва сериозна пречка за начинанието.

- Ти би ли работил в техен бар?

- Поне ще съм спокоен, че няма да имам неприятности.

- Не, ще си спокоен, че няма да имаш *външни* неприятности.

- Ако успеят да го отворят, ще се наложи да ги подкрепиш.

Иначе много ще се засегнат. Знаеш колко държат на двама ви с

Ейнджъл.

- За което си виновен ти.
- Аз просто улесних запознанството ви.
- Както плъховете са улеснили чумата.
- Тц-тц.

Луис допи мартинито си и вдигна празната чаша към бармана.

- Знаеш ли, тази новина ме разведри - каза той.
- Така и предполагам.
- Работиш ли върху нещо?
- Само някакви бумажки за Мокси. Нищо особено.

Мокси Кастин бе един от най-колоритните образи в правния свят на Портланд. Със зле скроените си костюми и клоунски маниери той изглеждаше съвършено ненадежден, но опитът на Паркър го беше научил, че само надеждните люде са готови да надянат премяна, която говори обратното. Мокси плащаше добре и навреме, което го превръщаше в *rara avis*² не само в юридическите кръгове, но и в повечето други области. Освен това Мокси познаваше добре повечето - макар и не всички - дела на Паркър, включително тайното споразумение с Федералното бюро за разследване, което всеки месец носеше определена сума по сметката му в замяна на консултантски услуги. Не можеше да се каже, че Мокси одобрява безусловно тази договорка, но пък и Паркър ясно съзнаваше, че това е сделка с дявола.

- Струваш ми се уморен като за човек, който не прави нищо особено - отбеляза Луис.
- Не спя добре.
- Кошмари?
- Не съм сигурен, че винаги успявам да разгранича сънищата от реалността. Понякога, когато съм буден, е още по-страшно.

Паркър вече разпознаваше признаците на депресията, която витаеше над него още от пубертета, но беше започнала да го измъчва по-осезаемо след онази престрелка, в която едва не загина. Знаеше, че скоро ще му се наложи да потърси уединение. Щеше да изпита желание, дори потребност да остане сам, защото дъщеря му най-често му се явяваше тъкмо в такива моменти.

- Веднъж Ейнджъл ми каза нещо...

Паркър зачака. Луис сякаш беше прочел мислите му или беше съзрял мимолетното бяло на изгубеното дете в очите му.

- Каза, че според него ти виждаш Дженифър и че тя ти говори.
- Дженифър е мъртва.
- Моите уважения, но не това е важното.
- Както казах, трудно ми е да отделя сънищата от реалността.
- Знаеш ли, въобще не мисля, че ти е трудно.

Времето минаваше бавно.

- Някога сънувах баща си - каза Луис.

Паркър знаеше, че баща му беше попаднал в ръцете на агресивни фанатици, които го бяха обесили на дърво и запалили. Много години по-късно Луис ги бе намерил и изгорил дървото, на което беше загинал баща му.

- Идваше в съня ми - продължи той, - обгърнат от пламъци, и устата му се движеше, само че нищо не излизаше от нея или поне аз нищо не разбирах. Питях се какво се мъчи да ми каже. Накрая реших, че се опитва да ме предупреди. Мисля, че ми казваше да не търся отмъщение, защото знаеше в какво ще се превърна, ако го направя. Сънувах го и знаех, че сънувам, но когато се събудех, усещах миризмата му в стаята - на лайна и бензин, дим и овъглено месо. Казвах си, че си въобразявам, че това са познати миризми, че сънят ме кара да сглобявам

парчетата по този начин. Но миризмата беше силна, много силна; оставаше по косата и кожата ми през целия ден, а понякога и други хора я усещаха. Питаха ме защо мириша така, а аз нямах отговор или той нямаше да им хареса; предполагам, не харесваше и на мен. Това ме плашеше. Преследваше ме почти цял живот. Само Ейнджъл знаеше за това. Той усещаше миризмата; усещаше я, когато се събудех до него след кошмара, а аз не исках да го лъжа, защото никога за нищо не съм го лъгал. Затова му разказах, както разказвам и на теб сега, и той ми повярва, също както знам, че и ти ми вярваш. Баща ми вече не идва толкова често, а когато ме навещава, това не ме разстройва. Знаеш ли защо? Заради теб. Защото с теб видях неща, преживях неща, които ме накараха да разбера, че не съм луд и не съм единствен. Нещо повече: във всичко това има някаква утеха. Мисля, че затова дойдох тук днес и затова ти се обадох. Знам, че ако изгубя Ейнджъл, ще го намеря отново. Преди това ще направя този свят на парчета и може би ще изгоря като баща си, но това няма да бъде краят за двамата ни с Ейнджъл. Той ще ме чака от другата страна и заедно ще продължим нататък, каквото и да значи това. Знам го благодарение на теб. Много хора съм наранил - някои го заслужаваха, други - не, въпреки че тогава разликата не означаваше нищо за мен, а и сега не означава кой знае какво. Можех да мисля повече какво върша, но предпочетох да не го правя. Ръцете ми са изцапани с кръв и още много кръв ще пролея, преди да приключа с този живот, но ще го направя, защото следвам друг път, *твоя* път; ще пожертвам себе си, защото трябва, защото това е моето изкупление. В замяна ще мога да бъда завинаги с Ейнджъл. Такава е сделката. Кажи го на дъщеря си следващия път, когато я видиш. Кажи ѝ да го предаде на своя бог.

Паркър го гледаше сериозно.

- Колко точно изпи?

Неподвижен покой изпълни целия бар. Всички други изчезнаха. Останаха само те двамата и никой друг.

Луис се усмихна.

2

Над скована в ледове гора, над покрити със сняг полета, в покрайнините на едно градче в северозападната част на щата, близо до една къща в края на Великите северни гори...

В една приказка.

Момченцето се казваше Даниел Уийвър. То беше на пет години, а лицето му имаше сериозното изражение, характерно само за чертите на най-малките и най-старите. Очите му, много тъмни, бяха втrenchени в жената пред него: Холи, майка му, въпреки че ако ги разделяха, никой непознат не би ги събрал отново по външни прилики. Тя беше руса, а Даниел - чернокос, тя - румена, той - блед, като светлина и сянка. Тя го обичаше, беше го обикнала от първия миг, но темпераментът му, също като цветовете, ѝ беше чужд. Подхвърлено дете, би казал някой - оставено в люлката на мястото на истинския ѝ син, по-спокойна и мила душа, отведена дълбоко под земята при по-старите души, за да осветява недрата ѝ с духа си.

Само че нямаше да бъде вярно. Даниел може и да беше откраднато дете, но не по този начин.

Гневните детски изблици го застигаха внезапно като лятна буря: свирепи пристъпи, придружени от викове и сълзи, а често и от насилие,

което се изливаше само върху неодушевени предмети. В такива моменти никоя играчка не беше в безопасност, никоя врата не беше недостойна за тряскане и ритници, но колкото и да бяха страховити, тези настроения си оставаха редки и краткотрайни, а след като отминеха, момчето изглеждаше замаяно, като че ли смутено от собствените си способности.

Висините на радостта му не успяваха да компенсират дълбините на отчаянието му, но какво от това? Въпреки че на Холи понякога ѝ се искаше синът ѝ да приема по-спокойно света, да не бъде толкова подозрителен към него. Но той беше твърде чувствителен и извън обичайната си среда - дома си, къщата на баба си и дядо си и гората, - беше винаги нащрек.

Дори между сигурните стени на собствения си дом той понякога имаше моменти като този, когато го обземаше непонятен страх и не стоеше сам, а намираше утеха в присъствието на майка си и нейните приказки.

Книгата в ръцете на Холи Уийвър беше английско издание на приказките на Братя Грим от 1909 г., с илюстрации от Артър Ракам. Неизвестно защо, в томчето бяха добавени няколко празни страници от различен вид хартия. Това продължаваше да бъде най-ценната книга в дома им, която според интернет струваше стотици долари. Можеше да струва и много повече, ако беше подписана от самия Ракам: тези екземпляри вървяха по десет-петнайсет хиляди долара - повече, отколкото Холи някога бе имала наведнъж и със сигурност повече, отколкото би могла да си представи да плати за книга.

Но Холи не знаеше кой знае какво за колекционирането на книги, а и никога не би ѝ хрумнало да се раздели с тази, дори и да можеше да я продаде. Тя бе част от наследството на сина ѝ, връзка с друга жена,

която вече си беше отишла.

Даниел като че ли разбираше важното ѝ значение, въпреки че Холи никога не му бе разказвала за него. Дори в най-яроствните си изблици той внимаваше да не повреди книгите си, а тази заемаше гордо място на най-горната лавица. Когато беше уплашен или изнервен, майка му четеше от нея и той скоро заспиваше. Тя имаше чувството, че вече може да рецитира повечето приказки наизуст, но във вземането на книгата от полицата и разтварянето ѝ имаше ритуални елементи, които не можеха да бъдат пропуснати и трябваше да бъдат точно изпълнявани всеки път.

Дори сега, когато приказката, която щеше да му разкаже, не беше напечатана в книгата.

- Разкажи ми специалната приказка - каза Даниел и майка му разбра, че това е една от онези ноци, в които го измъчваха твърде сложни емоции, за да бъдат назовани с думи.

- Коя приказка? - попита тя, защото такъв беше ритуалът.

- Приказката за Жената от леса.

Холи беше измислила това заглавие. Наречете го момент на слабост. Или прикрита изповед.

- Не искаш ли някоя от другите?

Поклащане на главата и огромни черни очи, които не мигат.

- Не, само тази.

Холи не възрази, а прелисти книгата до края, където с червен конец бяха прихванати няколко допълнителни страници. Тя не беше Ракам, но я биваше в рисуването и беше изляла сърцето си в тази приказка за Даниел. Даже беше премерила и изрязала листовете така, че да отговарят на оригиналните, а думите бе написала на ръка с калиграфски почерк.

Тя се покашля. Това беше нейното покаяние. Ако истината някога излезеше наяве, щеше да настоява, че се е опитала да му я каже, по неин си начин.

- Имало едно време - подзе тя - една девойка. Тя била отвлечена от чудовище...

Даниел вече спеше, книгата беше върната на мястото си. Холи лежеше в собственото си легло и гледаше тавана. Сега започваше нейното наказание.

Защото и то бе винаги едно и също.

„Имало едно време една девойка. Тя била отвлечена от чудовище. Чудовището принудило принцесата да се омъжи за него и тя родила момченце.“

Очите на Холи се затваряха.

„Ала вместо грозно като чудовището момченцето се родило красиво като майка си. Чудовището се ядосало, защото искало синът му да прилича на него, и рекло на принцесата...“

Гората, пет години по-рано. Снегът валеше и бавно покриваше прясно разровената земя.

„Щом не мога да създам момче, уродливо отвън, ще го направя противно отвътре. Ще бъда жесток към него, за да стане и то жестоко към другите.“

Един мъж се отдалечава, нарамил кирка и лопата на дясното си рамо, а вятърът развява дългата му коса.

„Със сила ще го науча да подчинява другите със сила. Никаква милост няма да имам, за да няма и той милост към хората.“

Мрак и пръст: гроб.

„Ще го извая по свой образ и подобие и ще го направя свой син...“

3

Кадилак, в щата Индиана, далеч не беше най-интересното място, но и не беше напълно сиво. Разполагаше с основната инфраструктура, необходима за минимално човешко удовлетворение - училища, барове, ресторанти, бензиностанции, два търговски центъра, няколко завода - без нищо, доближаващо се до сърце или душа, поради което беше по-малко град от някои селища, върнати сякаш от оня свят към някакво подобие на живот.

Една табела в северните покрайнини оповестяваше побратимяването на града с Кадилак в щата Мичиган, въпреки слуховете, че събитието се е приело като неприятна изненада от жителите на последния - нещо като откриването на неподозиран брат, живеещ извън закона и дебнеш навинни странници, което вероятно обясняваше липсата на сходни рекламни материали по темата в Мичиган.

Или пък, мислеше си Лейла Патън, побратимяването е било подписано, без никой от Мичиган да си е направил труда да посети града в Индиана, и едва когато този пропуск е бил поправен, жителите на Мичиган са осъзнали грешката си и са решили да не споменават повече за връзката си с едноименния си побратим. Единственото, което знаеха хората в Кадилак, Индиана, бе, че никой от Кадилак, Мичиган, не

е откликвал на опитите им за комуникация от много години насам и нямаше смисъл да пращат някого, който да разбере защо, тъй като Северен Мичиган беше твърде далеч, за да се разкарва напразно.

Доколкото ѝ беше известно, мичиганският Кадилак беше кръстен на френския изследовател Антоан дьо Ламот-Кадилак - основателят на Детройт, но това се бе случило чак към края на деветнайсети век. Преди това градчето се казвало Клам Лейк - смотано име, откъдето и да го погледнеш³. От друга страна, никой в Кадилак, Индиана, не знаеше откъде се е взело названието на техния град. Най-правдоподобното обяснение беше, че някога на главната улица се е появил „Кадилак“ и някой местен е останал толкова шашнат от тази демонстрация на прогрес, че до края на дните си е говорил само за това. По същата логика Кадилак можеше да се казва Самолет, Феминист или Евреин.

Е, може би без последните две, реши Лейла.

Лейла Патън беше на двацет и четири, с мъдростта на петдесетгодишна. Ако младежта в градчето се делеше естествено на два лагера - онези, които се надяваха (или се бяха примирили), че ще работят, гледат семейство, остаряят и бъдат погребани в Кадилак, и онези, които възнамеряваха да си бият камшика при първа възможност, то Лейла представляваше екстремното крило на втората групировка. Баща ѝ почина, когато беше на седемнайсет - аневризма на пода на металопреработващата фабрика, в която беше работил на смени през целия си живот; отиде си, преди линейката да стигне до портите. Майка ѝ нямаше този късмет. Нейното умирање - от левкемия - беше дълго, бавно и протяжно. Нямаха достатъчно пари, за да наемат болногледачка, така че цялото бреме по грижите за нея падна върху плещите на Лейла и помощта на неколцина приятели и съседи. По тази причина се наложи да откаже стипендията в Музикалния факултет „Джейкъбс“ на

Университета на Индиана в Блумингтън. Увериха я, че стипендията ще я чака, докато обстоятелствата ѝ позволят да продължи образованието си, но Лейла виждаше как това възможно бъдеще постепенно се изпарява. Така се случваше с живота: изплъзваше се минута по минута, час по час, все по-бързо и бързо, докато целият се изниже. Човек усещаше как се отдалечава - точно в това беше проклятието - и колкото повече се мъчеше да се вкопчи в него, толкова по-бързо му се изнизваше между пръстите.

Което и беше причината за невидимите изгаряния от въже по дланите на ръцете ѝ.

Цялото това нещо - смъртта, болестите, отложените или отхвърлените възможности - не помогна на Лейла да обикне повече родния си град, особено след като се налагаше да работи като сервитьорка в „Добис Дайнър“. Това означаваше всеки божи ден да обслужва поне половината задници в Кадилак, а другата половина - на следващия ден. Парите обаче ѝ бяха нужни: стипендията беше щедра, но не толкова, че да мине без допълнителни средства, ако не искаше да живее на ориз и фасул. Спестяваше колкото можеше, но болестта на майка ѝ всмукваше парите като вакуум, а бедните умираха по-трудно от богатите.

Така минаваха дните ѝ: в чистене, придумване, готвене, спане, сервиране и свирене на пиано у дома или, благодарение на благоволенieto на някогашния ѝ учител по музика в гимназията - на похубавия инструмент в училищния кабинет. И в молитви: молеше се за чудо, молеше се болките на майка ѝ да свършат, молеше се в „Джейкъбс“ да имат търпение, молеше се някой ден да види как Кадилак се смаява в огледалото на колата ѝ и после изчезва, за да не го зърне никога повече.

О, и в едно кипене. Отвътре постоянно ѝ кипеше, защото, ако случайно не е станало ясно, Лейла Патън мразеше Кадилак в червата си.

*

Наближаваше девет и половина вечерта в събота и „Доби“ скоро щеше да затваря. Лейла беше една от последните работещи сервитьорки, както почти винаги през уикендите. Това не я притесняваше особено - тя нямаше толкова много приятели, че да се затруднява с графика. Освен това се погаждаше добре с главния готвач, Карлос, и най-вече със самия Доби, който никога не си вземаше почивни дни и живееше във фургон зад заведението, където от време на време се забавляваше с една местна вдовица на име Естер Бакмейър.

Доби беше нисъчък, пълен мъж, който преваляше шейсетте, с тънка коса, която, ако времето налагаше носенето на шапка, при свалянето на въпросната шапка щръкваше право нагоре. Доби беше роден в Елкхарт, но се беше преместил в Кадилак още като дете, когато майка му се залюбила с някакъв механик на име Ленарт, съсобственик на тогавашния единствен гараж в града. Доби започнал работа за брата на Ленарт, който притежавал един от осемте ресторанта в Кадилак, от които сега бяха останали само четири. Когато дошло време да се оттегли от бизнеса, Доби отдавна бил посочен за негов наследник.

Доби беше единственият жител на Кадилак, който всяка сутрин получаваше „Ню Йорк Таймс“ на прага си; абониран беше също така за „Ню Репъблик“ и „Нешънъл Ривю“, както и за „Ню Йоркър“, от който изрязваше картинки, които лепеше на плексигласа около касата. Освен големия фургон, в който живееше, притежаваше още три по-малки, в които се помещаваше библиотеката му - Доби беше утвърден търговец

на стари и редки книги. Във фургоните имаше и походни легла, на които през годините пускаше да спят разни бездомници в замяна на лека домакинска работа. Някои оставаха само няколко нощи, други - по седмица-две, но малцина се задържаха по-дълго. Повечето бяха млади жени, всичките бяха изтощени и уплашени. Лейла се беше сприятелила с някои, но не виждаше смисъл да любопитства и рядко научаваше нещо за живота им. Имаше обаче и изключения: Алис - момичето, което ѝ показва белезите от изгорено по корема и гърдите, където баща ѝ си гасял цигарите; Хана, чийто съпруг обичал да наказва прегрешенията - реални или въображаеми, като ѝ вади по един зъб за всяко престъпление; и...

Не, по-добре да не мисли за тази, последната, за да не би да каже името ѝ на глас.

В крайна сметка момичетата продължаваха по пътя си или идваха по-възрастни жени с коли да ги вземат. В това, което правеше Доби, нямаше и намек за непристойност, а жителите на Кадилак - в пристъп на човечност, който Лейла се опитваше да игнорира, за да спаси собствените си предразсъдъци - или се правеха, че не виждат, или даже му помагаша, като се грижеха да поддържа сносни запаси от удобни дамски дрехи, тоалетни принадлежности и хигиенни материали.

Естер Бакмейър също участваше. Тя беше доброволец на „Планирано родителство“ в Ню Олбъни и успяваше да помогне много на някои от жените. Естер беше едра, рязка и не търпеше глупости от никого. Не всички одобряваха маниерите ѝ, но те не бяха виждали как утешава шестнайсетгодишно момиче, заразено с венерическа болест от пастрока си. Доби я обичаше тихо, по своя си начин, а тя него - свирепо, по своя си.

Понякога, най-често след една-две-три бири, Доби с копнеж

говореше на Лейла колко би искал да види Ню Йорк или столицата Вашингтон, а после си лягаше и забравяше за съблазните на големите градове. Веднъж беше ходил в Чикаго. Твърдеше, че преживяването е било интересно, макар и скъпо, а бирата не била вкусна. Веднъж Лейла го попита защо е останал да живее в Кадилак, след като явно не му пукаше за града повече, отколкото на нея.

- О - отвърна Доби, - виждам как хората скачат насам-натам и си мислят, че ще бъдат по-щастливи във Форт Уейн или Саут Бенд...

Това, според Лейла, говореше красноречиво за нагласата на хората тук: дори когато Доби мечтаеше за бягство, той не излизаше извън границите на Индиана. Това, което тя не можеше да разбере, а Доби или не искаше, или не успяваше да обясни, беше как един мъж, който даваше убежище на хора в нужда и явно се интересуваше достатъчно от широкия свят, за да чете редовно „Ню Йорк Таймс“ и толкова много списания, че да се чувства виновен за цяла гора, се замисля за прекрачването на границите на щата само когато е пил, а щом изтрезнее, неизменно решава да си остане там, където е.

Но Лейла Патън беше още много млада.

- ... Само че не разбират, че всъщност се мъчат да избягат от себе си. Аз съм толкова щастлив тук, колкото щях да бъда навсякъде другаде. Имам бизнес, имам книги, имам Естер. Когато умра, ще се съберат неколцина души да ме изпратят и ще кажат, че храната ми е била добра и винаги съм връщал точно ресто. Ти... ти си друго нещо. Ти имаш талант и ако останеш тук, ще се сбръчкаш и умреш. Но помни: когато най-сетне заминеш, остави горчивината си тук. Не я мъкни навсякъде със себе си.

Лейла не смяташе, че Доби разговаря така с другите сервитьорки; със сигурност не и с Корби Брейди, с която затваряха заведението тази

вечер. Корби пушеше много, ядеше боклуци, спеше с боклуци и притежаваше онази неприятна хитрост, която в определени кръгове минаваше за интелигентност. Двете с Лейла се понасяха взаимно, но на ръба.

В момента Корби беше заета да наблюдава един от клиентите, което в нейния случай минаваше почти за симпатия. Мъжът бе дошъл сам, седнал на масата в ъгъла до прозореца, с гръб към стената, и си беше поръчал кафе и парче от прочутия ябълков сладкиш на Доби. Носеше сиво сако от туид с бледо каре, син кадифен елек, бяла риза с отворена яка и тъмни панталони. Кафявите му туристически обувки изглеждаха току-що лъснати. Беше праметнал синьото си палто на стола до себе си, но бе оставил шала си - тънко изделие от червена коприна, вързано хлабаво на врата му, което явно служеше повече за стил, отколкото за топлина. Дори Лейла, която беше висока за възрастта си, трябваше да вдигне глава, за да го погледне, когато влезе; със сигурност беше над метър и осемдесет на ръст. Изглеждаше петдесет и пет-шейсетгодишен, а боядисаната му тъмна коса беше сресана на път отляво и падаше свободно над челото му. Имаше високи скули и хлътнали кафяви очи, донякъде скрити зад слабо тонираните стъкла на очилата му, през които четеше, както Корби с изумление установи, томче с поезия. „Бохем“ според Лейла беше най-точното определение: достатъчно екзотичен, за да е напълно възможно, ако беше минал отгук преди век, градчето да бъде кръстено на него.

Стори ѝ се, че Доби също го наблюдава внимателно, но като че ли не беше особено впечатлен от това, което вижда.

- Предупредете, че след няколко минути затваряме - нареди той на сервитьорките.

Лейла погледна часовника. Беше едва без двацет, а Доби

обикновено беше стриктен в тези неща.

- Сигурен ли си?
- Да не би ти да си станала шефът?

Въпросът не прозвуча хумористично. Доби рядко говореше остро на хората, но когато го правеше, най-добре беше човек да го послуша.

Лейла имаше две маси - и двете с възрастни двойки, които познаваше и които бездруго се канеха да си вървят, а Корби имаше само непознатия. Лейла я видя как му занесе сметката. Слабите пръсти на мъжа се протегнаха към нея като краката на паяк, опипващи въздуха пред себе си, и надвиснаха над листчето, без да го докоснат. Погледът му остана все така вперен в книгата.

- Не искам да ви безпокоя - каза Корби, - но тази вечер затваряме по-рано.

Мъжът вдигна показалеца на лявата си ръка в знак за търпение и тишина, докато дочете стихотворението си на страницата, отбелязана с червен книгоразделител, твърде сходен с цвета и тъканта на шалчето му, след което затвори книгата.

- И защо така? - попита той.
- Няма клиенти.

Той се огледа, като че ли за първи път забелязваше обстановката наоколо.

- Съжалявам, не исках да ви задържам.

Мъжът погледна към Доби, който броеше парите в касата. Доби вдигна очи, сякаш усети погледа му, но не ги задържа върху него.

- О, не, не ни задържате - увери го Корби. - Тепърва трябва да чистим. Какво четете?

- Робърт Браунинг.
- Май не съм го чувала.

- Много поезия ли четете?

- Не чак толкова.

- Ето защо.

Той се усмихна. Усмивката му не беше неприятна, но Лейла не усети и никаква топлина в нея. Все едно наблюдаваше опит на хладилник да изразява чувства.

- Харесва ми акцентът ви - продължи Корби. - Британец ли сте?

- Англичанин.

- Има ли разлика?

- И още как. Ябълковият сладкиш беше много добър.

Той бръкна в самото си, извади кафяв кожен портфейл и сложи две банкноти от десет и пет долара върху сметката.

- Това е много. Сметката е за не повече от седем.

- Няма проблем. Благодаря за тишината и спокойствието. Бяха добре дошла отмора след изнурителния ден.

Корби не знаеше какво означава „изнурителен“, но останалата част от думите ѝ хареса.

- И аз благодаря. В града ли ще останете тази вечер?

На Лейла ѝ се стори, че въпросът прозвуча по-интимно, отколкото беше целта му, но с Корби не можеше да знаеш.

- Зависи. Имам малко работа, която трябва да свърша, но мисля, че ще стане бързо, а понякога години неуспехи се отплащат за минута⁴.

Усмивката на Корби, която не слезе от лицето ѝ през целия разговор, направи всичко възможно да си остане там напук на пълното неразбиране.

- Е, лек път. - Корби понечи да си тръгне, но изведнъж ѝ

хрумна нещо и се обърна. - Я ми кажете, вие да не сте актьор?

- Всички сме актьори, госпожице.

Корби се замисли.

- Аз не съм.

- Е - отвърна непознатият със същия неизменен тон на развеселено снизхождение, - значи сте прецакана.

Той стана под зяпналия поглед на Корби, кимна за довиждане на Лейла и Доби и излезе навън. Лейла не можа да сдържи смеха си.

- За бога, Корби - каза тя.

- Знам. Какъв лайнар.

Което само разсмя Лейла още повече, защото Корби, при всичките си недостатъци, почти никога не ползваше нецензурни думи. Тя продължаваше да ходи на църква всяка неделя, макар в града да се говореше, че Корби Брейди стои на колене по-често извън църквата, отколкото в нея, а устата ѝ е пълна с нещо повече от молитви.

Лейла се огледа да види реакцията на Доби, но той се беше запътил към офиса си.

- Странна работа - каза Лейла.

- Кое? - не разбра Корби.

- Ти му пожела лек път, но аз не чувам кола.

Лейла отиде до прозореца и погледна паркинга пред заведението. Беше празен. Корби потвърди, че отзад са паркирани само колите на персонала. Заведението се намираще в самия край на Кадилак и след него нямаше даже тротоари. В посока към града светеха няколко улични лампи, но под тях нямаше и следа от човека, който току-що си бе тръгнал от ресторанта. Тя отиде до вратата и я заключи.

- Аз ще затворя - каза Доби, който се появи в този момент. - Вие се прибирайте, момичета.

Това също беше необичайно. За Доби съботните вечери означаваша някоя и друга бира с персонала, често съпроводена от чиния с хамбургери, приготвени от самия него.

- Карлос - извика той готвача, - погрижи се тези момичета да стигнат, закъдето са тръгнали. Карай след тях, ясно?

Лейла и Корби живееха в западната част на града, а Карлос - в източната. Изглеждаше безсмислено да се разкарва толкова. Кадилак можеше да има много недостатъци, но не беше опасно място. В пределите му не беше ставало убийство повече от десетилетие, а най-големият риск за живота беше да те блъсне пиан шофьор - форма на смъртност, която Кадилак, подобно на много други малки градчета, добре познаваше.

Лейла се приближи до Доби.

- Всичко наред ли е? - попита тихо тя.
- Да, съвсем. Просто за мое спокойствие.
- Познаваш ли този човек?

Доби се замисли.

- Никога не съм го виждал.
- Е, тази вечер определено навакса за изгубеното време.

Наблюдаваше го така, сякаш крои да ти отмъкне всички прибори.

- Не ми хареса, това е. Без причина.
- Да се обадим ли в полицията?
- И какво ще им кажем? Че някой е седял тук и е чел поезия?

Доколкото ми е известно, не е противозаконно. Просто съм неспокоен. С възрастта човек става по-подозрителен. Тръгвай, моето момиче. Работното ти време свърши, а съм твърде беден, за да плащам извънредни.

Лейла взе палтото и чантата си от стаичката на персонала и

излезе заедно с Карлос и Корби през задната врата.

- Мислиш ли, че беше педал? - попита Корби.
- Кой?
- Онзи, британецът. Беше облечен като педал, пък и тази поезия...
- Божичко, Корби, толкова си...

Доби затвори вратата след тях и Лейла чу щракването на ключа. Докато излезе от паркинга след „Доджа“ на Корби, следвана от пикапа на Карлос, в заведението вече беше тъмно. Първо стигнаха до къщата на Корби; Лейла и Карлос изчакаха, докато тя се прибере, и продължиха още една миля нататък до дома на Патън. Лейла спря, слезе и се приближи до Карлос.

- Притеснявам се за Доби.

Карлос беше на крака от десет часа, а на другата сутрин бе първа смяна. Мечтаеше си само за леглото, но харесваше Лейла, а Доби - още повече.

- Ако кажеш, ще отида да го проверя.
- Благодаря ти.

Лейла се върна при колата си, паркира я и се отправи към входа. Едва когато вратата се затвори зад гърба ѝ, Карлос обърна пикапа и се върна в заведението.

4

Паркър и Луис си тръгнаха заедно от бара. Луис бе слязъл пеша от апартамента си до брега, но не беше в настроение да се качва нагоре.

Бяха последните клиенти на заведението и улиците бяха сравнително пусти, като се изключи някоя и друга кола по „Къмършъл“.

- Затопля се - отбеляза Луис и действително имаше разлика дори за краткото време, което бяха прекарвали вътре. Паркър чуваше капчука от покривите наоколо.

- Зимата свърши.
- Просто ей така?
- Просто ей така.

Колата на Паркър беше до бордюра, но на паркинга пред заведението имаше още един автомобил: нов пикап „Шевролет Силверадо“, силно тунингован, с огромни гуми и голяма кутия в багажника. В страната - и дори в щата - имаше места, чийто терен оправдаваше притежанието на подобна машина, но беше очевидно, че този конкретно не изпълнява функциите на работен кон. Самото му съществуване беше акт на самохвалство и опит за сплашване. И за да няма ни най-малко съмнение за намеренията на собственика му, на страничните огледала се ветреха две малки флагчета на Конфедерацията, а на задното стъкло беше изрисувано едно по-голямо. Пикапът се виждаше от мястото, където седяха в бара, но не беше на никой от клиентите. Паркър беше забелязал, че автомобилът непрекъснато привличаше вниманието на Луис, въпреки че изражението му оставаше неразгадаемо.

- По колко вървят тези според теб? - попита Луис.
- Бих казал трийсет бона за базовия модел, но това чудовище е далеч от него. Предполагам, шейсет-седемдесет преди тунинга и пет кинта за знаменцата.
- Страшна работа е да парадираш с простотията си.
- Човек може да направи чудеса с пет кинта.

- Добре, южняшка му работа. Само не разбирам какво прави тук.

- Глупостта не знае граници.

- Мислиш, че е от глупост?

- Не, мисля, че е човек, който смята деня си за добър, ако е успял да сговни деня на някой друг.

Това не беше първото такова знаме, което Паркър виждаше напоследък, и знаеше, че няма да бъде последното. Не беше толкова наивен да вярва, че гневът и нетолерантността са нещо ново за щата, но не си спомняше някога да са се носили толкова гордо и открито като медали за храброст. Фанатизмът и омразата набираха нови сили.

- Дойде времето на тънещите в мрак и невежество - каза Луис.

- Сигурно си прав, но точно този не си струва да го чакаме.

- Познаваш ли го?

- Не, само типажа. Да изтърпиш да ги слушаш, е все едно да си натикаш бодлива тел в ушите.

Луис огледа пустата улица.

- Ей сега се връщам - каза той.

- Да паля ли колата?

- Бих казал, че е препоръчително.

Паркър тръгна. „Мустангът“ му чакаше зазимен да се запролети, а сега шофираше сребрист „Таурус“ от 2009-а - един от двата безлични автомобила, които използваше в случаите, когато работата му изискваше дискретност. Мразеше тауруса и вече беше решил да го смени с нещо поне малко по-непрактично, но тази вечер се радваше, че го има. Понякога на самия него му беше трудно да си спомни как изглежда колата му, така че се съмняваше някой друг да я е запомнил. Качи се на волана, запали двигателя и зачака. Две минути по-късно

Луис отвори вратата и се качи. В дясната си ръка въртеше малко флагче на Конфедерацията.

- Какво, по дяволите, е това? - попита той, като посочи колата.
- Таурус - отвърна Паркър и потегли.

Въздържа се да натисне педала, за да не налети в някой заледен банкет, но страшно му се искаше таурусът да има малко повече огън в търбуха си.

- На бас ли си се хванал? По-бързо щях да се измъкна пеша.
- Да питам ли какво направи?

Не се наложи да чака отговор от Луис. Само след секунди се разнесе отчетливият грохот от взривен автомобил. Паркър продължи да шофира, като се оглеждаше за полицейски автомобили, но такива не се виждаха. Скоро и те щяха да пристигнат. Надяваше се само, че районът около бара наистина е бил толкова пуст, колкото изглеждаше.

- Обзалагам се, че сега му се иска да беше взел нещо на дизел - отбеляза той.

- Да го брои за урок.

Паркър посочи флагчето.

- Това за сувенир ли ще го пазиш?
- Записах си номера му. Може да открия къде живее и да му го

върна.

- По пощата?

Луис се загледа в знаменцето.

- Ако има късмет.

Карлос се върна в заведението и видя, че всички лампи са угасени, даже и в офиса. Завъртя през служебния паркинг и забеляза топла светлина във фургона на шефа. След малко на вратата се появи и самият Доби.

- Какво правиш тук? - попита той.

- Госпожица Лейла помолила - отвърна Карлос. - *Inquieta*. Тя тревожи за теб.

- Прибраха ли се и двете?

- *Si*.

- Тогава и ти се прибирай.

Карлос пристъпи несигурно от крак на крак. Работеше при Доби повече от десет години и му дължеше много. Доби му плащаше добре и сам предложи да му стане поръчител, когато Карлос поиска да купи къща за семейството си. Това сигурно беше най-добрият човек, когото Карлос бе срещал, и след толкова години заедно се бе научил да разчита желанията му почти с телепатична острота и да преценява настроенята му с точност, на която и Естер Бакмейър можеше да завиди. В този момент Карлос не би казал, че Доби е точно уплашен; да, усещаше се страх, но и яростен гняв.

- Карлос, кълна се, че ако не те видя да отпрашваш с пикапа си до трийсет секунди, ще те накарам да изтъркаш толкова тигани другата седмица, че няма да имаш сили да избършеш задника си, чу ли ме?

- *Entiendo*.

- И без глупости, Карлос. Няма защо да се тревожиш.

- *Entiendo* - повтори Карлос.

Не искаше да си има проблеми с полицията. Той и семейството му имаха зелени карти, но двама братовчеди, които живееха с тях,

нямаха. Каза си, че Доби знае какво прави, защото Доби винаги знаеше какво прави, въпреки че лъжата сякаш доби измерения от плът и кръв и заседна като буца в гърлото му, така че не можа да каже нищо, дори да се сбогува.

Доби изчака, докато се увери, че Карлос си е тръгнал, след което затвори вратата и се обърна към мъжа, който седеше в любимото му кресло и нехайно прелистваше едно издание на Марк Аврелий, взето от полицата. Синьото му палто лежеше внимателно сгънато до него, а лъснатите му туристически обувки отразяваха светлината от лампата. Зад гърба на Доби се раздвижи друга фигура, по-ниска от първата, почти дребна и лъхаща на кисело, като от стара сперма.

- Много добре - каза мъжът в креслото. - Ако седнете, вече можем да започваме.

6

Паркър остави Луис в апартамента му, като мина по живописния път през Южен Портланд. Видеше ли патрулка, го свиваше под лъжичката. Продължи със същата предпазливост към дома си в Скарбъро, очаквайки да намери и там полиция, но като че ли никой не бе станал свидетел на този доста зрелищен акт на престъпно унищожаване на чужда собственост.

На другата сутрин имаше среща за закуска с Мокси Кастин. Паркър не страдаше от липса на пари, но скучаеше. Последните седмици минаваха тихо и спокойно. Занимаваше се със събиране на информация за съдебни процеси и проверка на служители по поръчка на

компаниите им, за да минава времето. Безпокоеше се, че ако скоро не се появи по-сериозно предизвикателство, ще бъде принуден да вози Луис насам-натам, та да подпалва разни неща.

Паркър се тревожеше за Луис. Откак го познаваше, двамата с Ейнджъл бяха заедно и рядко се разделяха. Може понякога да се препираха и дори да се караха, но любовта и верността им бяха отвъд всякакво съмнение. Луис вдъхваше сила на Ейнджъл, Ейнджъл смекчаваше суровия характер на Луис. Но Паркър винаги тайничко си беше мислил, че Ейнджъл можеше и да оцелее без приятеля си - не без белези, не без бремето на огромна мъка, докато Луис не би могъл да живее дълго без Ейнджъл. Луис беше човек на крайностите и Ейнджъл беше този, който внимателно го връщаше към нормалността и домашния уют, макар и във форма, непозната за по-голямата част от човечеството.

Ако изгубеше Ейнджъл, Луис скоро щеше да изгуби и себе си и да загине, налагайки своята болка и на останалия свят. Паркър го знаеше, защото, макар да беше по-близък с Ейнджъл, имаше много общо и с двамата. Добре познаваше болката и цената, която човек плаща, когато ѝ се отдаде.

Затова каза една молитва за тези двама мъже и я изпрати към Бога, в чието съществуване - ако не великодушие - вече не се съмняваше. Помоли се и за живата си дъщеричка, и за онази преди нея - детето, което още бродеше из блатата и скиташе между двата свята.

Преди да си легне, погледна прогнозата за времето. Температурите през следващата седмица определено се покачваха. Зимата беше приключила в този щат. Хубаво, помисли си той. Въпреки че беше северно създание, свикнало повече с мрака и студа, отколкото със светлината и топлината, той отдавна беше подминал годишната

точка на умора от стихииите и копнееше за гола земя и свежа трева, непокрита от сивкав лед.

После заспа, благословен от сън без видения.

7

Доби седеше на леглото си и коленете му почти докосваха тези на мъжа отсреща. Бяха толкова близо един до друг, че Доби усещаше миризмата на парфюма му. Дори неопитният му нос можеше да каже, че е фин, чист и скъп. Напомняше му на тютюн за лула и на църковните служби от детинство.

Той, от своя страна, вероятно миришеше на мазнина и пот. Отдавна бе спрял да забелязва натрапчивите миризми от заведението върху дрехите и кожата си, но изведнъж се засрами от тях и въпреки че той беше жертвата на нахлуването, се почувства виновен за маниерите и хигиената си.

Ако посетителят се чувстваше неудобно от тази принудена близост, той с нищо не го показваше. Вместо това, въпреки заявлението си, че могат да започват, той продължаваше съсредоточено да прелиства „Към себе си“. Накрая вдигна победоносно книгата.

- Забележително е как ни преследват и най-бледите спомени. От много години не бях чел Аврелий, но ехото от мъдростта му не ме напуска. Нека да споделя нещо с вас, което ми се струва твърде уместно предвид обстоятелствата в момента.

Той си пое дъх и зачете:

- „Ако ви измъчва нещо извън вас самите, болката не се дължи

на самото него, а на вашата оценка за него; поради това вие имате властта във всеки един момент да го отхвърлите⁵. Не е ли прекрасно? От това можем да заключим, че човек усилва болката си с реакцията си към нея. Вместо да се втрещяваме в страданието и да виним себе си или другите за него, по-добре да открием причината и да се опитаме да я отстраним. Това повдига ли някакви въпроси в съзнанието ви?

- Какво искате? - попита Доби.

- Имах предвид въпроси за Аврелий. По случайност това е много ценно издание: Лондон, „Паркър“, 1747 година. Бре, бре. - Той прокара пръсти по подвързията. - Телешка кожа?

Доби кимна.

- Красота. Като за човек, който по цял ден сервира помии на селяндурите, имате забележително добър вкус към литературата. За жалост, отчасти тъкмо той ни доведе при вас.

- Все още не сте ми казали името си, нито причината да сте тук.

- О, за причината вероятно можете да се досетите. Искаме да установим местонахождението на една от многото кучки, които са минали оттук през годините, но ще стигнем до нея след малко. Що се отнася до това кой съм, ще ви кажа, че се подвизавам под името Куейл и съм адвокат - или поне бях преди време.

- А тя?

Жената не беше помръднала от мястото си до прозореца. Въпреки че беше млада, косата ѝ имаше платинен цвят, който не беше постигнат с химия, а порцелановата ѝ кожа блестеше едва доловимо. Даже очите ѝ бяха сивкави. Доби имаше чувството, че ако я замери с нож, острието му ще отскочи, без да ѝ навреди, оставяйки може би само някоя миниатюрна драскотина.

- Ако някога е имала собствено име, и тя самата го е забравила - отвърна Куейл. - Нека да изпитаме знанията ви, за да разберем дали наистина сте начетен човек или просто търговец. Ако знаехте, че някой е решил да я кръсти Палида, каква фамилия бихте предположили на свой ред?

Доби го погледна в очите.

- Морс⁶.

Куейл бавно изръкопляска.

- Много впечатляващо. Нима пропуснах Хораций в библиотеката ви?

- Точно зад вас.

Куейл се обърна и погледът му пробяга по лавиците, докато забележа едно вехто издание на „Кармина“.

- Вие сте неочаквана наслада за ума - каза той меко, - но се боя, че може да се наложи да се покорите на името ѝ, пренесено от вековете. Тя е персонификация на самата смърт.

Доби скръсти ръце в скута си.

- Говорите надуто - каза той. - Баща ми ме съветваше да не се доверявам на хора, които говорят надуто.

- Извънмерно мъдро. Възхищавам се на самообладанието ви... а може би си мислите, че се шегувам за непосредствената близост на смъртта ви?

- Виждал съм такива като вас. Знам какво предстои. Може би трябва да пратя и двама ви по дяволите. Всъщност точно това смятам да направя. Вървете на майната си и вие, и тенекиената ви жена и не спирайте, докато не стигнете.

- Хм - отвърна Куейл, - позволете да ви обясня защо няма да стане точно така. Вие не сте единственият, който видя лицето ми тази

вечер. Вие сте един от четирима, като имам предвид персонала ви, без да броя клиентите ви, но ще станете петима, ако ме принудите да навестя и госпожица Бакмейър - дамата, с която делите занаятието и леглото си. Ако ми кажете каквото искам да знам, никой от тях няма да пострада. В противен случай по-късно тази вечер колегата ще изкорми приятеля ви Карлос и ще погребее вдовицата Бакмейър жива. Сервитьорката ми хареса - не тази, която ме обслужваше, а другата. Видях как ви гледа. Тя ви харесва, вие нея - също. Не по непристоен начин, разбира се, но аз забелязах връзката помежду ви. Лейла: така се казваше. Видях го на баджа ѝ. Никога не съм имал вкус към изнасилванията, но в този случай ще направя изключение. А щом приключа, ще оставя Морс да реже.

Доби затвори очи.

- Откъде да знам, че няма да ги убиете така или иначе?

- Ако щях да го направя, щях да започна с Карлос, докато стоеше на прага ви.

- Не се ли страхувате, че ще ви разпознаят?

- Господин Доби, занимавам се е това от дълго време - много по-отдавна, отколкото можете да си представите. И много хора са ме виждали - някои при сходни с вашите обстоятелства, но все пак съм оцелял, така че съм напълно спокоен за това. Лицето на колегата, от друга страна, обикновено е последното нещо, което човек вижда.

Куейл сложи ръка на коляното му и леко го стисна с жест, който издаваше по равно успокоение и заплаха.

- Името на момичето - или жената, ако предпочитате, - което търсим, е Карис Ламб.

Далеч на североизток закапа топъл, силен дъжд, който пробиваше плътния сняг и упорития лед. Белите морета се разделиха и от пукнатините надникнаха зеленото и кафявото, скрити отдолу. Твърдата земя бавно омекна под дъжда, който зовеше пъпките и клоните, семената и корените.

Дъждът, който зовеше всичко погребано в нея.

Ако се изключат някои извънредни случаи, Доби рядко питаше бездомниците как са го намерили. Все пак той не се рекламираше, не оставяше визитки по ъглите на улиците, не ги закичваше по огледалата в тоалетните. С годините обаче разбра, че онези, на които е помогнал да стъпят на краката си, смятат за свой дълг да предадат вестта и на другите („Има един човек в Индиана...“). Приятелите и колегите на Естер също си бяха записали номера и адреса му, за да ги дават на нуждаещите се.

Специалното при Доби - по-точно, не при него, бързаше да се поправи той, защото суетата обичаше слабите, а специалното при работата му - беше отсъствието на връзка с обичайната мрежа от благотворителни организации и убежища. Той стоеше встрани от тях и това го превръщаше в пристан за онези, които по някаква причина не

бяха готови да бъдат погълнати от системата.

И той добре помнеше как бе започнало всичко.

*

Момичето седеше на пейката пред аптеката на главната улица в Кадилак, подпряла раницата си в краката си и пъхнала ръце дълбоко в джобовете си, за да се спаси от студа. Избелялата табелка на уличната лампа твърдеше, че това е автобусна спирка, но през Кадилак не беше минавал автобус от две години, откакто промениха маршрута му заради орязания бюджет. Момичето, непознато за Доби, беше някъде към края на тийнейджърските си години, но лицето ѝ не се бе развило със същите темпове като всичко останало в нея и още беше детинско. Беше хубава, даже красива, но изяществото ѝ беше някак си крехко, лесно чупливо. Може би и затова Доби се спря. Ако изглеждаше по-корава, може би щеше да продължи по пътя си и животът му щеше да поеме в съвсем различна посока.

По онова време Доби беше в началото на петдесетте и знаеше, че никога няма да стане баща. Два пъти се беше доближавал до сключването на брак, но последната крачка винаги се оказваше трудна: веднъж заради него, веднъж заради отсрещната страна. Не съжеляваше за това; по-добре беше съмненията и трудностите да се проявят преди церемонията, отколкото след нея. Ако се бяха оказали преодолими, пътят му отново щеше да тръгне в друга посока. Но сега около него се навърташе вдовицата Бакмейър и целомъдреният ѝ танц, който беше започнал още по време на последното заболяване на мъжа ѝ, обещавахе да се превърне в по-интимно обвързване.

Въпреки нежността на момичето Доби пак се изкушаваше да

продължи по пътя си и да остави някой друг да се погрижи за нея - някой по-подготвен за общуване с тийнейджъри. Освен това беше наясно, че последното, което би искала една жена с проблеми, е възпълен мъж на средна възраст да спре до нея и да ѝ предложи помощта си. Тя имаше всички основания да бъде предпазлива и ако ѝ беше останал капка здрав разум, щеше да се разкреши до небесата, докато дойдат ченгетата.

Но пък ако всички гледаха така на нещата, пътищата щяха да бъдат осеяни с още повече останки на бедни и изгубени души, отколкото сега, а Доби не искаше да носи отговорността за добавянето на още една жертва към списъка - нито този ден, нито който да било друг. Затова той обърна, спря и слезе от пикапа си. Вече взел решението, си даде сметка, че не знае на какво разстояние да застане и какво да прави с ръцете си, сякаш близостта и хубостта на момичето някак си го бяха върнали в юношеските години.

Тя го погледна косо като животно, предусетило приближаването на потенциална заплаха, за да се подготви за евентуална схватка.

- Да не би някой да ви е излъгал, че това е автобусна спирка? - попита Доби.

Раменете на момичето увиснаха и то за миг притвори очи. Не беше нужно да ѝ се казва нищо повече, за да разбере, че са я пратили за зелен хайвер. Въпрос на време беше някой да я прати за втора порция.

- Значи не е?
- Не и според автобусната компания. Аз нямам думата.
- А защо още има табела?
- Добър въпрос. Отговорът сигурно е, че или на никого не му пука, та да я свали, или че на някого му пука твърде много.

Момичето скри уста в яката на палтото и се обърна на север. Все

още не беше погледнала Доби нито веднъж.

- Докъде трябва да стигнете? - попита той.
- До Чикаго.
- Имате роднини там?
- Приятел.
- А откъде идвате?
- Каролина.
- Божичко. Северна или Южна?
- Южна.
- Още по божичко.

Въпреки че устните ѝ не се виждаха, по бръчиците на очите ѝ пролича, че се усмихва.

- А как се озовахте тук, където по принцип даже няма автобус?
Момичето най-накрая го погледна в очите.

- Един друг тип с пикап ме взе на двайсет мили оттук, предложи ми десет кинта за чекия, а като не се навих, ме изхвърли.

Доби потупа собствения си автомобил.

- Е, сигурно известно време ще избягвате пикапите - каза той, защото нищо друго не му хрумна. Думата „съжалявам“ не си струваше изхабения кислород.

- Сигурно.

Доби се загледа на север. С периферното си зрение забеляза, че момичето също обърна глава в тази посока.

- Ако присвиете очи и се вгледате внимателно - каза той, - нагоре по пътя ще видите табела на заведение, което се казва „При Доби“. То е мое, аз съм Доби. В случай че успеете да се откъснете от тази пейка, мога да ви предлага чиния с храна, чаша кафе, а защо не и парче пай след това. А докато се справите с всичко, аз ще звънна

няколко телефона и ще пробвам да намеря някого, за предпочитане жена, която пътува към Индианаполис или поне към някое място с автобуси, за да продължите, закъдето сте тръгнали. Как ви звучи?

Момичето помисли.

- Звучи добре.
- Искате ли да взема багажа ви, за да не го мъкнете сама?
- Не, ще си го нося. - После добави: - Благодаря.
- Много разумно от ваша страна и няма защо. Имате ли име за резервацията?

Пак скрита усмивка.

- Мей.
- Добре, Мей, надявам се, че съвсем скоро ще се видим пак.

Доби се качи в пикапа си и потегли, а петнайсет минути по-късно Мей отвори вратата на ресторанта, седна на бара и омете такова количество храна, че бизнесът му изпита краткотрайно затруднение. Той междуременно се обади на Естер; тя дойде и седна на една маса в ъгъла с момичето. Когато се върна при Доби, Мей плачеше, а и самата Естер бе на ръба да се разплаче.

Него ден Мей не тръгна нито за Чикаго, нито за Индианаполис или където и да било другаде. Вместо това преспа във втория фургон на Доби, който беше купил за нарастващата си колекция от книги, и остана там три седмици - повече от всяка друга жена след това. Когато все пак си тръгна, за да се настани в убежище в Чикаго, Доби имаше чувството, че е изгубил крайник. След време Мей смени убежището с апартамент, който беше толкова тесен, че трябваше да излезе навън, за да раздвижи мислите си, но беше сигурен, топъл и само неин. Сега вече живееше в по-голям апартамент в Сейнт Пол, Минесота, с малкото си момченце и мъж, който не караше пикап и не беше кретен. Не минаваше Коледа, без

да прати картичка на Доби, и през два-три месеца му звънеше по телефона, а преди няколко години даже дойде и отседна в стария фургон, за да отпразнуват заедно рождения му ден през ноември.

И така, Мей беше първата, но след нея имаше още много. Доби ги помнеше всичките, дори онези, които преспиваха само за една нощ във фургона, но Карис Ламб си спомняше особено отчетливо, защото тя беше много, много уплашена.

И много, много бременна.

10

Топлият дъжд вече валеше усилено и в горите на Мейн, по полята и блатата и с песента си възвестяваше идването на пролетта.

По какво се отличава една горичка от друга: по особената подредба на дърветата, по необичайната комбинация от храсти? В случая - по разреза върху кората на един черен смърч, напомнящ на стар белег от рана, която отдавна е зараснала, но още се вижда, ако човек знае къде да гледа. Наречете я звезда, изрязана зад пълзящия бръшлян, сякаш онзи, който я беше направил, е искал да остави някаква следа подире си, без да привлича излишно внимание.

Знак, гроб.

Дъждът шепнеше име.

Идеше сезонът на пробужданията.

Сънливецо, събуди се.

Куейл наблюдаваше чертите на Доби така, както човек гледаше филм, прожектиран на екран в очакване на разкрития - или измислици. Доби никога не бе смятал, че има неразгадаемото лице на покерджия, но в момента беше сигурен, че дори да притежаваше тази дарба, тя нямаше да му помогне с Куейл. Струваше му се, че очите на този мъж говорят много за него: безспорна проницателност и известна доза жесток хумор, но съвършено несмутени от човешина. Пред него се чувстваше като пред строгия поглед на малък бог.

- Нека си представим, че вие вече сте отrekli познанството си с Карис - каза Куейл, - а аз в отговор съм възразил, че не ви вярвам, и съм ви отправил предупреждения, които би било твърде неразумно от ваша страна да пренебрегнете. Така ще си спестим доста неприятности.

- Не знам къде отиде - отвърна Доби.

- Да не избързваме толкова. Кога дойде тук и колко остана?

Доби вече беше решил, че най-добрата му и вероятно единствена надежда бе да отговаря на всички въпроси възможно най-подробно, като същевременно предлага възможно най-малко информация, за да спечели време. Молеше се Карлос да се е доверил на интуицията си и да се е обадил в полицията, така че шерифът Дуайт Хилик в момента да събира хората си. Сигурно можеше да даде някакъв знак на готвача, че не всичко е наред - малко смигване или жест, но жената през цялото време му шепнеше какво точно да каже и зорко следеше лицето и ръцете му. Гласът ѝ звучеше изненадващо меко, но дъхът ѝ смърдеше по-лошо и от тялото, като че ли през цялото време правеше свирки на болни тираджии по паркингите, без дори да си мие устата помежду им.

Кудейл щракна с пръсти пред лицето му.

- Върни се при мен - каза той. - Надявам се, че само се опитваш да си спомниш по-точно, а не да протакаш или съчиняваш лъжи.

- Остана няколко дни.

- Кога?

- Преди пет години някъде, може и повече. Не си спомням точната дата, но беше горе-долу по това време на годината. Още беше студено.

- Защо не остана повече?

- Някои се задържат, други - не. Тук идват момичета, които имат нужда от време, за да си починат и да помислят как да оправят живота си, да си намерят работа и да започнат да изкарват пари. Винаги мога да им осигуря по някой и друг час работа. Има и други, които са прекадено уплашени, за да останат. Страхуват се да спрат някъде, защото се боят, че това, от което бягат, може да ги настигне.

- Като например?

- Лоши спомени, лоши хора.

- А аз кое от двете съм според вас?

- Може би и двете.

- Знаете ли, пропилили сте си живота в ресторантьорския бизнес. Трябвало е да постъпите в колеж. Имали сте бъдеще в психоанализата. Е, вече нямате никакво бъдеще. Карис каза ли ви защо бяга? Помислете внимателно. Ако се усъмня дори и малко във вашите твърдения, ще се наложи да сверя отговорите ви с госпожица Бакмейър.

- Беше мъж - каза Доби. - Бягаше от мъж. Какво друго да е?

- Спомена ли името му?

- Не съм я питал. Обикновено не го правя.

- Сигурен ли сте?
- Да. Нямам нищо против да споделят с мен каквото желаят, но не ги разпитвам за подробности.
- Защо?
- Защото съм чул достатъчно и не мога да понеса още много.
- Толкова ли сте чувствителен?
- Виновен. Това, което някои мъже правят с жените, ме кара да се срамувам от пола си.

Жената до вратата продължаваше да наблюдава паркинга, отпуснала пистолета със заглушител до тялото си. За миг Доби се почуди какво ли я е докарало дотук, какво ли ѝ бяха сторили мъжете - защото със сигурност бяха мъже; беше се научил да разпознава следите им. Каквото и да беше преживяла, то я беше превърнало в нещо ужасно, но това нямаше да спре Доби също да я нарани, ако се наложи. Не мислеше обаче, че може да стигне до нея, преди да стреля, ала вероятно можеше да се справи с Куейл. Малкото шкафче до леглото му беше пълно с ненужни боклуци - стари монети, зарядни устройства за телефони, които вече дори не се произвеждаха, счупени моливи, болкоуспокоителни лекарства с изтекъл срок, но покрай тях се търкаляха и нож КА-БАР с фиксирано острие и револвер „Сайдуиндър“ с „Магнум“ 22-ри калибър. Ако успееше да повали Куейл, да го използва като щит и да бръкне в шкафчето си...

- Не - каза Куейл.
- Не ви разбирам.

Куейл бръкна в един от джобовете на панталона си, извади оттам монета и я подхвърли на Доби, който инстинктивно я улови.

- Погледнете внимателно - каза Куейл.

Доби го направи. Беше четвърт долар от Канзас, малко поочукан

и одраскан, с надпис, който повече приличаше на „Упояваме се в Бога“, защото капка масло не беше позволила да се отпечата добре. Сигурно струваше стотина долара, макар и не в това състояние. Доби я позна, защото това беше една от монетите, които държеше в нощното си шкафче. Беше я взел от касата и добавил към колекцията си от редки предмети с надеждата някой ден да я продаде.

- Колежката прибра пистолета и ножа, но сферите ѝ на компетентност не се разпростират до нумизматиката - обясни Куейл. - Кажете ми, господин Доби, знаете ли историята за граф Дьо Шале?

Доби се забави секунда-две с отговора. Ако Карлос беше повикал полиция, вече щяха да бъдат тук. Пистолетът и ножът бяха изгубени. Животът му беше изгубен.

- Не, сър - каза той накрая, - не я знам.

- Въпросният граф, Анри дьо Галейран-Перигор, бил френски благородник, приближен на Луи Тринайсети, който направил грешката да участва в заговор срещу кардинал Ришельо, а той, подобно на много велики конспиратори, никак не обичал конспирации срещу самия себе си. Ришельо наредил Анри да бъде екзекутиран, но съратниците на графа подкупили палача да изчезне нанякъде с надеждата животът му да бъде пощаден. Ришельо обаче поверил задачата на друг затворник, също осъден на смърт, но за съжаление онзи не притежавал нужните умения за успешна декапитация. Нужни били трийсет и четири удара, за да отсече главата на Анри, а до дваиясетия графът бил още жив. Поуката за вас, господин Доби, е, че дори когато човек е сигурен в смъртта си, тя може да настъпи лесно или с големи болки. И така: *Карис Ламб. Какво. Ви. Каза. Тя?*

- Каза, че бяга от самия дявол.

Куейл се облегна назад.

- Бих искал да ви уверя, че не е говорела буквално - каза той, - но ще ви излъжа.

12

Земята никога не е същата след зимата. Сезонът за кратко запечатва пейзажа и го задържа на пауза, но с цената на още по-голямо преображение през пролетта.

Замръзналата земя се размеква, ледът отдолу се топи, пръстта потъва и запълва всички пространства. Но процесът не е равномерен: количествата лед и бързината на топене се променят, а резултатът е, че някога равната повърхност през годините се нащърбва и набраздява, докато някой ден разкрие всичките си слабости.

Смърчът беше сред най-старите в горичката. Можеше да се очаква, че някой ден ще падне, или поне така щяха да казват след това, като че ли надвисналото откровение беше част от естествения ред на нещата.

Не всички бяха съгласни с това. Дървото, шепнеха по-запознати, не беше толкова старо, а склонът, на който растеше, беше сравнително стабилен. Имаше ерозия, но не толкова силна, че дървото да остане без почва под корените си, а и със сигурност това нямаше да се случи толкова рязко след едва започналото топене.

Но дървото все пак падна и когато това стана, дъждът намаля; вече валеше по-бавно и спокойно, сякаш небето беше съучастник в това, което предстоеше да се случи.

Карис Ламб беше стигнала чак до Сиймор, Индиана, когато се обади в ресторанта да пита за Доби, но той бе отишъл за бройлери в един склад в Кълъмбъс. Телефона вдигна майката на Корби, Уанда Брейди, която имаше опит в кетъринга и го заместваше следобедите два пъти седмично. Уанда беше достатъчно проникателна, за да забележи тревожната настойчивост в гласа на жената и да склони ако не да ѝ даде номера на Доби, то поне да му предаде съобщението ѝ.

- Казва, че е избягала от кофти ситуация и е бременна - каза Уанда, когато Доби вдигна мобилния си телефон. - Седнала е в „Старбъкс“ в Сиймор.

Доби набра номера, който Уанда му даде, а жената отсреща се представи като Карис и каза, че е чувала, че Доби помага на хора като нея.

Доби не се имаше за добър човек. Правеше всичко това, защото съвестта му не позволяваше да постъпва другояче, но опитът го беше научил на известна предпазливост. Неведнъж се беше случвало жени и момичета, на които беше помогнал, да бъдат проследени от гаджета, съпрузи или роднини, след което или да бъдат принудени да се върнат при насилниците си, или сами да решат да го направят, понякога по причини, за които Доби не искаше дори да се замисля.

Поне две от тези жени впоследствие бяха направили точно това, което Доби молеше всяка една да не прави, а именно да споменава името му на когото и да било, освен ако човекът не се намира в сходна ситуация с тази, от която те самите бяха избягали. Резултатът в първия

случай беше заплашително обаждане по телефона. Във втория случай се стигна до пряка среща с мъж на име Дерик Флин - познайте чии родители не са могли дори да напишат правилно собственото име на сина си, - който пристигна в ресторанта с „Рюгер“ на кръста, благодарение на закона в Индиана, който не възразяваше срещу откритото носене на оръжие. Доби беше с две ръце за Втората поправка, но при всички положения гледаше на човек, който влиза в заведение, магазин или обществен парк с размахано оръжие, като на духач от най-висша класа, и това важеше с двойна сила за собствения му ресторант.

И така, Дерик Флин седна на бара, поръча си кафе и подхвана с Доби общ разговор, който упорито се въртеше около темата за мъжете, които си пъхат носа в живота на другите мъже и по-конкретно в работите им с жените. Това наведе Доби на спомена за трийсет и пет годишната Петра Флин, която бе дошла при него няколко месеца по-рано с толкова синини по торса и бедрата, че на по-оскъдна светлина можеше да мине за чернокожа, ако не бяха лицето, ръцете и краката от коленете надолу. Тях побойникът беше оставил недокоснати, за да може да носи рокли и да не го засрамва пред хората.

Дерик Флин не прояви агресия, не го заплаши, даже не му повиши тон, но четиресетте минути, прекарани с него, бяха едни от най-неприятните в живота на Доби, който през цялото време се чудеше дали ако този мъж, облечен в камуфлаж, с който напомняше на въоръжена крастава жаба, започне да стреля, ще убие само него, или няма да пощади и персонала му.

Накрая Флин благодари на Доби за отделеното време, плати си кафето и си тръгна. Прибра се у дома и понеже вече беше набрал енергия, преби така злостно жена си, че сърцето ѝ спря и сега той лежеше в щатския затвор в Мичиган. Мъжете като него бяха една от

причините Доби да бъде особено предпазлив, когато някоя жена го помолеше да я вземе отнякъде, вместо сама да дойде при него.

- Кой ви даде името ми? - попита той.

- Едно момиче, което работи в едно кафене в Ковингтън, Кентъки - отвърна Карис. - Казва се Дорийн: Дорийн Прасковения пай. Каза, че така ще се сетите за нея.

Права беше. Докато беше при него, Дорийн се тъпчеше само с кафе и прасковен пай. При тези количества захар и мазнини, които поглъщаше, трябваше да стане сто кила, а тя бе лека като перце. Единственото обяснение беше, че енергията от кафето някак си успяваше да неутрализира калориите от сладкишите.

- Казвате, че сте бременна?

- Прехвърлих осмия месец. Господин Доби, трябва да стигна колкото може по-далеч от Ковингтън. Стигнах дотук благодарение на добрината на непознати, но не е достатъчно. Той сигурно вече ме търси и ако не ми помогнете, ще ме намери. Възможно е така или иначе да ме намери, но не мога да спра дотук. Той ще ме върне обратно и ще ме убие. Ще изчака да родя бебето му и ще ме убие.

- Кой е „той“?

- Не искам дори да ви казвам името му. Той е лош, но някои от хората, с които се е свързал, са още по-лоши. Не искам да споделям повече, отколкото се налага. Честна дума, така е по-добре.

И Доби ѝ повярва. Понякога човек просто знае. Каза на Карис Ламб да го чака в „Старбъкс“, докато я вземе, и наистина го направи. Тя беше слабо, тъмнокосо момиче с твърде големи очи, но в нея имаше и нещо жилаво, нещо кораво. Доби я качи в пикапа си и я закара в ресторанта. През следващите дни и нощи тя разказа на двамата с Естер историята си: за мъжа, който в началото изглеждал добър и различен,

културен, малко по-възрастен; мъжа, който преподавал литература в частен колеж, бил достатъчно богат и колекционирал книги; мъжа, който, щом се пренесла при него, я превърнал в затворничка и тя осъзнала, че през цялото време я е подготвял за това, защото изнасилванията били неговата страст; мъжа, който я предупреждавал, че ако се опита да избяга, първо ще убие майка ѝ и сестра ѝ, а после ще я разпори с градински ножици; мъжа, който твърдял, че говори с духове; мъжа, който...

- Вие сте истинска Шехерезада - прекъсна го Куюйл, - която разказва приказки, в случая примесени с истина, за да спечели време до сутринта.

- Попитахте ме за Карис Ламб - отвърна Доби, - и аз ви отговарям.

- Но също така ме лъжете. Не много, но достатъчно. Карис ви е казала името на мъжа, от когото бяга: Върней. Момичето в Ковингтън се казва Ава, а не Дорийн, въпреки че не познавам хранителните ѝ вкусове. Именно тя се е свързала с вас от тревога за Карис, която наистина я е посещавала редовно на мястото, където е работела, въпреки че това е било магазин за здравословна храна, а не кафене. Върней е смятал, че е покорил Карис и е пречупил волята ѝ, поради което ѝ е давал известна свобода на движение, макар да я следял изкъсо. Ава, която също била жертва на насилие, усетила нещо подобно у Карис и бавно, внимателно започнала да изкопчва информация от нея. Разговаряли с бележки на гърба на касовите бонове, което само по себе си било достатъчно, за да потвърди подозренията на Ава, но не и да привлече вниманието на закона. Но Карис или не искала, или се страхувала да избяга.

Майка ѝ и сестра ѝ обаче загинали в автомобилна катастрофа и

изведнъж тази част от заплахите на Върней се обезсмислила. Вероятно това я тласнало към действия - това и бременността. Карис продължавала да се притеснява, че от полицията няма да повярват на твърденията ѝ за изнасилване и пленничество. Щяло да бъде нейната дума срещу тази на Върней и ако не ги убедила, това щяло да бъде краят ѝ. Дори да успеела да избяга, страхувала се, че Върней и приятелите му ще я проследят. Тогава Ава ѝ предложила да се обърне към вас.

Карис не можела да се свърже директно с вас, защото нямала достъп до телефон, но вие, господин Доби, сте могли да се свържете с него. Вие сте направили първата крачка, използвайки общата ви страст към редките книги като повод да проникнете в живота му. Подобно на много колекционери, Върней купувал и продавал книги. Вие сте купили нещо от него, започнали сте кореспонденция и в крайна сметка сте се срещнали. Върней имал ясно изразени интереси, предимно към еротична и окултна литература. А вие, със своята фургонна библиотека, сте успели да станете спец в езотериката, истински библиофил.

Нужно било голямо търпение да постигнете целта си: да дадете мобилен телефон на Карис, да проследите навиците на Върней, за да откриете най-добрата възможност да отведете Карис, да можете да реагирате на секундата, но Върней бил винаги нащрек. Домът му бил подсигурен и работел на пет минути с кола оттам. На Ава ѝ хрумнала идеята за спешен медицински проблем - неочаквана болка по време на бременността, която наложила посещение в клиника на „Планирано родителство“, откъдето, благодарение на контактите на госпожица Бакмейър, било организирано бягство през задния изход, където чакала Ава, за да откара Карис на север до Сиймор, а вие да я поемете нататък.

Изпълнили сте плана толкова успешно, че ми отне години да открия нишката и да започна да дърпам. Въобще не ми беше хрумвало

да проследя книжните интереси на Върней, което беше глупаво от моя страна, но приятелката ви Ава взе че се премести на север и помогна на една жена в Тера Хоут - домакиня на име Петра Флин. Може би си спомняте съпруга ѝ, Дерик. Той поне ви помни. Така стигнах до Ава, а после и до вас. Ава попълни доста от празните места в историята. За съжаление, се отвори свободно работно място в магазина за здравословни храни.

Доби не можа да се сдържи. Нахвърли се върху Куейл и успя да сграбчи гърлото му с ръце, но Морс се оказа по-бърза и силна, отколкото изглеждаше, и мигновено връхлетя отгоре му. Доби се просна на леглото от силния удар в главата; Куейл застана зад него и го притисна, а жената го възседна като бледа посестрима на демона от „Кошмара“ на Фюсли⁷. Тя погледна към Куейл и Доби като в мъгла видя как онзи кимна.

Пистолетът бе оставен настрана. Морс извади кожена кесия от палтото си и я отвори. Вътре имаше малък набор с хирургични инструменти. Тя хвана един тънък скалпел с палеца и показалеца на лявата си ръка и го вдигна над лицето на Доби.

- Предупредих те - каза Куейл.

И Палида Морс заби скалпела в дясното око на Доби.

14

Дъждът откри разкривени корени.

Дъждът откри камък и тъмна, рохка пръст.

Дъждът откри череп.

Болката се беше притъпила, но само в сравнение с първоначалната агония.

Доби отново седеше на леглото си, с гръб към стената, притиснал кърпа с лед към остатъка от дясното си око, която вече се беше напоила с кръв и очни флуиди. Със свободната си ръка Доби държеше чаша бърбън, налят от Куейл. Морс се беше върнала на поста си до прозореца, а Куейл - на стола си.

- Съжалявам - каза Куейл, - но сам си го докарахте. В определен смисъл, всичко сам си докарахте. Бройте го за наказание за добрите си дела или поне за едно от тях. Интересува ме само Карис.

Той прокара пръст по гръбчетата на най-близките книги до себе си.

- Никога не съм допускал, че един фургон може да има такъв елегантен интериор - каза той, обхождайки с поглед дъбовите лавици, които Доби сам беше направил и поставил, антикварните мебели, изнамерени от различни търговци през годините според променливите му финансови възможности, персийските килими, изящните лампи.

И книгите, всичките книги.

- Ще ви оставим тук, при книгите ви - каза Куейл. - Обещавам. Почти свършихме.

Той се наведе напред и се взря в посърналото лице на Доби.

- Върней е мъртъв. Помислих си, че може да искате да знаете. Той беше побъркан индивид дори по най-ниските стандарти, въпреки че

сигурно сте наясно с това от разказите на Карис. Беше любител на изнасилванията, но тези вкусове обикновено водят до затвора, така че той реши да замени прясното месо за нещо познато и сигурно. Карис беше сигурно втората или третата жена, която отвличаше, но твърдеше, че я е задържал от истинска любов. Твърдеше, че това я прави различна, въпреки че рано или късно и тя щеше да свърши при другите в пръстта под сутерена му. Вярвам, че е възнамерявал да остави детето ѝ живо. Не го питах защо по очевидни причини. Както сам отбелязахте, човек си има граници на това, което може да чуе.

Разбира се, възможно е някоя от другите също да е забременяла от него, но да не е доносила до термин. Това също е въпрос, който не съм си правил труда да разнищя. Бременността на Карис обаче явно е накарала Върней да предприеме нов подход. Може би му е допадала идеята да си отгледа своя собствена жертва, защото никога не ми е изглеждал бащински тип. Но когато Карис изчезна, стана важно Върней също да се разкара. Ако тя си развържеше езика пред когото трябва, кой знае какви сили можеше да се появят на прага на Върней. Ех, Карис, Карис, колко неприятности ни докара...

Куейл погледна часовника си.

- Наистина е време да вървим, господин Доби. Помислете за милата си вдовица. Помислете за младите си служители. Кажете ни истината и ние ще бъдем далеч оттук още преди съмване. Но ако по-късно разбере, че сте ни излъгали, гарантирам ви, че ще се върнем и ще продължим разпита си с тях.

Доби зариде. Досега се беше удържал, но вече всичко свършваше, а той не искаше последното му дело на тази земя да бъде предателството на Карис Ламб.

- Изпратихме я в защитено жилище в Чикаго - изхлипа той, -

но тя остана там само една нощ. Когато доброволецът отиде да я види, нея вече я нямало. Но ми се обади една седмица по-късно. Искаше да ми благодари и да ми каже, че всичко е наред.

- И откъде ви се обади?

- От Портланд, Мейн.

- Кой беше контактът там?

- Нямаше или поне аз не знам. Карис вече беше сама. Каза, че отива в Канада.

- И това е всичко, което знаете?

- Да, кълна се.

Куейл се изправи.

- Тогава приключихме.

Морс се приближи за последен път с хирургическата си кесийка в ръка. Доби се опита да се отдръпне, уплашен от скалпела, но Куейл го държеше здраво, докато жената извади шишенце и спринцовка.

- Няма да боли - каза Куейл. - Все едно заспivate.

Морс напълни спринцовката, почукна иглата и посегна към лявата ръка на Доби. Когато върхът ѝ проби кожата му, той се обърна към Куейл.

- Вие сте мъртви, а дори не го знаете.

- Не съм сигурен какво искате да кажете.

Доби усети как лекарството нахлува във вените му и бързо се изкачва от ръката към рамото му, но все още имаше сила да говори.

- Отвън има някой, който ще ви види сметката. Ще ви разкъса и никой няма да забележи, освен за да се зарадва на смъртта ви.

Очите му вече се затваряха.

- Съжалявам - каза Куейл, - нещата в света не стават по този начин.

- Знаете ли... - отвърна Доби, - твърде много говорите.
И с тези думи умря.

16

Вече не само череп: ребра, бедро, пръсти, преплетени над женски таз, тук-там жълто осापунване, парчета кафеникавосива кожа, прокъсани дрехи и парчета от чувала, в която жената е била заровена.

Защото понякога мъртвите се надигат и пробуждат в мечта за живот.

17

Срещата на Паркър с Мокси Кастин беше отложена с няколко дни заради неразположение от страна на адвоката, което Паркър отдаваше на навика му непрестанно да поглъща несметни количества сладки газирани напитки, макар болният да твърдеше, че е грип.

Това беше добре дошло за Паркър, защото вече беше нападнат от черното куче - тъгата, от която целият свят посивяваше. Той се затвори в дома си, изключи телефона си и зачака Дженифър.

*

А на север се събираха мъже и жени - полицаи и горски, специалисти по телата и костите, призовани тук от безименните останки.

От жената в леса.

18

Холи Уийвър стоеше до леглото на Даниел. Тази вечер не му беше чела приказката. Нито предишната. Когато му предложи, той отвърна кратко, че е уморен и предпочита да му почете някой друг път. Холи се опита да прикрие облекчението си, особено от факта, че няма да повтаря отново приказката, която сама беше написала за него. Не беше сигурна, че ще успее да стигне до края, без да се срине.

Замисли се дали синът ѝ вече пораства и няма нужда да седи при него, докато заспи; дали това не е разшиването на първия бод, предвещаващо времето, когато изобщо няма да има нужда от нея, а ще напусне дома си заради колеж, работа или любовница и може би повече никога няма да се върне.

Но ако се случи преди това? Ако ѝ го вземат?

Тя целуна Даниел и се опита да заглуши гласа в ума си. Той не ѝ даваше мира още от раждането на Даниел, но откакто бяха открили тялото в гората, ставаше все по-настойчив.

Ако разберат какво сме направили?

- Лека нощ, Даниел. Обичам те.
- Лека нощ, мамо. И аз те обичам.

Ами ако дойдат?

Паркър гледаше слънцето, което грееше ниско над блатата и хвърляше златни отблясъци върху морето. Изгряваше, залязваше, изчезваше. Един ден, втори ден. Къщата отразяваше ехото от собствените му стъпки и ничии други. Той прегърна самотата. Още скърбеше, а толкова стара скръб не може да бъде споделена. Човек трябва да я преживява сам.

Колко време мина, откакто му ги отнеха - съпругата му и първото му дете? Имаше ли вече значение? Годините му с тях бавно се изплъзваха, месеците се свиваха до минути, дните - в секунди. Чувстваше как губи спомени. Сюзан и Дженифър, майка и дъщеря, се стопяваха като далечен сън. Затова Паркър трябваше да затвори вратата си за другите хора, поне за малко. В тишината можеше да изрови спомени и да възвърне любимите си същества.

А ако почакаше достатъчно дълго, можеше да го обгърне различна тишина, покой на вслушване.

Той седеше неподвижно до прозореца, зад който светлината бавно чезнеше в очакване на здрача - онзи миг, когато сенките се полюшват на ръба, преди да бъдат изцяло погълнати от спусналата се нощ, - докато не му се стори, че я зърва. Движение там, където нищо не се движеше; изгубено момиче, потрепващо като мушица над пейзажа, а обезобразеното му лице беше милостиво скрито от косите, гората и начеващата нощ.

Дженифър, изгубената дъщеря.

Мъртвата дъщеря.

Едва тогава той отвори уста.

- Кажи ми.

Гласът му накара движението да спре; детето само наклони леко глава, дочуло думите на баща си през преградата на стените, през плетеницата от клони, през мъглите, които искаха да ги задушат.

какво да ти кажа?

- Кажи ми кой съм.

ти си баща ми

- Кажи ми защо съм тук.

за да умреш

- А какъв е смисълът?

не мога да ти кажа

- Уморих се да не знам.

не бива да се страхуваш

- Но е така.

аз ще бъда с теб, когато настъпи

- Ами Сам?

Другата му дъщеря, живото дете, с което мъртвото също говореше.

тя няма да бъде там накрая

- А ще бъде ли в безопасност?

тя винаги е в безопасност

- Съжалявам, че те предадох.

не си ме предал

- Съжалявам, че не успях да те защитя.

ти не можеше да ме защитиш

- Ако бях до теб...

тогава и ти щеше да умреш заедно с мен, заедно с нас

- Аз го исках. Исках болката да свърши.

не бъди егоист, тате

Тате.

- Ти не разбираш.

разбирам

- Не мога да продължавам така.

но трябва

- Защо?

защото те се събират

- Кои „те“?

защото са близо

- Кой е близо?

небоговете

- Небог?

не, тате, не ме слушаш не един, а много

- Не разбирам.

има богове в боговете, три в едно, отражения на старите

- И какво искат Небоговете?

искат да сложат край на всичко

- А как се очаква аз да им попреча?

като живееш

- Да се живее е трудно.

да се умре е по-трудно

Той напрегна взор да я види. Сенките я поглъщаха в себе си.

а ти ще умреш

- Остани.

ще има болка, но аз ще бъда там, за да я споделя

- А после?

ще продължим заедно към морето

Черният мрак се сгъсти и тя изчезна.

Паркър затвори очи. Всички тези сънища, всички тези скърби. Краят им не се виждаше.

Но приближаваше.

20

На другата сутрин Паркър се събуди в леглото си, макар да нямаше спомен как се е преместил от стола до прозореца. Изми се, облече се и за първи път закуси с нещо повече от кафе и препечена филия. Черното куче се беше отдръпнало.

Защото Дженифър бе дошла.

Отметна малко работа по разни документи и си резервира билет за Ню Йорк. Време беше за свиждане.

*

Болничната стая смърдеше на страдание. Ейнджъл още беше слаб, а храната, която му даваха, не постъпваше в организма му през устата, но успяваше да говори по няколко минути, преди да се унесе в неволна дрямка, а когато се разделяха, стисна здраво ръката на Паркър.

- Грижи се за Луис вместо мен - каза той.

Двамата вече бяха водили подобен разговор преди операцията, но Паркър не се учуди, че Ейнджъл не си го спомня.

- Ако възнамеряваш да умираш, по-добре го завещаи на някой друг - отвърна.

Ейнджъл не му обърна внимание.

- Само за малко, докато отново си стъпя на краката.

- Той е добре. Светът не е спрял да се върти, защото ти си изгубил някое и друго кило.

- Говоря сериозно.

- Знам.

- Той е изпълнен с гняв. Не му позволявай да направи някоя глупост.

- Вече взриви един пикап. Това брои ли се?

Ейнджъл се замисли.

- Добре де, нещо по-глупаво.

- Ще се постарая.

Луис чакаше отвън. Ейнджъл никога не оставаше сам в болницата, дори без да броим грижите на персонала. Когато Луис не беше там, до леглото му бдяха двама странни, но ефективни стражи - братята Фулчи. Луис си беше спечелил немалко врагове през годините, част от тях благодарение на връзките си с Паркър, и нямаше да е изненада, ако някой се опиташе да му отмъсти чрез Ейнджъл.

- Е? - попита Луис.

- Умът му изглежда напълно бистър.

- Така ли? Вчера ми говореше за религия, но може да е било заради опиатите. Не ми се ще да тръгне да търси Исус.

- Аз не бих се тревожил. Ако Исус разбере, че Ейнджъл го търси, веднага ще смени името си.

Това като че ли поуспокои Луис. Каквито и да бяха разбиранията му за отвъдния свят - а Паркър вече имаше известна представа за тях

след разговора им в Мейн, там не се включваха подобни светини.

Паркър остави Луис при Ейнджъл и отиде да вечеря с бившия си партньор, Уолтър Коул, и съпругата му, Лий. Тя остаряваше благородно, Лий - не чак толкова, но и двамата изглеждаха щастливи и доволни. Благодарение на дъщеря си, Елън, вече бяха баба и дядо и се радваха на хубавите страни от присъствието на малко дете без повечето недостатъци. Елън беше помолила Паркър да стане кръстник на момиченцето ѝ, Мелани. Той учтиво отказа, но знаеше, че Елън ще разбере. Преди години я беше спасил от един хищник на име Кейлъб Кайл и травмата от онези събитията още не беше заличена и у двамата им. Въпреки това бе трогнат от отношението на Елън. Помежду им винаги щеше да има връзка, а сега тя се простираше и върху детето ѝ.

В града имаше и други хора, с които можеше да се види, включително равин Епстайн и неговата сянка - красивата, няма Лиат, с която Паркър беше прекарал една интересна нощ в леглото. Не искаше да превръща пътуването си в някаква форма на Кръстния път, така че се задоволи само да се отбие в „Никола“ на Първо авеню и да си купи малко вносни италиански деликатеси, след което взе такси за летище „Кенеди“ и се качи на самолета за Портланд.

Когато пристигна, си купи един брой на „Прес Хералд Трибюн“ с ясното намерение да го прочете, щом се прибере къщи, но умората го надви и той си легна, без да научи за откриването на полузапазените останки на една жена в горите на Мейн.

*Вярвам, че единствените призраци,
които бродят в този свят, са на мъртвите
млади майки, които се връщат, за да видят
как живеят децата им.*

Дж. М. Бари, „Малката бяла птичка“

21

Даниел отвори очи. Стаята му беше тъмна, с изключение на нощната лампа във формата на космически кораб, която светеше до вратата, за да може да стигне до банята, ако се наложи.

На нощното му шкафче стоеше чаша с вода, лампа и телефон играчка, направен от дърво и пластмаса. Майка му го беше купила, когато беше съвсем малък, защото Даниел бе заплепен от него в магазина. На копчетата бяха нарисувани животни вместо цифри и когато го вдигнеш към ухото си и натиснеш пилето, чуваш кудкудякане; от овцата - блеене, от кравата - мучене. Телефонът звънеше, ако се завърти ръчката отстрани.

Не беше използвал телефона от много време. В интерес на истината удоволствието от животинските звуци бързо се изтърка, но той не беше достигнал до етапа, в който можеше доброволно да се раздели с която и да е играчка, така че просто го държеше на дъното на допълнителната си кутия с играчки в гардероба. Машинката вероятно щеше да си остане там, докато дойдеше време всичко да бъде изхвърлено или предадено за дарение.

Само че преди две ноци телефонът започна да звъни.

Даниел се обърна на възглавницата си, за да го погледне. Основата представляваше усмихнато лице, чийто нос светеше в червено, когато телефонът звънеше или някое животно издаваше звуци, но сега той беше тих и носът не светеше.

Първия път му отне известно време да забележи звука. Беше потънал в дълбок сън и звънът трябваше да пробие много пластове на подсъзнанието му, за да стигне до него, а когато се събуди, беше объркан. Отначало му се стори, че пищят датчиците за дим в коридора, и без малко да събуди майка си, но скоро разбра, че приглушеното дрънчене идва от собствената му стая. Предположи, че някоя играчка се държи странно заради изхабени батерии, но не можеше да заспи с този шум. Стана и отиде до гардероба, като потреперваше от студ, защото печката работеше с таймер и температурата в момента беше доста ниска. Лампата на гардероба светна автоматично, когато го отвори, и той разхвърля маратонките си и няколко якета, за да стигне до кутията. Оттам насетне беше въпрос на секунди да намери телефона.

Играчката нямаше батерии, но въпреки това някак си звънеше. На всичкото отгоре, дори да имаше батерии, пак не трябваше да издава звук, защото никой не въртеше ръчката. Но ето че той дрънчеше, а червеният нос присветваше и настояваше някой да вдигне слушалката, за да чуе гласа на човека от зоопарка, който го моли да познае дали отсреща се чува крава или лъв, като натисне вярното копче, въпреки че Даниел още като малък се чудеше що за зоопарк отглежда пилета и крави редом с лъвовете.

Тогава Даниел, напълно логично, реши, че единственият начин да спре звъненето е да вдигне слушалката.

*

През прозореца се чуваше равномерният капчук на топящия се сняг от покрива. Даниел нямаше нищо против тези звуци. Те бяха успокояващи, като дъжд.

Искаше телефонът да звънне.

Не искаше телефонът да звънне.

Първия път, когато го чу, не бе възнамерявал да вдигне слушалката към ухото си. Просто реши, че ако вдигне, шумът ще спре, след което щеше просто да остави играчката и да помоли майка си да я поправи на сутринта или просто да я изхвърли, въпреки че съществуваше риск това да подкладе у нея амбицията за по-щателно съкращаване на колекцията му, а той нямаше никакво желание да насърчава подобни намерения. Реша, че най-добре би било да махне слушалката и толкова.

Но когато вдигна слушалката към ухото си, той не чу гласа на човека от зоопарка, а дъжда, който валеше навън, и някъде издълбоко, като сигнал, който едва се бори с прашенето - женски глас.

ало?, каза жената, *ало?*

Даниел пушна слушалката и побягна към леглото си, но гласът продължаваше да се чува.

чуваш ли ме?

Можеше да изтича при майка си, но любопитството му беше не по-малко от страха. Неочакван мъжки глас от отсрещната страна щеше да бъде просто смущаващ, но това - това беше странно, а гласът му звучеше почти познато.

Даниел отново взе слушалката.

- Ало?

Жената звучеше сподавено, сякаш едва се сдържаше да не заплаче.

ти ли си?

- Кой е?

как те кръстиха?

Даниел се поколеба. Този разговор несъмнено попадеше в категорията „разговори с непознати“, за които майка му непрекъснато го предупреждаваше, че са нещо лошо, но пък в случая непознатият бе на телефона, а не на живо, и жена, което все пак не беше толкова притеснително.

- Даниел - каза той.

Жената повтори името му няколко пъти, като че ли се наслаждаваше на звученето му в устата си.

прекрасно е най-сетне да те чуя

Даниел не беше сигурен, че изпитва същите чувства, но след като бе стигнал дотук...

- Как се казваш? - попита той.

казвам се карис, отвърна жената.

Паркър се срещна с Мокси Кастин в „Баю Китчън“ на Диъринг Авеню. Мокси се наслаждаваше на утринното слънце на масата до прозореца, която обикновено беше резервирана за големи компании, но бяха направили изключение за него. Паркър обърна внимание, че това често се случва с Мокси: правилата дискретно се нарушаваха в негова

угода, може би защото той не просто не се съобразяваше, но дори не забелязваше повечето от тях. Така единствените варианти за хората, участвали в създаването им, беше или да се разделят изцяло с правилата си, което би могло да доведе до анархия; да се опитат да ги наложат на Мокси, което неминуемо би довело до разкайване и отчаяние, или да решат, че могат да направят изключение за него, което, по всичко личеше, беше най-благоразумната линия на поведение. Повечето бизнесмени в Портланд гледаха да се грижат за доброто настроение на Мокси Кастин. В един или друг момент за всеки възникваше нужда от адвокат и в тези случаи винаги беше за предпочитане Мокси да е на твоя страна, а не на тази на противника. Пък ако вече не беше ангажиран от него, по-лесно щеше да склони да работи за теб, ако не си го ядосвал в миналото.

Мокси носеше светлосин костюм с толкова ярка вратовръзка, че приличаше на вик за помощ. Пиеше кафе и четеше „Прес Хералд“, а на масата бяха наредени още „Бостън Глоуб“, „Ню Йорк Таймс“ и „Вашингтон Поуст“. Ако някой ден вестникарският бизнес фалираше, вината нямаше да е на Мокси. Все пак двамата с Паркър имаха нещо общо.

- Вече ти поръчах - каза той, когато Паркър седна срещу него.
- Откъде знаеше какво искам?
- Има ли значение? Тук всичко е хубаво.

Паркър не можеше да възрази срещу това, но въпреки всичко предпочиташе да го питат за такива неща.

Мокси прелисти вестника си.

- Виж какво намерих в „Шишарката и врабецът“ - каза той.

На пейката до Мокси лежеше хартиена торбичка с логото на „Шишарката и врабецът“ - екстравагантен магазин за подаръци на Фрий

Стрийт. Паркър разгледа съдържанието, докато му наливаха кафе. Опитва се да намери подходящите думи, но не успя, така че се задоволи с простото отбелязване на факта.

- Чаши с Героите на Тората.
- Аха.

Бяха общо четири, всяка със син портрет на един от въпросните герои: А. Хилдензаймер, Ицхак Спектор, Р. Елизър Голдбърг и С. И. Рабинович. Паркър нямаше представа защо тези мъже минават за герои в кръговете на Тората. Единственото, което можеше да каже със сигурност, беше, че чашите не изглеждаха непременно по-добре с техните образи.

- Не знаех, че си евреин.
- Никога не е ставало дума, пък и аз съм само малко евреин. А

и не е нужно да си евреин, за да оцениш тези лоши момчета.

Изглеждаше напълно сериозен.

- Е - отвърна Паркър, - добра находка.

Под всеки портрет пишеше: „Разменяй с приятели“.

- Явно могат да се разменят - каза той.
- Какво имаш предвид?

- Сигурно, ако имаш две еднакви, можеш да размениш едната, като с бейзболните картички. Нали се сещаш, все едно да размениш Джон Уосдин за Мани Рамирес.

- Защо някой би си купил две еднакви?

- Мокси, аз лично не разбирам защо човек би си купил и една от тези.

Мокси върна чашите в плика с изражение, което Паркър можеше да определи единствено като наскърбено.

- Натъжаваш ме - каза адвокатът.

Закуската им пристигна. Мокси се беше спрял на омлети „Димяща гъсеница“ и за двамата - три пикантни яйца, пържени настъргани картофи, печен лук, листно цвекло с препечена филийка и допълнителна гарнитура от заведението. В „Баю Китчън“ вярваха, че са прецакали клиентите, ако чинията се вижда под храната.

- Яж - рече Мокси, - заслабнал си.

Самият той си беше все толкова едър, въпреки че някак си успяваше да бяга в полумаратони, без да умре. Или беше чудо на медицината, или Бог не смееше да го извика при себе си от страх да не заведе дело срещу него.

Мокси натъпка устата си с картофи и яйца и почука с ножа по вестника. Сочеше кратка статия, в която се казваше, че полицията все още няма никаква следа, която да ги наведе на повече информация за палежа на скъп автомобил в близост до брега предишния уикенд.

- Случайно да си чул, че някой е взривил пикапа на Били Оушън на някакъв паркинг до „Къмършъл“?

- На Били Оушън, певеца?

- Много смешно. Карибската кралица⁸ да се мотае наоколо с шевролет, окичен със знаменца на Конфедерацията. Не - Били Оушън, синът на Боби Оушън.

Истинското име на Боби Оушън беше Робърт Стоунхърст, но всички го знаеха като Боби Оушън, защото държеше офис близо до Океанската гара на Портланд и беше дълбоко свързан с най-различни начинания в сферата на корабния транспорт, риболова, туризма, ресторантьорството, недвижимите имоти и всякакви други средства за въртене на долари, без да се лишава от гледката към морето. Боби беше умен, но синът му беше по-тъп и от пън.

- Това вълнува ли те по някакъв начин? - попита Паркър.

- Да, защото вчера Боби Оушън се появи в кантората ми и заяви, че според него случката е акт на тероризъм, но няма вяра на портландската полиция, че ще свърши нещо по въпроса. Поиска да наема някого, който ще разследва престъплението от негово име.

- Подозира ли мотив?

- Според него става дума за накърняване на правата на сина му по Първата поправка и демонстрация срещу патриотизма като цяло, изхождайки от желанието на Били открито да прославя определени аспекти на бялото си англосаксонско наследство, като например да развява знамето на Конфедерацията.

- В Мейн.

- Точно така.

- Защото къде другаде да го развява?

- Именно.

- И защо Боби Оушън потърси точно теб?

- Защото и двамата сме дарители на Великата стара партия⁹.

Седяхме на една маса на благотворителна вечеря преди Коледа. Той се оплака от супата. Създава ни лоша репутация.

- Може би пропускам нещо, но откога развяването на конфедеративния флаг в центъра на Портланд е израз на патриотизъм?

- Не питай мен. Ако можех да прокарам закон против някоя идея, като изключим очевидните, тя щеше да бъде шибаният „патриотизъм“. Това е национализъм, облечен в по-хубави дрехи. Знаеш ли кои са били патриоти? Нацистите и онези японски копелета, дето бомбардираха Пърл Харбър, и сърбите, които заградиха всички мъже и момчета и ги закопаха в земята край Сребреница, а после се върнаха да изнасят жените им, докато не им набиха акъл с бомбите. Патриоти създадоха Аушвиц. Повярваш ли в тези лайна, че твоята страна е винаги

права дори когато греши, рано или късно ще стигнеш до същото място - яма, пълна с кости.

Мокси натъпка още една вилица в устата си. Трябваше да му се признае, че не позволяваше чувствата да попречат на апетита му.

Паркър помълча няколко секунди.

- Приемам, че не си предложил на Боби помощ в търсенето на правда.

- Не, но можех да изкарам лесни пари, като направо му посоча виновника. Чувам разни работи, някои по-достоверни от други, като например кой е пил в един бар на „Къмършъл“ същата вечер.

Паркър го погледна. Мокси също го погледна.

- Налага ли се да го казвам на глас? - попита адвокатът.

- Не смятам.

- И двамата, мисля, сме съгласни, че въпросният господин не е от хората, които ще се усмихнат любезно, когато пред погледа им се изпречи мастодонт, накичен с бунтовнически знаменца.

- Вероятно си прав.

- Е, та значи: заедно ли бяхте?

- Мислиш ли, че щях да успея да го спра, ако бяхме?

- Ще го приема за „да“.

- Не знаех, че ще гръмне пикапа.

- А какво си мислеше, че ще направи - ще напише писмо на собственика? Трябва да си се досещал, че ще свърши някоя поразия.

- Можеше само да му нареже гумите.

- Ако ти повярвам, че наистина си мислел така, ще трябва да си търся нов детектив, че следващия път някой може да ти предложи вълшебно бобено зърно в замяна на услугите ти.

- Луис преживява тежък момент. Трябва да изпусне парата.

Мокси се опита да надене изражение, напомнящо на съчувствие. Не успя.

- Много хора преживяват тежки моменти, но се въздържат от палежи. Опазил ме Господ да обвинявам портландската полиция дори в опит за расово профилиране, но ако си мислиш, че ченгетата вече не са разпитали наоколо и не са получили описанието на чернокож мъж, който случайно се е намирал в близост до пикапа на Били Оушън малко преди да избухне, не знам в какви облаци витаеш. Надявам се поне да е платил в брой в бара.

- Той винаги плаща в брой. Когато плаща.

- Радвам се, че имаш сили да се шегуваш. Мен да питаш, Боби Оушън и малоумният му син могат да вървят на майната си, а и не вярвам полицията да им свърши повече работа от мен, но никой не иска да гледа горящи коли по брега. Излъчва кофти послание, което означава, че нещата няма да се разминат току-така, а приятелят ти няма нужда от подобно внимание. Гледай да го обуздаеш. А най-добре му кажи да ходи да задоволява подпалваческите си желания в Ню Йорк или Джърси, ако ще. В Джърси непрекъснато гори по нещо. Чудесно ще се впише в обстановката.

Паркър знаеше, че Мокси е прав, само дето не беше сигурен, че Луис можеше да бъде обуздан, още повече в настроението, в което беше в момента. Тук поне Паркър можеше евентуално да го държи под око, а и поразииите, които би могъл да свърши в Мейн, си имаха граници, за разлика от тези в Ню Йорк или, да, в Джърси.

- Ще говоря с него.

- Непременно.

Мокси затвори вестника и го обърна така, че Паркър да вижда статията на първа страница точно над сгъвката.

- Следиш ли това?

Паркър беше разбрал за откритите останки от жена в окръг Пискатакуа. Мейн не беше имунизиран срещу насилие и от време на време изскачаше по някой труп. Дали заради начина, по който се бе появило тялото - стопен сняг, паднало дърво, - дали заради факта, че беше увито в грубо платно, но събитието беше привлякло вниманието на обществеността в целия щат, да не говорим, че медиите допълнително подклаждаха огъня поради липсата на други новини.

- Не знам нищо повече от това, което съм чел във вестниците - каза Паркър.

- А аз знам.

На Мокси трябваше да се вярва. Никое дърво в Мейн не можеше да падне нечуто, ако той беше наоколо.

- Убийство?

- Засега подозрителна смърт. Няма очевидни следи от външни травми.

Това само по себе си беше необичайно. Повечето форми на внезапна смърт оставяха следи, дори по почти оголените скелети. Куршумът пробиваше дупка, ножът одраскваше някое ребро или гръдната кост. Удушаването причиняваше фрактури на малките кости във врата. Лекарствата бяха по-прикрити, но и тяхното присъствие не оставаше незабелязано. Костният мозък задържахше токсини, а космите и ноктите издаваха наличието на наркотици. Тялото си намираще начини да увековечи края си.

Паркър знаеше, че Мокси не би повдигнал темата, ако не разполагаше с информация, която му се искаше да сподели.

- Но?

- Аутопсията показва, че е родила малко преди смъртта си, и

то в края на третия триместър. Нещо, свързано с разположението на тазовите кости, но от полицията смятат, че са намерили плацентата и пъпната връв в същото полусъхране- но състояние като тялото.

- Колко време е минало между раждането и смъртта?

- Трудно е да се каже, но не повече от ден-два, ако не и по-малко. При наличието на пъпната връв и плацентата може да са били само няколко часа.

- Връзката ти даде ли приблизителна възраст?

- Около двайсет и пет.

- Значи не е тийнейджърка.

Може и да живеела в двайсет и първи век, но Паркър се потискаше при мисълта колко много момичета продължаваха да крият бременността си от срам или страх от родителския гняв, докато не дойдеше време да родят, сами и необгрижени, при риска от най-тежки последици за майката и детето.

- Не - отвърна Мокси, - въпреки че възрастта не е гаранция, че някой няма да роди далеч от болницата или дома си, независимо дали по своя воля или не.

- Къде тогава е детето?

- Предполага се, че ако е било мъртво, е щяло да бъде заровено заедно с майката. Може да е оцеляло.

- Или заровено някъде наблизко - отбеляза Паркър.

- Защо ще го заравят отделно от майката?

- Или е било отмъкнато от животни.

- Тогава защо не са изяли и майката?

- Сериозно ли държиш да го обсъждаме на закуска? - попита Паркър, докато си мислеше, че бебето би било по-лесно за ядене.

- Не съм чул нищо за следи от животни по тялото.

- Значи майката умира или от усложнения при раждането, или от ръцете на друг човек, а бебето остава при този, който я е заровил в земята?

- Или е оставено някъде - в болница или благотворителна организация.

Рано или късно полицията щеше да започне да проучва архивите за изоставени деца. Една по-точна оценка за момента на смъртта на младата жена щеше да бъде от полза, но изоставянията вече бяха сравнително рядко явление. Засега обаче щяха да работят по версията, че останките на бебето са заровени някъде близо до майката.

Паркър се облегна на стола си и поръча още кафе. Изчака сервитьорката да напълни чашите им и зададе очаквания въпрос:

- Защо те вълнува всичко това?
- Щатската полиция крие някои подробности.

Всъщност беше в реда на нещата полицията да не разкрива всички улики, намерени на местопрестъплението, и особено онези детайли, които можеха да бъдат известни само на човек, тясно свързан с престъплението и евентуално - отговорен за неговото извършване. Така следователите установяваха фалшивите признания и обвинения и отбиваха набезите на лудите и всички останали, които само им губеха времето.

- И ти знаеш тези подробности?
- Точно така, въпреки че само един от тях има връзка с мен.

Паркър изчака.

- Звезда на Давид - издълбана не в падналото дърво до гроба, а на едно друго близо до него.

- Не е задължително да има връзка между звездата и трупа.
- Не, но ако има област, в която този щат не изпитва недостиг

на специалисти, то това са дърветата. Засега всичко е ориентирано, но звездата вероятно е издълбана приблизително по същото време, когато тялото е било заровено в земята.

- И си сигурен, че е Давидова звезда?
- Изпълнена е много внимателно. Не мисля, че има място за съмнение.

- Някой споменавал ли е за престъпление от омраза?

- Стана дума. Медицинският експерт още чака резултатите от токсикологията. Ще минат пет седмици, докато са готови, но аз не се сещам за много случаи на отравяне от омраза. Освен това е само Давидов щит - никакви свастики, никакви антисемитски символи. Прилича на белег, паметник, ако щеш, нищо повече.

Паркър хвърли поглед към торбичката до Мокси.

- Чашите на Тора.

- Чашите на Тора - повтори адвокатът и вдигна ръка за поздрав. - Може да се изненадаш, но аз вярвам в доброто у хората - защото виждам предимно лошото и оптимизмът е единственото, което ме вдига сутрин от леглото. Мисля, че някой е погребал тази жена, но се е погрижил за детето - надявам се, от благородни подбуди. Не знам дали съм прав, но човекът или хората, които са били замесени в това, сега са доста разтревожени. Когато полицията ги намери - а вътрешното ми чувство подсказва, че това ще се случи, защото човек, който отделя време, за да издяла Давидов щит като импровизиран паметник, не ми изглежда професионален убиец, - те ще имат нужда от съвет и защита. Да речем, че това ще бъде моята услуга към мъртвата жена. И твоя също, въпреки че ще ти бъде заплатено.

- Какво искаш да направя?
- Моят източник е изчерпан. Каквото можех да науча, вече съм

научил.

От тези думи Паркър отсъди, че връзката на Мокси е по-скоро някой приближен на медицинския експертен екип, отколкото на щатската полиция.

- Нямам много приятели в Огъста - каза той.
- Аз съм адвокат. Нямам никакви. Научи каквото можеш.

Разследвай успоредно с полицията. Искане ми се да вярвам, че детето е живо.

- Напук на всичко.
- Именно.
- Щатската полиция няма да се зарадва, че ходя по петите ѝ.
- Това не е убийство - поне засега, а може и никога да не бъде.

Единственото установено престъпление е нерегистрирано погребение.

Сметката дойде. Мокси плати в брой и остави щедър бакшиш.

- Е? - попита той.
- Явно си намерих нова работа - отвърна Паркър.

Адвокатът се ухили.

- Добро момче! Жалко че в случая необичайните ти способности няма да влязат в действие. По дяволите, сигурно няма да се наложи дори да повишиш глас...

Два дни бяха нужни на бащата на Холи Уийвър да се прибере в дома си в покрайнините на Гилфорд - два дни, през които Холи умря хиляда пъти, сто от тях само в първите часове след откриването на

тялото в гората. Оуен Уийвър караше камион за прехрана и се намираше в Южна Флорида, когато намериха жената. Докарваше си добри пари - по четиресет цента на миля, което беше повече, отколкото печелеше напоследък, защото зимните месеци бяха мъртъв сезон, а той предпочиташе по възможност да работи в Нова Англия. Но зимата беше тежка за много хора в Мейн. Холи работеше като секретарка и рецепционистка в компания за медицински материали в Доувър-Фокскрофт. Имаше късмет да запази пълния си работен ден - и въобще мястото си - през януари и февруари, а през уикендите заработваше допълнително като сервитьорка, далеч от лапите на данъчните. Поне Даниел вече ходеше на детска градина и не се налагаше да плаща толкова много на бавачки, не...

Ами ако разберат? Ако пристигнат със силните си фенери и го вземат?

Тя щеше да умре.

Станаха хиляда и един пъти.

Беше толкова уплашена, че дори не посмя да се обади на баща си от собствения си телефон, когато научи за тялото. Нима онези не подслушваха всички разговори - от полицията, от ЦРУ, от Националната служба по сигурност? Холи си представяше безкрайни бели стаи, пълни с хора със слушалки на ушите, които превключваха от разговор на разговор и дебнеха за ключовите думи: *ИДИЛ, експлозиви, убийство, тяло, намерено, плитък, гроб*. С разума си знаеше, че вероятно не е така: имаха си компютри, програмирани да улавят определени фрази. Беше го чела някъде или поне така ѝ се струваше. Сигурно можеха да подслушват и уличните телефони? С тях обаче имаше поне малко анонимност. Ако си толкова тъп, че да говориш лоши неща по мобилния си телефон, по-добре сам да наденеш белезниците на

китките си и да изчакаш да те отведат.

Тя остави мобилния си до телевизора и изсипа монетите от малката кутийка, която стоеше на полицата над камината - фондът за лакомства, както го наричаше, въпреки че нерядко се налагаше да прибягва до него за нови дрехи и обувки за момчето, което растеше с мълниеносна скорост.

Умря за хиляда и втори път.

Напълни един стар чорап с монетите, закопча Даниел в детското столче в колата, за да не му се случи нещо...

Хиляда и трети път.

Стига толкова.

... и подкара към бензиностанцията, където имаше външен телефон. Валеше дъжд и чистачките оставяха следи по стъклото. Трябваше да ги смени, но нямаше пари за нови, не и този месец, а не искаше да моли баща си, защото вече ѝ беше дал твърде много. Понякога си мислеше, че той продължава да работи само заради нея и Даниел, колкото и да я уверяваше, че обича да скита по пътищата. Твърдеше, че мести скоростния лост дори докато спи в собственото си легло у дома, а пътната книжка на камиона му служеше за дневник.

Баща ѝ принадлежеше на подвид със собствени правила и език. Тя от дете слушаше за „удушвачите на пилета“, които превозваха животни, и за „жокеите на самоубийствата“, чиито камиони бяха пълни с опасни товари. В същото време той се отличаваше от мнозинството си събратя, които се носеха като плавен през живота - без дом или поне без нещо повече от някой плесенясал апартамент, без семейство или поне без такова, с което поддържат връзка; без пари или поне без нищо заделено; без бъдеще или поне без такова, което да се простира отвъд следващото им назначение. Оуен Уийвър не беше от този тип скитници

и колкото и да ценеше свободата по пътищата, още повече държеше на дъщеря си и внука си. Но въпреки това обичаше проклетия си камион и усамотението в кабината, а разговорите с колегите, които срещаше по пътя, неизменно започваха с въпроса: „К’во караш?“.

Оуен Уийвър обаче минаваше шейсетте и гърбът го болеше зверски след близо четиресет години зад волана. Холи би могла да продаде къщата и двамата със сина ѝ да се преместят при баща ѝ, който живееше съвсем наблизо, но този дом беше всичко, което имаше, и гордостта не ѝ позволяваше да се раздели с него - освен това колкото и много да обичаше баща си, колкото и много той да обичаше дъщеря си и Даниел, тя добре знаеше, че с него не се живее лесно. Две съпруги, едната от които собствената ѝ майка, можеха да го потвърдят.

Холи още тъгуваше за майка си. Тя беше починала съвсем млада, на трийсет и пет, а баща ѝ се бе оженил повторно почти веднага, вероятно от паника да не остане сам с малка дъщеря на ръце. Много скоро и той, и новата му жена осъзнаха грешката си и се разделиха миролюбиво, но необратимо. Оттогава насам неколцина жени бяха преминали през леглото му, но никоя не се задържа. До дипломирането на Холи Оуен Уийвър поемаше ангажименти само в околността, така че да успява да се прибере къщи за вечеря, а често и преди това. Момичето знаеше, че баща ѝ е готов на всичко за нея, буквално на всичко.

Знаеше го още преди да се появи Жената от леса, както вече я наричаха вестниците и телевизиите. От тези думи я побиваха тръпки - имаше чувството, че са прочели приказката, която беше написала за Даниел; онази, която въобще не биваше да записва на хартия.

Тя набра номера на Оуен, пушна монети за три минути и дълго слуша сигнала „свободно“ отсреща, докато накрая гласът на баща ѝ

помоли да остави съобщение; тогава тя едва не загуби самообладание, искаше ѝ се да вика и крещи, но се сдържа и някак си съумя да прочете номера на телефона, от който звънеше, с молбата веднага да ѝ се обади. Върна се в колата, защото продължаваше да вали и вятърът се беше усилил, но свали прозореца и изключи радиото, за да не пропусне позвъняването. Даниел замрънка срещу студа и скуката и тя му се скара; той се разплака, а Холи не искаше той да плаче, никога, не искаше да бъде тъжен, никога. Искаше само да бъде щастлив и да знае, че е обичан, и да я нарича „мамо“, винаги.

Телефонът зазвъня. В този момент от тоалетната излезе един мъж и се загледа в апарата, докато Холи слизаше от колата. Тя му махна с ръка, че обаждането е за нея, но как само ѝ се щеше да бе останал още няколко секунди в проклетата кабинка. Не искаше никой да запомни лицето ѝ или марката и номера на колата ѝ, или плачещото дете на задната седалка. Затова странеше от всички, затова живееше в малка къщичка до гората, затова не искаше да се сприятелява с другите майки в училището, затова не беше спала с мъж от раждането на Даниел, затова беше сама.

За да не бъде забелязана, за да не се налага да отговаря на въпроси.

Тя вдигна слушалката.

- Холи?

- Да, аз съм.

- Какво има? Какъв е този номер?

- Телефон на бензиностанция. Трябва да се прибереш колкото можеш по-скоро.

- Защо? Да не си пострадала? Да не се е случило нещо с Даниел? Добре ли сте?

- Да, да, всичко е наред. Моля те, виж местните новини.

Холи знаеше, че баща ѝ не ходи никъде без айпада си. Той му правеше компания в кабината. Гледаше филми на него, четеше книги - всичко.

- Разбира се, сега ще ги погледна. Пускам те на високоговорител, за да освободя ръцете си.

- Чакам.

Холи чу шумолене, последвано от дълбоко поемане на въздух и познатия глас на водещия на новините от „Канал 6“ в Портланд. Остави баща си да осмисли новината, без да го прекъсва. Репортажът свърши и се възцари мълчание.

- Разбра ли? - попита тя накрая.

- Да.

- Страхувам се.

- Недей.

Холи погледна към колата си. Видя, че Даниел я гледа през предното стъкло. Вече не плачеше, а като че съсредоточено се опитваше да разтълкува поведението ѝ, както когато играеха на „Познай животното“.

- Няма да им позволя да ми го отнемат - каза тя.

- Холи...

- Казвам ти, точка. Няма да го допусна.

- Разбира се. Сутринта тръгвам към къщи.

- Внимавай по пътя.

- Непременно. И... Холи?

- Да?

- Всичко ще бъде наред. Това, което направихме...

Холи затвори. Не искаше да чуе думите, изречени на глас. Някой

можеше да подслушва.

24

Отношенията на Паркър с детектив Гордън Уолш от щатската полиция в Мейн вече не бяха така топли, както преди, до голяма степен защото Уолш вярваше, че Паркър е замесен в убийството на един мъж в град Бореас от преди близо година.

Това не беше съвсем вярно. Паркър би предпочел въпросният мъж да бе оживял, ако ще и само за да се изправи пред съда за деянията си, но обстоятелствата не предполагаха избор. Покойникът се беше появил с оръжие, твърдо решен да го използва, за да сложи край на живота на Паркър. Последният, не без основание, имаше някои възражения срещу подобен развой на събитията. Оказа се, че Луис е на същото мнение, което го принуди да произведе отдалеч един пушечен изстрел в главата на мъжа, а след това веднага да замине за Ню Йорк, за да избегне неудобните въпроси, които в противен случай неминуемо щяха да възникнат. Междувременно проблемът за степента, в която жертвата е била примамена в капан, си оставаше тема за размисъл за моралните философи и детектив Гордън Уолш от Отдела за тежки престъпления на портландската полиция.

Затова Паркър не се изненада особено от факта, че лицето на Уолш помръкна, когато излезе от бар „Руски“ на „Данфърт“ в неделя привечер. Не беше трудно да го открие: „Руски“ беше популярно заведение сред ченгетата - и местните, и щатските - и те често се събираха там в неделя следобед, предимно за да побъбрят и изпуснат

парата, но също така и за да улеснят дискретния обмен на информация. Паркър обикновено избягваше „Руски“ в неделя - това не беше подходящото време и място частен детектив да търси помощ, - но знаеше, че Уолш е сред редовните посетители, и ако го хванеше на улицата, щеше да си спести разкарването. Освен това може би се надяваше бирата да е посмекчила настроението му, но в това отношение го чакаше разочарование.

- Разкарай се - каза Уолш още с приближаването на Паркър.
- Ти дори не знаеш защо съм дошъл.

Уолш не спря, но Паркър тръгна редом с него, което видимо не достави удоволствие на полицейския детектив.

- Знаем: защото искаш нещо. Ти винаги искаш нещо.
- Всеки иска нещо на този свят.
- Да не четеш Платон?
- Това не е платонизъм, а реализъм.
- Стига ми реализмът през останалите шест дни от седмицата.

Неделята ми е запазена за мечти, а ти определено нямаш място в тях, което впрочем важи и за останалите дни.

- Конкретните желания стоят по-ниско от висшия идеал.
- Моля?
- Това вече може и да е Платон. Или Сократ. Не съм специалист.

Уолш спря.

- Съсипваш ми деня с философстването си. А и със съществуването си като цяло.

- Работиш за служба, която цитира Волтер на сайта си.

Вярно беше. „На живите дължим уважение, на мъртвите - истината“ беше девизът на Отдела за неразкрити убийства на щатската

полиция на Мейн, допълнен от мотото *Semper memento*.

Винаги помни.

- Така ли? Е, не съм го писал аз.
- Уолш - каза Паркър тихо, - дай ми само няколко минути.

Полицаят изпусна част от въздуха в гърдите си.

- Имам нужда от кафе.
- В „Арабика“?
- Да, но тази на „Къмършъл“.

Така щяха да бъдат по-далеч от „Руски“ и от колегите на Уолш, които също биха решили да потърсят ободряване в кофеина.

- Ще се видим там - каза Паркър.
- Нямам търпение.

*

В кафенето бяха заети само няколко маси. Оставаше само час до края на работното време, а и повечето хора със здрав разум в главите се бяха отправили към домовете си, за да избегнат очаквания по прогноза дъжд, както вероятно бе възнамерявал да стори и Уолш, преди да се натъкне на Паркър. Изглеждаше, че ще вали през цялата седмица, но поне щеше да разтопи остатъците от натрупания лед.

Уолш беше седнал на една маса в дъното с лице към вратата, но добре скрит в мрака. Паркър поръча на бара „Американо“ за себе си и най-сладкото и калорично кафе в менюто за Уолш. За всеки случай взе и достатъчно пакетчета захар, че да предизвика скок в акциите на компаниите за захарна тръстика.

Уолш бе съблякъл палтото си и сега го съзерцаваше с болезнено разочарование, сякаш се беше надявал, че със свалянето на физическия товар от плещите му ще падне и друго бремене, което не можеше нито да

назове, нито да определи. Улиците навън бързо потъваха в здрач. За времето, през което двамата мъже бяха стигнали до брега и намерили подслон в кафенето, облаците и късният час с общи сили бяха спуснали пелена от мрак връз града.

- Мразя зимата - каза Уолш. - Слава богу, че свършва.

Той сипа едно пакетче захар в кафето си, после още две, отпи пробно и накрая ги докара до пет.

Паркър посочи празните пакетчета.

- Ако това ще те успокои, надали ще доживееш до следващата.

- Малките удоволствия в живота. Възползваме се, когато можем.

Покрай тях мина млада жена, разнасяща ухание на сапун. Уолш вирна нос като хрътка, надушила плячка. Носеше се мълва, че бракът му е в затруднение и двамата с жена му вече не живеят под един покрив. Макар и да не беше изненадан, Паркър не изпитваше никакво задоволство от тази новина. Гостите на полицейските сватби си знаеха, че е по-добре да пропуснат тостерите и фритюрниците и да заложат на набирането на фонд за двойни адвокатски услуги в случай на развод. Паркър обаче харесваше Уолш, въпреки че взаимността на чувствата им напоследък изглеждаше нарушена, а и съпругата му изглеждаше симпатична жена. Може би щяха да се сдобрят, но само ако Уолш имаше достатъчно акъл да сдържи гъдела в панталоните си.

- Много е млада за теб - отбеляза Паркър, когато му се стори, че вниманието на събеседника му опасно се отвлича.

- Във всичко ми е много.

- Добре че го знаеш.

- Ти да не си станал гласът на съвестта ми?

- Аз и на собствената си не съм.

- Добре че го знаеш.
- Туше.
- Момчетата ти в града ли са?

Паркър се досети, че пита за Ейнджъл и Луис.

- Не мисля, че Луис би се радвал да бъде наричан „момче“.
- Сигурен съм, че няма да го приеме лично.
- Аз съм сигурен в обратното.
- Не отговори на въпроса ми.

Паркър знаеше, че Уолш държи под око двамата му партньори още откакто решиха да прекарват част от времето си в Портланд.

- Не съвсем - каза той. - Ейнджъл е болен.
- Сериозно? И от какво?
- От рак.

Уолш, който до момента се стараеше да поддържа максимално враждебен тон, веднага смекчи гласа си.

- Съжалявам.
- Той също. Рак на дебелото черво втори стадий. Хванаха го, преди да стигне до лимфните възли, но не и преди да перфорира стената на червото. Беше на косъм. Ще му трябва химиотерапия, след като се възстанови от операцията, но косата му няма да окапе. Тревожеше се повече от загубата на остатъците от нея, отколкото на част от червото си.

- Божичко, всички се разболяват от рак. Не помня да е било така преди.

- Винаги е имало по нещо. Просто светът намира нови начини да ни убива.

- Как го приема Луис?
- Както може да се очаква.

- Толкова ли е зле?
- Тихите води са най-дълбоки.
- И студени.
- Ако се опитваш да отбележиш точки, изчакай да се върне в

града, за да му го кажеш в лицето.

- Може и да го направя. А ти още не си отговорил на въпроса ми: той навъртал ли се е напоследък в града?

- А може ли аз да попитам защо това те интересува?

- Не и нека ти напомня, че ако търсиш информация - което предполагам, че е така, след като седим заедно тук, пътят е двупосочен.

Паркър се предаде. Не виждаше как може да възрази на това.

- Беше тук миналия уикенд.

- Видяхте ли се?

- Да.

- Къде?

- На различни места.

- Някое от тях да е било на „Къмършъл“?

- Не помня. И това не ми звучи като размяна на информация.

По-точно би било да се нарече „разпит“.

Уолш размести празните и пълните пакетчета захар, докато не се получи фигура: свастика.

- Някой е гръмнал колата на Били Оушън.

- Някои не обичат арендби.

- Мислиш ли, че си първият, който се шегува така?

- Дори не е първият път, в който аз се шегувам така.

- Гледай ти. И как стана така?

- Старецът на Били се опитал да наеме Мокси Кастин, за да разбере кой има зъб на сина му или възражения срещу начина, по който

изразява политическите си възгледи, защото смятал, че вие сте твърде некадърни, за да го направите.

- Какво му е отговорил Мокси?
- Мокси е евреин. Какво му е казал според теб?
- Мокси е евреин?
- Нали? И аз се изненадах.

Уолш развали захарната свастика.

- Човек трябва да има особена нагласа на духа, за да взриви нечий пикап само защото не одобрява политическите виждания на собственика му.

- Доколкото чувам, Били Оушън няма политически виждания или поне не такива, които да заслужават подобно название - възрази Паркър. - Имаше само пикап, накичен с флагчета на Конфедерацията.

- Всичко това може да е вярно, но взривяването на колата му говори за нестандартно високо ниво на нетърпимост.

- А развяването на знамето на Конфедерацията в най-северния щат - не, така ли? Я стига. След срещата си с Мокси звъннах тук-там. Какво ще кажеш за акцията на Клана във Фрийпорт и Огъста? Говори се, че някой видял двама мъже с пикап като на Били да хвърлят предмети в дворовете във Фрийпорт.

Една сутрин през януари жителите на двата района бяха намерили по алеите си пликчета за сандвичи, в които бяха напъхани камъни за тежест и листовки на Ку Клукс Клан, предлагащи патрул в квартала и безплатна телефонна „Клан-линия“.

- Двама мъже, които по описание приличат на вас с Луис, са били забелязани да пият в съседен бар, преди пикапът на Били да се вдигне във въздуха.

- Нима? А забелязани ли са двама мъже, които по описание

приличат на нас с Луис, да го вдигат във въздуха?

- Не.
- Нямам какво повече да кажа.
- Трябва да признаеш, че е страшно съвпадение.
- Какво, чернокож и бял да пият заедно в бар същата вечер,

когато е гръмнала колата на някакъв расист?

- Живеем в Мейн - отвърна Уолш. - Тук има чернокожи, които не могат да си намерят чернокожи приятели. Ти си май че единственият ми познат, който всъщност има чернокож приятел.

- Трябва да разшириш хоризонтите си.
- Всеки път, когато го направя, се разкайвам, особено когато става дума за твои познати.

Уолш беше дръзнал да се приближи твърде много до Луис след събитията в Бореас, надявайки се да изкопчи сведения, с които да напредне в разследването, но се беше опарил. Паркър предполагаше, че този опит е засилил вродената му склонност да се муси на стари обиди.

- Ще ми се да можех да ти помогна, но не мога - каза той.

През цялото време говореше със спокоен, дори леко развеселен тон. Нямаше да ухапе стръвта и Уолш го знаеше. Двамата допиха кафето си. В заведението вече нямаше други хора.

- Тогава случаят явно ще си остане нерешен - рече Уолш.
- Така може би е най-добре.
- Възможно е. - Тревожното изражение се върна на лицето му.

- Знаеш ли, онези листовки по алеите вероятно са били работа на хулигани. Тук нямаме Клан, не и откакто показаха вратата на Ралф Брустър.

Ралф Брустър беше сенатор от Портланд, кандидат за губернатор на републиканците през 1924 г., когато Ку Клукс Клан претендираха за

четиресет хиляди членове в щата, които бяха спечелили предимно с подклаждане на антикатолически и антиимигрантски настроения. Брустър отричаше да е член на Клана, но никой не му вярваше, пък и нямаше голямо значение, защото той така или иначе подкрепяше организацията и тя му отвърщаше със същото, което му донесе победа на изборите през 1924 г. Към трийсетте години Кланът в Мейн се изчерпа, отслабен от скандали и липсата на склонност у жителите на щата да отделят твърде много време за омраза помежду си. Такова беше положението и досега.

- Но? - попита Паркър.

Уолш почеса наболата си брада. Изглеждаше готов да си ляга. Паркър не знаеше колко бири е изпил, но бройката им вероятно беше нещо между „препалено много“ и „не достатъчно“. Кафето не му помагаше. Каквото и да го гризеше, явно беше дълбоко.

- Но - отвърна Уолш - напоследък като че ли всички са вдигнали температурата с няколко градуса. Расистката пропаганда и палежите могат само да я повишат още повече, докато някой не пострада. Били Оушън е задник, но онзи, който е взривил пикапа му - също. Ако случайно го видиш, предай му какво съм казал. Ако има проблем, знае къде да ме намери.

Паркър кимна. Нямаше намерение да предава съобщението, но знаеше, че думите на полицаия не са лишени от основание.

- Урокът свърши - каза Уолш. - Е, какво искаш да знаеш?

Куюейл седеше в удобен стол до прозореца на стаята си. На стените бяха закачени картини с пейзажи от щата Ню Хампшир, а подът беше покрит с оригинално дюшеме от деветнайсети век, лъснато до неуместна според него степен. Мебелите бяха или от периода на построяване на хотела, или - в случая с леглото - скъпа репродукция. Искаше му се да беше някъде другаде. Мястото му не беше в тази страна, може би и дори в тази епоха. Той беше човек от по-старо време. Новият свят беше твърде шумен за него, цветовете му - твърде крещящи. От всичко обаче най-силно презираше отчаяното му желание за история, незрелия копнеж по заслужената тежест на годините. Един магазин наблизо се бе нарекъл антикварен, но доколкото Куюейл виждаше, целият му асортимент се състоеше от произволни, почти съвременни боклуци. Ако някой го подпалеше, щеше да му направи услуга.

Хотелът се намирал на парцел земя, скрит от останалата част от града от вечнозелена растителност, градините му трудно се виждаха през сумрака и дъжда. Отражението на Куюейл го гледаше от стъклото като камей върху тъмна керамика и му вдъхваше спокойствие. Той беше създание на свещите и газените лампи, неуловим обитател на сенките и мъглиците, но душата, която го направляваше, беше още по-стара, плод на първичния мрак, предшествал зората на живота. Куюейл нямаше спомени от кърмачеството, детството и младостта си. Очите му се бяха отворили направо в ранна зряла възраст и мисията му на тази земя мигом бе разцъфнала в съзнанието му: да открие една книга и да ѝ позволи да свърши делото си. Щом изпълнеше тази задача, Куюейл щеше да потърси забрава. Нямаше желание да разбере какво ще стане след това. Беше видял предостатъчно.

Но може би тази представа за живота, разпростиращ се почти до

непоносимост, беше само фантазия, разстройство на ума; или пък проявление на чувство за мисия, предавано като рецесивен ген от поколения Куейловци. Имаше надгробни камъни с името Куейл, урни, пазещи праха на Куейл, в земята почиваха кости на Куейл.

Или нечие име, нечий прах, нечий кости.

Тиха светкавица озари небето през отворения прозорец, като безсилна яростна мълния на божество, което се е събудило твърде късно, за да предотврати собствената си гибел. Куейл усети мириса на изгоряло и тънките светли косъмчета на пръстите му настръхнаха, когато протегна дясната си ръка към небето, извил пръст, сякаш призоваваше Стария Бог при себе си и Го предизвикваше да раззине паст, за да осъществи най-последния план Си докрай.

„Тогава и двамата ще заспим - помисли си Куейл, - и така ще е най-добре.“

Утре работата му започваше наново. Преди да издъхне, Естер Бакмейър беше издала името на жената в Мейн, на чиито грижи бяха поверили Карис Ламб: Маела Ломбарди. Вече беше намерил адреса ѝ в Кейп Елизабет и даже беше научил някои неща за нея. Ломбарди беше пенсионирана гимназиална учителка, но също като злощастния Доби не работеше пряко с някоя благотворителна организация. Тя беше таен помощник - брънка в грижливо поддържана верига, която водеше уязвимите към безопасност.

Куейл и Морс погребяха Бакмейър жива, но тя надали щеше да страда дълго под тежестта на камъните и пръстта след всичко, което ѝ бяха причинили преди това. Куейл беше сигурен, че Доби не му е казал истината за обаждането на Карил Ламб от Мейн или че най-малкото е укрил важна информация. Наложиха се да потърсят сътрудничество от Бакмейър и тя в крайна сметка бе издала Ломбарди.

Куюйл въобще не бе имал намерение да остави Бакмейър жива, въпреки обещанията му към Ерол Доби, а Морс бе изпратена да се погрижи за сервитьорките, които бяха видели лицето му. За съжаление, поредица от затруднения принудиха двамата да напуснат Кадилак, без да изпълнят тази мисия. Това ги безпокоеше, но не прекалено. Куюйл вече беше променил външността си с прости средства като по-светла боя за коса, нови очила и сваляне на цветните контактни лещи. Смяташе, че така няма да ги познаят нито те, нито готвачът, но ако останеше време, можеше отново да прати Морс подире им, ако ще само за отмъщение за лъжите на Доби.

Куюйл за кратко се замисли дали убийството на Доби и изчезването на Бакмейър могат да уплашат другите, но се съмняваше: огънят беше велик заличител на следите, а гробът на Бакмейър нямаше да бъде открит лесно. Едва когато убиеха Ломбарди, което вероятно щеше да се наложи, след като изтръгнаха нужната им информация от нея, щеше да започне да се очертава връзка между случаите.

Дотогава обаче Куюйл щеше да е научил къде и под каква самоличност се крие Карис Ламб. Най-важното бе тя да няма време да избяга, преди да я хване. Този лов се беше проточил твърде много. Изцеждаше ресурсите му и го беше принудил да прелети океана до тази свирепа земя, изоставяйки крепостта си в Лондон. Двамата с Морс бяха взели всички предпазни мерки: пътуваха с напълно законни холандски паспорти, макар и с имена, които нямаха нищо общо с действителността; отпечатъците от пръстите им бяха създадени с помощта на печатни платки и течен желатин, имитиращ терморекциите на човешката кожа; подобна технология бяха приложили и за ирисите на очите си. Не можеше да се направи почти нищо за снимките на лицата им, които притежаваше Департаментът по вътрешна

сигурност, но дори тук подготовката им се бе отплатила: лицевите протези бяха прости, поставяха се лесно и още по-лесно се сваляха. Също както Куейл вече не приличаше на мъжа, който бе чел стихосбирка в ресторанта на Доби, така и двамата с Морс бяха само бледи подобия на двойката, преминала през митническия контрол на летище „Вашингтон-Дълес“. Щом дойдеше време да се приберат в Англия, щяха да сложат отново протезите за броени часове. Но въпреки всичко пътуването си оставаше неприятно и само най-екстремна ситуация можеше да накара Куейл да прекоси самия Атлантис.

Книгата обаче го налагаше. Той нямаше да намери покой, докато не я откриеше.

А беше много, много уморен.

Куейл затвори очи и видя как събира последните пръснати листове от тома - това творение със счупено име и счупена природа.

Счупеният Атлас.

26

За първи път Паркър можеше да си позволи да бъде напълно открит с Уолш за някой клиент или случай. Беше приятно, макар на следвателя да не му се вярваше, че всичко е точно такава, каквото му се представяше. Паркър не можеше да го вини, като имаше предвид всички полуистини и откровени лъжи, с които го бе удостоявал през годините.

В момента Уолш работеше в Отдела по тежки престъпления - юг в Грей, а разследването на намерените останки се водеше от Отдела по

тежки престъпления - север в Бангор. Почти нищо обаче от това, което се случваше в полицейските служби навсякъде в Мейн, не оставаше скрито от Уолш и някои главни следователи.

- Значи Мокси те е наел да разследваш случая само от благородни пориви?

- Нещо такова.

- Ние дори не сме сигурни, че жената е била еврейка.

- Мокси е останал с впечатлението, че Давидовият щит е бил издълбан горе-долу по същото време, когато е била погребана жената.

- Мокси знае доста повече за този случай, отколкото му се полага. Тези детайли още не са разгласени.

- Има си начини.

- Ако разбере кой му снася информация, ще го пратя да разнася химически тоалетни по паркингите и да чисти след пияниците и перверзниците.

- Поне ще си е осигурил защита от Мокси. А и доколкото ми е известно, все още не се води разследване на убийство... или греша?

- Жената не се е заровила сама в земята.

- Това важи за повечето покойници. Кога ще изнесете публично информацията, която имате?

- Когато разполагаме с факти, а не със спекулации. Може да разясниш тази разлика на Мокси - да си знае за следващия път, когато реши да се перчи.

Паркър се облегна назад. Над фериботното пристанище от другата страна на улицата блесна светкавица. Той зачака да чуе гръм, но такъв не последва. Разбира се, знаеше, че тътен е имало, просто беше на твърде голямо разстояние, за да се чуе, като разговор в далечна стая. Свързваше такива бури с лятото, не с началото на пролетта. Странните

метеорологични явления го смущаваха.

- Защо си толкова кисел? - попита Паркър.

- Например защото, когато ти се захванеш с разследване, от това никога не излиза нищо хубаво - отвърна Уолш. - Защото мисля, че си бил достатъчно близо до пикапа на Били Оушън, за да ти опърли веждите. Защото съм убеден, че си примамил човек на плажа в Бореас, за да бъде убит. Избери си. Ако не ти стигат, имам и още причини.

- Не става дума за отношението ти към мен, а за една заровена жена и изчезнало дете.

- Не ми се прави на праведник. Много добре знам за какво става дума.

- Тогава какво лошо има да обменим малко информация?

- Ти не обменяш, а вземаш. Толкова много си крил през годините, че трябва да си наемеш трезор.

- Сега се опитвам да бъда откровен.

- Като змия.

- Обиждаш ме.

- Ти си като камъче в обувката, което не успявам да изтръскам, колкото и да се мъча.

- Това ли е начинът да ми кажеш, че не можеш да се откажеш от мен?

Уолш присви очи.

- Откъде е това?

- „Планината Броукбек“.

- Божичко, точно си мислех, че по-зле не може да стане.

Един от баристите се приближи, за да им каже, че заведението затваря.

- Добре - отвърна Уолш и стана.

Паркър го последва. Вървяха заедно до автомобилите си, паркирани недалеч един от друг, като колата на Уолш беше по-близо до входа на „Арабика“. Небето беше раздрано от нова светкавица, толкова ярка и внезапна, че отдолу се видя силуетът на остров Пийкс.

А дъждът продължаваше да вали.

- Не прилича на убийство - каза Паркър. - Що за убиец заравя жертвата си, а после се помайва да гравира знаци?

- Никакъв.

Уолш се качи в колата си и се опита да затвори вратата, но не успя.

- Добър съм - каза Паркър. - Подхвърли ми кокалче.

- Майната и на двама ви с Мокси. Кълна се, че можете да замествате дяволите в пъкъла, когато излязат в отпуск. - Уолш изглеждаше така, сякаш всеки момент ще заплаче от безсилие, а Паркър нямаше никакво желание да разплаче още един възрастен мъж. - Слушай сега. Мокси е прав: жената е родила малко преди смъртта си; звездата може да е издълбана по същото време; антропологът може да е забелязал нещо, което медицинските експерти са пропуснали.

При намиране на заровени останки процедурата изискваше консултация с антрополозите от Университета на Мейн в Ороно. Щяха да потърсят помощта им и за издирването на детето.

- И какво по-точно?

- Антропологът установи увреждане на плацентата и вероятно съответстваща травма на останките от матката.

- Свързани с раждането или причинени отвън?

- Нарича се абрупцио на плацентата, не го бях чувал до онзи ден. Означава преждевременно отлепване на плацентата от матката преди раждането. Вероятно е станало внезапно и е предизвикало силен

кръвоизлив. Състоянието изисква спешно секцио, но жената не е била в болница: била е в гората и може да умряла от кръвозагуба.

- Което означава, че е малко вероятно бебето да е оцеляло.

- Не е невъзможно, но шансовете са малки. Ако е останало твърде дълго без кислород, може да е било мъртвородено. Ще започнем да копаем и ще видим какво ще излезе. Междувременно издирваме самоличността на майката в архивите за изчезнали хора в щата, а също и в НЦКИ, НСИНЛ и Центъра за изчезнали и експлоатирани деца - за всеки случай.

Базата с данни за изчезнали хора на Националния център за криминална информация съществуваше от четиресет години и съхраняваше досиетата за изчезнали хора през годините, получени от ФБР, но те като цяло обхващаха само онези случаи, в които имаше основателна тревога за безопасността им. За целта някой трябваше да бъде достатъчно притеснен от изчезването на даден човек, за да напише доклад до ФБР, а това невинаги се случваше. Другите служби не бяха длъжни да подават информация за изчезнали възрастни хора до националните системи, поради което в САЩ имаше около четиресет хиляди неразпознати тела. НСИНЛ - Националната система за изчезнали и неидентифицирани лица, беше създадена, за да подобри достъпа до информацията за изчезнали хора и да компенсира непълните данни в НЦКИ. Междувременно ДНК пробите от неизвестната жена и остатъците от плацентата щяха да бъдат препратени на Биометричния екип в Националния център за изчезнали и експлоатирани деца. Неговите служители щяха да ги сравнят с пробите в КОДИС - Комбинираната ДНК индекс система, с надеждата да открият съвпадение.

Паркър благодари на Уолш. Информацията от източника на

Мокси беше потвърдена, а вече знаеше и още нещо за раждането. Може би дори беше успял да убеди Уолш в благородните си намерения относно този случай.

- Надявам се, че Мокси не ти плаща за това - рече Уолш.

- Това е неизвестна жена, заровена в гората. Но ако откриеш нещо, което ние не сме успели, може дълбоко в сърцето си да се впечатля.

- Ще го имам предвид.

- Знаеш ли, всъщност не съм гледал „Планината Броукбек“.

- Гей каубои.

- И аз така чух. Като стана дума, предай много поздрави на Ейнджъл.

- А на Луис?

- На него предай да си пие успокоителните.

Уолш потегли. Мракът се съгъстяваше. Следващата мълния протегна електрическите си пръсти над земята и морето, сякаш искаше да сграбчи корабите от морето, да изтръгне и живите, и мъртвите от покоя им. Този път обаче Паркър чу тътена. Вдигна яката си, за да се предпази от дъжда, и мислено си пожела бурята да намери по-далечен пристан.

27

Куюйл трябва да беше заспал, защото, когато отвори очи, цветовете в стаята се бяха променили и сенките вече не бяха същите. Бледото дете стоеше на килимчето до края на леглото. Беше голо и

безполово, с плоски гърди и гологлаво, напомнящо на огромна, недовършена кукла. Ставите му бяха извити назад в коленете като задните крака на кон, а лактите - щръкнали напред, сякаш разглобени и след това нарочно сглобени погрешно. Ноктите на ръцете и краката му бяха жълти и разкривени, а в бялото на очите му не се виждаше нито ирис, нито зеница. На тяхно място в центъра зееха дупки, така че ако някой погледнеше в тях под подходящ ъгъл и достатъчно светлина, можеше да огледа вътрешността на черепа му.

Куюейл не помръдна от стола си. Той гледаше Бледото дете така, както друг би гледал молец в стаята си - присъствие, в което няма нищо ново и особено, но въпреки това привлича вниманието. Бледото дете отвори и затвори уста, а главата му подскочи нагоре-надолу, като че кълвеше. Сега приличаше повече на птица без перушина; на голишарче, паднало от гнездото и търсещо помощ от човек, който не можеше да му я предложи.

На вратата, свързваща неговата стая със съседната, тихичко се почука.

- Влез - каза той.

Вратата се отвори и на прага застана Палида Морс. Също като Бледото дете, и тя беше гола, въпреки че пропорциите ѝ бяха на зряла жена. Тялото ѝ беше съвършено бяло, а смъртната му шир се нарушаваше единствено от едва видимите вени, осветени от лампата, които се виеха като далечни реки в снега, и от космите на венериния ѝ хълм, накъдето вероятно се оттичаха тези потоци. На дясната ѝ буза зееше малка, кръгла прободна рана, скрита доскоро от грима. Беше нова и дълбока - спомен от неуспешния опит да се отърве от сервитьорките на Доби, - но не изглеждаше инфектирана.

Морс не виждаше Бледото дете - тя беше различна от Куюейл, - но

беше свикнала да усеща присъствието на отвъдното, проникващите замърсявания от едната реалност в другата. Тя се спря на границата между двете стаи, като че ли се боеше да нахлуе в неизвестността.

- Какво е? - попита тя и Куейл се сепна от грубия ѝ глас - разстроен инструмент, способен да предава само земното и грозното.

- Дете. Или нещо такова. - Той я погледна. - Но си тръгна. Сигурно го подплаши.

Ако в думите му се съдържаше обида, Морс предпочете да не ѝ обръща внимание, а може и въобще да не я забеляза. След толкова години, прекарани заедно, пътищата, по които се движеше умът ѝ, често продължаваха да бъдат чужди за Куейл. Със същия успех можеше да се опита да разбере миелите на паяк или оса - един хищен, вечно гладен организъм.

- Ако предпочиташ, ще се върна в стаята си - каза тя.

- Не, можеш да останеш.

Тя отиде до леглото му, пхна се под завивките и го проследи с очи, докато сваляше дрехите си. Лишено от всякакви мазнини, тялото на Куейл представляваше сглобка от мускули, сухожилия и кости, напомняща повече на илюстрация по анатомия, отколкото на живо същество - творение на Везалий или Албинус, прикрито само с тънък плащ от кожа.

Куейл легна върху нея и тя потрепери от студеното докосване. Когато той проникна в нея, тя имаше чувството, че я пронизва леден къс, и докато го притискаше към себе си, си мислеше, че кожата ѝ несъмнено ще залепне за неговата като за лед и щом се разделят, части от епидермиса ѝ щяха да останат полепнали по тялото му, а върху нейното да се оголят червени петна. Той свърши и тя усети как спермата му се разлива в нея с упоителна хладина, разпростира се отвъд утробата

й в корема и гърдите, в ръцете и краката, докато достигна червеното сияние на съзнанието й и го притъпи до жълто, после бяло, а след това...

Куейл се отдръпна от нея и се отпусна върху възглавницата си. Морс вече дишаше дълбоко до него, но той не усещаше вонята на диханието й - отдавна беше изгубил сетивата си за вкус и обоняние и се хранеше само по задължение, не за удоволствие, също както не извличаше сексуално удовлетворение от близостта си с Морс. Желаше единствено топлината й - енергията, която в тези моменти проникваше през леда и вечния мраз на съществуването му, за да достигне до малкото остатъчна топлина в тефрата¹⁰ на аза му. Студът беше проклятието на дългия живот... ако дълга агония като тази можеше да се нарече живот.

Куейл извърна глава и погледна в най-тъмния ъгъл на стаята, до прозореца. От сенките пристъпи Бледото дете, което бе стояло там през цялото време и беше попивало гледките на съвкуплението през зейналите дупки на очите си. То подуши въздуха в стаята и мускусната миризма на секс.

- Щом всичко свърши - каза Куейл - и този свят се промени, можеш да я вземеш. Ти и твоите сродни можете да ги вземете всичките.

През нощта бурята връхлетя брега и събуди Паркър с дрънчене на ламарините по покрива и блъскане по прозорците и вратите, като че ли безлико същество търсеше пробойна, за да нахлуе в нова територия. Когато стана на сутринта, дворът беше посипан с изпотрошени клони, а едно старо гнездо лежеше паднало, странно непокътнато на земята.

Въпреки това денят беше най-топлият досега и само тук-там в сенките на дърветата бяха останали крѳпки сняг. Паркър избърса един от столовете на верандата и закуси корнфлейкс и кафе, вдигнал крака на парапета и заслушан в птиците, които пееха за негова наслада.

Изпитваше нужда да поговори с дъщеря си, Сам, но знаеше, че тя се приготвя за училище, и не искаше да я притеснява. Към момента двамата с майка ѳ бяха в състояние на напрегнато примирие. Рейчъл беше замразила делото, с което възнамеряваше да остави на Паркър само контролиран достъп до детето, подбуждана от професионалните му занимания и склонността на насилие у хората, с които си имаше работа. Хаосът на неговия живот се беше просмукал в съществуването на дъщеря му, което е пълно основание тревожеше майка ѳ и тя бе сметнала, че няма друг избор, освен да потърси закрила от съда.

После проблемът утихна също толкова внезапно, колкото се бе родил, но Рейчъл не даде обяснение за промяната. Паркър реши, че няма нужда да разлайва кучетата. Стигаше му, че може да бъде със Сам без надзора на други възрастни, да откликва, когато тя се нуждае от него, без условия и правила, нищо че дълбините на нейното същество оставаха загадъчни като недрата на океана.

Понякога се събуждаше от гласа, който му говореше така ясно, сякаш Сам стоеше до него в стаята. В тези случаи се питаше дали физическото ѳ присъствие не му липсва дотолкова, че да си създава въображаеми образи, за да компенсира. Но друг път, когато беше буден, я чуваше да разговаря с друго дете и думите им се носеха като ехо от Върмонт. Паркър добре знаеше кое е другото дете, защото Сам беше изричала името му и преди.

Дженифър.

Сам и Дженифър: живата дъщеря говореше с мъртвата.

Светът не можеше да бъде по-чуден от това, мислеше си Паркър и се утешаваше, че някой ден ще затвори очи в този свят и ще ги отвори в друг, където ще го чака Дженифър, за да го отведе при своя бог.

Беше седем и половина. Паркър изми чашата и купичката си, качи се в колата и подкара към „Свети Максимилиан Колбе“. Стигна тъкмо навреме за сутрешната литургия. Седна в дъното на църквата, където винаги се чувстваше по-комфортно. Не идваше редовно тук, но католицизмът от детството не го бе напуснал и той все още намираше утеха в богослужението. Остави се на вълната на литургията, потъна в медитацията на познатия зов и ответ и се помоли за децата си, за живото и мъртвото, за съпругата си, която си беше отишла от него, за Рейчъл, която още обичаше, за безименната жена от гората и за детето, което беше родила в сетния си миг - да намерят покой на този или другия свят.

*

Играчката телефон зазвъня точно когато Даниел Уийвър излизаше от дома си. Друг ден по това време щеше да бъде на градина, но тази сутрин имаше час при зъболекар и си поспа до по-късно. Дядо му го чакаше на вратата, защото майка му не можеше да отсъства от работа.

Откакто дядо му се прибра от последното си пътуване, Даниел усещаше някакво ново напрежение между него и майка си, макар да не знаеше каква е причината. Това не го тревожеше особено, защото двамата възрастни често се спречкваха, предимно несериозно, но понякога достатъчно остро, за да се сърдят един на друг дни наред.

„Дядо ти е твърдоглав човек“, казваше майка му вместо обяснение, което беше много смешно, защото дядо му казваше същото за нея, като сменяше само една дума. Даниел обичаше и двамата, макар че щеше да се радва да си има и татко. „Той замина и после умря“, беше единственото, което бе чувал от майка си за него.

- А знаеше ли за мен?
- Не.
- Защо?
- Защото замина, преди да разберем, че растеш вътре в мен.
- Той какъв беше?
- Също като теб.
- Затова ли с теб не си приличаме?
- Сигурно затова.

Вместо баща си имаше дядо, едър и силен, с дълга, преждевременно побеляла коса, татуировки на ръцете - включително името на Даниел - и обица на лявото ухо. Носеше избелели дънки, ботуши със стоманени върхове и черно палто, което стигаше до средата на бедрата му. Никой друг си нямаше дядо като него. Даниел харесваше това. Дядо Оуен беше много по-готин от дядовците на другите деца, че даже и от бащите им.

- Готов ли си, скаут? - попита дядо Оуен.
- Да.
- Много ли те боли зъбът?
- Малко.
- Искаш ли аз да го извадя, че да не се разкарваме до доктора?
- Не.
- Сигурен ли си? Трябва ми само конец. Връзвам единия му край за зъба, другия - за камиона и - бам! - ще излезе, без да се усетиш.

Даже инжекция няма да трябва.

- Не мисля.
- Ти решаваш. Аз съм готов да го свърша за десет кинта.
- Не.
- А какво ще кажеш да си ги разделим? Пет за теб, пет - за мен.
- Не.
- Много си скучен. Я, телефон ли чувам?
- Играчка.
- А защо звъни?

Даниел сви рамене.

- Не знам.
- Искаш ли да вдигнем, преди да излезем?

Дядо Оуен се шегуваше, но за Даниел не беше забавно. Не, той определено не искаше да вдигне телефона. Искаше само да спре да звъни. Онази жена Карис ставаше все по-настойчива с всяко обаждане. Постоянно молеше Даниел да я намери. Караше го да отиде при нея в гората, но той не щеше. Карис го плашеше. Не знаеше как да опише причината, но му се струваше, че най-близката дума е „глад“. Карис беше гладна: не за храна, за нещо друго. Може би за компания.

За него.

- Ако е счупена, трябва да я изхвърлиш - каза дядо му. - Да не те буди нощем.

„Иска ми се да я изхвърля - помисли си Даниел. - Много даже, но се страхувам. Страхувам се, че тогава Карис ще дойде да ме пита защо не вдигам.

Ще дойде и ще видя лицето ѝ.

Ще ме заведе в гората.

И никой няма да ме намери.“

Паркър си тръгна от църквата след последната благословия, следван от другите поклонници, повечето по-възрастни от него. Не беше успял да смъкне кой знае колко средната възраст, но все пак достатъчно, за да има статистическа значимост.

Вместо да се прибере направо вкъщи, той реши първо да се разходи по плажа край Фери Бийч, където беше паркирал, и да се наслади на самотата и шума на прибоя. Улови се, че се връща към думите на Луис - за това как апартаментът му се струва по-малък, а не по-голям, откакто Ейнджъл постъпи в болница. Може да звучеше противоестественно, но на Паркър му се струваше, че разбира какво е имал предвид. Самотата бездруго те караше да се чувстваш така, сякаш стените те притискат, а отсъствието на любим човек носеше усещане за още по-силно ограничение, за отнети възможности. Паркър беше изгубил две жени при съвсем различни обстоятелства: първата, Сюзан - сред кръв и ярост, а втората, Рейчъл - заради разпадането на връзката им. След всяка жестока раздяла тепърва осъзнаваше разговорите, които вече не може да води, въпросите, на които му отвърщаха само призраци. Някои думи могат да бъдат изречени само пред хората, към които изпитваме дълбоки, страстни чувства, също както някои мълчания могат да бъдат споделени само от влюбени. Това беше една от причините мисълта за ново начало да му се струва неимоверна трудна: онова, което ти липсва най-много, идва само с времето, а той имаше повече дни зад гърба си, отколкото пред себе си.

Божичко, трябваше да си вземе ново куче.

*

Паркър се върна в колата си и мислено пренареди настоящите си дела според важността им. Беше силно заинтригуван от Неизвестната жена и местонахождението на нейното дете. Реши да замине за Пискатакуа и да огледа района, в който беше намерено тялото. Винаги можеше да се обади на Уолш и да му помогне да удари едно рамо, ако собственото му проучване не свършеше работа. В крайна сметка, винаги имаше надежда. Искаше да огледа мястото не защото си въобразяваше, че ще открие нещо, което полицията е пропуснала, а защото беше нужно за собствения му процес на ангажиране със случая и за деликатния баланс между дистанцията и вникването.

Когато се приближи до дома си, видя един пикап, паркиран близо до началото на имота. Беше „Шевролет Силверадо“, но с няколко години по-стар от онзи, който Луис беше вдигнал във въздуха, и доколкото виждаше, не беше украсен със знаменца на Конфедерацията. Паркър сви по алеята си, а пикапът го последва. Макар да поддържаше почтително разстояние, присъствието му и навлизането в личната му територия го подразниха. Паркър не беше въоръжен, защото не виждаше причина да носи пистолет в църквата, а въпреки съветите на Луис нямаше навика да държи оръжие в колата си. Ако му откраднеха колата, а пистолетът беше в жабката, на улицата щеше да се появи още едно оръжие по негова вина; ако ли пък го криеше в заключен сейф в багажника, нямаше да му бъде подръка, когато му потрябва.

Той погледна в огледалото. Видя само един човек - възрастния шофьор в кабината. Багажникът на пикапа беше празен и открит.

Паркър паркира успоредно на къщата и зачака. Пикапът спря на място. Шофьорът слезе и разпери ръце, за да покаже, че не е въоръжен. Беше шейсетинагодишен, дребен, набит мъж. Приличаше на човек, който е видял немалко тежък физически труд през живота си и вероятно голяма част от него му се е усладил. Косата му беше побеляла и подстригана по войнишки, а лицето му - червендалесто и сбръчкано, обветрено от десетилетия жарко слънце и мразовити зими. Паркър го позна още преди да се представи.

- Господин Паркър? Казвам се Боби Стоунхърст.

- Познах ви.

Боби Стоунхърст, или Боби Оушън, старецът на Били, най-северният конфедерат в цялата страна. Паркър мислено изруга Луис и неспособността му да обърне другата си страна, но гневът му трая само миг. Все пак Паркър не беше чернокож мъж, принуден всеки ден да се бори с чуждите предрасъдъци. А и той самият не беше образец за сдържаност.

- Извинявам се, че навлязох в имота ви без покана и предварителна уговорка - каза Стоунхърст. - Беше импулсивно решение. Надявах се да бъдете така любезен да се съгласите на кратък разговор.

- За какво, господин Стоунхърст?

- Никой не ме нарича така. Казват ми Боби или Боби Оушън.

Този прякор ми залепна. Не ме притеснява.

- Защо да не си останем официални?

Дори да се абстрахирате от проблема с пикапа, Паркър знаеше достатъчно за Боби Оушън, за да предпочита да стои далеч от него. Бизнесменът наемаше само бели мъже и жени, но делегираше най-мръсните и неприятните си работи на съмнителни компании, експлоатиращи имигранти, и с това подкрепяше унижението и

тъпченето на най-уязвимите хора. Цветнокожите избягваха неговите заведения. В тях те биваха обслужвани бавно и немарливо, свободните маси се оказваха внезапно резервирани за клиенти, които никога не се появяваха, и през цялото време тегнеше смътна, но безспорна атмосфера на враждебност. В същото време Боби Оушън беше щедър дарител на избрани благотворителни организации и подкрепяше инициативите за разкрасяването и подобряването на Портланд. Разбираше се добре с мнозина, стига да бяха от бялата раса и прилично заможни. Хората казваха, че не е лош човек и не бива да го съдят само по недостатъците му. За Паркър обаче те не можеха да бъдат отделени от останалата част: те бяха неговата същност и оставяха мръсен отпечатък върху всичко, което вършеше. Боби Оушън беше развалено месо.

- Не знаех, че сте набожен човек - отбеляза Боби Оушън.

- Следите ли ме, господин Стоунхърст?

- Надявах се да поговорим още по-рано, но видях, че излизате, и случайно се озовахме на един и същи път. Не исках да ви безпокоя преди богослужението. Предположих, че скоро ще се върнете. - Той засмука някакъв остатък между зъбите си и го преглътна. - Католик, а?

- Точно така.

Боби Оушън сви рамене. Огледа Паркър, колата, дома му и вероятно католицизма му. Успя да прикрие явното си разочарование, но едва-едва.

- Сам ли живеете тук?

- Да.

- Голяма къща за сам човек.

- Предлагате ми помощ с вноските ли?

- Доколкото чувам, не ви липсват пари и влияние. Имате ли нещо против да поседна?

- Всъщност да.
- Дал ли съм някакъв повод за враждебност? Не си спомням.
- Господин Стоунхърст, вие нямате повод да ми гостувате, а ако посещенията ви е свързано с работа, номерът ми не е тайна. Можете да ми се обадите, за да си уговорим среща.

- Нямамте офис. Това изглежда странно.
- Ако имах офис, трябваше да си седя в него. Има подходящи начини да оползотворявам времето си. Консултирам клиентите си в техните домове или местоработата. Когато това не е удачно, срещаме се на места, удобни и за двете страни. Предпочитам да смятам дома си и принадлежащата му територия за неприкосновени.

- Защото някой се е опитал да ви убие тук?

- Дори двама.

- Простете забележката, но май вече разбирам защо.

Паркър погледна искрящите блата над рамото на Боби Оушън, завръщащите се птици, морето. Денят бе започнал хубаво, макар и умислено, но бързо се влошаваше.

- Няма да я простя. Защо сте тук?

- Знаете ли, че се обърнах към господин Мокси Кастин във връзка с акт на насилие върху моя собственост?

- Господин Кастин ме информира. Ако правилно съм разбрал, собствеността е принадлежала на сина ви.

- Документите може да са на негово име, но пикапът е платен с мои пари. Беше подарък за момчето. Реших да приема извършеното лично.

- Ако вярно съм дочул, синът ви е решил да украси пикапа със символите на Конфедерацията. Доколкото ми е известно, линията Мейсън-Диксън все още е на около хиляда километра южно оттук.

- А доколкото ми е известно на мен, Първата поправка гарантира свобода на изразяването.

- Тогава приемерте, че който е гръмнал пикапа на сина ви, е упражнявал същото право.

- Шегите ви са неуместни, господин Паркър. Не подхождат на интелигентен човек. Обърнах се към господин Кастин, защото сметнах, че портландската полиция няма да обърне нужното внимание на случая.

- А господин Кастин е отказал да се намесва във вашите работи, както ще направя и аз, ако това е целта на разговора.

Боби Оушън вкопа пета в земята като бик, готвещ се за нападение. Даже наведе глава, но когато отново я вдигна, на лицето му беше изписана усмивка. Това беше реакцията на човек, който е убеден, че противникът му е допуснал грешка, и сега ще се възползва от нея.

- Не очаквах господин Кастин да се ангажира с мен. Господин Кастин е семит. Опитът ми показва, че тези хора се грижат преди всичко за личните си интереси. Тъй като това не е рядко срещано и в другите раси, алчността им не предизвиква у мен нито особена неприязън, нито пък изненада. Вярвам обаче, че при тях тя достига необикновени висоти, а такива различия в расовите характеристики следва да се отчитат.

- Господин Стоунхърст, действително бих желал да напуснете полезрението ми.

Боби Оушън с нищо не показваше, че възнамерява да го направи.

- Мисля, че първо трябва да ме изслушате. Скоро ще ви освободя от присъствието си и ако Бог се смили над двама ни, повече няма да имаме поводи за среща. Отидох при господин Кастин, предварително въоръжен с подозрения за самоличността на виновниците, които неговото държание потвърди. Научих много за вас,

господин Паркър. Чувам, че дружите с негри, хомосексуалисти и прочее индивиди с нисък морал. Сред клиентите ви видях бездомник. Простреляли са ви, докато сте издирвали убицеца на проститутка. Мислите си, че защитавате безпомощните от силните, но неволно или съзнателно се заблуждавате. Съюзявате се с хора от своя тип и ги използвате, за да раздухвате пламъците на некомпетентността си. Развявате всякакви знамена, за да оправдаете склонността си към насилие.

Боби Оушън говореше без яд и злоба. Със същия тон би коментирал метеорологичните условия.

- Знаете ли, дядо ми се е бил във Втората световна война - каза Паркър.

Боби Оушън наклони озадачено глава.

- Ако беше жив, щях да му благодаря, но предполагам, че отдавна си е отишъл от този свят.

- Точно така. Почива наблизко по пътя, в гробището „Блек Пойнт“. Сам засипах гроба му с пръст.

- Това е нещо, е което можете да се гордеете. Казвам го най-искрено.

Паркър не му обърна внимание. Не го интересуваше нито мнението на Боби Оушън, нито представата му за искреност. Вече го беше преценил.

- Той никога не разказваше подробно за това, което беше видял в Европа - продължи Паркър. - Знаех, че е служил в Деветдесет и девети пехотен полк и е бил ранен от шрапнел в левия крак при Арденската офанзива. Чак след като умря, научих за геройството на неговия полк. Числено врагът ги е превъзхождал петорно, но за всяка жертва те са отбелязвали по осемнайсет. Дядо ми обаче не беше от

хората, които се хвалят как могат да размахват пушката. Той ми разказа друго. Бил е един от първите хора, влезли във Верет, Белгия, през 1945 година. Знаете ли какво намерил там?

- Не, не знам.

- Намерил телата на единайсет афроамериканци от американската армия, заловени от Първа танкова дивизия на СС. Били са бити и измъчвани, а после - убити. Единият от тях е бил лекар, който е загинал, докато превързвал раните на друг човек. Германците ги зарязали там, където са паднали.

- Трябва да призная, че ходът на мисълта ви ме обърква, господин Паркър. Не успявам да видя връзката с настоящия проблем.

- Връзката е, че мъжете, с които се е бил дядо ми, са говорили също като вас. Връзката е, че и те като вас са демонстрирали презрение към онези, които не са споделяли тяхната природа, вяра или цвят на кожата. Връзката е, че виждам откъде е взел невежеството си синът ви.

Боби Оушън си пое дълбоко дъх. Усмивката отдавна беше слязла от лицето му.

- Видели са ви да пиете заедно с един негър на метри от пикапа на сина ми същата вечер, когато е бил взривен. Сигурен съм, че вие двамата сте отговорни за случая. Вие сте слепец, господин Паркър. Живеете до морето, а не виждате промените на вълните. Времето на вашия вид изтича, иде нов ред между хората. Предайте го на вашите негра и педали.

Той се обърна, качи се на пикапа си и бавно излезе на заден ход по алеята на Паркър, след което потегли на запад. Паркър го проследи, докато не се скри от погледа му. Почуди се колко ли по-лош можеше да се окаже денят му, ако не беше отишъл на църква.

Паркър се замисли и реши, че би било безсмислено, а може би дори и глупаво, да отиде на мястото, на което беше намерено тялото, без да си издейства предварително разрешение. Обади се на Гордън Уолш, който не звучеше безкрайно зарадван да го чуе, но не беше и особено изненадан. Уолш се съгласи да се обади тук-там и Паркър потегли към Пискатакуа под ясното синьо небе и съпровода на предаването „Тук и сега“ на Общественото радио на Мейн. С годините все повече обичаше да слуша смислени дискусии, докато шофираше. Музиката можеше да избира сам или да остави избора на някой от любимите си канали, но от Националното радио винаги научаваше по нещо. Може би защото постепенно осъзнаваше колко малко разбира нещата в действителност.

Опита се да прогони призрака на Боби Оушън, но гласът, образът и тесногръдието му бяха твърде упорити, отчасти защото, колкото и да беше противен, гневът му не беше лишен от основание и взривяването на пикапа на сина му щеше само да затвърди омразата му. Що се отнасяше до Били, двамата с Паркър нямаха удоволствието да се познават, но Паркър беше чувал достатъчно за него, за да се радва на този факт.

С приближаването на Пискатакуа състоянието на пътищата се влоши и колата му дълго подскача по напукания асфалт от Декстър до Доувър-Фокскрофт, преди да продължи към Борстоун Маунтин. Отбивката за мястото на гроба се познаваше лесно. Отстрани на пътя бяха спрели няколко микробуса на новинарски канали, два големи джипа на шерифската служба на окръг Пискатакуа и един джип на щатската полиция, който тъкмо си тръгваше. Отдел Е от Бангор

работеше в Пискатакуа и Пенобскът: по-малко от трийсет служители за район от почти осем хиляди квадратни мили, включително сто мили междушатска магистрала от Нюпорт до Шърман. Голяма част от тази територия попадеше в юрисдикцията на местните власти, но когато ставаше дума за тежки престъпления, щатската полиция поемаше главната роля.

Новинарските екипи нервничеха. Ако скоро не се появеше тяло на бебе, шефовете им щяха да ги пренасочат. Паркър мерна една репортерка на име Нина Еърд, която беше виждал и на екрана, и по улиците на града. Тя пушеше и небрежно цъкаше на телефона си. По едно време вдигна очи към Паркър, след което го погледна отново по-внимателно и даде сигнал на оператора бързо да приготви камерата. Докато съобщаваше името си на заместник-шерифа, той вече усещаше обектива върху себе си и знаеше, че репортерите ще го чакат, когато излезе. Ако между този момент и крайния срок не се появеше нещо по-интересно, лицето му щеше да блесне във вечерните новини.

Заместник-шерифът го пусна да мине и Паркър продължи да шофира по един набразден черен път, който беше толкова тесен, че клоните на вечнозелените дървета и храсти се срещаха над главата му. След около четвърт миля видя много по-голямо струпване на коли и пикапи - полицейски, горски, цивилни.

Паркър вече беше започнал да си набелязва хората, с които трябваше да поговори тук. Сред тях беше Кен Хъбъл - местният лекар в Доувър-Фокс Крофт, който предлагаше услугите си на медицински експерт към полицията на доброволни начала. Хъбъл вероятно беше един от първите, видели мястото, на което беше намерено тялото, и Паркър предполагаше, че ще бъде полезно да чуе и неговите впечатления освен тези на полицаите и горските. Засега обаче щеше да

се концентрира върху последните.

Появата на труп в далечна гора предизвикваше голямо раздвижване, особено когато съществуваше вероятност наблизко да бъде намерен още един. Въпреки че първоначалният сигнал беше поет от заместник-шерифа на Пискатакуа, съществуваше протокол за убийствата и подозрителните смъртни случаи, така че той благоразумно бе информирал щатската полиция и горската служба. Кен Хъбъл бързо беше изпратен като медицински експерт и така бе започнало набирането на персонал.

На мястото вече работеха дузина полицейски служители, а също и заместник-шерифи, медици и антрополози от Ороно, включително и студенти; всеки, който разсъждаваше логично обаче, се обръщаше към горските, които най-добре познаваха терена и организираха издирването на бебето. Така хората наоколо ставаха близо седемдесет, без да броим обучените кучета, които Паркър чуваше да лаят в гората.

Към него се приближи полицейски сержант. На баджа му пишеше „Алън“, което, доколкото Паркър си спомняше, беше едно от десетте най-често срещани имена в Мейн. Най-разпространеното беше Смит, но това вероятно важеше и за повечето от останалите четиресет и девет щата.

Паркър слезе от колата и двамата с Алън се здрависаха. Алън отговаряше за хората, които влизаха и напускаха мястото, и ако се съдеше по външността му, изборът не беше случаен. Беше на възрастта на Паркър, но с двайсет килограма отгоре и трийсет сантиметра по-висок. Човек трудно можеше да си представи, че се побира в кола, която не е специално пригодена за него.

- Чух, че искате да огледате наоколо - каза Алън.
- Стига да не възразявате.

- Детектив Уолш даде разрешение... макар да добави, че ако паднете в дълбока дупка, няма нужда да бързаме да ви спасяваме.

Ех, този Уолш. Голям шегобиец.

- Ще внимавам къде ходя тогава - отвърна Паркър. - Нещо друго, което трябва да знам?

- Адски е кално, но вие имате хубави обувки. Иначе стандартното - движете се само по маркираните пътеки, не вземайте и не оставяйте нищо. Ще ви бъда благодарен, ако изчакате няколко минути, за да се видите с Гилмор.

Лейтенант Джон Гилмор, координаторът на издирвателната операция от страна на горската служба, се радваше на голямо уважение като за споменатата институция.

- Не искаме да разсърдим горските - съгласи се Паркър.

- Определено. В момента Гилмор разпределя групите, но ви очаква. Имаме кафе, ако искате.

Паркър прие предложението. Тук беше забележимо по-студено, а ледът - по-упорит и вездесъщ, отколкото покрай брега. Той се върна при колата си, намери чифт ръкавици зад пътническата седалка и ги нахлузи на ръцете си. Алън извади термос от своя автомобил и наля две картонени чаши. Двамата продължиха да си бърбят за незначителни неща, докато от гората се появи Гилмор, следван от двама цивилни с джипиеси. Той също беше едър мъж, макар и не колкото Алън. Каза нещо на цивилните и ги отпрати, след което се приближи до Паркър и Алън. Застанал между двамата, Паркър се чувстваше като осиновено дете, а смущението му намаля едва когато Алън се отдалечи, за да говори по телефона.

- Познавам това лице - отбеляза Гилмор. - И славата му.

- Аз също.

- Ще правите ли проблеми?
- Само ако смятате, че ще бъде от полза.
- Подозирам, че си имаме достатъчно.

Гилмор си наля кафе, а Паркър му разясни причините за идването си, в случай че нещо се е объркало при превода. В замяна Гилмор го осведоми за актуалното състояние на нещата. Бяха опънали заграждение около целия район още в самото начало и горските бяха провели оглед, за да изключат местата, на които не може да бъде заровено тяло, дори и съвсем малко, поради недостъпност или липса на подходящи условия - иначе казано, те не можеха да посочат къде е тялото, но можеха да определят къде не е. Междувременно Асоциацията на спасителите в Мейн беше започнала да набира доброволци за издирването на останките на детето. Целият процес бе отнел седмица, но пък гарантираше, че търсенето ще се проведе по най-ефективния начин. В момента екипи от двама до четирима доброволци с джипиеси и кучета бавно обхождаха внимателно означени зони. Всяка обходена зона се отбелязваше с координати върху карта, за да бъде сигурно, че няма да се пропусне и педя земя, без да се губят време и енергия за ненужни повторения.

- Ако тук има тяло, рано или късно ще го намерим - заяви Гилмор.

- Колко ще отнеме?
- Ако времето е благоприятно - около седмица.

Алън се върна при тях. Гилмор каза още едно-две неща и се върна към по-важните си задачи, като да нагледа работата на екипите и да намери сравнително дискретно място, където да облекчи мехура си.

А Паркър последва Алън по отгъпаната пътека към гроба.

Куейл следеше новините за женското тяло, открито в гората. Те, естествено, предизвикваха интереса му, но той имаше твърде малко контакти в тази част на света и съвсем никакви - сред силите на закона. Възможно беше това да са останките на Карис Ламб, но можеше да са и на друга млада жена. Докато не бъдеше установена самоличността ѝ, Куейл щеше да продължи лова си. Дори това да беше Карис, трябваше да разбере кой я е заровил там.

Куейл знаеше, че Карис Ламб е получила името на Маела Ломбарди, от която да потърси помощ и подслон в Мейн. След като Карис беше показала готовност да повери сигурността си в ръцете на Доби и Бакмейър без отрицателни последици, Куейл смяташе, че е много вероятно да е направила и следващата стъпка и да се е свързала с Ломбарди след пристигането си в щата.

Ломбарди живееше на Орчард Роуд в Кейп Елизабет, недалеч от голямото начално училище „Понд Коув“ на Скот Дайър Роуд, в което беше преподавала много години. „Орчард“ беше цялата в дървета, а къщите - добре поддържани. Домът на Ломбарди беше една от най-малките. Когато видя скиците в интернет, Куейл си помисли, че точно в такава къща би живяла самотна пенсионирана учителка - едноетажна, с двойни прозорци от двете страни на входната врата, две стаи, в една от които едва се побира спалня, другата - малко по-голяма, дневна, преливаща в кухня, една баня. Беше разположена малко встрани от пътя, в сянката на зрели храсти и плетове. Нямаше гараж, а алеята беше празна. Това не притесняваше Куейл. Той не възнамеряваше да ходи там през деня. На „Орчард“ нямаше улично осветление, така че през нощта

единствената светлина щеше да идва от верандите и прозорците на къщите. Нямаше да бъде трудно да стигнат до Ломбарди, а след като двамата с Морс проникнеха в къщата, щяха да имат достатъчно време. Щяха да изтръгнат нужната им информация, а след това Ломбарди щеше да изчезне. Куейл щеше да остави Морс да се погрижи за това.

И така, знаеха къде живее Ломбарди, а също и как изглежда. Имаше снимка на дъртата даскалка в местния вестник от пенсионирането ѝ, а името и физиономията ѝ редовно изскачаха в бюлетините на Дружеството за историческо съхранение на Кейп Елизабет, Образователната фондация, Мемориалната библиотека „Приатели на Томас“ и Лигата на жените гласоподаватели. Куейл се чудеше защо Ломбарди не се е омъжила и няма свои деца. Смяташе да я попита, преди да умре. Надяваше се да не чуе някоя сантиментална дрънканица от типа, че всички ученици били нейни деца. Не беше сигурен, че ще го понесе.

- Къде искаш да отидем? - попита Морс.

Тя шофираше. Куейл така и не се беше научил и нямаше желание тепърва да го прави на този етап от съществуването си. Беше особено признателен за присъствието ѝ в тази страна на огромни автомобили. Отново закопня да приключат час по-скоро с работата си тук, за да се прибере в Лондон - град, в който можеше да отиде пеша до където си поиска или да се качи в уютно черно такси, дори да се слее в тълпата на метрото, въпреки че вече рядко се отдалечаваше от реката.

- Далеч от хората - отвърна той.

- Искаш ли да се върнем в хотела?

Бяха отседнали като семейство в един мотел до „Мейн Мол“ под имена, които съществуваха само върху кредитните карти на временни сметки, открити за избраните им само- личности.

- Не. Намери място, от което мога да погледам морето.

Макар и градска твар, Куейл намираще успокоение в ритъма на океана, в прилива и отлива на водите му.

Поне в този свят.

- Знаеш ли - каза той, докато пътят се виеше пред тях, - смята се, че солта призовава сол; затова ни тегли морето, от което сме произлезли. Аз обаче не мисля така.

- Аха?

Морс не отделяше очи от пътя и с нищо не издаваше интерес, но тя по принцип рядко го правеше. Тялото ѝ може да беше запазило някаква повърхностна топлина, но в сърцевината си Морс беше студена дори от Куейл. Най-доброто, на което беше способна, бе мъгляво безразличие.

- В следващия живот ни чака велик океан, в който ще се вляят всички души.

- Даже и твоята?

Куейл я погледна, за да види дали се опитва да се пошегува, но тя беше сериозна. Все пак не можеше да се отрече наличието на сурово остроумие и може би нотка на любопитство. Не беше обичайно Куейл да говори така.

- Не, не моята. Говоря за простосмъртните.

- А защо не и твоята?

- Защото ми е обещана забрава.

- А моята?

- Мисля, че ти ще влезеш във водата. Ще бъдеш съдена.

Морс замълча. На бялата линия пред тях беше кацнала чайка и кълвеше някакво умряло животно. Тя намали, за да ѝ даде време да излети.

- Това притеснява ли те? - попита Куейл.

Тя се обърна към него; колата беше почти спряла. Очите ѝ имаха характерния сив цвят на мръсната пяна в онези езера, които и най-ожаденелите животни отбягваха. Морс му беше отредена още от малка и беше отгледана от поредица от грижливо подбрани приемни родители - докато не стана млада жена, готова да отиде при него, когато държавата вече не се интересуваше от нея. Беше много добра. Може би най-добрата от всички, които го бяха съпътствали през годините.

- И преди съм ти казвала - вярвай в каквото искаш, но аз лично не мисля, че има нещо отвъд този свят. В крайна сметка на всички ни е писана забрава.

- Ами ако грешиш? А ти грешиш.

- Другият свят не може да бъде по-лош от този.

Куейл знаеше всичко за миналото ѝ и за това, което беше изтърпяла, преди да се озове под негова закрила. Верността ѝ към него беше дълбока и безусловна, но не можеше да се каже, че не е свързана и с онова, което неговото влияние ѝ бе помогнало да стори с насилниците си. Куейл гледаше на това като на част от възпитанието ѝ, а Морс беше достатъчно интелигентна, за да съзнава, че удовлетворявайки желанието си за мъст, се е превърнала в създание на Куейл. Цената обаче си струваше. Каквото и да бе преживяла като дете, тя успя да го върне десетократно на мъчителите си, изцяло благодарение на Куейл. Той ѝ беше донесъл покой.

„Грешиш и за този свят, и за другия“, искаше да ѝ каже Куейл, но си замълча. Кой беше той, та да спори за величината на страданието с човек, вече преминал през ада?

„И си обречена.“

Падналото дърво, виновно за откриването на гроба, вече го нямаше. Нямаше начин да докарат кран, защото той можеше да предизвика ново свличане на земни маси или да унищожи улики, скрити под най-горния слой почва. Затова го нарязаха с моторни триони и извлякоха парчетата, а на мястото остана само зейналата дупка, закрыта в момента с голяма мушамата.

Земята тук беше торфена, с известна дървесна растителност върху бедната почва. На младини Паркър често бе обикалял по такива места с дядо си в търсене на жълти и жълтогърли дървесници и ларви на пеперуди. Но тук земята беше набраздена и неравна, гола на много места. Оплешивяващ пейзаж.

Щом свиха от основната пътека, Паркър обу калцуни върху обувките си и последва Алън към гроба. Алън откачи въженцето, за което беше вързана мушамата, и я отметна, за да му покаже вътрешността.

- Предпочитам да не влизате вътре - каза Алън. - Снимахме всичко и го претърсихме, но все пак...

Паркър го разбираше. За момента мястото беше още активно. Замърсяването трябваше да бъде сведено до минимум, а Алън вече му бе направил голяма услуга. А и нямаше защо да се приближава повече: оттук виждаше всичко, което му беше необходимо.

Падналото дърво беше оставило голяма кръгла дупка, допълнително разширена при търсенето на други останки. Миришеше на влага и пръст, и слабо доловима гнилоч, която може да идваше от застоелия въздух под мушамата, но вероятно имаше по-смъртен

произход.

Местоположението на тялото беше очертано леко встрани от центъра на гроба. Това вече не се правеше с ленти и пръчки както преди, а с електронни уреди, като главата и слабините се ползваха за маркери. Дупката беше по-малка, отколкото Паркър очакваше. Ограниченият обем на пространството, заемано толкова дълго от жената, някак подчертаваше трогателната ѝ кончина - като че ли се беше сгушила в смъртта, докато дойде времето да бъде открита. Паркър приклепна и долепи ръце между коленете си, сякаш в молитва. Алън стоеше мълчаливо встрани, за да не го безпокои.

- Мислех си колко дребничка е била - каза накрая Паркър.

- Намерена е с крака, свити към гърдите. За да се копае по-малка дупка. Но наистина е била мъничко създание.

Паркър отстъпи назад и изчака Алън да спусне мушамата отгоре.

- Да не сте същият Алън, който хвана Гилик и Одет при Хълтън през... кога беше, деветдесет и осма?

Райън Гилик и Бърtrand Одет бяха съответно сериен изнасилвач и дилър на метамфетамини, които бяха избягали при прехвърлянето им в затвора „Мейн Дженеръл“ след изтичане на газ в стария щатски затвор в Томастън. Отправили се бяха към канадската граница, въоръжени с два пистолета, взети от едно бивше гадже на Гилик - вероятно някоя от онези, които бяха отървали изнасилването. В Хълтън, само на няколко мили южно от границата, двамата блъснали отзад един пикап и инцидентът привлякъл вниманието на преминаващия полицаи от Хултън. Одет изпаднал в паника и започнал престрелка. Гилик загинал, а Одет сега се търкаляше в новия щатски затвор в Уорън.

- Деветдесет и девета - поправи го Алън. - Да, аз бях. По новините го изкараха по-драматично, отколкото беше. Когато се наложи

да пиша доклад, не си спомнях почти нищо, освен колко се бях уплашил.

Главната прокуратура разследваше всички смъртни случаи, причинени от полицаи. Процесът не беше приятен за никого, въпреки че за над сто случая от последните почти трийсет години все още не беше повдигнато обвинение срещу нито един полицай в Мейн.

- Чух, че сте отнесли куршум - отбеляза Паркър.
- Не, само парче мазилка от рикошет. Уцели ме в кръста. Още ме боли, ако се заседа дълго на едно място.
- Тялото не приема добре такива посегателства.
- Знаех си, че сте наясно.
- Повече, отколкото ми се иска.

Двамата се върнаха заедно на пътеката и Алън показва на Паркър Давидовия щит, изсечен в сиво-кафеникавата кора на един черен смърч от другата страна. Беше сравнително старо дърво, към петнайсетина метра високо, с къси клони, извити нагоре в краищата. Под звездата имаше още някакъв белег, но не толкова ясен - сякаш някой се беше опитал да издълбае надпис, а после бе заличил следите.

- Сигурен ли сте, че е направена по същото време, когато е било заровено тялото? - попита Паркър.
- Само Господ може да каже със сигурност, но според горските е било горе-долу тогава.
- А какво знаем за падналото дърво?
- Вероятно е било горе-долу на същата възраст като това. Тази гора се състои предимно от черни и червени смърчове и малко лиственици. Образува се е в началото на седемдесетте.

Масивното чело на Алън се свъси. Отстрани напомняше на смръщен великан от Маунт Ръшмор¹¹.

- Какво има? - попита Паркър.

- По-лесно ми е да ви покажа, докато разглеждаме данните, отколкото да обясня. Просто е странно.

Една от коленичилите доброволки се изправи и се протегна, опряла ръка на кръста си. Кафявият лабрадор до нея задърпа каишката си, нетърпелив да продължи играта.

- Вие имате ли мнение за всичко това?

- Мен да питате, ако детето беше умряло при раждането, щеше да бъде заровено с майката - отвърна Алън. - Ако някой е отделил достатъчно време да погребее майката и да издяла звездата, защо не е направил същото и с бебето?

- Ами ако е починало по-късно?

- В такъв случай не съм сигурен, че аз лично, колкото и да съм сантиментален, бих рискувал да разровя идеален гроб, за да положа вътре още един малък труп. Бих погребал детето някъде другаде. Може ли да попитам каква е вашата роля във всичко това? Търсите кой я е заровил?

- Работя за един адвокат. Той е евреин. Загрижен е за детето, живо или мъртво. Така че може да се каже, че търся детето.

- Колко християнско. Шегувам се. Но ако търсите детето, а то не е погребано тук, бих заключил, че все пак търсите кой е заровил жената.

Погледът на Алън се зарея в дърветата и над тях, към полята и невидимите градове отвъд.

- А детето може да е навсякъде - добави той.

Паркър не отговори. И неговите мисли се рееха отвъд гроба в краката им. „Защо тук? - питаше се той. - Защо точно на това място?“

- Искате ли да разгледате снимките? - предложи Алън и го

върна в настоящето - дупката в земята, дребничкото тяло, намерено в нея, очертанията на отсъствието и загубата.

- Да - отвърна Паркър, въпреки че си мислеше точно обратното, - дайте да ги видим.

33

Даниел Уийвър седеше на дивана у дома, гледаше телевизия и се самосъжаляваше. Майка му се тревожеше за два от долните му зъби, които се бяха разклатили, и за два горни, които също се мърдаха, но зъболекарката обясни, че се случва децата да започнат да сменят млечните си зъби още на четири години, и няма причини за безпокойство. За съжаление, намери кариес в един от кътниците му и го попита дали обича сладки неща и безалкохолни. Дядо Оуен призна, че стига да му се удаде шанс, Даниел би гребал с лъжицата направо от захарницата и че още не е открито безалкохолно, което да не харесва.

- Не го е наследил от мен - добави дядо Оуен, - мен хич ме няма по сладкото.

- Ами майка му?

- И тя е като мен. Знам, че слага подсладител в кафето, но това май е всичко.

Даниел ги слушаше от стола, а в ушите му още кънтяха думите „кариес“ и „пломба“, които хич не му звучаха добре.

Зъболекарката се усмихна. Беше по-млада от майка му и ухаеше на ягоди.

- Спокойно - каза тя, - никого не обвинявам. Просто не

обичаме да виждаме кариеси при толкова малки деца. Сега ще поставим пломба и ще го наблюдаваме, за да не би да развие по-сериозен проблем, но се съмнявам. Междувременно предлагам да изхвърлим безалкохолните и соковете, а бонбоните да запазим само за много специални случаи, става ли?

Този път думите ѝ бяха насочени и към самия Даниел. Той кимна нещастно. Много обичаше и безалкохолни, и фъстъчени блокчета с карамел, и шоколадови бисквитки... списъкът беше дълъг.

- Ще боли ли? - попита той.

- Ще има само леко боцване в началото, за да не усещаш понататък нищо, но съм сигурна, че няма да бъде проблем за кораво момче като теб.

Това беше лъжа. Инжекцията болеше и Даниел със срам почувства как от очите му се търкулнаха няколко сълзи. По пътя към къщи дядо Оуен каза, че това било житейски урок.

- Когато някой ти каже, че няма да боли, значи ще боли. Ако ти кажат, че ще боли малко, значи ще боли много. Единственият случай, в който не те лъжат, е, когато от самото начало ти кажат, че ще боли.

Даниел не се почувства по-добре от това откритие.

Устата му вече възвръщаше нормалната си чувствителност и той си мислеше, че би могъл да изпие голяма чаша с кока-кола, без да разлее половината по брадичката и дрехите си, само дето дядо му беше излял всички безалкохолни в мивката и беше направил инвентаризация на бонбоните, като прибра повечето в джобовете си и остави само няколко на най-горния рафт в шкафа, до който Даниел не стигаше даже със стол.

Този ден определено беше гаден.

Дядо Оуен дремеше във фотьойла до него. Отношението му към детските анимационни филмчета беше същото като към бонбоните.

Даниел обикновено ги поглъщаше със същата наслада, както и сладките, но днес образите на екрана го дразнеха.

Тъкмо се канеше да стане от дивана, когато играчката телефон зазвъня.

34

Това не бяха първите снимки от този тип, които Паркър виждаше, и не можеше да се надява, че ще бъдат последните, но се забиха в съзнанието му по особен начин и трябваше да мине известно време, докато разбере защо.

*

Сиво: тяло, свито в ембрионална поза в утробата на земята, увито в платно вместо плацента, с ръце, вдигнати към устата като че да задушат последния ѝ вик; коленете, притиснати до гърдите, дясната ръка почти скрита под тялото, само пръстите - разперени на хълбока. Косата, каквото е останало от нея: дълга. По черепа още има малко кожа. Разложението щеше да бъде по-подчертано, ако беше заровена в топло време, но студената пръст е запазила тялото. Още се познава, че е жена; изхвърлени останки от човешко същество.

Не, не точно изхвърлени. Това не е просто акт на избавяне от нещо нежелано или прикриване на престъпно деяние. Заравянето изглежда ако не почтително, то поне извършено с чувство за дълг. Положена е някаква грижа, а може би впечатлението е повлияно от

белега, звездата в памет на мъртвата - знак за увековечаване, но не и за указване на мястото.

За да остане тя дълго тук: сама, в очакване.

Търсили ли са те? Страхувал ли се е някой за теб? Имаш ли баща, майка, брат или сестра, които още те очакват? Ако не можеш да се върнеш жива при тях, имат право поне да узнаят за смъртта ти, за да намерят покой на празните им надежди или пък страховете, че някой някъде измъчва тялото или духа ти.

Кой те е положил в тази мрачна гора? Съпруг или непознат? Страдала ли си? Ако да, съжалявам. Бих те спасил, ако можех.

Защо си умряла? Как си умряла?

Коя. Си. Ти?

Ще се опитам да ти дам име. Твърде дълго си чакала в сянка.

И ще намеря детето ти.

*

Трябваше да падне мрак, за да се проясни умът му; трябваше да заспи, за да намери отговор. В съня си Паркър стоеше над разложеното тяло на жената, над увитите ѝ тленни останки, и обхождаше с поглед пейзажа от кожа и кости, докато стигна до онова, което беше едновременно част от нея и от друго същество, напомнящо, че нещо продължава да тъне в неизвестност.

Това беше съхранил торфът: малко повече киселина в почвата, изкуствена мушама, задържаща влагата, вместо памучно платно, и досега щеше да е останал само скелетът. Природните сили обаче се бяха съюзили, за да запазят тялото, и сега се виждаха обвивка, коса, нокти. И още нещо: продълговата тъкан с изсушен овал от плът накрая.

Плацентата и пъпната връв.

Това не беше просто жена.

Това беше майка.

*

Всичко това обаче предстоеше. Засега Паркър стоеше до Алън и разглеждаше снимките и видеофайловете в една от директориите на компютъра му. Алън беше предложил да повика някой от специалистите по събирането на улики, но Паркър не искаше да отвлича другите хора от работата им, пък и беше сигурен, че Алън е не по-зле запознат с разследването от всички останали. За останалото щеше да поддържа връзка с Уолш.

Бързият напредък на технологиите в криминалистиката не спираше да удивлява Паркър. Освен снимките и видеоматериалите имаше 360-градусова панорама, така че във всеки момент полицаят можеше да си представи, че се намира в центъра на разследвания периметър. Алън обясни, че скоро ще използват дронове за картиране, въпреки че тяхното приложение ще зависи от гъстотата на листната покривка в района.

Паркър добре знаеше, че много малко от нещата, които вижда, ще му влязат в употреба, но беше важно да приеме всяка предложена информация. Накрая стигна до последните детайлни изображения на тялото. Следваха снимки на падналото дърво и дупката, която беше оставило то, със и без останките. Някои представляваха просто буци пръст в близък план и Паркър започна да ги прехвърля набързо, но Алън го спря.

- Помните ли, че ви споменах за нещо странно?

- Какво пропускам?
- Ще ви прозвучи странно - отвърна Алън почти смутено.
- Повярвайте, трудно можете да ме изненадате.
- Първо, не е имало причина това дърво да падне. Било е

здрaво, а земята - стабилна. Но след като е паднало, е предизвикало сътресения в хълма, които са довели до изравянето на трупа. После, много особен е начинът, по който пръстта се е разпръснала и открила тялото. - Алън започна да прехвърля снимките, а Паркър гледаше. - Може да се появи и в съдебномедицинския доклад, защото антрополозите останаха доста учудени.

- От какво по-точно?

Паркър губеше търпение.

- От факта, че тялото е било почти изцяло открито, а съдейки по дупката и посоката на разместване на почвата, е трябвало да се покаже само торсът и нищо от кръста надолу.

Паркър се замисли.

- Значи казвате, че някой се е опитал да го изрови, преди да съобщи в полицията?

- Тази земя се управлява от семейна компания на име „Пискатакуа - Корени и клони“. Тялото е намерено от двамата синове. Те са снимали мястото, след като ни се обадиха, в случай че свличането продължи, но твърдят, че не са докосвали нищо, и аз им вярвам.

- Тогава кой?

- Не намерихме следи от стъпки, нито признаци на външна намеса, а навсякъде около гроба имаше разпиляна пръст.

- Животно?

- Както казах, нямаше следи. А да не забравяме, че онази нощ валя и земята беше влажна.

Алън му показва още няколко снимки, след което затвори папката и отмести лаптопа.

- Как тогава си го обяснявате? - попита Паркър.

- Не си го обяснявам.

- А ако това беше някаква история и ние просто си приказвахме?

- Имате предвид, ако мога да си измислям?

- „Спекулирам“ звучи по-професионално.

- Добре, ако „спекулирах“, например за да уплаша децата си край огъня, щях да им кажа, че дървото не е паднало, а нещо го е избутало от земята и после само се е изровило. Когато се е измъкнало навън, се е свило отново и е зачакало някой да го намери. Но това е измислица, а ние се интересуваме от истината.

Паркър помълча няколко секунди, после протегна дясната си ръка.

- Благодаря за отделеното време и помощта ви.

Двамата с Алън си стиснаха ръцете.

- Имам четири деца - каза Алън. - Три момичета и едно момче, най-малкият. Казва се Джейк. Той беше изненадата - последното изтърсване на торбата. Скоро ще стане на пет. Най-малката му каза го води с почти цяло десетилетие, а големите вече са в колежа. Обичаме ги всичките, но жена ми е луда по Джейк. Мисля, че беше решила да нямаме повече деца, а ето че той все пак е с нас.

- Пет години.

- Пет години. Колкото това дете, ако е оцеляло. Просто за да знаете, че не беше въпрос само на колегиална учтивост.

Паркър кимна.

- Може би ще се срещнем отново.

- Засега съм тук - отвърна Алън. - Поне не стрелят по мен.

35

Следвайки знаците, Морс стигна до фара на Кейп Елизабет и паркира до едно каменисто образувание от множество слоеве кварцит, натрошен като дървени стърготини, сякаш фарът се възправяше върху останките от вкаменена гора. Тя остави Куейл да броди сам и ту задрямваше, ту слушаше класическа музика. Едва когато се мръкна, тръгна по стъпките на адвоката, пристегнала палтото си заради острия вятър откъм морето. Намери Куейл седнал на един камък под затворения ресторант, загледан във вълните, неподвижен като гаргойл на църква, като част от самата скала. Толкова дълго беше седял в тази поза, че по кожата и дрехите му сякаш се виждаха кристали от сол. За разлика от нея, той не се смущаваше от природните стихии. Да бе сложила ръка върху гърдите му, едва щеше да долови пулса на сърцето му.

- Време е - каза тя.

36

Д-р Кен Хъбъл беше от онези лекари, които се срещаха само в носталгичните холивудски филми и телевизионни сериали за ангели, вършещи добри дела. Имаше бяла коса и дълги бели мустаци, а

рафтовете в кабинета му бяха претъпкани с благодарствени картички, детски рисунки и снимки на добрия доктор в компанията на различни дребни кученца, някои от които отпреди десетки години. Докато говореше с Паркър, той отпиваше билков чай от чаша с надпис „Най-добрият дядо“.

- Стигнах първи на мястото след откриването на тялото - рече Хъбъл. - Беше отвратителна сутрин, казвам ви. Още го усещам с костите си.

Той описа първоначалния си преглед на Паркър и му показа бележките си, направени на място, като даже му направи копия на документите, които беше препратил към медицинските експерти в Огъста.

- Нещо необичайно? - попита Паркър.

- Освен заравянето на млада майка в земята?

- Да.

Хъбъл подухна чая си.

- Вие сте били полицаи, нали?

- Отдавна.

- Но все още можете да направите разлика между закопано и погребано тяло?

- Да.

- Е, тази жена е погребана, гарантирам ви. Ще се учудя, ако медицинските експерти открият признаци на външни травми.

- Външни?

Хъбъл го погледна с присвити очи над рамката на очилата си.

- Да прегледам ли слуха ви?

- Не, чувам чудесно. А вътрешни?

Хъбъл продължи да го гледа все така съсредоточено.

- Например?
- Увреждане на матката.
- Май наистина имате добър слух, след като чувате чак от

Ороно.

- Значи е вярно?

Хъбъл сви рамене.

- Скоро всичко ще излезе, така че не пречи да потвърдя това, което бездруго знаете: плацентата е била преждевременно отлепена от стената на матката, което е довело до тежък кръвоизлив и смърт. Непрофесионалист не може да направи нищо вдън гората в такава ситуация.

- Възможно ли е детето да е оцеляло?

- Някой е прерязал пъпната връв с нож, така че, да, вероятно е родено живо. Дали задълго, е съвсем друг въпрос.

Нож. Паркър изобщо не се бе сетил да пита за срязването на пъпната връв. Не беше във форма.

- А намирането на трупа?

- Какво за него?

- Видях снимките. - Паркър замълча, стараейки се да се изрази правилно. - Бих очаквал повече пръст по тялото.

- Било е донякъде скрито от корените на дървото, но все пак изложено на вятъра и дъжда. Не, това не ме притесни особено.

Паркър веднага се хвана за думата.

- А какво ви притесни?

Хъбъл затанцува с пръсти по чашата като пианист, упражняващ гамите.

- Първото ми впечатление беше, че тялото може да е било преместено.

- Защо?
- Местоположението му не отговаряше напълно на формата на земята наоколо. Нямаше точно съответствие.
- Не сте го споменали в доклада си.
- Защото вероятно греша.
- Пак да попитам: защо?
- Ако останките са били местени, това щеше да доведе до значително увреждане: разместване на крайници, перфорация на кожата. Не видях следи от подобно нещо. Най-вероятното обяснение е слягане на почвата в комбинация с вятъра и дъжда.

Въпреки това оставаше нотка на съмнение, защото в противен случай Хъбъл въобще не би го споменал. Паркър не настоя повече. Беше научил достатъчно. Той благодари на лекаря за отделеното време и се поспря до рафта със снимките.

- Много кучета.
- Двайсет и седем досега, и все различни. Вие имате ли куче?
- Вече не.
- А семейство?
- Дъщеря. Живее с майка си във Върмонт.
- Значи сте сам?
- Да.
- Вземете си куче. Ще ви държи във форма, няма да ви позволява да се заседявате на едно място и ще пъди самотата.
- Странно, по-рано днес си мислех точно за това.
- Не бих го нарекъл предписание, но го приемете като съвет от лекар. Късмет в търсенето на детето. Ще ми се да мисля, че е живо. Знаете, човек трябва да се надява.
- Да - отвърна Паркър, - знам.

Маела Ломбарди усети, че някой е влизал в дома ѝ още щом затвори вратата след себе си, сякаш мебелите бяха съвсем леко разместени, а светлината на лампите - приглушена. Ноздрите ѝ доловиха миризма на кисело, а под нея – друга миризма, почти мъжка, каквато свързваше предимно с тийнейджъри, отнасящи се небрежно както към навиците, така и към хигиената си. Преди да успее да реагира, някой затисна устата и носа ѝ с парцал и миризмата на кисело надделя над всичко останало.

После мракът я погълна.

Паркър шофираше към Скарбъро в тишина. Не изпитваше нито желание, нито потребност да се разсейва с радиото. Навън се здрачаваше, гробът оставаше нейде зад гърба му. Жената беше заровена от някой местен. Пътеката не беше такава, по която би тръгнал човек, непознаващ терена. Като начало, беше прекалено трудна: втората част, водеща до гроба, беше скрита от надвиснали дървета и не беше лесно да се проследи даже през деня. Освен това човек „отдалеч“ не можеше да бъде сигурен, че не стига до някое бунгало или лагер или че не пресича територия, през която често преминават ловци или туристи, или че не се наблюдава от горските. А и самата почва: мека, лесна за копаене.

Корените на смърчовете не бяха дълбоки и беглият оглед би дал възможност на човек с известни познания за гората да намери сравнително чисто място.

И накрая, за тази работа трябваше и малко здрав разум. Дори най-хладнокръвният индивид би се притеснявал да шофира с труп в багажника. Целта му би била да се отърве от тялото възможно най-бързо, което означаваше, че никой, който не познава околността, не би избрал да зарови останките на жената точно тук. Мястото не беше просто откъснато, то беше прекалено откъснато. Не, само местен би преценил, че е подходящо за таен гроб.

Ами детето? Ако не беше заровено близо до майката - а Паркър бе все по-склонен да приеме версията на Алън и Хъбъл, че липсата му в гроба на майката вдъхва известни надежди, че е оживяло, - то този, който беше изкопал ямата, или още държеше детето, или поне знаеше къде е. Това не беше непременно нещо положително: имаше мъже - впрочем и жени, но по-рядко, - чиято низост се подхранваше от бебета. Така или иначе, загадката вероятно щеше да намери своето решение в същия район. Някой от Пискатакуа или близката околност знаеше каква е съдбата на детето.

Не беше изключено да се появи нова информация след пресконференцията на следващия ден, която местните телевизионни канали щяха да предадат на националните. Бебето беше кукичката на въдицата. Труп, намерен в гората, не беше достатъчна новина, за да привлече внимание извън границите на щата, но ако се добавеше, че тя не е просто никому неизвестна жена, намерила твърде рано смъртта си (фактът, че това само по себе си не заслужаваше вниманието на обществеността, не говореше добре за човечеството, помисли си Паркър), а млада майка на изчезнало дете, щеше да се получи

интригуваща мистерия.

Едно от сравнително сигурните неща бе, че безименната жена не е от Мейн. В щата към момента за изчезнали се водеха по-малко от трийсет души, повечето мъже, и нито един от случаите на жени не отговаряше на времевия отрязък и възрастовия профил на намереното тяло.

Когато на хоризонта изгряха светлините на Портланд, Паркър вече си беше съставил план за действие, но знаеше, че на всяка крачка ще бъде или една стъпка зад, или една стъпка пред щатската полиция, защото те щяха да следват същия процес. За пръв път Паркър не се надпреварваше със силите на закона и не работеше за клиент, чиито интереси бяха да стои встрани от официалното разследване. В същото време не му беше съвсем комфортно да вземе парите на Мокси Кастин за нещо, което полицията можеше да свърши не по-зле от него, а може би и по-добре.

Той се обади на Мокси и го осведоми какво е научил до момента, а то не беше никак много. Сподели и убеждението си, че човекът, заровил жената в гората, е местен от Пискатакуа, макар това да не значеше, че той или тя - или детето, ако още беше живо - са останали и след това в района и дори в щата.

- Да не би да долавям нотка на недоволство? - попита Мокси.
- Наречи го пристъп на съвест.
- За какво?
- Имам чувството, че полицията се е захванала сериозно с въпроса, което означава, че не ми е приятно да вземам пари, за да правя същото като тях.
- С такива терзания от теб адвокат няма да излезе.
- Ще се опитам да преглътна болката, която ми причиняват

думите ти. Но мисля, че трябва да видим какво ще излезе от утрешната пресконференция. Ако полицията получи само ехо, ще говорим отново. Имам някои идеи как да процедираме, в случай че търсим живо дете, но ще отнеме време и няма да бъде приятно.

Паркър се беше обадил на Уолш по пътя. Според детектива следователите вероятно щяха да изчакат да приключи издирването и да се потвърди наличието или липсата на други останки, преди да преминат към следващата стъпка - установяване на контакт с медицинските лица и по-конкретно с педиатрите в щата, за да потърсят информация за необичайни консултации на новородени около времето на смъртта на неизвестната жена. Възможно бе така да изскочат някои улики, но крайният резултат щеше да бъде точно такъв, какъвто Паркър бе казал.

- Защото никой не иска непознат да потропа на вратата му и да попита дали детето му е негова плът и кръв? - предположи Мокси.

- Именно.

- Оценявам честността ти, ако ще да си умреш беден заради нея. Плащам ти не само да разследваш случая, но и да бъдеш сянка на полицията. Пиши си по няколко часа на ден за моя сметка, поне засега. Предпочитам да държиш нещата под контрол.

- Има още нещо.

- Давай.

- Навести ме Боби Оушън.

- Упорит човек.

- Не само. Останал е с впечатлението, че нося някаква отговорност за пикапа на сина му. Освен това те нарече „семит“ с тон, който ме накара да си мисля, че не е имал сериозно намерение да работи с теб. Потърсил те е заради мен. А, и не харесва черни и хомосексуални,

въпреки че се изрази с по-различни думи. Заръча да предам на „моите негра и педали“, че „иде нов ред между хората“.

- Твоите негра и педали? Е, поне трябва да звънеш само един телефон. Да, разбрахме от кого се е учил Били.

- Може да съм споменал нещо в този дух.

- Бас лоя, че е обърнал сериозно внимание. За щастие, напълно греша за участието ти в палежа.

Когато говореше по телефона, Мокси никога не забравяше, че може да чуе запис на репликите си в съдебната зала.

- Така е, но не съм сигурен, че успях да го убедя в това.

- Тогава го остави да си мисли каквото си ще. Боби Оушън не е престъпник. Ако реши да търси отмъщение, то по всяка вероятност ще бъде със законни средства. Може да е тесногръд фанатик, но не е глупак.

- За разлика от сина си.

- Което ни навежда на въпроса: защо не дойде самият Били да търси възмездие?

- Съмнявам се, че баща му е споделил с него заблудените си подозрения.

- Защото в противен случай Били може да реагира със завидна глупост.

- И това ще го вкара в затвора, в болницата или нещо по-лошо.

- А човек, който е в състояние да взриви пикап заради украсата му, вероятно няма да понесе добре среща с възмутения му собственик - отбеляза Мокси.

Паркър се замисли за възможния изход от евентуален сблъсък между Луис и Били Оушън.

- Всъщност - каза той, - защо пък не?

Били Оушън мразеше да го наричат така. Някога всъщност нямаше нищо против прякора си, особено след като гледа онези филми с Джордж Клуни в ролята на мошеника Дани Оушън. Още повече се изкефи, когато му казаха, че поредицата е вдъхновена от по-стар филм, в който главната роля играе Франк Синатра, а кой може да е по-готин от Синатра от златните години на Бандата на плъховете¹².

Проблемът беше, че баща му беше получил прозвището си с уважение, даже и малко обич. Той беше Боби Оушън, Кралят на пристанището. Хората гледаха да не се спречкват с него, но и той правеше всичко по силите си да не прецаква работниците си - стига да бяха бели, - а ако все пак ги прецакаше, старателно се криеше зад някоя корпорация, която можеше да бъде свързана с него само с догадки.

В реда на нещата беше синът му да наследи прякора, също както някой ден щеше да стане Принц на кейовете, наследник на империята. Само дето не се получи точно така, защото баща му му нямаше достатъчно доверие, за да го посвети във важните решения - онези, които бяха свързани с проекти за милиони долари и които променяха облика на града с печата на човека, започнал някога с чистене на рибешки карантии от подовете на пазарите. Боби Оушън насърчаваше сина си да опознае разнообразните бизнес интереси на семейството отдолу нагоре, да заслужи уважението на хората, които в крайна сметка щяха да допринасят за неговото богатство, като поработи редом с тях, но Били нямаше време за подобни глупости. Нали затова се трепеше

старецът: за да може синът му да тръгне от по-високо място, да издигне завета на баща си до по-големи висини, защото не му се е налагало да се цапа с рибешки люспи и глави.

Баща му обаче не виждаше нещата по този начин. Боби Оушън гледеше сина си и мъчно прикриваше разочарованието си. Били приличаше на евтиняшка версия на своя старец: разплут вместо мускулест, муден вместо бдителен, подмолен вместо умен. Беше тъп и егоцентричен, но не дотолкова, че да не усеща истинските чувства на баща си. Само дето не разбираше причината за тях.

Затова, вместо да ходи на срещи със строителни предприемачи или да управлява някой бар или луксозен ресторант и мимоходом да сваля мацки, Били ровеше в праха. Знаеше, че хората се смеят зад гърба му - а понякога, ако бяха пили достатъчно, и направо в лицето му, въпреки че след това винаги се преструваха, че е било на шега. „Нищо лошо не искаме да кажем - уверяваха ги те, - само те майтапехме. Ти си добър човек, Били.“ С потупване по рамото. И пародия на припева от „Когато животът стане корав, коравите знаят как да живеят“¹³ (Това беше още един камък в градината на Били: слушаше много рап, защото ако имаше нещо, което негрите да правеха добре, то беше рапът, въпреки че не можеха да се мерят с Еминем, който стоеше на първо място в класацията на Били. Но Били не обичаше да свързват прякора му с негри. Не беше редно.) Викаха се още питиета и Били се усмихваше и плащаше, защото в това го беше превърнал баща му: в посмешище за шегобийците, в боксова круша за силните.

А накрая, за капак на всичко, някой вдигна шибания му пикап във въздуха.

Били обичаше този пикап. Беше точно това, за което си беше мечтал, само дето още не бе успял да го опознае добре, преди някой да

го превърне в купчина димяща ламарина. На всичкото отгоре застраховката трябваше да се плаща всеки месец, само че от едно-друго, включително проблеми с ликвидността, беше пропуснал няколко вноски.

Леле, как побесня баща му, като чу това.

След палежа Били започна да разпитва, но всички му отвърщаха със свиване на рамене. Той беше наясно, че доста хора им имат зъб на двамата с баща му. В малък град като Портланд човек като Боби Оушън не можеше да се издигне, без да настъпи някого по мазола, и част от предизвикания гняв неминуемо рефлектиреше върху сина му. Взривяването на автомобил обаче си беше сериозна стъпка. Да го надращят с ключ, да нарежат гумите... в крайна сметка и Били беше вършил такива, че и по-лоши неща с чуждите коли. Но да гръмнеш такава красавица...

За това трябваше да си много извратен.

През последните дни Били бе започнал да подозира, че баща му знае повече за случая, отколкото има желание да сподели със сина си. Усещането му беше породено от един разговор с Дийн Харпър, който някога бе работил заедно с баща му по корабите. Сега, благодарение на лоялността на Боби към онези, които му отвърщаха със същото, Харпър им служеше като шофьор, пратеник и оръженосец. Хората не го смятаха за много интелигентен, но той беше много по-умен, отколкото се представяше, и малко неща се случваха по брега, без той да научи.

Дийн Харпър си имаше слабост и тя беше алкохолът, което не беше уникално за доковете. При това той бе значително по-дисциплиниран в навиците си от повечето хора. Два пъти месечно в петък вечер Дийн се отдаваше на гуляй, който продължаваше до неделя сутринта и междувременно можеше да подплаши и най-големия дявол в

пъкъла. Благодарение на това беше влязъл в черния списък на всички сносни заведения в града, както и на някои недотам сносни. Трябва да се признае, че той се радваше на кратък златен период от около два часа в петък вечерта, докато още лющеше бири, преди да се превърне в застрашителния, намусен образ, който веднъж, в помрачението на особено тежко пиянство, се опита да се размаже с риболовно корабче в круизен лайнер. В едно такова състояние на духа Дийн неотдавна беше изтърсил пред Били нещо за някакъв си брикет в бара, малко преди пикапът му „да последва Хинденбург“¹⁴, което Били не разбра, но допусна, че е свързано с пушек и пламъци.

- Нищо повече не мога да ти кажа, Били - добави Дийн, - твоят старец...

После настроението му изведнъж помръкна и той се зае да потроши една билиардна маса, а за Били остана да плати сметката и да размишлява над чутото.

Брикет, флагчетата на пикапа... ситуацията започваше да се прояснява. Някакъв си негър се беше обидил от естетическите виждания на Били и бе решил да изпепели неговата радост и гордост. Били не беше много на „ти“ с историята, но помнеше, че мнозина смели мъже са загинали за неговото право на свободно изразяване - което Били разбираше като право да обижда когото си поиска, - и жертвата на тези велики личности не трябваше да бъде напразна.

Били не обичаше да нарича цветнокожите брикети или чернилки. Баща му не търпеше такъв език и беше предал схващанията на сина си. Боби Оушън смяташе, че само примитивните хора използват расово обидни думи, така че на обществени места те бяха „чернокожи“, а в другите случаи - „негри“. Човек, казваше Боби, може да презира негрите колкото си иска - а така също латиносите, евреите и арабите, - но трябва

да се научи да владее езика си пред хората. Важно беше да изглежда разумен и да маскира предразсъдъците по благовиден начин. Бъди умерен в думите, съветваше го баща му, за да можеш да бъдеш радикален в действията.

Педалите обаче бяха друго нещо. И човек можеше да ги нарича както си поиска.

Боби Оушън мразеше педалите от дън душа.

Затова Били се надъха със смелост и се изправи пред баща си, въоръжен със сведенията, получени от Дийн Харпър. Баща му дори не си направи труда да отрече. Само тихо му изсъска да се прибира в шибания си апартамент и повече никога да не споменава шибания пикап в негово присъствие.

Дийн Харпър също беше пратен да си върви по живо, по здраво, след като прекрачи границата с корабния инцидент, и така Били остана с още по-малко приятели в кръговете на баща си от преди.

Негър, помисли си Били.

Шибан негър.

40

Маела Ломбарди се свести в любимото си кресло. Трябваше да мине известно време, за да започне отново да държи очите си отворени, а главата ѝ пулсираше от силно, гадещо главоболие, напомнящо някои от най-тежките пристъпи на мигрена, които някога бе имала. Чу някого да стене и за малко се обърка, докато не осъзна, че самата тя издава дразнещия звук.

До нея седеше непознат мъж, зачетен в малко томче в скута си, който дори не вдигна очи, когато Ломбарди показва признаци на идване в съзнание. Тя се възползва от възможността да го огледа: фигура - слаба, но не крехка; дрехи - смесица от кадифе и туид, в комбинация с кафяви спортни обувки; лице - студено, но красиво; очи - интелигентни и любопитни, но напълно лишени от топлина. Един от тънките му, елегантни пръсти беше вдигнат над страницата, в която бе съсредоточен, като че ли мислено възразяваше на думите на автора.

Маела се опита да си спомни как се е озовала на фотьойла. Беше изпитала несвойствено усещане в собствения си дом, почувствала лоша миризма или комбинация от миризми, а след това - нищо. Беше достатъчно *compos mentis*¹⁵, за да разбере, че не е паднала или припаднала току-тъй, така че който я беше сложил в креслото, не го бе сторил от добро сърце.

Тя изпробва ръцете и краката си. Не бяха вързани. Сигурно можеше да се опита да избяга, но надали щеше да стигне далеч в това състояние, което вероятно обясняваше и липсата на физически ограничители - това и фактът, че беше дребничка, над седемдесетгодишна жена с изтъркани стави и болки в гърба, което силно орязваше възможностите ѝ дори и при най-добри обстоятелства.

А тези определено не бяха такива.

Мъжът заговори, без да откъсва поглед от книгата:

- За какво си мислите?

Маела се опита да отговори, но устата ѝ беше пресъхнала. Усети движение зад гърба си и женска ръка ѝ подаде чаша с вода. Маела понечи да обърне глава, но от това леко усилие гаденето се увеличи неимоверно и тя едва се съдържа да не повърне на пода. Взе чашата с две ръце и отпи. Водата беше благодатно студена и донякъде разпръсна

мъглата в ума ѝ. Тя погледна по-внимателно мъжа на стола. Не ѝ се понрави.

- Мислех си - каза тя, като се покашля, - че някои от по-образованите нацисти вероятно са приличали на вас. Не безобразниците като Борман и Рьом, а онези, които са се имали за изискани - може би Хайдрих или Айхман - онези, които са се гордеели, че умеят да използват верните прибори на масата.

Мъжът се усмихна. Усмивката му не беше престорена; изглеждаше искрено развеселен.

- Забележително твърдение от страна на жена, чийто живот зависи от милостта на непознати.

Маела допи водата и остави чашата на малката кръгла масичка отдясно, където обикновено държеше дистанционното за телевизора и пакетче карамелени бонбони с морска сол.

- Не вярвам, че ви е останала милост.

- О, ще останете изненадана.

Едва сега той я удостои с вниманието си. Маела изпита странно усещане - като онова, което понякога обзема човек в галериите за изкуство, когато се загледа в портрет, нарисуван от някой стар майстор, и си даде сметка за разстоянието във вековете.

- Еврейка ли сте? - попита той. - Заинтригува ме аналогията ви преди малко.

- Баща ми беше евреин, но се оженил извън общността, така че според Тората не съм еврейка и не бих могла да бъда, дори и да исках.

- А искате ли?

- Не.

- Защо?

- Баща ми беше единственият в рода, който се е спасил от

лагерите. Двамата с майка ми избягали точно преди да ги заловят.

- Останалите явно не са имали късмет. Личното ми убеждение е, че много италиански евреи са оцелели от Холокоста.

- Но и над седем хиляди са загинали.

Похитителят ѝ се съгласи със съжалително кимване.

- Такова минало би накарало някои хора да прегърнат наследството си, а не да го отхвърлят - отбеляза той.

- Живеем в окаян свят. Не виждам причина да давам повод на отблъскващи мъже да ме мразят още повече.

- А защо изобщо биха ви мразили?

- Фактът, че съм жена, обикновено е достатъчно основание, или поне така показва личният ми опит.

Мъжът погледна през рамото ѝ към невидимата фигура зад гърба ѝ.

- Подозирам, че колежката ми би се съгласила с твърдението ви.

- Тя ли ме повали?

- Да.

- Значи ще ме разберете, като ви кажа, че пет пари не давам за нейното мнение. Какво използва?

- Хлороформ.

- Гадно нещо.

- Но не смъртоносно.

- Това ли ме очаква?

- Зависи.

- От какво?

- От резултатността на разговора ни.

- Как се казвате? Не съм привърженик на анонимните

разговори.

- Наричайте ме Куейл.
- Нямате ли малко име?
- Вече не. Мой ред е да ви задам въпрос: вярно ли е, че помагате на жени в затруднено положение?

- Няма да отрека.
- И не бива. Това е благородно занятие.
- Държете се покровителствено, но това е ендемично за вашия

пол.

- Търся една жена, с която може би пътищата ви са се пресекли. Казва се Карис Ламб.

Маела Ломбарди не реагира нито с думи, нито с промяна в изражението.

Куейл я притисна.

- Познато ли ви е това име?
- Не бих казала.

Шамарът от дясната страна на главата ѝ беше толкова силен и злобен, че Маела усети как нещо в шията ѝ се скъса и когато понечи да я изправи, неволно извика от болка. Устата ѝ се напълни с жлъчка и тя повърна върху себе си и килима, засрамена от това, въпреки че нямаше за какво. Заплака, а не искаше да плаче пред тези хора или пред когото и да било. Цял живот беше защитавала уязвимите от хищните. Жени и деца бяха намирали пътя към сигурността чрез нея. Ако в света имаше справедливост, и Маела щеше да получи закрила в момент, в който се нуждаеше от нея. Но светът не беше справедлив, защото се управляваше от мъже.

Жената отиде в кухнята и се върна с мокра кърпа, с която избърса лицето на Маела и част от мръсотията по пуловера и полата ѝ.

- Знаете ли как се сдобих с тази книжка? - попита Куейл, щом Маела възвърна донякъде самообладанието си.

Маела присви очи и прочете името на корицата: Марк Аврелий.

- Намерих я в библиотеката на Ерол Доби - продължи Куейл, - малко преди колежката ми да го прободе в окото. След това Доби заговори по-свободно. Жалко че не го направи, докато още имаше две очи. И понеже останах разочарован, че ни принуди да прибегнем до такава варварщина, изгорихме колекцията му от книги, като предадохме и тялото му на огъня. После навестихме приятелката му, Естер Бакмейър, и я заведохме на разходка. Умря по-неприятно от Доби, отново защото той не успя да отговори на един прост въпрос. Ясен ли съм?

- Да.

- И така: Карис Ламб?

- Карис Ламб е мъртва.

- Откъде знаете?

Маела изплю парченце стара храна от устата си.

- Трябва да гледате повече телевизия.

Историята повтаря, историята пише стихове.

Дядото на Паркър, който беше прекарал по-голямата част от живота си в полицейска униформа, беше виждал с очите си последиците от разпадането на живота в най-различни форми: автомобилни катастрофи, смъртоносни нападения, издъхване по време на сън, на

ходене, на вечеря, ловни инциденти, самоубийства, убийства. Възрастният човек дълго бе размишлявал над действията на смъртта и беше стигнал до извода, че фаталният миг не се записва в момента на раждането и Смъртта няма стратегеме. Тя се възползваше от случая и нямаше нужда да се отклонява излишно от пътя си, за да хване плячката си. Хората постоянно влизаха и излизаха от обсега ѝ, но ако пропуснеш някого от първия път, нещастникът неминуемо щеше да се върне отново и тя щеше да нанесе фаталния си удар без никакви усилия. Смъртта беше търпелива. Смъртта беше неизчерпаема.

Освен това Смъртта харесваше определени модели. Движеше се в свой собствен такт.

И така, Джаспър Алън, който беше заловил Гилик и Одет преди канадската граница и получи шрапнел от мазилка за отплата; Джаспър Алън, който носеше името на баща си, дядо си, пралядо си и прочее чак до онзи Джаспър Алън, който се бе бил в обсадата на Форт Сейнт Джордж през декември 1723 г., когато абенаки обградили укреплението на Томастън на Коледа и нападенията продължили трийсет дни след това, а въпросният Джаспър Алън, първи в рода си, изгубил живота си няколко месеца по-късно, когато абенаките пленили китоловните кораби на капитан Уинслоу и сержант Харви и заклали всички бели мъже на бордовете им; Джаспър Алън - баща и съпруг, който след раждането на три дъщери най-сетне беше дарен със син, комуто да предаде името на предците си; Джаспър Алън - щатският полицаи, чу метронома на Смъртта и несъзнателно затанцува в такт.

Алън беше на по-малко от петнайсет минути път от дома си, когато спря една „Хонда Сивик“ седан, която летеше по асфалта към Лагранж. Двамата млади мъже вътре се казваха Дейл Пътнам и Гари Нюхаус, макар че това щеше да стане ясно много по-късно, също както

и причината за този развой на събитията - чак когато всички замесени, с изключение на един, вече бяха мъртви. Пътнам имаше издадена заповед за арест заради нарушение на пробацията и кражба чрез измяна. Това само по себе си би било достатъчно, за да попадне в окръжния затвор, дори двамата с Нюхаус да не превозваха четиристотин вързопчета с хероин в багажника, всеки по десет пакетчета¹⁶. Бяха ударили добра сделка в Ню Йорк: по 30 долара на вързопче, или 12 000 долара за цялата стока, която в Мейн можеше да се продаде най-малко по 15 долара на пакетче. Пътнам и Нюхаус очакваха гарантирана печалба от 48 000 долара, от които трябваше да върнат 18 000 на този, който им осигури парите, и така щяха да им останат по 15 000 на калпак за нова инвестиция. Със сигурност щяха да я направят, защото Мейн беше една голяма вена, която само чакаше дозите си: Нюхаус лично познаваше трима пичове, които ползваха по петстотин пакетчета седмично, по десет на инжекция.

Ето защо последното, което им трябваше, бе някакъв уродлив шибаняк, облечен в синьо, да ги спре заради някакви си десет мили над ограничението, особено като се имаше предвид, че Пътнам, който седеше на волана, тъкмо го отпускаше метът и беше на ръба на истерията. Всичко това донякъде обясняваше защо, докато подаваше шофьорската си книжка, Пътнам намери за уместно да извади един „Хай Пойнт С9“ и да простреля Джаспър Алън под брадичката, за да го убие на място. После двамата мъже изхвърлиха тялото в храстите и подпалиха полицейския джип, за да унищожат камерата на таблото и харддиска в багажника, след което потеглиха към предградията на Линкълн. Там скриха хондата в гаража на порутена къща, която беше на пазара за имоти достатъчно отдавна, за да се предположи, че никога няма да бъде продадена, и отидоха в едно заведение за бързо хранене,

откъдето се обадиха на спонсора си, комуто първоначално решиха да не казват нищо за убийството на полицая.

Пътнам беше роден на същия ден като покойния Райън Гилик, а Нюхаус идваше от града на Бъртранд Одет. Тези съвпадения щяха да излязат наяве едва през следващите дни и седмици. Непосредственият ефект от смъртта на Алън - освен една вдовица и четири деца без баща - беше отмяната на пресконференцията, насрочена за следващия ден, и оттеглянето на по-голямата част от щатския екип от претърсването на гроба.

А Смъртта продължаваше да крачи необезпокоена.

42

Куейл придърпа стола си толкова близо до Маела Ломбарди, че можеха да си шепнат и пак да се чуват. Също като при Ерол Доби, това придаваше на разговора им странна интимност, която рано или късно щеше да бъде подсилена от неминуемия акт на проникване, на фаталното посегателство върху плътта, за което и двете страни още не споменаваха.

- Изглеждате много убедена, че са намерили Карис - отбеляза Куейл.

- Периодът съвпада - отвърна Маела. - И колко майки на новородени според вас се заравят в гората?

- Не бих могъл да кажа. Но не е изключено и вие да лъжете.

- Защо бих го направила?

- За да я предпазите.

- Мисля, че още когато дойде при мен, отдавна не търсеше закрила. Не хранеше никаква надежда за себе си. Искаше да спаси

бебето.

- Тя ли ви го каза?
- Не беше нужно.

Куейл погледна към другата жена. Маела долови някаква тайна размяна на информация, мълчаливо споразумение, което я накара да разбере, че не е схванала правилно ситуацията. Тук не ставаше дума само за Карис или за бебето. Но за какво тогава?

- Доби и Бакмейър ли я пратиха при вас?
- С помощта на посредник.
- Предупредиха ли ви за идването ѝ?
- Естер го спомена.
- Какво ви разказаха за нейната история?
- Нищо, освен че е загазила и е сигурна, че я преследва зъл

човек.

- Бащата на детето?
- Така предполагаше Естер. Вие ли сте това?
- Не.
- Но пък вие сте тук. Значи Естер е грешала.

Куейл размаха пръст с жест, който при други обстоятелства би могъл да бъде взет за добродушно предупреждение.

- Боя се, че играете семантични игрички. Може би искате Палида отново да ви удари? Или също като Ерол Доби сте любопитна как би изглеждал светът, гледан само с едно око?

Маела си пое дълбоко дъх.

- Не желая нито едното.
- Тогава ми отговаряйте директно. Какво ви каза Карис?
- Каза, че бащата на бебето бил окултист и насилник на жени и деца. Каза, че това, което е взела от него, ще го погуби. Това бяха

точните ѝ думи. Не ги разясни и аз не я притиснах.

- Защо?

- Защото не това беше моята задача. Макар и за кратко, моята мисия беше да я закрилям, не да я разпитвам.

- Не сте я опазили много, щом е свършила в гроба.

Маела потръпна. Жилото я убодеше, но тя бързо се опомни и очите ѝ заблестяха още по-силно. Тя погледна Куейл повече с разочарование, отколкото с отвращение, сякаш беше дете, казалото неприлична дума пред нея.

- Това беше недостойно дори и за вас.

- Не ме познавате достатъчно, за да изказвате подобни преценки, но ще приема, че може би сте права. Оттеглям забележката си. В замяна вие може да се опитате да обясните как така една млада жена, която ви е потърсила за помощ, сега е в моргата, след като е прекарала доста години в земята.

- Тя не пожела да остане - каза Маела.

Гласът ѝ трепереше, но в този случай тя не се срамуваше от емоциите си. Те не бяха признак на слабост: беше ѝ мъчно за Карис и изгубеното ѝ дете и се чувстваше виновна, задето не бе съумяла да ги защити. Маела не бе успяла да убеди Карис да остане при нея. Две нощи: това беше цялата почивка, която си даде Карис. Толкова много се страхуваше от гонителите си. Сега, като гледаше този натрапник в дома си, Маела си даваше сметка, че младата жена е имала право.

Защото Куейл, реши тя, по природа или наклонности, не можеше да се нарече човек.

- Но вероятно сте я насочили към други хора, също както Доби и Бакмейър са я пратили при вас.

- Дадох ѝ някои имена - призна Маела и избърса една сълза. -

Възнамеряваше да стигне до Канада, а аз имах познати в Квебек и Ню Брунсуик.

- А в Мейн?

- Не. Тя не искаше да се бави повече тук.

Куейл помисли над всичко това и се обърна към Морс.

- Е?

- Мисля, че трябва да я ослепим - каза тя.

- И аз така смятам.

- Не! - Писъкът се откъсна от гърлото на Маела, напомнящ повече на птичи вик, отколкото на звук, издаден от смъртен. - Моля ви, казвам ви истината. Закарах я до автогарата и тя си купи билети за три различни места: Бангор, Монреал и Фредериктън, Ню Брунсуик. После ме помоли да си тръгна, за да не знам на кой автобус ще се качи.

- Нямахте ли ви доверие, че ще опазите тайната ѝ?

- Не и ако ме срещне някой като вас.

Куейл се облегна на стола си. Томчето на Марк Аврелий през цялото време стоеше в лявата му ръка и сега той го погали с пръстите на дясната, като че беше сгушено котенце.

- Вие сте забележителна жена, госпожице Ломбарди - каза той.

- Наистина ви се възхищавам.

- Но не достатъчно, за да ме оставите жива.

Вече не знаеше дали плаче заради Карис или заради себе си, или за двете, или за всички - за всички уплашени, наранени, измъчвани жени и момичета, които бяха търсили помощ и утеха при нея. Кой щеше да заеме мястото ѝ сега? На този свят винаги щеше да има твърде малко хора, готови да се изложат на риск заради непознати, и твърде много, готови да наранят и познати, и безименни странници.

- Не - отвърна Куейл, - не чак толкова.

- Проклети да сте и двамата.
- Съжалявам - каза Куейл, когато Море литна надолу и се спусна върху жертвата си. - Но ви обещавам, че няма да боли.

И наистина беше така.

43

Паркър отиде на погребението на Джаспър Алън. Малката методистка църква беше препълнена и тълпата от опечалени се простираше навън, под пролетното слънце. Набързо беше скалъпена уредба от високоговорители, които да предават службата. Бяха дошли представители от полицейските управления в цяла Нова Англия, които искаха да отдадат последна почит на загиналия си колега, и Паркър видя много познати лица. С някои от тях поговори, включително с Гордън Уолш, но като цяло стоеше настрана. Нямаше какво да каже. Беше виждал Алън само веднъж и му беше станал симпатичен. Това беше всичко.

Службата бе семпла: няколко химна, проповед и прощално слово от шефа на Щатската полиция в Мейн, който познаваше лично Алън. Двата бяха израснали в Милинокет, само с година разлика във възрастта. Смъртните случаи по време на служба бяха рядкост в щата; Паркър си помисли, че сигурно се броят на пръсти, а сред тях Алън беше едва третият или четвъртият, загинал от изстрел. Служителите на закона никога не можеха да свикнат със смъртта на колегите си, дори в градовете с най-много насилие, но шокът в Мейн беше още по-голям, защото това бе един от щатите с най-малко престъпност, като се

състезаваше може би единствено с Върмонт.

Паркър слушаше думите на полковника и гледаше един кос, който кълвеше във влажната пръст в сянката на църквата. Това беше първият кос, който виждаше тази година. Обикновено долитаха по-късно през март, следвани от пуйковите лешояди, а после и от червеногръдките и врабчетата през април. Да познаваш птиците, означава да познаваш сезоните - още един аспект на живот тук, който Паркър беше научил от дядо си. Дългата тишина в горите, полята и блатата най-после щеше да бъде нарушена от птичи песни.

Службата свърши. Паркър не се застоя и не отиде на гробищата. Не искаше отново да види разплаканата жена на Алън или шокираните му деца. Твърде често бе срещал скръбта, за да се товари с нея, когато не се налагаше, или да воайорства над чуждото нещастие.

Колата, използвана от убийците на Алън, беше намерена изгорена предишната вечер. Паркър научи от Уолш, че се е появила свидетелка - жена на име Лети Улет, - която твърдяла, че вечерта след стрелбата приятелят ѝ е прибрал двама мъже недалеч от мястото, на което беше намерен автомобилът, и ги е завел у дома. И двамата изглеждали неспокойни, а по-късно тя дочула да говорят за оръжие, но не разбрала нищо повече, защото я пратили на горния етаж да зяпа телевизия и да си гледа работата.

Приятелят, който се подвизаваше под екстравагантното име Хеброн Колдикът - или просто Хеб, - се прехранваше с покупко-продажби на употребявани автомобили, а според Улет марката и моделът на изгорената кола приличаха на една, която до неотдавна стояла на паркинга до дома им. Освен това, макар и неохотно, беше признала, че Хеб Колдикът допълва доходите си с разпространение на „Оксиконтин“, кристал мет и кокаин, а напоследък и хероин.

Всичко това Улет решила да сподели с полицията, защото Колдикът, с когото живеела от осем месеца, ѝ предложил да преспи с „Дейл“, а защо не и с „Гари“, за да ги успокои и разсее, докато самият той свърши някои неотложни неща навън. Когато възрази, че няма намерение да се чука с двама приходящи само за да се намерят на занимание - пък и за каквото и да било друго, - добрият стар Хеб, който изглеждал доста привързан към Улет, я фраснал толкова силно, че тя за кратко изгубила съзнание. Когато се освестила, Колдикът я информирал, че ще се чука с когото той каже, и ѝ наредил да се разхубави за приятелите му, защото щяла да спи с тях, независимо какво ѝ се иска. После я заключил в спалнята, което я навело на мисълта, че връзката им е приключила и най-доброто решение би било да избяга през прозореца и да потърси подслон другаде.

Пренощувала при приятелка, а когато чула за стрелбата по полицаи от новините, заподозряна някаква връзка между убийството и гостите на Колдикът. Въпреки това ѝ били нужни още дванайсет часа, за да реши да се свърже с полицията, като колебанията ѝ не били лишени от притеснение за собствената ѝ осведоменост относно наркобизнеса на Колдикът, след като и тя самата имала влечение към коката, но по малко и само през уикенда.

Въпреки подозренията си Улет първо се опитала да се свърже с Колдикът. Казала на следователите, че не го е направила, защото „искала да бъде сигурна за всичко, преди да натопи Хеб“, макар по-късно да признала, че е била готова да му прости по-ранното недоразумение, комбинирано с бой и заплаха с изнасилване, защото досега не я бил удрял и бил много щедър с коката. За жалост, когато се върнала в общата им квартира, Колдикът вече бил изчезнал заедно с двете си приятелчета, кашето кокаин и скътаните 383 долара, които

Улет криела в празно пликче от чипс, залепено за задната страна на таблата на леглото. Това било окончателно предателство и Улет зарязала всички надежди за помирение с Хеб Колдикът, като решила да го прати на пангара за всичко, което може да е направил или да не е направил - и него, и скъпите му другарчета, и техните семейства, и техните родени и неродени още деца, че и кучетата им даже.

Полицията бързо установи връзка между Колдикът и някакви си Дейл Пътнам и Гари Нюхаус. Скоро властите в цяла Нова Англия и канадските им колеги от другата страна на границата щяха да ги търсят под дърво и камък, а снимките им щяха да бъдат във всички вестници и телевизии на североизтока.

Поради което на гроба на неизвестната жена щяха да останат само шепа недоволни заместник-шерифи от окръг Пискатакуа, които да се оплакват, че интересните събития пак ги подминават.

44

Заместник-шериф Рене Келет трябваше да признае, че охраняването на празна дупка в земята не беше най-тежката задача на света, но определено беше една от най-досадните. През повечето време слушаше музика на мобилния си телефон и работеше върху дипломната си работа. Току-що беше завършила двугодишно обучение по наказателно право и сега учеше за бакалавър по обществена сигурност. Работата в шерифската служба ѝ харесваше, но амбицията ѝ беше да се премести във федерална агенция, а това не можеше да стане без съответното образование.

От една страна, работваше допълнителни часове, като седеше в колата си и разкарваше случайни ловци и зяпачи, които се приближаваха до мястото на гроба, и ѝ плащаха да учи. От друга страна, издирването на Пътнам, Нюхаус и Колдикът беше рядко събитие за този щат и беше заредено със значимост и вълнения, които видимо липсваха в тази гора.

Това бе втората смяна на Келет като охрана на гроба и тя се надяваше да бъде последна; човек не можеше дълго да чете и слуша музика в усамотение, без мислите му да се зареят нанякъде, а в такава обстановка посоката им не беше приятна. Може би някой художник или писател би намерил вдъхновение в заобикалящия пейзаж, но тя не беше нито едното, нито другото и вместо да си представя велики картини или да обмисля литературни шедеври, с тревога си мислеше как напоследък майка ѝ все повече забравя или zapomня погрешно разни неща; как, понеже баща ѝ си беше отишъл, щеше да се наложи сама да се грижи за нея, защото по-големият ѝ брат не струваше и пукната пара, когато се наложеше да помогне на някого другого освен на себе си; как това щеше да се отрази на плановете ѝ да постъпи в Службата за вътрешна сигурност или - ех, мечти - във ФБР; и защо, след като беше привлекателна жена без особени комплекси и странности, интимният ѝ живот беше в пустинна засуха.

Въпреки всичко тя изпълняваше старателно задълженията си. Поне веднъж на час обхождаше пътеката, както за да се раздвижи, така и за да провери покривалото на ямата, защото от север се беше надигнал вятър, който люлееше колата ѝ, а щом беше достатъчно силен за това, нищо чудно да вдигне една мушама и да я запрати към Флорида. Не валеше, което все пак бе известно утешение. Това място бездруго беше мрачно, със или без прясно изровен гроб.

Келет беше сред първите пристигнали на мястото след откриването на тялото. Досега не беше срещала човешки останки в такава състояние. И тя, като всички полицаи, се беше нагледала на мъртвци, но не беше виждала труп, който е лежал толкова дълго в земята и при все това е в известна степен запазен. Гледката трябваше да ѝ напомни за старите филми на ужасите и да я накара да настръхне, но вместо това тя изпита единствено смазваща тъга, от която още не можеше да се отърси докрай, а и фактът, че прекарваше дълго време край гроба, не ѝ помагаше.

Не ѝ помагаше и мисълта, че някъде наблизко може да има погребано бебе, макар вече да ѝ се струваше, че това е малко вероятно, пък и шефовете ѝ като че ли мислеха по същия начин. Горските почти приключваха с претърсването, а резултат нямаше. Ако бебето беше умряло заедно с майката или скоро след това, логично бе да е погребано заедно с нея. Келет можеше да им го каже от самото начало.

Вятърът се усили и размишленията ѝ бяха прекъснати от специфичен звук: плющенето на мушама, може би онази върху гроба. Веднъж вече се беше налагало да я оправя, но не беше спец по възлите и този недостатък като че ли щеше да продължи да я тормози. Първия път, когато пристягаше въжетата, поне беше още светло, а сега се беше смрачило и трябваше да го прави на светлината на фенерчето си.

Тя слезе от колата и първата капка дъжд я удари по главата тежко, като хвърлена от небето монета.

- О, и това ли!

Не трябваше да вали. Глупави метеоролози... а и колко бяха метеоролози, само те си знаеха. Повечето просто четяха прогнозата. Ако имаха някаква квалификация, тя беше в сферата „Как да изглеждаме добре преди закуска“.

Келет грабна шапката си и я върза под брадичката си, после наметна дъждобрана и се запъти към гората. Дърветата спираха малко пороя, но не можеха да направят кой знае какво. Само за минута пътеката, която си беше коварна и в сухо време, бе станала смъртоносна. Келет внимаваше къде стъпва, но бдителността невинаги е достатъчна: тя се подхлъзна точно когато видя покривалото на гроба, и падна тежко на дясното си коляно. Не я заболя, но крачолът ѝ се изкаля и подгизна. Огледа го и с облекчение установи, че няма скъсано - годината тъкмо започваше, рано беше за купуване на нова униформа.

Келет погледна надясно. И без фенерче се виждаше, че мушамата се вее на вятъра. Тръгна бавно към нея, без да бърза, за да не се подхлъзне отново. Все пак там нямаше улики. Решението да се държи гробът покрит беше продиктувано колкото от стремежа да се следват правилата по книга, толкова и от уважение към тялото, намерено там.

Тя стигна до ямата. Възелът, който беше вързала по-рано, се беше развързал. Тя хвана въжето, но вятърът го изтръгна от ръката ѝ и краят му я удари по бузата. Келет рядко ругаеше - намираше го за признак на лошо възпитание, - но в този момент беше на косъм от изричането на първата сричка на мръсна дума.

- Стига де!

Не беше сигурна на кого говори - може би на Бог, ако Той не беше твърде зает да разтървава хората, твърдо решени да се обезглавят взаимно в Негово име. От друга страна, Бог явно имаше достатъчно свободно време, за да помага на футболистите да отбелязват тъчдауни и на разни прости хорица да печелят от лотарията, така че защо да не отдели няколко секунди, за да не прави живота ѝ по-труден, отколкото бездруго си беше? Келет понякога си мислеше, че Бог определено трябва да подреди по-добре приоритетите си.

Тя отново хвана въжето, но изведнъж замръзна на място. Не беше видяла или чула нещо особено, но ясно долавяше ускорения пулс на сърцето си, напрежението в мускулите на краката си, рефлекса на пилоерекция, от който кожата ѝ настръхна заради съкращението на малките мускулчета в основата на космените фоликули.

Страх, какъвто никога не беше изпитвала.

Келет пусна въжето и посегна към пистолета си, като дясната ѝ ръка се стрелна над лявата и летвата и пистолетът се преместиха в синхрон. Едновременно с това тя се скри зад най-близкия смърч, съзнавайки, че светлината на фенерчето я превръща в лесна мишена, ако остане на открито.

- Тук е заместник-шериф! - извика тя. - Достъпът в района е забранен. Преминавате през сцена на престъпление.

Тя се послуша, но не чу отговор - само ромоленето на дъжда по листата, клоните и пръстта. Пое си дълбоко дъх и се опита да установи източника на заплаха. Беше обърната с лице към пътеката и колата си, но не виждаше никакво движение в тази посока. Вече се осланяше само на атавистичните си инстинкти, а единственото ѝ предположение беше, че каквото я бе уплашило, се намираще някъде на юг или запад, защото докато се занимаваше с въжето, беше зад нея.

Келет рискува да погледне иззад ствола на дървото и видя ясно очертан силует на едно възвишение между две дървета на юг от гроба. Въпреки дебелите дрехи, беше сигурна, че това е жена. След броени секунди фигурата се обърна и изчезна.

Келет изпусна стаения дъх. Просто зяпач. Не си струваше вниманието. Щеше да отбележи случая в дневника и да предупреди Мел Уайт, когато дойде да я смени, просто за да го има предвид и да се оглежда.

Тъкмо прибираше пистолета в кобура, когато чу влажен, хлъзгав звук и нещо цопна в калта и водата в основата на гроба. Едва тогава Келет забеляза, че кожата ѝ е все така настръхнала, а пулсът - ускорен. Извади отново оръжието и тихо се приближи.

Мушамата продължаваше да плющи под дъжда и не се виждаше добре какво има отдолу, но все пак се забелязваше ясно движение, като че ли някакво голямо животно ровеше в пръстта, за да се скрие от приближаващия хищник.

Шляп.

Тя чувстваше страха му, защото беше същият като нейния, и различаваше формата му, защото беше същата като нейната. Съществото легна свито в ямката, оставена от тялото на мъртвата жена, и въпреки че очертанятията ѝ бяха променени при изваждането на тленните останки и последвалото търсене на детето, то като че ли се намести лесно в кухнята.

Шляп.

Съществото сякаш осъзна по-непосредствена заплаха от тази, от която беше избягало, и се обърна към Келет. Тя усети миризмата на гнило, видя кухите орбити на очите му, видя корема му - уголемен, но изсъхнал, каквото е било и каквото е могло да бъде. Но това не беше същество само от кости и стара кожа: Келет видя дърво и бръшлян, клони и дребни животински кости, като че ли бе събирало разни неща отгук-оттам, за да запълни собствените си липси. Съществото раззина паст като звяр, може би да извика от тревога или да изръмжи предупредително.

Шляп.

После то отново се раздвижи; видя се една дупка дълбоко в склона, която беше наскоро изкопана или останала скрита, и то впълзя

със змиевидни движения в нея, докато накрая се виждаше само едно ходило, кост на пета, а после и тя се скри, и калта запълни дупката подире ѝ, сякаш никога не е била, сякаш присъствието ѝ в този свят беше измислица на неспокоен ум, който помътня. Келет се свлече до дървото, а то я подкрепи, преди тя да падне на земята и да остане там, в съзнание, но сляпа за всичко наоколо, докато двигателят на Мел Уайт не я изтръгна от ступора и тя отиде да го посрещне, без да му казва нищо за това, което беше видяла, освен за фигурата в далечината.

45

Раждаемостта в Мейн бележеше постоянен спад през последното десетилетие, но въпреки това Паркър трябваше да провери почти 13 000 регистрирани живи раждания за годината, в която беше починала жената в гората. Седнал в спокойния си кабинет у дома, той отвори атласа на Мейн на картата на Пискатакуа, отбеляза мястото на гроба, сложи компаса върху него и начерта широк кръг с радиус около петнайсетина мили, който не излизаше извън границите на окръга.

Ако беше прав в догадките си за познаването на местността - а изглеждаше разумно да приеме, че са верни, и да разшири обсега на издирването само ако се наложеше, - то трябваше да провери само сто и шейсет регистрирани раждания през въпросната година. Броят им можеше да бъде допълнително намален след посещението му на гроба: тялото беше заровено на почти метър под земята, което беше значителна дълбочина и предполагаше, че е извършено от човек, който не се е страхувал, че ще го смутят. Въпреки всичко беше трудно да се

изкопае такава яма през зимата, защото земята беше твърде корава, така че можеха да се изключат децата, родени през януари, даже вероятно и в края на декември. Изкушаваше се да изключи и февруари, но реши да подходи по-предпазливо: земята тогава не е толкова замръзнала, че да не може да се копае, но достатъчно студена, за да съхрани тялото.

Освен ражданията обаче през същия период в Мейн бяха обработени над двеста законни осиновявания само от държавната агенция за закрила на децата и още много от различни лицензирани частни агенции. Като се имаше предвид раждаемостта, това означаваше, че регистрираните законни осиновявания в окръг Пискатакуа бяха доста малко, и той можеше да изключи всички деца, чиято възраст към момента на осиновяване не отговаряше на параметрите.

Всичко това предполагаше, че човекът, погребал майката, е решил да прикрие своите или нейните следи, като регистрира бебето под името на друга жена или измисли достатъчно убедителна история, за да издейства официално осиновяване. И двете не бяха особено трудни, но Паркър реши да разгледа първо по-простия вариант, а именно регистрирането на раждане.

Според новите изисквания на щата подготовката и подаването на удостоверение за раждане извън болница или друга институция можеше да бъде извършено от един от следните четирима души: лекар или друго лице, присъствало на раждането; бащата; майката; човека, носещ отговорност за мястото, където е настъпило раждането, бил той собственик на хотел или управител на бензиностанция. Ако майката не беше омъжена към момента на зачеването или раждането, данните на предполагаемия баща не можеха да бъдат вписани в удостоверението без писменото съгласие и на двамата с майката.

Иначе казано, нищо не можеше да попречи на някоя жена да се

появи с дете на ръце и да подаде удостоверение за раждане в общината, освен ако, разбира се, чиновниците не я познаваха лично, което можеше да породи въпроси за внезапната поява на бебето. Пискатакуа обаче беше вторият по големина окръг в щата, разположен на повече от четири хиляди квадратни мили, но в същото време с разпръснато население от едва 17 000 души, много от които живееха под границата на бедността. Тази статистика говореше за изолация и места като Пискатакуа и Арустук на север като цяло привличаха хора, които предпочитаха да бъдат оставени на мира във всякакво отношение. Това не улесняваше работата на Паркър.

По-голямата част от нужната му информация се съхраняваше от Отдела за обществено здравеопазване в Огъста. Паркър реши да отскочи дотам на следващия ден, за да види какво ще открие. Прегледа визитника си и намери една позната в Асоциацията на общинските служители в Мейн, с над седемстотин членове в целия щат, някой от които може би беше регистрирал раждането на детето на мъртвата жена. Преди да иска услуги обаче, щеше да претърси архивите в Огъста.

Гърбът и хълбоците го боляха от заседаването - спомен от куршумите - и очите му смъдяха. Знаеше, че зрението му се влошава, но не му се щеше да ходи на лекар за нова рецепта.

Някак си беше успял да убеди сам себе си, че очилата са му нужни само за четене и гледане на екрани и няма нужда да ги носи постоянно. Спомни си разговора по темата с Ейнджъл, който демонстрира подчертана липса на съчувствие.

- Суета - гласеше неговото заключение.
- Не е суета, а практичност.
- Ти така си мислиш. Останалите смятаме, че верният отговор е „А: прекалено суетен си, за да си признаеш, че ти трябват очила“. Бас

ловя, че боядисваш и косата си.

- Ако го правех, щях да си избира друг цвят, не сив.

- Може би си хитър и я боядисваш само колкото да скриеш най-белите косми.

- Не знам защо изобщо разговарям с теб. Все едно да споря с гумена топка.

- Вземи си очила.

- Каза човекът, който трябваше да бъде заплашен, за да отиде на лекар за болките в корема си.

- Да, и виж докъде ме докара това.

Тук Ейнджъл описа с ръка болничната стая, леглото, абоката във вената си. Беше вечерта преди процедурата - последният път, когато Паркър щеше да се радва на компанията на стария Ейнджъл. При следващата им среща кожата му щеше да бъде посивяла и част от червото му - да липсва.

- Мисля, че сам се опроверга - отбеляза Паркър.

- Не, просто бях твърде глупав, за да се вслушам, преди да е станало прекалено късно.

Гласът му пресекна. Паркър протегна ръка и хвана неговата.

- Късно - да - каза той, - но не прекалено.

- Страх ме е.

- Знам.

- Не само за себе си.

- И това знам.

- Ако умра...

- Няма да умреш.

- Откъде знаеш? Ти дори не виждаш нормално. Ако умра...

- Да?

- Мисля, че Луис винаги е търсил някого, който да го избави от болката, също като теб преди.

- Но ти го спря. Сега е различен.

- Не, не е. Желанието за края още дреме в него. Не му позволявай да ме използва като оправдание.

- Ще се опитам.

- Той те слуша.

- Не мисля. Бъркаш мълчанието със слушане.

- Възможно е. А сега можеш да пуснеш ръката ми.

- Извинявай.

- Няма за какво.

Двамата помълчаха.

- Ако умреш... - каза Паркър.

- Да?

- Няма да започна да излизам с Луис, за да го разведря.

Държах те за ръката само за да те успокоя.

- Не ме размивай. Боли.

- Само уточнявам.

- Разкарай се.

Паркър стана да си върви, но се спря на вратата.

- Ейнджъл?

- Ъхъ?

- Няма да умираш, чуваш ли?

- Да - отвърна Ейнджъл, - чувам.

46

Луис седеше до леглото на Ейнджъл. Бузите на приятеля му бяха

повъзвърнали руменината си или поне така му се струваше. Ейнджъл още беше натъпкан с лекарства, които го караха да се чувства като в мъгла и превръщаха всяко действие в непоносимо усилие. Той спеше, а нощта навън беше обгърнала целия свят.

Минаха два часа, през които Луис чете. Това занимание доскоро не заемаше голяма част от времето му, но в болничната стая започна да открива в книгите бягство от грижите и източник на утеха, когато не можеше съвсем да избяга. Не знаейки откъде да започне, той изнамери класации на стоте най-велики романа на всички времена и от тях комбинира свой собствен списък. Откакто Ейнджъл се разболя, беше прочел „Дивото зове“, „Повелителят на мухите“, „Невидим“ (на Елисън и Уелс, поради объркване в книжарницата, но и двете се оказаха интересни по свой начин)¹⁷. В момента беше на „Шумът на върбите“, което в началото му се стори грешка, но колкото повече напредваше, толкова по-приятно чудата му изглеждаше тази книга.

- Защо си още тук? - попита глас от леглото.
- Дочитам си главата.

Ейнджъл звучеше пресипнал. Луис остави книгата и му подаде неразливащата се чаша с гъвкава сламка. Държа я, докато Ейнджъл даде знак, че е пил достатъчно. Очите му изглеждаха по-бистри откогато и да било от операцията насам, като на човек, който се е събудил от дълъг, необезпокояван сън.

- Какво четеш сега?
- „Шумът на върбите“.
- Това не беше ли за деца?
- Сигурно. На кого му пука?
- А после?

Луис бръкна в палтото си и извади сгънат лист хартия.

- Може да пробвам нещо по-старо - каза той, като го прегледа.
- Чел ли си Дикенс?
 - Да, чел съм Дикенс.
 - Какво?
 - Всичко.
 - Сериозно? Не знаех.
 - Като млад четях много, в затвора също. Дебели книги. Чел съм дори „Одисей“¹⁸.
 - Никой не е чел „Одисей“, поне от хората, които познаваме.
 - Аз съм я чел.
 - И разбра ли я?
 - Не мисля. Но я прочетох докрай, което все е нещо.
 - И сега четеш. Винаги държиш книга до леглото си.
 - Но не както преди. Не е същото.
 - Трябва да започнеш отново. - Луис размаха листа. - Имам списък, ако желаеш.
 - С „Шумът на върбите“, а?
 - Точно така.
 - Почети ми малко.
 - На глас?
 - Да не съм телепат, че да ти чета мислите?

Луис погледна към откренатата врата. Никога не беше чел на глас в живота си, нито някой му беше чел на него. Помнеше, че майка му пееше, но не му четеше приказки, само понякога откъси от Библията. Замисли се за телохранителите на Ейнджъл. Не му се щеше да се върнат и да го заварят как чете репликите на плъхове и жабоци.

- Срамуваш ли се? - попита Ейнджъл. — Ако умра, ще...
- Добре! Стига с това умирање. От началото ли да започна?

- Не, докъдето си стигнал.

Луис хвърли последен поглед към вратата.

- „Линията на хоризонта се очертаваше ясно и рязко на небето - подзе той, - и на едно определено място тя изглеждаше черна върху фона на някаква сребриста, изкачваща се нагоре фосфоресценция, която ставаше все по-силна и силна. Най-сетне, над ръба на очакващата земя, се издигна луната, бавно и тържествено, докато се откъсна съвсем от хоризонта и се понесе напред, свободна от всякакви пречки. И ето че двамата приятели отново започнаха да виждат просторни ниви и ливади, тихи градини, както и самата Река от бряг до бряг - всичко очистено от всяка тайнственост и ужас, всичко блеснало отново като през деня, само че с една огромна и страшна разлика. Техните познати, често посещавани места ги поздравиха отново, само че в други одежди, сякаш бяха се изплъзнали някъде, облекли тези чисти и нови премени, и се бяха завърнали обратно, усмихвайки се, и свенливо чакаха да видят дали ще ги познаят в тях“¹⁹.

*

Всичко беше притихнало.

Ейнджъл отново спеше. Луис спря да чете.

- Това беше адски красиво - рече Тони Фулчи, седнал на пода.

Брат му, Поли, телохранител като него, а сега и литературен критик, кимна в знак на съгласие.

- Да, адски красиво...

Куейл и Морс се отправиха на северозапад и си взеха стаи в хотел „Мил Ин“ в Доувър-Фокскрофт. Градът се намираше близо до границата на окръг Пискатакуа, на двайсетина мили югоизточно от мястото, където бяха открити останките на неизвестната жена.

Докато Морс си почиваше, Куейл мислеше за Маела Ломбарди. Съжаляваше за смъртта ѝ както по практически, така и по лични съображения: практически, защото изчезването ѝ щеше да привлече внимание и беше добре двамата с Морс дотогава да са изчезнали от тези ширини; и лични, защото бившата учителка се беше оказала принципна и смела жена, а тези качества все още успяваха да предизвикат възхищението му.

След всички рискове, които двамата с Морс бяха поели във връзка с разпита на Ломбарди, преди да я убият и да се отърват от тялото ѝ, те бяха изтръгнали единствено потвърждение, че Карис Ламб е стигнала до Мейн, и предположение, че намереният в Пискатакуа труп е нейният. Последното обаче беше допълнително подкрепено от пресконференцията, която се бе състояла по-рано този ден, успоредно с продължаващото издирване на убийците на щатския полицай Джаспър Алън. На нея една дама от полицията изнесе подробности за възрастта и приблизителната външност на мъртвата жена, които не бяха известни до момента и отговаряха на описанието на Карис. Освен това тя информира медиите, че на едно дърво наблизо е бил издълбан Давидов щит, който би могъл да има някаква връзка със случая. От покойния Върней Куейл знаеше, че Карис е носела колие с малка еврейска звезда на шията си. Върней бе намирал привързаността ѝ към този символ на

майчината ѝ вяра за смехотворна. Куейл подозираше, че това е подсилило още повече удоволствието, което му е доставило обезчестяването ѝ.

Без да го съзнава, Куейл изхождаше от същите предпоставки като Чарли Паркър. Допускаше, че детето на Карис е още живо и вероятно живее в околността. Морс, която беше изпратена да разузнае и едва не бе забелязана от дежурния полицаи, смяташе, че мястото, където бе погребана жената, е било избрано заради отдалечеността му и съответно подсказваше, че е била заровена от човек, познаващ района.

Куейл обаче имаше едно предимство пред всички останали, които търсеха изчезналото дете на Карис Ламб, включително полицаите.

Куейл знаеше за книгата.

*

Вечерта Паркър позвъни в апартамента на Луис и Ейнджъл в Горен Уест Сайд. Когато Луис вдигна, той се поинтересува от здравето на Ейнджъл, след което премина към другия повод за обаждането си.

- Преди няколко дни имах разговор на четири очи с Боби Оушън.

- Хм - отвъра Луис, - и как беше?

- Все едно да потопя мозъка си в жлъчка. Без малко да ми връчи сметката за пикапа на сина си.

- Това момче по навик ли оставя баща си да върши мръсната му работа?

- Съмнявам се, че Били е знаел за посещението.

- Защо?

- Боби Оушън и синът му имат някои общи недостатъци на характера, но генът на глупостта може да е пропуснал едно поколение. Ако Били научи кой е гръмнал неговата гордост и радост, може да си науми да търси възмездие. Боби предполагаше, че това няма да свърши добре за никого, най-вече за сина му, а може би и за самия него.

- И затова е дошъл при теб, та да изпусне малко парата? Съжалявам за причиненото неудобство.

- И по-зле е било.

- Този Били не изглежда отличник.

- Помниш ли нашия приятел Филип от Провидънс?

Филип беше непризнатото отроче на покойния престъпник от Нова Англия Каспар Уеб и жената, която впоследствие щеше да наследи и разруши неговата империя, известна повече като Майка. Филип се беше противопоставил енергично на отношението на Майка към семейния бизнес, смятайки себе си за единствения достоен наследник на бащиното богатство, а сега се говореше, че е заминал на дълга почивка. Само че почивката беше от хоризонтален тип, под солидно количество пръст.

- Трудно ще го забравя - отвърна Луис. - Но се опитвам.

- Е, според мен Били има сходни проблеми с баща си. Изключвам откровените престъпни наклонности, но пък предразсъдъците компенсират.

- Май не трябваше да взривявам пикапа.

- Ще почакаме и ще видим.

Поговориха още малко, като Паркър му разказа за намереното тяло на жена и издирването на детето ѝ.

- Ако е живо, в момента някой вероятно трепери от страх - отбеляза Луис. - Мислиш ли, че е в опасност?

- Не.

- Сигурен ли си?

- Майката е починала от тежък кръвоизлив много скоро след раждането. Най-вероятно е била погребана от човек, положил достатъчно грижи и усилия, за да издълбае от уважение символа на нейната вяра на едно дърво наблизо. Това не прилича на поведение на човек, който би навредил на детето.

- Само на поведение на човек, който е искал дете толкова много, че е бил готов да разкара родната му майка.

- Ако го погледнеш така.

Върнаха се на темата за пикапа. Паркър не беше сигурен какво всъщност знае Боби Оушън освен слухове, но ако вложеше малко време и усилия, вероятно можеше да научи повече. Най-добре за всички замесени щеше да бъде Луис да се разкара за известно време от Портланд, въпреки че като се имаше предвид душевното му състояние, градът скоро щеше да бъде отново удостоен с присъствието му.

- От болницата казаха, че до ден-два ще раздвижат Ейнджъл, ще го хранят и ще го изпишат - спомена Ейнджъл. - Поне такъв е планът.

Паркър знаеше, че Луис възнамерява да наеме медицински сестри, които да помагат на Ейнджъл в началото. Интернистът не го намираще за задължително, но Луис беше наясно, че не става за болногледач. Паркър обеща да мине да ги види. Разбраха се да се чуят след няколко дни.

А Смъртта кръжеше наоколо.

Наричаха се Бакери: индивиди, които бяха постигнали значително богатство, власт и влияние, донякъде благодарение на енергията и находчивостта си, но най-вече чрез съюзяването си със сили, по-древни и тайнствени от всяка религия. Така те се бяха обрекли на проклетие и затова им се искаше същото да сполети всички останали.

В момента петима от тях - трима мъже и две жени - седяха на маса в Дъбовия салон на „Феърмонт Копли Плаза“ в Бостън, гранддамата на хотелските барове в града. През последните години заведението се беше преименувало на „ДЪБЪТ бар + кухня“, но този квинтет, подобно на много други особи със синя кръв в града, отказваха да приемат промяната. За тях това завинаги си оставаше Дъбовият салон.

Компанията не привличаше внимание, ако не се броеше внимателното, но ненатрапчиво обслужване от сервитьора. Тази вечер барът забавляваше половин дузина подобни компании от стари редовни клиенти, всички в ежедневно облекло - ежедневно за тях, което означаваше сака и вратовръзки за господата, рокли за дамите. Заменяха коктейлите с джин и бяло вино и отклоняваха предложенията за храна, защото имаха резервация в „Л'Еспалие“ за осем часа. Подобно на срещата им, резервацията беше уредена в последния момент, но без особени затруднения.

- Е? - попита една от жените, гледайки към Главния Бакер, който ги беше повикал, щом питиетата бяха сервирани и нямаше опасност разговорът им да бъдат дочут. - Предполага се, че това не е среща от вежливост.

Главният Бакер вдигна чашата си за безмълвен тост и отпи, преди да отговори.

- Куейл е в Нова Англия.

Жената, която беше задала въпроса, направи кисела физиономия, като че ли виното не допаднаше на небцето ѝ.

- Къде?

- В Мейн.

- Защо?

- Следите ли случая с тялото на жената, открито в северните гори?

- Струва ми се, че четох нещо по темата. Не беше ли бременна?

- Не точно, родила е малко преди смъртта си. Куейл смята, че знае коя е. Явно я издирва от известно време.

- Значи вече може да си ходи у дома - обади се един слаб, мургав мъж с вид на тъжен, измършавял гарван. - Издирването е приключило.

Другите кимнаха, един дори се засмя.

„Празноглавец“, помисли си Главният Бакер. Никой не смееше да погледне другите в очите. Всички се бояха да не срещнат отражение на собственото си безпокойство.

- За съжаление, усилията му не са приключили - каза той. - Сега търси изчезналото дете.

- Говорили ли сте с него? - попита гарванът.

- Не пряко, но той установи контакт. Помоли за помощта ни, въпреки че в случая думата „помоли“ е по-скоро евфемизъм.

Куейл действаше самостоятелно, ако се изключи поредицата партньори от женски пол. Някога се радваше на по-голяма публичност, но сега я избягваше. Въпреки това имаше значително влияние и не биваше да му се противоречи.

- За какво му е дете на човек като Куейл? - попита другата жена.

Главният Бакер долови почти загриженост в тона ѝ. Тази дама членуваше в управителните съвети на множество благотворителни организации, включително поне две, специализирани в търсенето на лечение за редица детски болести. Лицемерието ѝ, помисли си Главният Бакер, вероятно беше пуснало толкова дълбоки корени, че и самата тя вече не го забелязваше.

- Не мисля, че се интересува от самото дете - обясни той. - А и наистина да го искаше, вие наистина ли бихте държали да узнаете причините?

Жената не отговори, но мълчанието ѝ беше достатъчно красноречиво.

- Защо тогава упорства? - попита мъжът, който се беше засмял. Изражението му отново се бе върнало до обичайната самодоволна усмивка. Главният Бакер се отнасяше подозрително към хора, които се разсмиват твърде лесно. Смяташе го за дълбока неспособност да открият нещо смешно.

- Майката е притежавала нещо, което Куейл иска. Той смята, че сега предметът се намира при този, който държи детето.

Нямаше нужда да питат защо въпросният предмет е от такова значение за Куейл. Адвокатът имаше един-единствен мотив да съществува: да реконструира Счупения Атлас, който да наложи нов ред в света по свой образ и подобие.

- Каква помощ иска от нас? - попита втората жена.

- Контакти: с полицията, с общинските власти, с всички други, които имат отношение към проблема.

- Ще се подчиним ли?

- Естествено.
- Като настояваме да бъдем информирани за развоя на събитията?
- Когато е възможно.

Главният Бакер изчака одобрението да утихне. Доближаваха се до сърцевината на нещата.

- Куейл вярва, че е близо - каза той. - По-близо от всякога.
- Колко близо? - попита гарванът. - Чували сме го и преди.

Баща ми е слушал същите твърдения от устата на Куейл.

Нова порция смях.

- Дядо ти също. Както и моят.

Главният Бакер изчака да замълчат. Това бяха хора със стара кръв, а старата кръв биваше апатична и безчувствена.

- Последните липсващи страници - каза той, - ако вярваме на Куейл.

Останалите четирима асимилираха информацията.

- А после? - попита жената с благотворителни наклонности.
- Ако Куейл е прав, светът ще се превърне в отражение на Атласа. Небоговете ще се завърнат, а Старият Бог ще премине в небитието. Всичко ще бъде погълнато от пламъци.

Вече никой не се смееше. Тези Бакери, също като предшествениците си, градяха съществуването си с убеждението, че ще предадат сметката от сделката си на идните поколения. Че нямаше да доживеят да видят последиците от действията си, а може би и този пакт със злото, сключен още с раждането на вселената, това вековно съглашение щеше да се окаже мит, оригинално обяснение за добрия им късмет. Нямаше да се наложи да плащат за успеха си. Небоговете не съществуваха. Нямаше Погребан Бог, изгубен нейде под пръстта и

камъните на този свят, който чака да бъде открит, също както нямаше Стар Бог, изискващ благоговение и почит. Имаше само живот и после - нищо.

Но не, те знаеха истината. Просто се надяваха да са си отишли, преди да бъде разкрита.

- Значи - каза гарванът - трябва да сътрудничим на Куейл за собственото си унищожение и гибелта на близките си хора?

Той имаше семейство - деца, внуче. Останалите също. Само Главният Бакер нямаше наследници.

- Винаги е било така - напомни Главният Бакер. - Сега абстрактното заплашва да стане конкретно. Вие какво очаквахте?

- Повече време.

- По всичко личи, че може да не ви бъде дадено. Защо според вас запазих маса в „Л'Еспалие“?

- Мисля, че изгубих апетит - отвърна гарванът.

Главният Бакер го стисна за рамото.

- Намери го. Това може да се окаже последната ни Тайна вечеря.

49

Ако Главният Бакер и неговите сподвижници изпитваха двойствени чувства към гостуването на Куейл, той самият изпитваше не по-малко желание да стои далеч от тях. В неговите очи те бяха лишени от чистота: действаха, водени от личните си интереси, и се домогваха до богатство, като се кълнях в учение, в което вярваха само отчасти, ако изобщо можеше да се каже, че вярваха в него.

Единствен лидерът на малката им групичка заслужаваше

известно уважение. Някои подозираха, че Главният Бакер има душа, черна като катран, но Куейл нямаше представа какво е породило у него такава омраза, че да бъде готов да види всичките си събратя, изгорени до пепел, и себе си заедно с тях. Чудеше се дали Погребаният бог нощем шепне на Главния Бакер и го призовава на древен, неписан език, с непонятни думи, но ясен смисъл. Това би обяснило враждебното му отношение към Куейл, който служеше на останалата част от Противната триада.

Куейл обаче хранеше и други съмнения към Главния Бакер. Засега нямаше нито доказателства, нито признаци за колебание или - само шепнешком - измяна от страна на Главния Бакер; само познание за хората и дълбините на техния егоизъм. Главният Бакер беше преуспял човек в цветущо здраве. Уважаваха го. Имаше авторитет.

Нямаше причина да сложи край на всичко това.

Куейл, от друга страна, беше изтерзана душа и единственото му желание бе това страдание да се свърши. Ако имаше начин да го постигне другояче, а не чрез възстановяването на Атласа, той вероятно би го прегърнал без всякакво колебание или поне така си казваше. Беше убеден, че е живял с векове, прокълнат - с ирония, която само един адвокат би могъл да оцени по достойнство - от договор, който не е трябвало да подписва. Спомняше си важни моменти още от Реформацията и преди нея, интимни детайли за случки и индивиди, които нямаше откъде да знае. Преследваха го спомени, които сякаш принадлежаха едновременно на него и на другите; низ от мъже, които носеха неговото име и образ, но не можеше да е все той.

Както винаги, когато изпитваше съмнение, той се боеше, че това ехо е просто проява на мания, докато прозренията, които му позволяваха да отчете собствената си налудност, бяха прояснения,

които идваха и си отиваха според прищевките на психозата му.

Лъжи в лъжите: но и той, като Бакерите, не намираше утеха в тях.

Атласът беше истински.

Старият Бог беше истински.

Погребаният бог беше истински.

Небоговете бяха истински.

И Куейл, съвършено уникален, беше истински.

50

Паркър прекара част от следващата сутрин в Огъста, където прегледа актовете за раждане от окръг Пискатакуа. Състави си списък с регистрираните новородени от периода, който го интересуваше, но все още нямаше желание да тръгне да тропа по вратите на хората и да разпитва за нелегални погребения и похищения на деца. Някой щеше да го застреля.

Тери Харкнес - връзката му в Асоциацията на общинските служители в Мейн, се съгласи да разпита за по-съмнителните случаи, но не възлагаше големи надежди. Чиновниците приемаха ролята си сериозно, каза тя, и никой не би приел фалшиво удостоверение, което един ден ще се върне като бумеранг към него. Все пак призна, че що се отнася до домашните раждания, не могат да направят нищо друго, освен да разчитат на думата на единия или двамата родители, а тя лично познаваше две силно религиозни семейства, в които бабите и дядовците отглеждаха внучетата си, за да предпазят дъщерите си от срамното клеймо.

- И не е ли редно тези въпроси да се задават от полицията? - попита Харкнес.

- Чиновникът в Отдела за регистриране на раждания в Огъста каза, че вече са получили молба за съдействие от щатската полиция, тъй като претърсването на мястото на гроба върви към края си - отговори Паркър, - но вероятно няма да имат ресурс да се занимават с това, докато не открият убийците на Джаспър Алън. Предполагам, че полицията скоро ще се свърже и с други ваши представители, но аз мога да им спестя малко главоболия.

- Дори да откриете кой е прибрал детето, трябва да знаете, че той няма да се зарадва да ви види.

- Ако се оставя да бъде воден от предполагаемото удоволствие, което присъствието ми би донесло на някого, изобщо не трябва да излизам от къщи - отвърна Паркър.

*

Пътнам, Нюхаус и Колдикът се оказаха по-умни, отколкото някой би предположил и до момента успяваха да се изплъзнат от полицията. Общо взето, Колдикът се смяташе за мозъка на компанията, макар че това беше относително, като се имаше предвид, че е средно ниво наркопласьор от Мейн, понастоящем преследван за евентуално съучастничество в убийството на щатски полицай.

Ако Колдикът имаше капка ум в главата, мислеше си Паркър, щеше да зареже Пътнам и Нюхаус в първия възможен момент и да отпрати на север или запад. По-скоро север - може би към Окръга, както всички в Мейн наричаха Арустук, най-голямата територия в щата, заемаща почти 7000 квадратни мили, повечето от които ненаселени

гори. Колдикът познаваше терена; неговите предци бяха дошли от дивите гори, близо до Алагаш. Там човек можеше да се изгуби и никой да не го намери, докато не се спъне в костите му.

А ако Колдикът беше наистина умен, но и безскрупулен, щеше да направи нещо повече от това да зареже Пътнам и Нюхаус: щеше да ги убие. В момента полицията разполагаше само със сведенията от приятелката му, че е предоставил колата, използвана при стрелбата, и присъствието на заподозрените в дома му въпросната вечер, което не го свързваше пряко със смъртта на Алън. Въпреки че разликата в помагачеството преди или след извършването на престъпление беше почти заличена от закона, последвалото деяние обикновено водеше до по-малка присъда. В момента Колдикът можеше да бъде съден само за съзнателна помощ на заподозрян или заподозрени да избегнат арест или съдебно преследване, освен ако полицейското разследване не откриеше доказателства, които да го свържат с планирана сделка с наркотици, довела до убийството на Алън. Показанията на приятелката също трябваше да се проверят, въпреки че тя вече беше спряла да отговаря на въпроси и беше поискала адвокат, за да избегне риска също да бъде обвинена в съучастие, а и наркоманите не бяха надеждни свидетели. Така или иначе, Колдикът беше загазила, но щеше да се измъкне по-леко, ако Пътнам и Нюхаус някак си изчезнеха от лицето на тази земя.

Всичко това обаче не засягаше Паркър.

Той се върна на въпроса за мъртвата жена. Какво знаеше за нея? Вероятно не беше от Мейн. Защо тогава беше дошла тук? Кой я беше довел на североизток? Беше бременна, така че имаше вероятност бащата на детето да живее в района. По някаква причина обаче тя не беше родила в болница, а в гората и човекът, присъствал на раждането и последвалата ѝ смърт, не беше счел за нужно да информира властите.

Възможно ли беше това да е бил бащата? И ако да, защо бе решил да зарови тялото и да прикрие раждането, освен ако не се е паникьосал от фаталния изход и не се е уплашил, че може да бъде обвинен за това? Ами ако е бил женен, а детето - плод на извънбрачна връзка? Любовницата пристига в родния му щат с надут корем и той намира начин да я настани някъде, без съпругата му да разбере. След като ражда, той се отървава от нея и от бебето и се връща към безупречния си живот.

Но защо тогава бебето не беше погребано при майката?

Паркър се върна назад. Едно беше сигурно: тази жена бе имала проблеми, защото иначе нямаше да се озове в яма в гората. Беше се озовала на непознато място в напреднала бременност. Към кого е можела да се обърне? Може би към „Планирано родителство“ или някое убежище за жени, но до момента нито една от тези организации в щата не я бе разпознала.

Паркър усети някакъв гъдел в паметта - детайл от миналото, върху който този случай хвърляше нова светлина. После си го спомни добре и отново вдигна телефона, този път за да звънне в Бангор. Човекът, с когото искаше да говори, отсъстваше и щеше да се прибере късно вечерта. Паркър остави съобщение, с което предупреждаваше, че на следващия ден ще отиде да се срещнат лично. Беше наясно, че могат да говорят и по телефона, но от опит знаеше, че дори онези, които не хранеха неприязън към него, ставаха по-разговорливи на четири очи.

Пък и тази вечер имаше други задължения.

Кудейл не обичаше баровете или поне не този тип барове: шумни, весели, пълни с хора, които биха могли да запомнят нечие лице. Той предпочиташе по-старите, сумрачни пивници, в които мъжете и жените не се споглеждаха и не завързваха разговори с непознати, и дори познатите си едва поздравяваха; места с имена, дошли от времена, когато масите не са можели да четат и странноприемниците са се разпознавали по характерните си знаци.

Може би в тези лондонски кръчми, които се държаха от едно и също семейство поколения наред, съдържателят можеше да спомене на сина си или дъщеря си, докато мият чашите или наливат бира, че клиентът в ъгъла („джентълмен на закона, ако не ме лъже паметта“) има подобна наследствена връзка с любимото им заведение, защото баща му също идвал да пие тук, и неговият баща също („много си приличат, което говори за силна кръв“), въпреки че не можеше да се сети за името на достолепния род от клиенти („беше някаква птича фамилия, сигурен съм“), но и през ум не му минаваше да попита, защото беше убеден, че въпросният господин („сдържан човек, но при все това много приятен“) не би приветствал подобно любопитство и може би причината той и предците му да харесват това място беше именно дискретността на всички негови съдържатели („защото ние знаем кога да обърнем поглед към някого и кога да го отвърнем от него“), и така трябваше да си остане.

Затова Кудейл се чувстваше необичайно изложен на показ в сепарето си в „Голямата изгубена мечка“ в Портланд, въпреки че Морс седеше на пост на бара, а столчетата от двете ѝ страни стояха загадъчно празни въпреки многобройната клиентела. Кудейл чакаше на чаша джин, но почти не я докосваше. Не му беше приятно да се намира тук и пиенето нямаше да му достави удоволствие. Тази страна го сковаваше

като полепнал прах след изригване на вулкан. Искаше вече да се свършва.

Един мъж си проправи път през тълпата. Тялото му така се извиваше, че успяваше да се промуши с лекота и през най-гъстото множество. Бездруго беше дребен и слаб, но се беше научил да е дори по-незабележим. Носеше палто, което изглеждаше по-старо от него, с увиснали под кокалчетата на пръстите му ръкави и протрити ръбове. Очите му бяха кафяви и премрежени, а косата - много тъмна и гъста, започваше близо до веждите, така че на практика нямаше почти никакво чело. Носът му беше тънък и остър. В комбинация с палтото и бързите, точни движения, чертите му придаваха вид на хитър гризач. Куейл го хвана да оглежда Морс и да устоява на погледа ѝ и си помисли, че Главният Бакер може да му я е описал предварително. Мъжът държеше голяма чаша с безалкохолно в едната си ръка, но Куейл си помисли, че вероятността да я изпие е същата, както той - джина си. Непознатият седна на свободното място срещу него в сепарето, без да пита, и остави чашата си на една подложка. Не подаде ръка; вероятно Главният Бакер беше споменал и това: „Господин Куейл предпочита да не се здрависва. Трябва да си благодарен за това, защото в противен случай може никога да не отърсиш хладината му от пръстите си - ако той ти остави толкова, колкото си му подал.“

- Вие сте англичанинът.

Без имена, без предисловия. Гласът му беше твърде висок за възрастен мъж и странно лишен от акцент. Можеше да е от всякъде, абсолютно от всякъде.

- Да - потвърди Куейл.
- Харесва ли ви тук?
- Не. Защо ме доведохте?

- Защото търсите детето. - Той едва доловимо кимна към един мъж от другата страна на бара, разговарящ с по-възрастен, брадат индивид. - Той също.

*

Беше рожденият ден на Дейв Еванс и в „Голямата изгубена мечка“ се бяха събрали приятели, които искаха да го поздравят. След като Ейнджъл и Луис не бяха на разположение, а братята Фулчи действаха като временни телохранители на инвалида, беше наложително Паркър да присъства. Не че това му тежеше; той дължеше много на Дейв. В труден момент - в личен и финансов план - му беше предложил да работи като управител на бара, а „Мечката“ и до днес му служеше за място за срещи и изнесен офис.

- Чу ли, че Фулчи мислят да отворят собствен бар? - подхвърли Паркър.

- Мислех, че е слух, като данъчните облекчения за бизнеса - отвърна Дейв.

- Не, звучат сериозни. Имат парите. Мисля, че са си набелязали нещо на Вашингтон Авеню.

- Много е близо.

Въпросният булевард беше в другия край на града.

- Ти колко далеч искаш да отидат?

- В Африка. Антарктида. Или нещо друго, започващо с „А“, като Алфа Кентавър.

Паркър се постара да си придаде обиден вид от името на братята.

- Ако продължаваш да говориш така, ще решат, че не ги харесваш. Това би било лошо.

- Колко лошо? Бездруго пият тук.
- Все пак още имаш покрив. И стени.
- Почти.

На стената до мъжката тоалетна още стоеше дупка с формата на юмрук, където Поли Фулчи беше изразил недоволството си от резултата от някакъв хокеен мач. Паркър не беше присъствал на въпросното събитие, но редовните клиенти разказваха, че целият бар се е разтресъл.

Дейв се замисли. Изведнъж лицето му просия.

- Ако си отворят собствен бар, може би ще започнат да пият там.

Паркър реши да изкорени измамната му надежда още в зародиш.

- Хващаш се за сламка. „Мечката“ им е втори дом, а и човек никога не трябва да пие в собствения си бар. Погледни го откъм хубавата страна: откакто започнаха да идват тук, не си имал никакви неприятности.

- Нямахме неприятности и преди да започнат да идват. Мисля, че влияят на кръвното ми налягане. Щом се появят, изпитвам нужда да полегна.

- Винаги можеш да се пенсионираш и да им продадеш „Мечката“.

- Все едно да дам детето си на пирати.
- Хайде, признай си: всъщност ги харесваш.
- Ни най-малко.
- Ще ти липсват, ако изчезнат.
- Много бих се радвал да проверя.

Паркър си взе още едно питие и огледа бара, клиентите, двамата мъже в сепарето до стената. Преди малко беше забелязал, че го поглеждат по особен начин, или поне така му се бе сторило, а той

отдавна се беше научил да не пренебрегва инстинктите си за такива неща. Мъжът с кадифеното сако беше възрастен и непознат, но дребничкият караше кожата му да настръхва. Не го виждаше за първи път.

- Онези в предпоследното сепаре до стената - каза той на Дейв.

- Единият е облечен като от благотворителен магазин, а другият изглежда така, все едно се е отклонил от пътя си към спиритуалистичен сеанс. Познаваш ли ги?

- Кадифената Златна мина - не. Но дребният е идвал и преди. Не често, но достатъчно, за да не ми стане симпатичен.

- Имаше ли причина?

- Предимно отношението му. Като изключим това, просто предразсъдък. Обикновено е сам, но винаги кръжи по периферията на чуждите работи. От онези хора, които обичат да зяпат как децата търсят изгубените си кученца, понеже той се е постарал да се изгубят преди това. Защо питаш?

- Имам чувството, че ме удостояват с повече от нужното внимание.

- Е, ти си красавец.

- Няма да споря с теб на рождения ти ден. Струва ми се, че дребният не за първи път ме урочасва с поглед тук. Сигурно за това ми светва лампичката.

- Защо ли си мисля, че възнамеряваш да се запознаете официално?

Паркър го потупа по рамото.

- Нали за това са баровете?

*

Кудейл слушаше внимателно дребния си събеседник, който най-после беше изплюл името си - Айвън Гилър. Не държеше да научава повече за него. Единственото, което искаше, беше да разбере какво знае или може да научи за Карис Ламб и детето ѝ.

А вече и за частния детектив на име Паркър.

- Даваха го по телевизията, беше отишъл на гроба - каза Гилър.
- Репортерът му обърна голямо внимание. Явно този ден не е имало много новини.

- А вие сте го срещали и преди?

- Не лично, но имаме общи познати, които ми плащат, за да го държа под око и да им предавам всичко, което би ги заинтересувало. Не че се налага да го чуват от мен. Много често научават важните неща и без моя помощ. Ако някъде се забърка каша, той веднага ще я намери. Ако ли не, сам ще я забърка, за да не скучае.

- Създава ли неприятности на вашите познати?

- Това е мисията на живота му. Затова съм още тук.

- По-интересният въпрос е защо той е още тук.

- Имате предвид защо никой не му е светил маслото ли? Някои са се опитвали.

- Явно не достатъчно.

- Ще се учудите. Вие...

На масата падна сянка и двамата мъже вдигнаха очи нагоре, откъдето ги гледаше лицето на Чарли Паркър.

Кудейл и Гилър не бяха единствените, които тази вечер размишляваха над последиците от намесата на Чарли Паркър.

Холи Уийвър седеше на кухненската маса и пиеше „Мейкърс Марк“, наблягайки на бърбъна за сметка на леда. Бутилката беше коледен подарък от баща ѝ. Холи рядко пиеше твърд алкохол, но един-два пъти месечно си сипваше по едно малко, обикновено докато четеше книга или гледаше някой стар филм по телевизията. Затова всяка Коледа Оуен Уийвър подаряваше на дъщеря си по една бутилка, която обикновено ѝ стигаше до следващата Коледа.

„Не и тази година“, помисли си Оуен. Тази нямаше да изкара и до Великден, освен ако не почнеше да я разрежда.

- Видях го - каза Холи. - По телевизията. Частният детектив, който винаги намирал лошите.

Оуен искаше да я пита кога за последно е сложила залък в устата си и дали изобщо успява да спи, защото видимо се беше стопила след новината за откриването на тялото, а очите ѝ гледаха от червеникаво-синкави кухни. Вместо това обаче каза:

- Ние не сме лоши хора.
- Той няма да направи разликата.
- Няма откъде да знае нещо повече от полицията.
- Засега да, но той не е като полицията. Виж само в интернет: ако и половината от това, което се говори за него, е вярно...

Оуен смяташе, че почти нищо в интернет не е вярно, а повечето от верните неща не си струва да се четат. В същото време съзнаваше, че принадлежи на едно отмиращо поколение, което рано или късно ще отстъпи място на мъжете и жените, вярващи в теории на конспирацията, ехото на собствените си гласове и мненията на догматици и глупаци.

В момента Оуен преглеждаше историята на търсенията на лаптопа на Холи, който стоеше на масата пред него, и се спираше на разни заглавия и статии. Вече знаеше едно-друго за Паркър от собственото си проучване, но Холи беше намерила много повече информация. Дори да имаше преувеличения и измислици, този човек не беше за пренебрегване.

- Но кой може да го е наел? - почуди се Оуен. - Щом е частен детектив, някой му плаща, за да души наоколо.

Холи го погледна. Още беше уплашена, но акцентът на страха ѝ се беше изместил.

- Възможно ли е да са хората, от които бягаше Карис?

- Изключено.

- Откъде си толкова сигурен?

- Чета същите неща като теб и не мисля, че Паркър е човек, който би взел пари от тях. Всички тези случаи - разкрити убийства, намерени изчезнали жени, спасени деца от бог знае каква участ, говорят за някакво морално чувство за редно и нередно.

- Казват, че е убивал хора.

- Така е - призна Оуен, - но никой дори не намеква, че светът е обеднял без тях.

Холи отпи голяма глътка бърбън и пресуши чашата си. Баща ѝ се надяваше поне това да ѝ помогне да заспи. Нямахше да бъде здрав сън, но в сегашното ѝ състояние всяка почивка беше от полза.

- Той ще дойде тук - каза Холи. - Някак си ще ни намери.

- Не можеш да си сигурна.

Тя вече не гледаше към него. Погледът ѝ беше зареян някъде отвъд стъклото на прозореца; пронизваше мрака и гората, прелиташе над полянката, докато накрая се спря върху непознатия мъж, който

неумолимо се приближаваше от юг, твърдо решен да ѝ отнеме Даниел.

- Грешиш - каза тя.
- Тогава имаме избор - отвърна Оуен, като затвори лаптопа.

Беше видял всичко, което му беше нужно.

- Какъв?
- Чакаме Паркър да дойде, следван от полицията.
- Или?
- Тук се споменава за двама адвокати в Мейн - един в Портланд и един във Фалмът. Паркър е работил и за двамата. Не познавам жената във Фалмът, а и тя като че ли напоследък не е имала вземане-даване с Паркър, но другия, Кастин, съм го чувал. Мога да поговоря с него - само по телефона, без имена. Ще бъда внимателен.

Холи остави празната си чаша и заплака.

- Не. Пак е човек на закона.
- Нужна ни е помощ. Трябва да кажем на някого какво е станало. Трябваше да го направим още когато намериха тялото.
- Няма да ни повярват.
- Ще ги накараме. Това е истината.
- Не мога да го изгубя, татко. Не мога. Ще умра!

Оуен стисна ръцете ѝ върху масата и затвори очи. Отново почувства лопатата в ръцете си, болката в гърба и мишниците, докато копаеше дупката, фигурата на жената в импровизирания саван, тежестта на тялото ѝ, когато я полагаше в земята. Двамата с Холи ѝ бяха дали обещание, но не биваше да го спазват. Оуен видя разгърнат другия път: онзи, в който се обаждаха на полицията след раждането и властите вземаха временно детето, докато приключи делото и Даниел бъде официално признат за син на дъщеря му, но без тайните и без страха.

Приказка.

Защото имаше и друга възможност: някой разпознаваше жената, Даниел биваше даден в приемно семейство, а накрая се появяваше и баща му.

„Не им позволявайте да вземат детенцето ми.“

Думите на умираща жена, чиято хлъзгава от кръвта ръка той държеше в своята; Холи стоеше до тях, прегърнала детето, плачещото момченце; и нещо в гласа на Карис Ламб подтикваше Оуен да каже на дъщеря си да сподави виковете му, да го накара да замълчи с шепот и ласки, с топлината на тялото си и миризмата на кожата си, за да не ги чуват ловците.

Защото, макар да не го изричаха, и двамата знаеха, че Паркър и полицията не са единствените, от които трябва да се страхуват.

„Не *им* позволявайте да вземат детенцето ми.“

Той знаеше, че е въпрос на време Карис Ламб да бъде идентифицирана.

И тогава *те* щяха да връхлетят.

53

Въпреки усилията на Гилър да информира Кудейл за Паркър, адвокатът сам се изненада от собствената си реакция при появата на детектива.

Отдалеч Паркър приличаше на най-обикновен клиент: среден на ръст, с прошарена коса, тяло, което може би засега отказваше да се подчини докрай на средната възраст или поне се съпротивляваше. Отблизо обаче правеше съвсем друго впечатление. Не че някоя

определена черта изглеждаше по-забележителна, въпреки че Куейл беше готов да направи изключение за очите, които издаваха необичайна, мъчно добита проникателност. Ако човек се загледаше в тях, оставаше с усещането, че гледа играта на светлината по повърхността на океана. Зеленикавосините ириси излъчваха състрадание, тъга и потенциал за проява на сила, която, веднъж отприщана, трудно можеше да бъде възпрана. Но Куейл си помисли, че у Паркър има и нещо неземно, като у човек с остър усет към неизразимото. Беше срещал такива хора и преди, но те обикновено бяха аскети, понякога - фанатици. Паркър, доколкото беше разбрал, не беше ни едно от двете. Беше просто много, много опасен.

- Господа - каза Паркър, - надявам се да се забавлявате тази вечер.

Куейл забеляза, че детективът стои малко под ъгъл, като че ли искаше да наблюдава едновременно тях и хората на бара - по-конкретно Морс. Някак си беше доловил присъствието ѝ, въпреки че тя стоеше настрана.

- Определено - отвърна той. - Въпреки че тук е малко шумно за моя вкус.

- Не сте тукашен, нали?

- Гост съм на града.

- Англичанин?

- Да.

- По работа?

- Предимно.

- И що за работа е това?

- Вие да не сте от комитета по посещането?

- Щатният отговорник отсъства, а аз още не съм ошлайфал

комуникационните си умения.

Паркър зачака Куейл да отговори на въпроса му. Тримата мъже бяха наясно какво става. Нито Куейл, нито Гилър направиха опит да възразят срещу натрапеното присъствие на Паркър или да се престорят, че не разбират за какво иде реч: сблъсък с противника, предизвикан от мимолетно нехайство от тяхна страна или реакция на детектива към хищническа заплаха.

- Работа в сферата на правото - каза най-после Куейл.
- Адвокат?
- Да.
- Можеше да го кажете направо.
- Вече не практикувам активно.
- Но все пак сте тук по „работа“.
- Точно така.

До дясната му ръка лежеше распечатан лист - криптозагадката от новия брой на лондонския „Таймс“. Решаването на тези задачи му носеше удоволствие и по време на отсъствието си от дома се беше абонира за онлайн изданието. До листа имаше писалка с пълнител, а на десния му показалец се виждаше издайническо петно от мастило.

- Любител на главоблъсканиците? - полюбопитства Паркър.
- Само на този вид.
- Май вече сте я решили.
- Винаги ги решавам, въпреки че понякога ми отнема повече време от друг път.
- Убеден съм, че там някъде се крие метафора или урок за цял живот.
- Ако го открия, непременно ще ви го предам.
- Много ще се радвам. Имате ли си име?

- Да.
- Бихте ли го споделили?
- Не.

Паркър кимна кратко, като че ли Куейл беше потвърдил всичко, което искаше да знае за него, след което насочи вниманието си към Гилър.

- Струва ми се, че съм ви виждал и преди.
- Не мога да кажа.
- Добър физиономист съм. А вие?

Гилър сви рамене, без да отговори.

- Питам, защото забелязах, че тази вечер обърнахте известно време на моята особа. Чудя се дали и в другите случаи, когато сте идвали тук, сте правили същото.

- Мисля, че грешите.

Паркър помисли над думите му.

- Възможно е, но се съмнявам. Обзалагам се, че и вие не сте от споделящите имената си.

- Смит - каза Гилър. - Приятелят ми също се казва Смит.

- Е, Смит и Смит, или Смит Едно и Смит Две, както ще ви наричам оттук насетне, радвам се, че разчупихме леда. Следващия път няма да започваме от нулата. Ще се оглеждам за вас, не бих искал да ви изпусна. Дотогава ви желая приятна вечер. - Той се отдалечи, като се поспря само да почукне по бара вдясно от Палида Морс. - На вас също, госпожице.

Куейл очакваше Паркър да се върне при компанията си, но той се завъртя само за няколко секунди и напусна заведението.

- Дали ни чака? - попита Куейл.
- Възможно е - отвърна Гилър. - Но не може да проследи и

двама ни едновременно, а ако си тръгнем веднага, няма да има време да повика някого на помощ.

- След кого ще тръгне?
- Ще видим.
- А детето?
- Вече работя по въпроса. Ще държим връзка.
- Предпочитам да е по-скоро.
- Ще го имам предвид.

Двамата излязоха от бара, следвани от Морс. Собственикът и рожденик не им обърна никакво внимание, също както и останалата част от клиентите. Щом се озоваха навън, Гилър сви наляво, без да каже и дума, после пак наляво и се скри от погледа. Другите двама се запътиха надясно, в посока към автомобила си под наем, но когато го наближиха, Морс хвана Куейл за ръката.

- Хайде да се поразходим.
- Ами колата?
- Ще се върна да я взема по-късно.
- Защо?
- Защото той ни наблюдава, а колата може да се проследи. Той

е проникателен.

- Достатъчно, за да те забележи.
- Да.

Морс настръхна.

Тя погледна през рамо, но не видя детектива. Изглеждаше озадачена, дори разочарована.

- Защо не идва?
- Защото знае, че сме тук, и знае как изглеждаме - отвърна

Куейл. - Може би ще използва други канали, за да разбере защо.

Стигнаха до включването в шосе 295 и Морс спря едно преминаващо такси. Качиха се в него, без да забележат куцащата фигура на отсрещната страна на улицата, помагаша си с яркочервена проходилка. Когато таксито се качи на магистралата, мъжът бръкна в джоба си и внимателно написа съобщение с името на компанията и регистрационния номер на таксито, след което го изпрати на телефона, даден му от онзи човек пред „Голямата изгубена мечка“.

Това бяха най-лесните двацет долара, които бе изкарвал някога.

54

Боби Оушън също прекарваше вечерта си в бар, само че в „Гнездото на гларуса“ в Уест Енд в Южен Портланд. Неотдавна бе придобил собствеността на заведението чрез една от помощните си компании. През последните осемнайсет месеца свързани с него фирми бяха закупили и други имоти в Брик Хил и Редбанк, както и по булевард „Уестърн“, най-вече за отдаване под наем. Градската управа възнамеряваше да съживи района чрез подобряване на пътищата и тротоарите, зонови промени и обществено-частни инициативи за достъпни жилища. Уест Енд се развиваше благоприятно и Боби Оушън щеше да се възползва от възхода му.

Единственото петно на хоризонта беше собственият му син, който в момента седеше в един ъгъл на „Гларуса“ и вече дрънкаше наляво и надясно за новите собственици. Били беше помолил баща си да управлява заведението и майка му се беше застъпила за него. Как се очакваше Били да стане по-отговорен, изтъкна тя, щом баща му не му

гласуваше никакво доверие? Боби смяташе, че тя слага каруцата пред коня, но съпругата му не го слушаше, също както пренебрегваше всички провали на сина си в миналото. Онези ангажименти, твърдеше тя, не били подходящи за него. Били твърде ограничаващи. Той бил общително момче. Хората го харесвали.

Може и наистина да вярваше в това, но на Боби му се струваше, че в нея говори по-скоро гласът на надеждата. Синът им не беше общителен, просто лесно се повличаше по другите. Хората не го харесваха, харесваха парите му, които Били пръскаше с достатъчно лека ръка, за да си създаде кръг от редовни познати. Някои бяха елементарни използвачи, но други бяха по-опасни. Боби не планираше да умира скоро, но вече се тревожеше за бъдещето на бизнеса, който бе изградил с толкова усилия през годините. Били беше единственото му дете и надали щеше да има друго. А за нещастие, беше задник.

Този шибан пикап. Само да не го беше накичил със знамената на Конфедерацията. Но с него не можеше да се говори. Вярно, може би беше наследил фундаменталистките възгледи на баща си по отношение на расата - а така също и по отношение на жените, хомосексуалистите и бедните, - но това не значеше, че трябва да ги развява навсякъде. И да бяха само знаменцата. Били се беше въвлякъл в онази простотия с Клана в Огъста, която си беше чиста глупост. Бе разказал всичко на баща си с усмивка, като че ли очакваше похвала за постъпката си. Боби Оушън обаче беше уважавана личност в щата и се грижеше подкрепата му за подобни каузи да бъде дискретна и до голяма степен анонимна. Какъв ефект щеше да има върху фамилията според сина му, ако го привикаха на разпит за разпространение на литература на омразата? Какво, по дяволите, си мислеше той?

Но не биваше да го удря. Това беше грешка. Ръката му се

отплесна и зашлеви Били по главата, преди да се усети. А после - мамка му, мамка му на всичко - момчето взе че се заплака.

Боже Господи.

Така че може би щеше да се наложи да му остави „Гларуса“. Бездруго беше дупка. Рано или късно щеше да се наложи да го затвори за ремонт, а когато започнат да се събират хипстърите, да пусне пица. Били можеше да прави каквото си иска с него една-две години, стига да не го срине съвсем. А ако получеше „Гларуса“, можеше поне да спре да се тръшка за пикапа си. Нямаше доказателства, че Паркър и неговият негър са виновни за случилото се, макар да знаеше, че имат пръст в това, в сърцето си го знаеше. Той щеше да намери начин да ги накаже, но не искаше синът му да тръгва срещу човек като Паркър.

Седнал в сърцето на развеселената компания от мъже и жени, всичките кретени и празноглавци, синът му вдигна чаша за поздрав към баща си и Боби му отвърна със същото. Все пак обичаше сина си, а може би донякъде и той беше виновен, че Били е станал такъв. Но въпреки всичко не можеше да се отърве от чувството, че някоя по-добра версия на момчето е изпаднала от вагината на майка му, преди да стигне до заветната яйцеклетка.

55

Паркър получи съобщението, докато следеше Смит Едно. Познаваше този тип: мишок, подлизурко, слуга, готов да изпълнява чужди нареждания, независимо от моралния облик на поръчителите, стига да плащат редовно - въпреки че представителите на въпросния тип

предпочитаха моралът на възложителите им да има сивкави, клонящи към черно тонове.

Кое то не означаваше, че Смит Едно страда от липса на интелект. Насочи се към Ашмонт, като ходеше с наведена глава и равномерна крачка, без да поглежда назад, макар със сигурност да подозираше, че Паркър го следва, а може дори да се беше уверил в това. Не че имаше значение. Паркър не възнамеряваше да го следва дълго. При първа възможност щеше да го приклеши и да го подтикне да сподели всичката информация, с която разполагаше, за събеседника си от бара, както и за този, който му плащаше да следи Паркър.

Смит Едно приближаваше улица „Котидж“ и Паркър съкрати дистанцията. Следващото голямо кръстовище беше Диъринг Авеню. Смит Едно вероятно не беше от Портланд, защото тогава надали би влязъл точно в „Мечката“, така че или щеше да хване автобус от „Диъринг“, или беше паркирал наблизо.

Щом пресече „Котидж“, Смит Едно се спря, забелязал нещо от лявата си страна, което все още беше скрито от погледа на Паркър. Бавно се извърна натам. За миг нощта сякаш се сгъсти, сенките притъмняха. Паркър усети метален вкус във въздуха, сякаш приближаваше гръмотевична буря. Чуваше автомобилите в далечината, но звукът им беше приглушен, а очертанията на околните къщи започнаха да се размиват. Изведнъж го обзе чувство, че потъва във вода или го обгръща мъгла, въпреки че не откриваше нито едното край себе си. Само Смит Едно остана същият и непроменен. Двамата мъже се оказаха затворени в пространство, изкривено към нематериалното.

В средата на улицата имаше приклекло дете: бледо и обезобразено, голо, лишено от пол, с неестествено огънати стави на лактите и краката, закрило очи с дясната си ръка, като че ли да ги скрие

от светлина, която само то виждаше. То протегна лявата си ръка към Паркър и въпреки разстоянието детективът усети докосването му върху кожата си. Ноктите му бяха остри и студени като игли.

Смит Едно побягна, но Паркър не можеше да се откъсне от детето. То притежаваше някаква реалност, едновременно присъствие и ефимерност. Изглеждаше така, сякаш човек може да мине през него, но горчиво ще се разкайва, все едно е минал през облак от хлорен газ.

Детето бавно засия. Паркър видя мрежата от вени и артерии под кожата му, а така също подобия на вътрешни органи - бели дробове, бъбреци, сърце, макар атрофирани и видимо нефункциониращи, защото дробовете не се издуваха и свиваха, а сърцето не биеше. Светлината се усили и разложи в спектър, но в този момент Паркър чу рев на мотор и вой на клаксон. Едва успял да се притисне в една паркирана кола, по шосето профуча бус, който прегازی детето. То се стопа в мига на сблъсъка, а Паркър се размина на сантиметри, предизвиквайки яростните псувни на шофьора.

Детето беше изчезнало. На негово място имаше само голямо парче мръсен лед, вероятно паднало от някоя сграда или камион заради топенето, върху което личеше следата от гумата на буса. Ако някога бе приличало на дете, вече определено нямаше нищо общо.

Смит Едно също беше изчезнал.

Паркър зачака слухът и зрението му да възвърнат нормалното си състояние, но това не се случи. Гадеше му се. Единственото, което му оставаше, бе да се върне в собствената си кола и да седи зад волана, докато сетивата му що-годе се възстановят. Щом се свести, той се обади в таксиметровата компания, която беше взела Смит Две и партньорката му. Обясни, че си е забравил нещо в таксито, и диспечерът му даде мобилния номер на шофьора. Паркър се свърза с него, но беше твърде

уморен, за да съчинява още истории. Представи се като частен детектив и му обеща петдесетачка, ако му каже къде е оставил двамата души, които е взел преди половин час от Форест Авеню.

- За петдесет кинта ще ви кажа и кой е убил Кенеди - отвърна шофьорът.

Паркър предпочете да узнае адреса. Оказа се едноетажен мотел на Първо шосе. Все пак попита шофьора и дали е чул нещо от разговора на клиентите си.

- Те изобщо не си говореха. Не изглеждаха дружески настроени, дори един към друг.

- Защо?

- Когато ме спряха, бяха хванати за ръце, но щом се качиха, седнаха далеч един от друг, до двете врати.

Паркър му благодари и обеща, че ще остави парите в плик в офиса на компанията на другата сутрин. После се запъти към мотела, показва картата си и двайсетачка на възрастния мъж на рецепцията и го информира, че се интересува от двама гости, мъж и жена. Описа ги с колкото можеше по-големи подробности и посочи приблизителното време, по което са се прибрали тази вечер. Мъжът погледна внимателно картата, след което му я върна, а двайсетачката задържа.

- Не - каза той. Носеше тениска с надпис: „За боулинга трябва топки“.

- Какво не?

- Не, тази вечер нямаме клиенти с това описание.

- Сигурен ли сте?

- Заети са четири стаи - две с млади двойки и две със стари. И като казвам стари, имам предвид много стари. Толкова стари, че може вече да са се гътнали.

- Можеше да ми го кажете, преди да вземете двайсетачката.
 - Да си я беше задържал, докато чуеш отговора. Отдавна ли си в този бизнес, синко?
 - Мисля вече да се пенсионирам.
 - Сериозно?
 - Сериозно. Може да продам бизнеса и с парите да си купя туба с бензин, за да изгоря този мотел.
 - Не ми пука. Той не е мой. А и като гледам как пръскаш парите си, няма да ти останат за кибрит, камо ли за бензин.
 - И сигурно не сте видели такси да взема двама души отвън преди известно време?
 - Видях такси, но не съм видял кой слиза и се качва. Не е моя работа.
- Паркър реши, че вечерта няма тепърва да стане по-добра. Човек трябва да знае кога да се откаже.
- Ще ме разберете, ако не ви благодаря за отделеното време. Струва ми се, че ви платих достатъчно, за да си спестя любезностите.
 - Няма проблем. Но ако някой ден се чудиш къде да преспиш, ще ти направя добро предложение.
 - За някое друго място, надявам се - отвърна Паркър и си тръгна.

*

Паркър още се чувстваше замаян, когато сви по алеята пред дома си. Провери охранителната система с телефона си. Беше му станало навик, откакто едва не го убиха, но все още го дразнеше, защото му напомняше за уязвимостта му. Системата светеше в зелено. Никой не

беше прониквал в имота му тази вечер. Ако някой го беше направил, телефонът щеше да даде предупредителен сигнал, а най-близката камера да изпрати снимка на нарушителя.

Той паркира, влезе вътре и отиде право при шкафчето с лекарствата. Изрови оттам някакви хапчета, които трябваше да лекуват едновременно главоболие и гадене - остатък от медикаментите, които му бяха предписали след престрелката. Дори не беше сигурен дали още са в срок на годност, но глътна две и се отправи към кабинета си. Седна до прозореца и се загледа навън в луната над блатото и соленоводните потоци, които се виеха като степени сребърни нишки към океана.

Мислеше за Смит Едно и Смит Две, и за жената, която беше с тях. Може би щеше да успее да проследи Смит Едно. Все някой трябваше да го познава и да знае къде се подвизава. Другите двама бяха по-интересни. Сигурно трябваше да остане с тях и да остави Смит Едно за друг път.

Всичко това обаче беше само повод да се разсее, да отвлече мислите си от онова, което беше видял на „Котидж“. Дете или парче лед, добило странна форма заради умората и нощните сенки? Само че Смит Едно също го беше видял. Нещо повече, то го беше уплашило. С когото или каквото да си имаше работа, Смит Едно явно бе пропуснал да прочете дребния шрифт в договора.

Паркър усети, че го наваля сън. Знаеше, че трябва да си легне, но не му се искаше да стане от стола си, да откъсне поглед от блатата. Знаеше защо. Надяваше се да зърне Дженифър, да усети нежния воал на присъствието ѝ. Това беше нейното време - нощта, когато баща ѝ се намираше в неназованото пространство между будността и безсъзнанието.

Но Дженифър не се появи и той заспа.

Куейл вървеше сам по брега на река Пискатакуа. Светлините на хотела бяха останали далеч зад гърба му. Морс спеше в собственото си легло, в собствената си стая. Ако поискаше да бъде с нея, щеше да я повика.

Пътуването до Доувър-Фокскрофт не беше приятно. Срещата с Гилър в Портланд беше грешка, защото привлече вниманието на Паркър. Куейл разбираше защо Гилър намираше за важно да научат за частния детектив. В краен случай можеше да приеме, че е необходимо да се срещне лично с Паркър, за да добие представа за потенциалната заплаха, която той представляваше, но при всички положения Гилър трябваше да намери друг начин.

Куейл пушеше - порок, на който дълбоко се наслаждаваше, но ставаше все по-трудно да му се наслади в тези нетолерантни времена. Пушеше само „Чансълър Трежърър“, със сребърни филтри в метална табакера. Бяха скъпи, но парите не бяха проблем за него. Имаше повече, отколкото човек можеше да похарчи и за десет живота.

Куейл добре знаеше това.

Светът извън квадратната миля в Лондон, която възприемаше като своя, не го интересуваше особено. В интерес на истината, не го интересуваше дори светът извън собствените му стаи, защото те криеха безкрайности. Поддържаше само епизодични контакти с хора, чиито тревоги бяха свързани с неговите. Мислеше единствено и само за Атласа и нищо друго.

Ето защо до момента му беше убягнал фактът за съществуването на Чарли Паркър. Сведенията на Гилър обаче, потвърдени от кратката му среща с детектива, пробудиха безпокойство толкова силно, че му действаше почти освежително. В един тъй дълъг живот страхът беше добре дошло разнообразие в монотонното ежедневиe.

Смущаваше го неспособността на всички останали и най-вече на Бакерите да се разправят веднъж завинаги с Паркър. Според Гилър мнозина се бяха опитвали, но без успех, като най-близо до целта беше стигнал един представител на засегнатата група в малкото градче Просперъс в Мейн. Бакерите имаха достатъчно основания да убият Паркър и ресурсите да осъществят намеренията си. Защо тогава още не го бяха направили? Какво им липсваше?

Към края на цигарата му хрумна един възможен отговор. Той хвърли фасата, който изсъска в черната река, и се насочи обратно към хотела. Трябваше да проведе един разговор. Щеше да поиска обяснение от Главния Бакер.

Основания? Да, Бакерите имаха такива.

Ресурси? Да.

Но воля и желание?

Това тепърва щеше да се разбере.

57

Малко преди обед на другия ден Паркър се отправи към Бангор. Въздухът беше ясен и свеж, а когато спря за кафе по пътя, разговорите в заведението му звучаха изпълнени с онази надежда, която винаги бе

намирал за характерна за северните щати. Тя идеше с пролетта, избуяваше с лятото и напълно се изчерпваше до началото на зимата.

Покрай рождения ден на Дейв Еванс и недотам приятните събития, последвали празненството, Паркър беше пропуснал голяма част от отразяването на последната пресконференция, дадена от щатската полиция. Конференцията бе проведена с известно закъснение заради фалшиви сведения, че Хеб Колдикът е бил забелязан до Краусвил, близо до границата с Канада, поради което новинарските екипи едва бяха успели да подготвят репортажите си за вечерните емисии. В резултат на това Паркър беше принуден да навакса с телефона си и с „Портланд Прес Хералд“.

Видно беше, че доминиращата тема е издирването на Колдикът и двете му приятелчета, а на неразрешената загадка на Жената в гората бяха отделени само няколко минути. След убийството на Алън бе настъпила реорганизация на полицейските ресурси и сега разследването се водеше от Соланж Кориво, лейтенант от щатската полиция. Паркър не я познаваше, така че тя беше или нова, или наскоро повишена. Това беше логично: основният фокус бе залавянето на убийците на Алън, а по-маловажните случаи се връчваха на когото може. От друга страна, състоянието, в което беше открито тялото - заровено малко след раждане заедно с останките от плацентата, - навеждаше на мисълта, че една жена би изглеждала по-приемливо в очите на обществеността.

И в този случай съображенията им бяха основателни. Паркър влезе в уебсайта на Канал 6 и изтегли видеото от конференцията, като си сложи слушалки, за да не безпокои другите клиенти на заведението. Кориво беше трийсетинагодишна и говореше бавно и ясно. Представи пред пресата почти всички детайли, които Паркър вече знаеше, и подчерта, че полицията има няколко цели: да идентифицира жената, да

уточни обстоятелствата около смъртта ѝ и да установи местоположението на детето ѝ, защото при претърсването на района не е открита и следа от бебе.

- Убийство ли разследвате? - попита един репортер, без да се представи.

- Нямаме доказателства, че е било убийство. По-вероятно изглежда жената да е починала поради усложнения при раждането, но много бихме искали да разберем как се е озовала в тази ситуация. Възможно е някой да е смятал, че ѝ прави услуга, като я погребва и взема детето, за да се погрижи за него - продължи тя с по-мек тон. - Но тази жена може да е имала майка, съпруг или партньор, които са държали на нея, и те имат право да знаят какво се е случило с нея и с детето ѝ. Затова, ако имате информация, която би могла да ни помогне, моля ви, съобщете я, за да им дадем покой. Не търсим виновници и ще проявим максимално съчувствие, но колкото по-дълго продължи това, толкова по-трудно ще бъде да намерим добро решение за всички засегнати.

С тези думи клипът свърши. Паркър бе впечатлен. Кориво се беше справила чудесно: без заплахи, но с твърдост. Той отмести телефона и вестника, прибра очилата си и поръча още едно кафе за из път. Щом излезе навън, звънна на Гордън Уолш.

- Гледах пресконференцията - каза той. - Откъде намерихте тази Кориво?

- От полицията на Преск Айл.

- Добра е.

- Кажи го на тъпаците, дето реват за категорични действия.

Щяхме да я наемем, ако ще да беше от Марс. Както сам каза, добра е. Да не се обаждаш само за да ни похвалиш?

- Имах време за убиване. Какво правиш?
- Сериозно.
- Снощи срещнах един тип в „Мечката“. Дребен, не знам имаше ли метър и шейсет, прилича на плъх, който наскоро се е научил да си шие дрехи. Не беше местен от Портланд, но според мен е от Мейн, въпреки че не си личеше по акцента. Мисля, че се нарича „целенасочено неутрален“. Беше с един англичанин, който твърдеше, че е адвокат, и една жена, която не е виждала слънце от смъртта на Рейгън насам.
- Име?
- Представи се като Смит, но не съм склонен да му вярвам.
- Не думай. И защо те интересува?
- Струва ми се, че ме следи. Не редовно, но от време на време.
- Много оскъдна информация ми даваш.
- Ще говоря с Дейв Еванс. Може да има нещо на камерите в бара.
- В такъв случай изпрати ми снимки и ще разпитам, но не ти обещавам нищо. Още ли се занимаваш с онази жена за Мокси?
- Да. Даже в момента ще правя точно това.
- Ако научиш нещо, сподели с Кориво.
- Готово. Имаш ли номера ѝ? - Уолш му даде директния телефон и мобилния номер на лейтенанта.
- Как е Ейнджъл?
- Оправя се.
- Радвам се да го чуя. А другият?
- Няма промяна в състоянието.
- За това не се радвам толкова.
- Но пък можеше да се очаква.
- Така е. Не забравяй: Кориво.

- Разбрах. Благодаря.
- Не съм казал, че ще изляза пак с теб - отвърна Уолш и затвори.

*

Отвън „Нежният дом“ не се беше променил много от последното посещение на Паркър. Службата му на убежище за уплашени и насилвани жени все така не се рекламираше и само стоманената порта с електронно управление и фактът, че оградата е направена не от дървени, а от метални колчета, подсказваше, че вътре се крие нещо различно от малка жилищна кооперация.

Паркър спря до бордюра и натисна звънеца на портата, вдигнал лице към камерите над вратата и едно дърво наблизо. Очакваха го, но въпреки това минаха трийсетина секунди, докато го пуснат да влезе. Причината му беше известна: докато две камери наблюдаваха него, други оглеждаха улицата за нещо подозрително - например някой кисел съпруг или гадже, които са решили да се възползват от отварянето на портата, за да нахлуят вътре. На улицата имаше паркирани автомобили, но всички бяха празни, а пешеходците бяха далеч и видимо заети със собствените си грижи. Въпреки това, когато портата се отвори, Паркър влезе бързо, без да се обръща с гръб към нея, докато отново не се затвори след него.

Канди го чакаше на входната врата. Носеше любимите си розови чехли със зайчета, косата ѝ беше леко разрошена, а усмивката ѝ, която не се бе променила и на йота, излъчваше безусловна радост от появата на Паркър. Канди имаше синдром на Даун и беше дъщеря на първоначалните създатели на „Нежния дом“, вече покойници. Тя

продължаваше да живее и работи тук и обликът на мястото до голяма степен се дължеше именно на нея. Тя беше връзката му с миналото и символ на идеята. Канди беше въплъщение на нежността.

- Чарли Паркър - каза тя. - Какво правиш тук, миличък?

Канди го притисна в силна прегръдка и той ѝ отвърна, затворил за миг очи за света.

- По-добре ли си вече? - попита тя.

- Да, защото те виждам.

- Но са те простреляли.

- Да.

- Не давай да стрелят по теб.

- Добър съвет. Ще го имам предвид в бъдеще.

От къщата излезе още една жена - едра, с масивен бюст и маниери, които излъчваха едновременно сила и състрадание. Косата ѝ беше посивяла и на Паркър му се стори, че забелязва нехарактерна предпазливост и даже умора в движенията ѝ. Това беше Моли Боу. Ако Канди беше сърцето на „Нежния дом“, то Моли беше мозъкът, мускулите и сухожилията.

- Не съм флиртувала! - побърза да каже Канди, щом я забеляза.

- Сигурна ли си?

- Стига де! Чарли Паркър е мой приятел. - Тя се обърна към него за потвърждение. - Нали?

- Разбира се. Нося ти подарък.

- Подарък? За мен? - Паркър ѝ подаде пликче, в което имаше творчески комплект със стикери, звездички и брукат. Канди обичаше да прави картички за жените и децата в Дома. Оставяше ги на възглавниците им или ги мушваше под вратите. Когато надникна в пликчето, лицето ѝ засия.

- Благодаря ти! - каза тя и отново го прегърна. - Отивам да ти направя картичка.

- Много ще се радвам.

- Картичка за рожден ден.

- Но аз нямам рожден ден.

- Няма значение.

Паркър трябваше да се съгласи. Човек не бива да изпуска възможността да получи картичка с благопожелания.

- Добре, значи картичка за рожден ден.

Канди влезе в къщата. Паркър се приближи до Боу и я прегърна, но му направи впечатление, че тя се държи на разстояние.

- Как си, Моли?

- Бива.

- Само бива?

- Пребиха ме.

- Кога.

- Преди месец.

- Не знаех.

- Не искахме да се разчува. Информирахме полицията, но гледахме да не тревожим жените. Как да се чувстват сигурни тук, ако виждат, че и за себе си не можем да се погрижим?

- Кой беше?

- Нямам представа. Носеше скиорска маска. Вероятно някой кретен, чиято жена или приятелка е минала оттук. Хвана ме на излизане от киното. Трябваше да паркирам по-близо до лампите. Опита се да ме завлече в храстите. Мисля, че искаше да ме изнасили, но се задоволи да ме нарича.

- Много ли е зле?

- Две счупени ребра, много синини. Успях да опазя носа си, което все е нещо. Винаги съм харесвала носа си.

- Нямах това предвид.

- Знам. Физически вече се оправям. Но психически... С теб май имаме много общо, а? Влизай сега. Ще ти направя кафе, а ти ще ми разкажеш какво те води насам.

*

Фасадата на „Нежния дом“ може да си беше същата, но вътре бяха настъпили значителни промени. Пристройката откъм задната страна на основната сграда предлагаше две зали за срещи и терапевтични сеанси, малка клиника и нова кухня.

- Получихме пари от завещание - обясни Боу. - Достатъчно, за да направим всичко това. Вече имаме и медицинска сестра, която идва три пъти, и терапевт два следобеда в седмицата.

Тя направи кафе за двамата и заръча на Канди, която правеше картичка за Паркър на бюрото, да вика, ако се нуждае от помощ. Двамата с Паркър отидоха в по-малката от новите стаи, като оставиха вратата леко откритата. Седнаха един срещу друг. На масичката помежду им имаше кутия с кърпички.

- Е, какво те води при нас?

- Жената, която намериха в Пискатакуа.

- Не знам много повече от това, което излезе по телевизията и във вестниците. Казват, че не било убийство, а е починала от усложнения при раждането.

- Вероятно постнатален кръвоизлив заради отлепяне на плацентата, или поне така разбрах от медицинския отдел. Няма следи от

други травми.

- А ти разследваш случая, така ли?
- Донякъде.
- За кого?
- Мокси Кастин.
- Мокси Кастин е адвокат. Значи те е наел за свой клиент?
- Не, той ми го възложи.
- Защо?
- На едно дърво до гроба е издялан Давидов щит. Мокси е евреин. Иска да намери детето в знак на почит към мъртвите.

- Тоест наел те е да работиш за мъртвите.
- Да.
- Май доста често работиш за мъртви.
- Работя и за живите.
- Но не толкова.

Паркър се съгласи.

- Възможно ли е да си имала контакт с нея?
- Не мисля. След призива на полицията прегледах архивите.

Имали сме няколко бременни жени в този период, но възрастта не съвпада. Има ли шанс да е местна?

- Малко вероятно е. Щеше да се води някъде, някой щеше да я търси. Знаеш как е в нашия щат - село от трийсет и пет хиляди квадратни мили.

- Можеше да кажеш всичко това по телефона, вместо да се разкарваш. Защо искаше да ми видиш очите?

От другата стая се чуваше тананикането на Канди, докато работеше.

- Жената е била бременна и не е била от този щат. Фактът, че в

крайна сметка се е озовала под земята, говори, че по всяка вероятност си е имала проблеми. Какво я е довело в Мейн?

- Роднини? Приятели? - предположи Моли.

- Защо тогава никой не я е потърсил?

- Може би бащата е местен или живее тук.

- Въпросът си остава. Защо не се е обадил?

- Защото той я е убил.

- Никой не я е убивал. Просто си е умряла.

- Била е оставена да умре от кръвозагуба. Има много начини да убиеш една жена. При някои не се налага и с пръст да я пипнеш.

- Добре, да кажем, че приемам това. Но защо ще я остави да умре, а ще задържи детето? Да погледнем обективно: какъв е смисълът да прикриваш смърт след раждане и да заровиш тялото в гората, което си е доста рисковано, само за да скриеш едно бебе?

- Мога да измисля разни причини - отвърна Боу, - но нито една от тях не дава надежди за благополучието на детето.

- Може да си права. Но ти започваш от края и вървиш назад. Аз съм на много крачки след теб.

- Къде по-точно?

- Там, където тя идва в щата и търси помощ.

- Ако приемем, че е било така.

- Моли...

- Добре де, добре. Търсила е помощ, но не е идвала при нас.

- А ако беше потърсила някоя институция, щеше да присъства в архивите. Някой щеше да си я спомни.

- Точно така.

- Към кого би се обърнала една жена, която е много уплашена и в голяма опасност, а не иска да я запомнят?

Моли го изгледа, но не каза нищо.

- „Нежният дом“ е дискретен - продължи Паркър, - но фактът, че е възможно някой да те дръпне в храстите и да те пребие, най-вероятно заради работата ти тук, говори, че хората знаят за теб. Понякога дискретността не стига.

- Хвърляш въдицата напосоки.
- Познаваш ме достатъчно, за да знаеш, че не е така.
- Какво намекваш тогава?

Паркър беше говорил с много хора, дори с бившата си жена, Рейчъл, която беше психолог и имаше опит с жертви на домашно насилие. Тя беше звъннала тук-там и бе получила информация, която не можеше да потвърди със сигурност, но според нея не беше само мълга.

- Чух слухове.
- Какви?
- За сигурни къщи. Които си препращат една на друга жени и деца в риск. Всичко се случва тихомълком и се помага само на най-отчаяните, онези, които са на косъм от смъртта. Без да се вълечат полицията, щатските и местните служби. Жените влизат в единия край на тунела и излизат от другия, който е някъде много далеч.

- Измишльотини.
- Не съм убеден.

Моли се облегна на стола си и скръсти ръце. Поведението ѝ не предвещаваше желание за споделяне на тайни.

- И ако - казвам ако - това е вярно, не мислиш ли, че тези хора биха помогнали за разкриването на самоличността на жената?
- Не и ако се налага да обяснят откъде я познават.
- Искаш от мен да предам нечие доверие.
- Моли, тук има някакъв много сериозен проблем. Правя

всичко по силите си, за да пазя източниците си и да не застрашавам нищо, което ти и други хора сте изградили с големи усилия, но трябва някак си да проследя веригата. Тази жена заслужава нещо по-добро от анонимно погребение, а и някой някъде знае къде е детето ѝ.

Боу бавно разтвори ръце и Паркър отново си помисли колко уморена изглежда. Не беше само побоят. Човек не можеше до безкрайност да гледа раните, които мъжете нанасяха на жените, и да не се поддаде, поне за кратко, на отчаянието.

- Не би трябвало да знам нищо по въпроса, но все пак - каза тя.
- От твоите уста излиза, че съществува някаква структура или тайна организация, но не е така. Няма мрежа, няма йерархия. Има само хора, които искат да помагат, поддържат бегла връзка помежду си и знаят колко важно е да не привличат внимание.

- Никой няма да разбере за това, даже и Мокси.

- Господи - въздъхна дълбоко Моли. - Ще ти дам едно име, но...

Паркър чакаше.

- Ще се наложи да кажеш, че аз те изпращам, и ще загубя доверието ѝ. Ще изгубя доверието на всички.

- Съжалявам.

- Не е вярно. Харесвам те, много те харесвам, но ти в много отношения си мъж като всички останали. Убеден си в правотата на собствената си кауза. Знаеш най-добре и си готов да заплашваш, извърташ и увещаваш, докато не получиш каквото искаш. После поглеждаш хаоса, който си сътворил, вдигаш рамене и се извиняваш.

Паркър не отговори. Знаеше, че донякъде е права, а това, за което не беше, нямаше никакво значение.

- Трябва да говориш с Маела Ломбарди - каза Боу. - Живее

недалеч от теб, в Кейп Елизабет.

Името беше познато на Паркър.

- Бивша учителка.
- Да.

Той се опита да си я спомни. Струваше му се, че я е виждал веднъж на някакво събиране. Помоли Боу за контакти и тя му даде домашния и мобилния ѝ номер, както и адреса ѝ.

- Има ли и други като нея в Мейн?
- Не ми е известно.
- Ако имаше, щеше да знаеш.
- Да.
- А в Нова Англия?
- Нямам такава информация.
- Сигурна ли си?
- Не прекалявай, Паркър.

А когато Моли Боу предупредеше някого да не прекалява, добре беше той да се съобрази с това.

- Благодаря ти - каза Паркър.
- Не ми благодари. Няма да се почувствам по-добре.

Тя стана. Срещата им беше приключила. Тъга обзе Паркър: знаеше, че приятелството им вече никога няма да бъде същото. Тя го изпрати до вратата, където чакаше Канди с картичка в ръка. Той я взе и заедно с нея получи още една прегръдка, след което Канди се прибра в стаята си да подремне. Паркър и Боу останаха сами. Ръцете ѝ отново бяха скръстени пред гърдите. Прегръдката на Канди явно щеше да бъде последната, която Паркър щеше да получи тук.

- Знам - каза той, когато излезе през прага. Улицата още беше пуста.

- Какво знаеш?

- Че ме излъга.

Тя го погледна и изчака да продължи.

- Можеш да посочиш кой те е нападнал. Ако не със сто процента сигурност, то с деветдесет и девет.

Боу дълго мълча. Паркър си помисли, че ще го остави да си тръгне, без да му отговори.

- Нямам доказателства - каза тя най-сетне.

- Той ще го направи отново. Ако не с теб, с някоя друга жена.

- Няма да ти кажа името му.

- Не съм и питал.

За първи път тя изглеждаше разочарована от него.

- По свой си начин го направи.

И затвори вратата в лицето му.

58

Даниел Уийвър вече не отговаряше на звъна на играчката телефон. Взе това решение, след като видя репортажа за мъртвата жена по новините, които дядо Оуен обичаше да гледа - въпреки че напоследък май не му харесваха много, поради което Оуен не разбираше защо продължава да ги следи с такова внимание.

Играчката обаче не се отказваше. Вече не звънеше, когато майка му или дядо му бяха наблизко - не и след онази сутрин преди часа при зъболекаря, когато дядо му обърна внимание. Като че ли жената, която се представяше като Карис, не желаше да привлече тяхното внимание.

Искаше да говори само с Даниел и с никой друг.

Но Даниел не искаше да си говори с мъртъвци.

Той нямаше доказателства, че Карис е мъртвата жена. Просто знаеше, че е така, също както знаеше, че думите, изричани от куклата на вентрилока, идват от човека, колкото и неподвижни да са устните му. Искаше Карис да се махне. Нямаше представа защо е избрала него. Не разбираше защо казва, че е чакала дълго, за да го чуе. Той беше само едно обикновено момче.

И когато говореше с Карис, нямаше чувството, че насреща му стои възрастен, по-скоро сякаш разговаряше с Джордан Ансел - най-големият син на господин Флойд Ансел, собственикът на обществената пералня в града. Нещо лошо беше станало с Джордан Ансел още докато е бил в корема на майка си и сега едното му око беше по-малко от другото, а лявата му ръка беше мършава и не можеше да вдигне нищо с нея. Той вече беше голям, но още живееше с родителите си, които му плащаха, за да глади прането. Джордан Ансел задаваше въпрос и уж изслушваше отговора, а после казваше нещо съвсем несвързано. Разговорите с него можеха да започнат с темата за времето, а после да скочат от дъжда върху камъните, кучешката козина и да приключат с обувките. Джордан Ансел изпитваше необичаен интерес към това, което хората носеха или не носеха на краката си. Той всъщност не слушаше какво му говорят. Чуваше, но не слушаше.

И с Карис беше така. Питаше нещо и повтаряше „да, да, да“, докато Даниел ѝ отговаряше, като че ли думите му живо я вълнуваха, но тонът ѝ оставаше неизменен, пък и Даниел сам разбираше, че не всичко, което ѝ говори, е интересно. Щом запасите ѝ от „да, да, да“ се изчерпеха, тя минаваше директно на въпроса, също като Джордан Ансел с маратонките и каубойските ботуши:

кога ще дойдеш?

кога ще те видя?

Първия път Даниел я попита къде живее и Карис се засмя, като че ли неволно беше казал нещо смешно.

в гората

- Къде? В къща ли?

не е къща

И пак същият смях, от който косата на Даниел настръхваше.

- Къде тогава?

между дърветата

- Като вещица?

може би добра вещица

- Как ще те намеря?

ти само тръгни, аз ще те намеря

- Но накъде да вървя?

на север

- Накъде е север?

изчакай слънцето да започне да залязва и гледай да стои от лявата ти страна

- Не мога.

защо?

- Защото в гората е опасно.

аз ще те пазя

на теб също ще ти хареса

ще ти покажа тайни места

после ще постим

Карис го молеше да отиде в гората отново и отново; и понякога даже се ядосваше, че Даниел не разбира защо това е толкова важно.

Започваше да говори бързо-бързо, толкова бързо, че той не разбираше всички думи и те се сливаха в поток от звуци, който накрая запращяваше и избухваше в тишина. После Карис се обаждаше отново - след час или след ден, - сякаш предишният разговор никога не се е състоял, и диалогът започваше отначало.

кога ще дойдеш?

кога ще те видя?

Но това беше преди Даниел да разбере коя е Карис. Вече беше сигурен, че не иска да ходи при нея и нейните тайни места, не искаше да разбере къде спи, защото, когато се опиташе да си представи мястото, виждаше червеи и буболечки и усещаше студена, влажна пръст около себе си.

Знаеше, че трябва да сподели с някого - с майка си, с дядо си, но Карис ясно му беше показала, че не би желала това. Тя беше негов приятел, не техен. Ако им кажеше, те щяха да се ядосат, тя - също. Гласът ѝ се променяше и Даниел се плашеше, защото разбираше, че дълбоко в себе си Карис винаги е гневна.

И тъжна, но преди всичко гневна.

Всичко това трябваше да спре. Даниел се боеше да заспи. Сънуваше телефона и звънът му го будеше, дори наяве да не издаваше звук. Глупавата усмивка под циферблата го плашеше до смърт, а малките черни очички, които се въртяха в пластмасовите си гнезда, му напомняха за онова умиращо куче, което двамата с дядо му намериха край пътя преди няколко месеца. Беше прегазено от кола. Черепът му беше размазан, козината - разкъсана и окървавена, но очите му още се въртяха. Дядо Оуен каза на Даниел да чака зад едно дърво, докато намери голям камък.

Кучето не издаде и звук, дори и накрая.

Даниел знаеше, че трябва да се отърве от телефона, но се страхуваше да го хвърли в боклука, защото щеше да се наложи да обяснява на майка си и дядо си защо не го е отделил в кутията за благотворителност. А той не смяташе, че това би било добра идея. Не искаше Карис да започне да тормози някое друго дете. Не можеше и да изгори телефона, защото нямаше как да го направи само с кибрит, дори да докопаше няколко клечки.

Затова реши да го зарови.

*

Изчака удобен момент, когато майка му беше на работа, а дядо му спеше. Дядо Оуен обикновено си подремваше между четири и пет следобед, за да зареди батериите, преди да започне предаването на Род Колдуел, а след това и на Лестър Холт по телевизията. Казваше, че на Роб Колдуел може да се вярва, поради което обичаше да го гледа в новините. Казваше също, че и на Лестър Холт може да се вярва, но Колдуел беше местен, а било по-важно да можеш да вярваш на някой местен. Даниел не разбираше защо, освен ако дядо му не възнамеряваше да даде ключовете от камиона или портфейла си на съхранение у някой журналист.

И така, докато дядо Оуен похъркваше на фотьойла, а Уилона отклоняваше предложение за брак в „Добри времена“, Даниел излезе на двора, отиде при дръвчетата, делеящи техния имот от съседния, и се зае да копае с малката лопата, която беше взел специално за тази цел от бараката. Пръстта се оказа по-твърда, отколкото очакваше, така че се позабави и изцапа дрехите си, но в крайна сметка успя да изрови достатъчно голяма дупка, за да се побере телефонът. Искаше му се да

беше по-дълбока - ако може, чак до Китай, - но се боеше, че дядо му ще се събуди и ще го търси, така че сложи вътре телефона и започна да я заравя. През цялото време гледаше настрани, защото пластмасовите очички го следяха като живи, но накрая и те бяха засипани с пръст. Отъпка мястото, за да го изравни с околната земя. Изглеждаше малко по-различно, но не толкова, че някой да забележи, освен ако не търси специално това.

Върна се тъкмо навреме, за да се измие и свали мръсотията от ръцете и ноктите си, преди дядо Оуен да се размърда. Коленете на панталоните му бяха изкаляни и той съжаляваше, че не се е сетил да вземе парче картон или стара кърпа, върху които да коленичи, но вече беше късно. Събу дънките, натъпка ги на дъното на коша за пране и обу нови. Не бяха същия цвят, но дядо му нямаше да забележи разликата.

Щом приключи с всичко това, Даниел отиде в кухнята и се загледа през прозореца към мястото, на което беше заровил телефона. И да звънеше, вече нямаше да го чува. Никой нямаше да го чува. Надяваше се Карис да се откаже. Може би щеше да се върне там, откъдето беше дошла... където и да беше това. Беше видял как изнасят тялото ѝ на носилка по телевизията. Изглеждаше много малко. Даниел се чудеше дали и приживе е била толкова дребна, или смъртта я е смалила. Сигурно бяха останали само костите ѝ. Но как тогава говореше с него? Скелетите не говореха, освен в анимационните филми. Даниел беше чул майка си и дядо си да казват, че мъртвата жена била отнесена в моргата, а когато попита какво значи това, майка му обясни, че това е мястото, където държат мъртъвците, преди да ги погребат, въпреки че изглеждаше подразнена, дето пита или дето е чул разговора им - не беше сигурен кое от двете. Дали в моргата имаше телефони? Сигурно. Така ли му звънеше Карис? Измъкваше се от чекмеджето (защото в

моргата държаха труповете в чекмеджета, като папките на дядо Оуен), подрънквайки с голите си кости по пода, и се скриваше под масата, за да се обади на Даниел?

Не, Карис не беше в никакво чекмедже, защото му беше казала, че живее в гората, и Даниел дори чуваше шумоленето на клоните по телефона. Накрая реши, че няма смисъл да се тормози с такива въпроси. Карис бе призрак, а призраците не бяха като хората. Сигурно си имаха свой собствен начин да правят едно или друго. Просто му се искаше тя да прави нещата си някъде другаде. Дали не трябваше просто да я заровят отново? Може би чекмеджето не ѝ харесваше, въпреки че според Даниел да те заровят в пръстта е още по-лошо, да не говорим ако те изгорят, както правеха с някои мъртъвци.

Чу, че дядо Оуен го вика.

- Всичко наред ли е?
- Да - отвърна момчето.

Много се надяваше наистина да е така.

59

Айвън Гилър не знаеше нищо за никакви атласи и погребани богове. Той не ходеше на църква и вярваше, че смъртта задушава всички искри на съзнателност. Не обичаше насилието и поради това не притежаваше оръжие, въпреки че редовно си имаше работа с негови привърженици. Гилър беше търговец, а основната му стока - информацията. Беше източник и канал, и вършеше добре работата си.

Срещата му с адвоката Куейл беше уредена с помощта на

поредица от доверени лица и обещание за значителен бонус над обичайното заплащане, ако успее да помогне на англичанина да приключи делата си, което, както ясно беше намекнато, щеше да способства по-скорошното му напускане на северноамериканския континент. Гилър беше наясно, че поръчката в крайна сметка идва от същите хора, които му плащаха да следи Паркър, въпреки че никога не ги бе срещал лично, а и нямаше желание. Доколкото имаше представа за делата им, беглото познанство беше опасно, а близкото можеше да бъде фатално.

В началото поръчката изглеждаше най-обикновена, но Гилър вече съжаляваше, че се е замесил. Първо, самият адвокат. Гилър познаваше много адвокати и можеше да преброи на палците си тези, на които имаше доверие, но Куейл сякаш беше излят от дестилираната есенция на най-презряното в адвокатската професия. Гилър подозираше, че когато Куейл умре, ще се окаже, че всичките му кости са леко огънати.

После идваше Морс, сянката на Куейл, която се обличаше като даскалица и смърдеше като дюшек в бардак. Гилър не помнеше да е виждал по-отблъскваща жена: със смъртнобледа, лъщяща кожа, дребни зъби, пръсти като крака на паяк и глас с мелодичността на ъглошлайф. На Гилър му идеше да се скрие в мазето от нея.

Трето, Паркър. Времето, когато го наблюдаваше от дискретно разстояние, беше отминало. Паркър вече познаваше физиономията му и вероятно в момента правеше постъпления да я свърже с име, различно от Смит. И нищо добро нямаше да излезе от факта, че Паркър се е заинтересувал от съществуването на Гилър.

И накрая, най-лошото: немаловажният въпрос за обезобразеното дете - защото какво друго можеше да бъде? - което бе зърнал предишната вечер. Може би щеше да успее да се залъже, че е било плод

на въображението му или подсъзнателна халюцинация, предшестваща висока температура, само че Паркър също го беше видял. В първичните дълбини на съзнанието си Гилър беше сигурен, че присъствието му по някакъв начин е свързано с Куейл и Морс, но не възнамеряваше да им се обади за разяснение. Знаеше само, че се е забъркал в ситуация, която не вещае нищо добро за никого и най-вече за самия него, така че ще бъде най-добре да се измъкне колкото може по-бързо и ефективно от нея.

С такива мисли в главата Гилър се обади на човека, който го беше свързал с Куейл, надявайки се да анулират джентълменското си споразумение, доколкото можеше да се нарече такова. Въпросният господин беше възрастен търговец на редки монети и марки, макар да се говореше, че е подсигурил старините си с високоспециализиран тип порнография в доброто старо време, преди интернет да пресуши печалбите от разпространение на печатни материали и ленти. Човекът върна обаждането след по-малко от час, но ясно показа, че сделката за Куейл не може да бъде развалена и че не само здравето на Гилър, но и здравето на много хора по линията, включително самия него, зависи от благоразположението на английския адвокат.

Е, вече беше ясно: Гилър здравата се беше прецакал. Оставаше му само един вариант: да даде на Куейл каквото искаше, да си прибере парите и може би дълго време да не вдига телефона.

За тази цел Гилър се зае да прозвъни множество познайници, които му дължаха услуги.

*

Главният Бакер се занимаваше с реставрацията на старо орехово

бюро от 1740 година. Когато го купи, беше в окаяно състояние, но това бе част от предизвикателството и съответно от удоволствието. Краката не подлежаха на спасяване, оригиналните дръжки бяха сменени с викториански недомислици, но дървото и обшивките бяха невредими и бюрото някак си беше съхранило оригиналната си кожена повърхност, както и ключалката с ключето.

Работеше над това изделие вече почти година, а неотдавна беше изнамерил подходящи дръжки от друго подобно, но смъртно ранено бюро. Неговото обаче скоро щеше да бъде готово за продажба - естествено, чрез агент, без да се споменава името му. Очакваше да му вземе около две хиляди долара на търг. Това нямаше ни най-малко да заплати вложените усилия, но той не го правеше за пари, а заради усещането, че връща нещо почти от отвъдното. Затова и внимаваше да не издава участието си в реставрацията: заобиколен беше от хора, които гледаха на този свят като на наказание и биха сметнали дори най-дребния жест за естетическото му усъвършенстване за признак на сериозен душевен проблем, налагащ задълбочено разнищване.

Мобилният му телефон иззвъня. Той избърса маслото от ръцете си и вдигна.

- Да?

- Куюйл - каза женски глас. Беше Ерин, която се грижеше за подробностите в делата на Бакерите.

- Сега пък какво?

Кратко мълчание.

- Искате да се срещнете.

Главният Бакер си беше изградил определен профил и кръг от познати - професионални и лични, - които не знаеха нищо за низките му занятия, внимаваше да се среща дори с другите Бакери само един-два

пъти годишно и никога не беше виждал лично Куейл. На теория Куейл дори не знаеше истинската му самоличност, но на практика...

- Предполагам, че не мога да откажа?
- Винаги можете. Друг въпрос е дали е препоръчително.

Главният Бакер обмисли създаването се положение. Може би беше време да поиска услуга в замяна на помощта, която Куейл вече бе получил. Щеше да каже на Ерин да предаде нужните детайли. Куейл нямаше да откаже. Твърде много искаше Атласа.

- Посочи ли заведение?
- Остави избора на вас. Какво ще кажете за вашия клуб?

Бостънският клуб на Главния Бакер беше едновременно луксозен и дискретен. Редовно се претърсваше за подслушвателни устройства от всякакъв вид, а прозорците бяха покрити с противосигнален филм, за да блокират безжичната комуникация и да осуетят използването на лазерни микрофони. Мястото беше сигурно убежище за всички, които се притесняваха от подслушване от страна на конкуренцията, властите или многобройните представители на закона, и благодарение на това Главният Бакер можеше да си позволи да събира спираци дъха членски вноски.

- Защо не? Ще им кажа после да го дезинфекцират.
- Това надали е най-добрата нагласа, с която да подходите към срещата.
- Благодаря за загрижеността ти. А сега организирай каквото трябва. И, Ерин?
- Да.
- Стой далеч от него.
- Той има само този номер.
- Тогава, след като го осведомиш за часа и мястото на срещата

- и за една малка услуга, която възнамерявам да поискам, ще ти изпратя детайлите - искам да си смениш телефона.

Това беше необичайно ниво на предпазливост дори за Бакерите. Телефонът беше нов. Ерин едва-що беше успяла да даде номера на другите.

- Желаете ли допълнителна защита? - попита тя.

- Няма начин - отвърна Главният Бакер. - От Куейл не можеш да се защитиш.

60

Паркър позвъни на Маела Ломбарди от колата си, но и мобилният, и домашният ѝ телефон го прехвърлиха към гласова поща. Предположи, че Моли Боу вече се е опитала да се свърже с нея, за да я предупреди, че му е дала номерата ѝ, което сигурно беше разумно. Ако Ломбарди укриваше отчаяни жени от бруталните им мъже, надали имаше добро отношение към мъжкия пол като цяло. Дори в сегашното си настроение Боу вероятно би улеснила нещата.

През повечето време Паркър се движеше в посоката, противоположна на натовареното движение, и попадна в задръстване чак в покрайнините на Портланд. Зачуди се дали да не остави срещата с Ломбарди за другата сутрин, понеже се беше стъмнило, а не искаше да безпокои възрастната жена, която може би вече вечеряше пред телевизора. После се сети, че тази възрастна жена е помогнала на достатъчно жертви на насилие, за да напълнят метрото, и вероятно е свикнала да я вдигат от дивана в неудобни моменти. Пробва телефоните

за четвърти път, но отново без успех. Докато преминаваше по моста Каско към Южен Портланд, реши да звънна на Моли Боу. Нямахме да се изненада, ако бе успяла да предупреди Ломбарди и сега учителката беше заета да заковава кепенците на прозорците си, но в такъв случай подценяваше упоритостта на Паркър.

Боу звучеше напрегнато по телефона, но това може би беше остатък от предишния им разговор.

- Един бърз въпрос - каза Паркър. - Говорила ли си с Маела Ломбарди?

- Не. Опитах се, но не успях да се свържа.

- Аз също.

- Къде си?

- В Южен Портланд. Пътувам към Ломбарди.

- Обикновено вдига телефона. Рядко е изключен - по очевидни причини.

- Ако е имала намерение да пътува извън града, кого би предупредила?

Мълчание.

- Не мога да ти дам повече имена. И това на Маела не биваше да ти давам.

- Добре, разбирам - отвърна Паркър и наистина беше така, макар че много му се искаше да не разбира. - Ще огледам къщата и ще се ориентирам. Но ако ти се обадя отново, бъди готова да позвъниш на някои хора. Засега обаче недей да тревожиш никого.

Моли се съгласи. Нямахме кой знае какъв избор, а много мразеше да няма кой знае какъв избор. Осведоми най-подробно Паркър за това, но той затвори телефона - вече беше схванал основното.

Къщата на Ломбарди беше тъмна, на алеята нямаше кола. Той натисна два пъти звънеца на вратата, в случай че е заспала, а после обиколи имота. Всички врати и прозорци бяха заключени и не изглеждаха насилвани. Той светна с фенерчето си, за да огледа вътре.

Тъкмо се канеше пак да се обади на Моли Боу, когато в отсрещния двор се появи една жена. Паркър ѝ показа картата си. Беше четиресетинагодишна и дългата ѝ, преждевременно посивяла коса говореше или за огромна самоувереност, или за блажен непукизъм. Съдейки по небрежното, но скъпо облекло, би заложил на първото, но въпреки това смяташе, че прическата не ѝ прави услуга. Вероятно някой би я описал като „представителна жена“, но не и той. Кари Грант беше представителен. Много мъже бяха, но Паркър намираше, че за жените е по-добре да избягват такива определения.

Съседката се представи като Дакота, което пасваше на останалата част от описанието ѝ, и сподели, че живее на „Орчард“ от десет години. Познаваше добре Маела Ломбарди, бяха работили заедно в няколко местни организации. Попита дали има нещо тревожно и Паркър отговори, че засега няма, но много би искал да разговаря с учителката.

- Не съм я виждала от няколко дни - каза Дакота.
- Това необичайно ли е?

Дакота се намръщи и сбърчи нос. Така изглеждаше още по-млада, ако човек не гледаше проклетата ѝ коса.

- Всъщност да. Обикновено ме предупреждава, когато ще пътува, за да наглеждам къщата ѝ. Не че наоколо често стават обири, но е хубаво човек да бъде предпазлив.

Оказа се, че Маела Ломбарди има племенница на име Джанет

Хауърд, която живее наблизно, на Арлингтън Лейн, и Паркър подкара натам. Паркира пред къщата и натисна звънеца. Отвори му млада жена, която можеше да мине за петнайсетгодишна, ако не бяха трите малки деца - две момченца и едно момиченце, - които я дърпаха за ръцете и я наричаха „мамо“, като в същото време любопитно надничаха към непознатия мъж на вратата.

- Джанет Хауърд?

- Да?

За втори път през последния половин час Паркър се идентифицира и обясни, че би искал да разговаря с Маела Ломбарди.

- Леля ми живее на „Орчард“ - отвърна Хауърд. - В момента вероятно си е вкъщи.

- Не е. Чудех се дали ви е казала, че ще пътува някъде?

- Маела никога не пътува. Не одобрява почивките.

- Би ли ви предупредила, ако все пак ѝ се наложи да замине?

- Може би, но както вече казах, тя си е домошар. - Жената изшътка на децата си и за няколко секунди настъпи тишина. - Да се обади ли в полицията?

Паркър отвърна, че решението е нейно, но ако иска първо да огледа къщата, той с удоволствие би я придружил.

- Няма на кого да оставя децата. Тази седмица мъжът ми е нощна смяна.

Паркър виждаше, че тя започва да се тревожи.

- Ами жената, която живее срещу нея - Дакота? Бихте ли се съгласили тя да влезе с мен? - предложи той.

Хауърд прие с радост идеята и само помоли един от двамата да ѝ се обади веднага щом огледат къщата. Паркър се върна на Орчард Роуд, където Дакота вече чакаше в двора на Ломбарди - Джанет Хауърд ѝ се

беше обадила, за да я предупреди, че е позволила на Паркър да влезе в къщата. Той все още не смяташе, че има опасност за замърси евентуално местопрестъпление: напълно възможно беше Ломбарди да е заминала за ден-два, да е паднала, да се е разболяла. Освен това не нахлуваше в частна собственост, тъй като имаше разрешение от племенницата ѝ. Но за всеки случай сложи ръкавици и отключи входната врата с ключа на Дакота.

Алармата не се задейства: това беше първото необичайно нещо, което направи впечатление на съседката.

- Маела винаги включва алармата, когато излиза - каза тя. - По дяволите.

Тя повика Маела по име, но никой не отговори. Паркър я помоли да изчака до вратата и да не пипа нищо, докато той огледа вътре.

Не му трябваше много време, за да установи, че къщата е празна. Леглата бяха оправени, кухнята и банята - безупречно чисти. По лавиците на библиотеката имаше много поезия, книги за алтернативен начин на живот, феминистки съчинения, издания на полумистични автори като Карлос Кастанеда, Робърт М. Пърсиг и Халил Джубран, но сравнително малко художествена литература. Върху сандъка, служещ за малка масичка в дневната, също беше струпана купчина книги в същия стил, заедно с най-новия брой на „Мейн Сънди Телеграм“, отворен на страницата с главоблъсканиците. До вестника имаше химикалка и бифокални очила.

Дакота не беше помръднала от мястото си до вратата, но Паркър я виждаше, тя него - също. Тя стоеше, пъхнала дълбоко ръце в джобовете си и присвита от безпокойство.

- Тук винаги ли е толкова подредено? - попита той.
- Маела е такъв човек.

Паркър отново погледна очилата. Предвид възрастта ѝ, Ломбарди вероятно имаше нужда от точно такъв модел и при шофиране.

- Случайно да знаете дали има резервни очила в колата си?

- Не, съжалявам. Сега, като го споменахте, си мисля, че наистина кара с очила, но не знам дали има отделни.

Паркър отново излезе навън и провери пощенската кутия. Имаше само рекламни материали. Върна се в къщата и я огледа още веднъж, като този път отдели по-голямо внимание на всяка от стаите, но не откри нищо интересно. Накрая провери телефонния секретар. Имаше две съобщения от Моли Боу и няколко празни позвънявания от собствените му опити да се свърже по-рано.

Мобилният телефон на Дакота иззвъня. Тя погледна екрана.

- Племенницата ѝ.

- По-добре вдигнете.

- И какво да ѝ кажа?

- Че леля ѝ я няма и ще се отбия да поговорим възможно най-скоро.

Дакота вдигна, а Паркър продължи да се оглежда между трапезарната маса и свода на кухнята, мъчейки се да открие някаква причина за безпокойство, но той не познаваше Маела Ломбарди и нейния стил. Единственото му сведение от Дакота беше, че Ломбарди поддържа безупречен ред в дома си, а той не искаше да вдига излишна тревога. Съседката твърдеше, че не е виждала Ломбарди от няколко дни, но в това нямаше нищо необичайно. Същото важеше и за факта, че племенницата ѝ не знаеше за отсъствието ѝ. Нямаше нищо незаконно в това една възрастна жена да се поразходи, без да информира армията, военноморските сили и националната гвардия. Алармата не беше активирана, но може би е бързала и е забравила да я включи.

И все пак нещо не беше наред, усещаше го с нюха си... В стаята се носеше слаба, но неприятна миризма. Най-силна беше до фотьойла, който гледаше към телевизора. Паркър коленичи и забеляза едва видимо петно по дамаската, както и едно на пода. Приблужи се и го подуши. Някой бе повърнал тук, и то наскоро. Пипна едно от петната с пръст. Беше леко влажно.

И какво толкова? Възрастните хора също се разболяваха. Това нищо не значеше. Само че Маела Ломбарди поддържаше изрядна чистота и ако беше повърнала, щеше да почисти по-добре след себе си. Разбира се, това не беше основание да натисне паникбутон, но все пак бе странно.

Не виждаше какво повече може да направи тук. Благодарни на Дакота за помощта ѝ, изчака я да заключи (обърна внимание, че активира алармата) и се върна при Джанет Хауърд. Седна на кухненската маса, където децата ѝ играеха на компютърни игри, и я попита колко често се чува с леля си.

- Не всеки ден - отвърна младата жена с нотка на вина в гласа.
- Но се разбирате добре, нали?
- Като цяло, да.

Паркър стъпваше предпазливо. Не му се щеше да я отблъсне.

- Не искам да любопитствам.
- Различаваме се по някои въпроси.
- Какви например?
- Хм... тя е доста либерална.
- За какво?
- За всичко. Гей бракове, аборти. Обществени проблеми, сещате се.
- А вие не сте.

- Никой не може да бъде либерален колкото Маела.
- Колко често се чувате все пак?
- Обаждам ѝ се веднъж седмично или на десетина дни, за да се

уверя, че е добре.

Паркър си даде сметка, че отново е там, откъдето беше тръгнал. Представа си нямаше дали Маела Ломбарди е изчезнала или не.

- Леля ви да е боледувала напоследък?
- Маела? - засмя се Хауърд. - Здрава е като бик. Защо?
- В къщата миришеше на повърнато. Не много, но се усещаше,

видях и петна.

- Не е в стила на Маела, макар да се съмнявам, че би си признала, ако не се чувстваше добре. И на собственото си погребение ще твърди, че всичко е наред.

Усети се какво е казала и на лицето ѝ се изписа смущение.

- Божичко. Да се обадя ли в полицията?
- Няма да навреди. Жената е възрастна.

Хауърд не изглеждаше въодушевена, но и кой би бил в такава ситуация?

- Маела няма добро мнение за полицията - каза тя.
- Защо?
- Такива са разбиранията ѝ. Ако повикам ченгетата, дано

наистина да е изчезала. Ако просто е излязла на кино и вечеря, здравата ще се ядоса.

Даниел Уийвър седеше приклепнал до вратата на стаята си и слушаше препирнята между майка си и дядо Оуен. Двамата често се караха, предимно за дреболии, и той беше свикнал с фоновия шум на повишените им гласове. И майка му, и дядо му живееха на високи децибели. Майка му твърдеше, че дядо му е оглушал от многото години, прекарани по камионите, и трябва да му се крещи. Той пък отвърщаше, че поне си има оправдание.

Този път обаче кавгата звучеше различно и затова Даниел подслушваше. Беше научил, че когато възрастните гледат да говорят тихо, обикновено има какво да се чуе.

- Послушах те. - Това беше дядо Оуен. - Дадох ти време да помислиш, но нещата няма да се разминат. Колкото повече чакаме, толкова по-малък шанс имаме да ни изслушат.

- Ще ми го вземат.

Даниел напрягаше слух, за да чуе думите на майка си.

- Ще наемем добър адвокат.

- С какво? Да не би адвокатите вече да приемат купони?

Мълчание.

- Не можеш да продадеш камиона.

- Уморих се. Вече не издържам на дълъг път. Още има пари в него - не колкото ми се иска, но все нещо ще му взема.

Чу се дрънченето на чиниите и приборите, които майка му прибираше по шкафовете.

- Трябваше да бъдем честни от самото начало.

- Тя ни накара да обещаем.

- А не биваше - отвърна дядо Оуен. - Не беше честно.

- Но пък виж какво ни даде в замяна.

Един стол изскърца от тежестта на някой, който седна на него.

Трябва да беше майка му, помисли си Даниел, защото дядо Оуен винаги охкаше, когато сядаше или ставаше.

- Ние направихме нещо нередно, но не много - продължи дядо Оуен. - Ще видят, че му е по-добре при нас. Властите не обичат да настаняват деца при приемни семейства, ако може да се избегне. Много е скъпо.

Майка му заплака. На Даниел му се искаше да изтича да я утеши, но щеше да се издаде, че е подслушвал. Можеше само да седи и да слуша. Не искаше никой да го отдели от майка му и дядо му. Ако някой се опиташе да го направи, щеше да избяга. А ако не можеше да избяга, щеше да се съпротивлява.

- Казах ти, ще се обадя от уличен телефон. Ще внимавам да не говоря твърде дълго. Ще изпробвам почвата, ще видя какво ще каже Кастин и след това заедно ще обсъдим всичко, преди да предприемем каквото и да било.

- А ако не ни хареса това, което ни каже?

Даниел зачака отговора с притаен дъх.

- Можем да заминем. Някъде далеч оттук.

Дядо Оуен звучеше като човек, когото убеждават да прескочи твърде широк поток.

- Но?

- Ако го направим, може да се издадем.

- И тогава ще ни хванат, нали? Ще изпратят онзи детектив, Паркър. Той ще ни открие. Не искам този човек по петите си. Той ме плаши.

- Е, да се обадя ли?

Този път мълчанието продължи толкова дълго, че може би беше пропуснал отговора на майка си. Накрая обаче гласът ѝ се чу съвсем,

съвсем тихо:

- Да. Но не сега.
- Господи...

Даниел чу звука от отместване на стол и се скри под завивките тъкмо навреме, преди майка му да отвори вратата. Престори се на заспал. Тя приседна на леглото му, без да го докосва, без да го буди, а той чуваше дишането ѝ, усещаше парфюма ѝ, чувстваше свирепата жар на любовта ѝ. Накрая тя си тръгна, а той се обърна, сякаш се завъртя насън, за да я види за последно, преди да е затворила вратата след себе си.

62

Паркър седеше в кабинета у дома си и осведомяваше Мокси Кастин за почти несъществуващия напредък в разследването, когато алармата на телефона му се задейства. След няколко секунди пред къщата спря необозначен автомобил с мигаща лампа, показваща, че шофьорът е служител на полицията. Паркър вече беше говорил с Моли Боу, за да я предупреди за вероятността Маела Ломбарди да е изчезнала и да я помоли за разрешение да насочи полицията към нея. Все още не го беше получил.

- Не трябваше изобщо да ти казвам за Маела. Ако полицията се замеси, ще бъде принудена да издам и други имена.
- Няма как да те принудят за каквото и да било. И нали нямаше „такава информация“?
- Тогава защо ще ги пращаш при мен?

Паркър трябваше да признае, че този аргумент не е съвсем лишен от логика, но пък не беше и съвсем издържан. Ако Ломбарди наистина беше изчезнала, то Боу беше спомогнала за първоначалното задвижване на издирването ѝ, така че беше постъпила добре, като бе споменала името ѝ на Паркър, независимо от съображенията си за конфиденциалност.

В същото време Паркър трябваше да признае, че: а) Ломбарди можеше изобщо да не е изчезнала и б) дори да беше, изчезването ѝ не беше непременно свързано с намерените останки в Пискатакуа. Работата ѝ с жени в риск я правеше прицел на отмъстителните пориви на много изоставени партньори, както Боу можеше да потвърди от личен опит. Възможно бе Боу да разполага с информация, която би помогнала на полицията да открие Ломбарди, но правеше всичко по силите си да стои встрани от разследването.

Понякога главата го заболяваше от тази професия.

Дори да имаше някакви съмнения за повода за посещенията, те скоро бяха разсеяни, когато вратата на колата се отвори и от нея слезе цивилен полицай. Казваше се Кес Каръл - съкратено от Кестрел, което беше най-екзотичното име сред познатите на Паркър, а ръстът ѝ от метър осемдесет и осем на боси крака пък я правеше най-високата жена, която бе срещал - и беше единственият детектив в полицията на Кейп Елизабет. Паркър беше имал удоволствието да работи с нея по няколко случая и всеки път бе оставал впечатлен от праволинейността ѝ. Каръл беше над петдесет и пет годишна и можеше отдавна да се е пенсионирала, но работата като че ли ѝ носеше удоволствие, а Паркър беше последният човек, който можеше да оспори такъв аргумент.

Той отвори вратата още преди да е натиснала звънеца и я покани на кафе. Каръл седна на кухненската маса, докато домакинът ѝ намери

чаши. Кафето вече цвърчеше.

- Извинявай за късното посещение - каза Каръл.
- Бездруго нищо не правех. Предполагам, че идваш заради

Маела Ломбарди?

- Обади се племенницата ѝ и каза, че е говорила с теб.
- Притеснена ли беше?
- По-скоро смутена, не спря да се извинява.
- Двете не са много близки.
- И тя така каза. Ти обаче си подпалил чергата под краката ѝ.
- Може да няма причина за тревога.
- След като ти си замесен?

Паркър наля кафе за двамата и сложи мляко и захар на масата.

- Е? - попита Каръл, като си наля мляко. - Каква е историята?
- Всичко тръгна от неизвестната жена от Пискатакуа. Мокси

Кастин ме нае да открия коя е и какво е станало с детето ѝ. Не мога да ти кажа откъде съм го научил, но е възможно - само възможно - Ломбарди да е имала някаква връзка с въпросната жена.

- Продължавай.
- Опитвах се да разбера защо една бременна жена би се озовала в Мейн, за да свърши в импровизиран гроб след раждането. Ако е имала роднини тук, отдавна щеше да се е разбрало.

- Освен ако точно те не са я заровили - или пък бащата.
- Но защо им е да крият смърт при раждане? Това не е престъпление, освен ако не се докаже умишлена немарливост.

- Знаеш как е в този щат. Навлезеш ли в затънтената провинция, въобще не можеш да обясниш защо хората правят едно или друго. Та какво те отведе при Ломбарди?

- Казаха ми, че поддържа неофициално убежище за жени,

бягащи от домашно насилие. Ами ако онази жена е бягала от бащата на детето си? Ако е била отчаяна? Ако се е бояла да се обърне към щатските институции или „Планирано родителство“ и прочее организации? Дори да не я е виждала лично, Ломбарди може да познава някой, който я е виждал.

- Но не смяташ ли, че Ломбарди би ни потърсила, ако имаше някаква информация?

- Точно това се надявах да я попитам. Може би е искала да предпази мрежата от убежища, защото, доколкото схващам, тя е само една брънка в цялата верига.

- Или?

- Или жената я е принудила да обещае, че няма да я издаде.

- Защо?

- Защото този, от когото е бягала, е бил толкова страшен, че е заплашвал не само нейния живот, но и този на детето ѝ и на всеки, който би ѝ помогнал.

- Много смело предположение.

- И по-смели съм правил.

Каръл отпи от кафето и се задави.

- Това е отвратително.

- Органично, без кофеин.

- И каква му е идеята?

- Кара ме да се чувствам добродетелен.

- Е, щом ти помага. - Каръл не отмести чашата, а предпочете да я държи с ръце, наслаждавайки се поне на топлината, ако не на вкуса ѝ. Пролетта може да беше дошла, но нощите продължаваха да носят белега на зимата. - Що се отнася до Ломбарди, не съм склонна да подам Сребърна тревога, докато не мине още малко време.

Сребърната тревога беше сигнал за изчезнал възрастен човек, при който се поставяха табели по шосетата, подканящи шофьорите да се оглеждат за тях.

- Казах на племенницата ѝ, че нищо не ѝ пречи да разпространи молбата си по таблата за обяви в квартала, Фейсбук, Туитър и прочее - добави Каръл, - а ако Ломбарди не се обади до сутринта, ще задействам процедурите. Хауърд обаче беше категорична, че леля ѝ никога не е показвала признаци на деменция. Ако се е качила в колата си и е потеглила нанякъде, значи е знаела какво прави и къде отива.

- Освен ако не е тръгнала против волята си.

Паркър ѝ разказа за петната и миризмата.

- Знаеш ли - отбеляза Каръл, - много сенки ти се привиждат. Трябва да оставиш безкофеиновото кафе и да пробваш обикновено. Може да ти помогне.

Каръл пробва отново кафето, за да се убеди, че наистина е толкова неприятно, колкото ѝ се беше сторило първия път, след което изля остатъка в мивката и остави чашата.

- Познаваш ли Соланж Кориво? - попита тя.

- Само по име.

- Ще се наложи да ѝ предам всичко, което ми каза.

- Това са спекулации. Сама виждаш колко са ненадеждни.

- Надеждни или не, сега тя води случая и всяка информация ѝ е важна. Очаквай да ти се обади по някое време утре, особено ако Ломбарди още не се е появила. Ще иска да узнае повече за възможната връзка между Ломбарди и жената в гората.

- Аз нямам нищо против, но източникът ми може да има.

- Съмнявам се, че ще ѝ пука. Пие кафето си с много кофеин и

яде месото сурово.

Паркър ѝ благодари и я изпрати до колата ѝ.

- Как е дъщеря ти? - попита тя, като отвори шофьорската врата. Беше виждала Сам няколко пъти и веднъж дори я беше возила с включена сирена. Детето остана много впечатлено.

- Добре е.
- Във Върмонт беше, нали?
- Да.
- Далечко е.
- Така е.

Каръл стисна леко ръката му със странно нежен, интимен жест.

- Пази се.
- Ти също.

Паркър проследи колата ѝ с поглед. Обзе го неочаквана самота, от която очите му запариха.

63

Даниел Уийвър лежа дълго буден, или поне така му се стори, и размишлява върху чутото. Чувстваше, че разговорът на майка му и дядо му някак си беше свързан с Карис. На нея ли бяха дали обещание? И какво беше това обещание, което явно засягаше и него? Отговорът витаеше някъде по краищата на съзнанието му, но той не искаше или не можеше да го пусне на светло.

По някое време заспа и сънува объркани сънища, докато не се събуди като че от будилника на майка си в съседната стая. Когато

отвори очи, видя, че още е тъмно, а звукът не идваше от къщата, а от някъде отвън.

Даниел отметна завивката си и стана от леглото. Приблужи се до прозореца и дръпна завесите.

На перваза, изцапана с пръст, стоеше играчката телефон.

И звънеше.

*

Телефонен звън събуди Сам в стаята ѝ във Вермонт. Звукът ѝ беше непознат, не като от мобилните телефони на майка ѝ, баба ѝ или дядо ѝ, нито като стационарния телефон в основната къща, който никога не използваше, но баба ѝ и дядо ѝ отказваха да изхвърлят, защото „човек никога не знае“, каквото и да значеше това.

Звънът беше неприятен, дрънчащ и идеше някъде отдалеч. Не ѝ харесваше, искаше ѝ се да спре. Беше уморена, а до сутринта имаше много време. Нещото сякаш звънеше от другата страна на прозореца, но това беше невъзможно... освен ако имаше някой в градината, някой, който не трябваше да е там.

Сам тихичко стана от леглото и отиде до прозореца. Двете с майка ѝ живееха в ремонтираните конюшни до къщата на баба ѝ и дядо ѝ. Постройките бяха свързани със стъклен коридор, който служеше и за оранжерия. Стаята на Сам се намиреше на втория етаж и беше отделена от тази на майка ѝ с малка баня. Прозорецът ѝ беше сглобен от рисувани и прозрачни стъкла, наскоро сменени, след като една птица се удари в тях по-рано тази година.

Сам отвори прозореца. Градината беше тъмна и не се виждаше никакво движение, но тя продължаваше да чува телефонния звън, при

това по абсолютно същия начин, както зад затворения прозорец. Имаше чувството, че загадъчният апарат е потопен под вода.

Обърна се към фигурата, седнала на перваза - нейната заварена сестра, Дженифър. Лицето ѝ блестеше зад кичурите коса, скриващи най-тежките рани, нанесени ѝ преди много години от Пътника.

Дженифър, която се скиташе между световете.

- Защо си тук? - попита Сам.

Дженифър я хвана за ръката. Докосването ѝ беше студено, но не безжизнено. Тялото ѝ като че ли съществуваше в състояние на лека вибрация, сякаш през него постоянно преминаваше слаб електричен заряд. И въпреки че Сам не се страхуваше от Дженифър, дори я обичаше по свой си начин, физическият контакт не ѝ харесваше. От него се замайваше и я заболяваше глава.

Но понякога за Дженифър бе по-лесно да общува чрез докосване. Тя беше създаване на емоциите и импулсите. Повече чувстваше, отколкото мислеше.

Сега Сам също трябваше да почувства.

Езерото, до което седеше Дженифър и наблюдаваше преминаването на мъртвите, отиващи към морето; приближаването на майка ѝ или някаква нейна форма, водеща непозната жена за ръка; размяната на думи и тревоги; връщането на двете жени там, откъдето са дошли, поспирането за обичайния разговор между Дженифър и майка ѝ.

как е баща ти?

жив

ти още ли стоиш при него

да

ако решиш да си тръгнеш, само кажи

няма да го оставя

довиждане тогава

Без целувки, без прегръдки. Но това вече не беше истинската майка на Дженифър. Беше запазила нейния лик и част от спомените ѝ, но никой не излизаше същият от Морето на вечността. Който влезеше в него, се изгубваше - постепенно, но докрай. Всеки път, когато майката на Дженифър се връщаше, тя носеше все по-малко от някогашния си аз. Дженифър знаеше, че накрая тя вече изобщо няма да помни дъщеря си или мъжа, когото беше наричала свой любим, бащата на Дженифър и Сам.

Контактът между двете момичета прекъсна.

- Коя беше жената с нея? - попита Сам.

казва се Карис

- И какво иска Карис?

тъжната част от нея да намери покой

Дженифър отново докосна сестра си, като този път само погали дланта ѝ с показалец, и Сам разбра защо жената на име Карис е потърсила помощта ѝ. След смъртта си Карис отишла в морето, но част от нея останала тук, заровена в дупка в земята, сред високи дървета и птичи викове. Тази част била опасна, изпълнена със страх, гняв и болка, но също и със страшна, изродена любов. Тя имала своите желания. Искала детето си. Опитвала се да го прибере при себе си, да го скрие сред пръстта и корените, да полегнат заедно там, докато дойде време и то да заспи под земята.

баща ни се опитва да открие името ѝ

- А той знае ли за детето?

още не

- Не можеш да оставиш момчето да отиде там. Тя ще го убие.

Без да иска, но ще го направи.

знам

Едва тогава Сам забеляза, че вече не чува телефонния звън. Беше спрял.

И Дженифър я нямаше.

64

Даниел не искаше да вдига телефона. Не само че се страхуваше от гласа от другата страна. Той беше заровил играчката, но някой я беше намерил и я беше оставил на перваза. Не просто някой: беше го направила Карис, което означаваше, че тя не е само безпльтен глас, говорещ от пластмасова слушалка. Тя можеше да копае в пръстта. Можеше да напуска гората.

Можеше да го нарани.

Не биваше да оставя телефона да звъни, защото майка му щеше да чуе и трябваше да я излъже или, по-зле, да ѝ обясни защо играчката е на прозореца. Карис го беше предупредила да не казва на никого за разговорите им и макар Даниел вече да се питаше дали това не е по-скоро за нейно удобство, отколкото за негово, знаеше, че в забраната се крие неясна заплаха, която сега, с физическото присъствие на Карис, добиваше нови измерения.

Той вдигна слушалката.

- Ало?

Стори му се, че гласът на Карис е по-ясен от преди. Може би заради гнева, но Даниел чуваше и слабо ехо, както когато майка му

позволяваше да си говори с дядо Оуен по мобилния ѝ телефон, въпреки че той беше в съседната стая. Чуваха се два гласа: единият реален, отблизо, а другият от апарата в ръката му.

Също като сега, защото Карис беше наблизно.

много съм разстроена

как можа да го направиш?

как можа да заровиш телефона в земята?

- Съжалявам - каза Даниел.

извиненията не поправят стореното, господинчо

защо го направи

кажи ми

Даниел заплака

и сълзите няма да помогнат

те са за бебетата, а ти не си бебе

защо зарови телефона?

- Уплаших се.

от какво?

от мен?

Даниел не искаше да отговори. Не искаше да ядоса Карис още повече.

чакам отговор

Какво му оставаше?

- Да.

Изведнъж гневът на Карис се стопи.

о, миличък, съжалявам

не бива да се страхуваш от мен

никога не бих ти сторила зло

аз те обичам

*трябва да разбереш, че
те обичам толкова...*

Телефонът в ръката му замлъкна. Вниманието му беше привлечено от момичето, което стоеше на тревата, с леко наведена глава, така че да не вижда лицето ѝ, вперило поглед в гората в края на двора. Косата ѝ беше руса, а босите ѝ крака сякаш не докосваха земята под себе си. Не помръдваше, но когато заговори, гласът ѝ - по-тих и мек от този на Карис, но с донякъде сходна тоналност - се чу съвсем отблизо, като че ли беше в стаята на Даниел, а не на двайсет крачки разстояние на земята навън, още студена от спомена за зимата.

върни се в леглото

Даниел остави слушалката. Не му хрумна да попита момичето кое е и откъде е дошло. Дълбоко в себе си знаеше, че няма да получи отговор на нито един въпрос.

- Какво да правя с телефона? - попита той, хълцайки, защото още плачеше.

аз ще се погрижа за него

- Опитах се да го изхвърля, но Карис много се разсърди. Не искам пак да я ядосам.

аз ще поговоря с нея

- И тя няма да се ядоса?

ще я помоля

- Искам да се махне. Искам да ме остави на мира.

знам

- Но ти не ѝ го казвай.

няма

Даниел погледна за последно телефона, след което затвори прозореца и дръпна завесите. След секунди от перваза се чу звук, като

че ли някой го взема оттам.

- Дано да не се ядоса - молеше се той, - дано да не се ядоса, дано да не се ядоса...

*

Дженифър стоеше в края на гората с гръб към двете къщи на Уийвъррови, а дърветата пред нея се разпадаха от осезаеми присъствия на сенчести форми, разтварящи се в мрака.

остави го на мира

Не получи отговор, но знаеше, че Карис, или каквото беше останало от нея и още носеше нейното име, беше там и слушаше. От какво точно се беше създала, Дженифър не знаеше - различни кости, може би и човешки, и животински.

плашиш го

Сив проблясък, снишен като животно. Дженифър го проследи с очи.

ще го нараниш

Да, ето я. Гледаше към Дженифър, вече изправена.

не мога да го допусна

Карис я мразеше.

Дженифър остави телефона на земята и се отдалечи. Играчката почерня и задимя. Очите се стопиха, жицата на слушалката се втечни и закапа по шумата. Накрая всичко пламна и телефонът изгоря, осветявайки лицето на Дженифър и дърветата наоколо, докато не стана на пепел. После вятърът я поде и разпръсна в гората, докато не остана и помен от нея.

Карис също беше изчезнала.

|||

Томас: Кой ще я има?

Изкусител: Този, който идва.

Томас: В кой месец?

Изкусител: В последния от първия.

Томас: И всичкото това какво ще струва?

Изкусител: Настояването ви за власт над клира.

Томас: И заради какво ще го отстъпим?

Изкусител: Заради властта и славата.

Т. С. Елиът, „Убийство в катедралата“²⁰

65

Ако някой още вярваше, че Съединените американски щати са безкласово общество, достатъчно беше да влезе в Бостънския колониален клуб, за да осъзнае грешката си. Но тъй като всички, които вярваха, че Съединените американски щати са безкласово общество, трудно биха получили членство в Колониалния клуб или достъп до резиденцията му на Къмънуелт Авеню, освен през входа за обслужващия персонал, те спокойно можеха да съхранят илюзиите си. Сградата имаше

величествено стълбище, на което съперничеше само Метрополитан Клуб в Ню Йорк, огромна кутия за пури и винена изба, оценявана на седемцифрена сума. В едно безкласово общество такова място не би могло да съществува.

Никой не молеше да бъде приет в Колониалния клуб; подобна дързост гарантираше доживотен отказ. Поканените предоставяха банковите си сметки, без да питат за цената на членството. Споменаването на пари би предизвикало внезапно и необратимо оттегляне на поканата, както и осъзнаване, че финансовото им състояние не е толкова стабилно, колкото са си мислили. Оттеглянето, а дори и пропуснатото подновяване на членството в Клуба се отразяваше на акциите, а слуховете, възникнали от подобни инциденти, бяха довели до поне две самоубийства.

В Стария свят класата се определяше от кръвта: колкото по-стара беше кръвната линия, толкова по-големи бяха претенциите за аристократизъм. В Новия свят основният показател бяха парите: по-старите пари означаваха по-добра класа. А в Колониалния клуб повечето пари бяха много стари. Списъкът с правила беше дълъг, но можеше да се сведе до следното обобщение:

Без просташки демонстрации на богатство.

И без бедняци.

*

Куюйл пристигна в Клуба малко преди пладне и веднага беше въведен в сумрачното фоайе, където записаха името му и го поканиха да влезе през вътрешната врата. Там го очакваше друг служител, който го придружи до една от по-малките частни зали. Главният Бакер вече

седеше на единствената маса в помещението, предназначена за четирима, но приготвена за двама, и пиеше сухо шери преди обяда.

Двамата мъже не си подадоха ръце. Не бяха нито приятели, нито колеги или бизнес партньори. Не ги свързваше нищо, освен съглашенията, които бяха подписали, и дори те бяха сключени с различни богове.

Отнякъде се появи сервитьор, за да вземе поръчката на новодошлия. Куейл заяви, че ще почака виното с храната, но дотогава поиска голяма чаша студено мляко. И двамата мъже избраха еленско месо за основно ястие, след което останаха в напрегнато усамотение.

- Как намирате колониите? - попита Главният Бакер с тон, подсказващ, че би предпочел Куейл изобщо да не ги беше намерил.

- Смущаващи.

- Били ли сте тук и преди?

- Никога не съм изпитвал желание. Никой човек с ум в главата не намира за нужно да напуска Лондон.

- Доктор Джонсън²¹.

- Перифраза, но да.

- Казват, че бил меланхолик.

- Наред с другите си недостатъци.

- В такъв случай може би Лондон не е бил толкова благотворен за него.

- Може би, но аз намирам средата там за благоприятна за здравето и дълголетието.

- Особено за дълголетието.

Куейл прие духовитата забележка с леко кимване. Сомелиерът донесе вино и им наля. Тъй като бяха поръчали еленско, Главният Бакер беше избрал „Гран Крю Класе Поияк“ от 1996 г. Вече дегустираното и

декантирано вино се разгръщаше прекрасно. Куейл получи чашата си с мляко, а скоро след нея дойдоха и супите. Главният Бакер опита своята, одобри и започна да се храни. Куейл остави купичката си недокосната.

- Все още не сте попитали защо поисках тази среща - каза той.

- Доколкото ми е известно, за всичко, което вършите, има само една причина: вашият Атлас.

- Не *моят* Атлас. *Атласът*.

Главният Бакер нямаше намерение да спори за притежателни местоимения и определителни членове. Колкото и да се стараеше да го прикрие, единственото му желание беше Куейл да се разкара час по-скоро от тия брегове, и англичанинът вероятно отдавна се досещаше за чувствата му.

- Би трябвало да се интересувате по-сериозно от въпроса - добави Куейл.

- Защо?

- Атласът е променил света, променя го в момента и ще го промени завинаги.

- Не виждам доказателства за това.

- Не гледате внимателно: войни, глад, наводнения, фанатизъм, омраза...

- Светът не си ли е бил винаги такъв?

- Не и в такива привидно цивилизовани времена. Наблюдавам регресия. Атласът бавно си проправя път.

- Само че вие говорите така от поколения насам... или поне искате да ни убедите в това.

- Съмнявате ли се в мен?

- Вие сте адвокат. Естествено, че се съмнявам.

- А ако изключим професията ми?

Главният Бакер сви рамене.

- Слушам истории за мъж, който живее в стаи, непочиствани от времето на кралица Виктория, който твърди, че е бил роден преди Реформацията, и който чака възстановяването на някакъв сборник с карти, защото вярва, че той ще преобрази света достатъчно, за да даде възможност на Небоговете да се завърнат, и така ще сложи край на дните му и най-сетне ще му позволи да умре. Поправете ме, ако някъде греша.

- Във вашите уста звучи почти скучно.

- Чувал съм и по-странни истории.

- Не, просто сте успели да се заблудите. И това не е „история“.

След тези реплики настъпи тишина, която продължи, докато сервитьорът отнесе супените чинии. Главният Бакер гледаше внимателно адвоката в цялата му небрежна елегантност и реши, че външността му не съответства на предишните описания. Беше по-слаб, дори по-млад. Ако слуховете бяха верни, дълголетието на Куейл минаваше незабелязано в Лондон, защото на различни интервали от време умираше по някой самотен член на фамилията, за да бъде наследен от друг - син, племенник, братовчед. Така единият ставаше мнозина, а мнозината - един.

От друга страна, Куейл може би просто беше луд.

Влязоха двама сервитьори с еленското. Беше толкова леко запечено, че по средата приличаше на желирано, но те не се оплакваха. Щом вратата се затвори, възобновиха разговора си, като че ли кървавото месо им бе напомнило за повода да се срещнат.

- Човек може да си помисли, че не желаете да завършим делото си - каза Куейл.

- Нашето дело?

- С вас не преследваме ли една и съща цел?
- Не. Вие служите на вашите господари.
- От същия вид и характер като Погребания бог.
- Въпреки това.

Куейл се приведе напред. Беше хапнал от еленското и по брадичката му лъщяха малки капки от соковете му.

- Разяснете ми позицията си - каза той. - Моля ви. Копнея да я разбера, както и вас самия.

Главният Бакер го изгледа с открита враждебност, дори отвращение.

- Вашият Атлас е мръсно нещо. Ако това, което твърдите, е вярно и Атласът бъде възстановен, нищо няма да оцелее. Светът ще стане на пепел, а Небоговете ще гледат как догаря, преди да насочат вниманието си към войната със Старите.

- И така ще освободят Погребания бог. *Вашия* бог.
- Може би.
- Вие сте глупак.

Главният Бакер не показва да се е обидил.

- Така ли?

- Вярвате, че можете да преговаряте с Погребания бог. Вие и вашите съзаклятници, поколение след поколение, трупите богатства и влияние и сега не ви се иска да се откажете от постигнатото. Сериозно ли търсите Погребания бог? Може би предпочитате да го оставите там, където е, и да отложите за неопределен момент уреждането на сметките.

Погледът на Главния Бакер обходи стаята, сякаш търсеше сила и утеха от прашните портрети на отдавна починали членове на Клуба и градските пейзажи от деветнайсети век, които бяха така унищожени от прогреса, че отношението между творбите и сегашното състояние на

обектите им беше същото като между девственица и проститутка.

Иронично беше, че много от членовете на Клуба, толкова стриктни по отношение на правилата и поведението си тук, загрижени за репутацията и неприкосновеността му, бяха постигнали високите си позиции в обществото багодарение на заговора да разграбят света извън него. Това беше свърталище на мъже и жени, които редовно правеха милионни дарения на музеи и галерии и възприемаха себе си - а и другите така ги възприемаха - като благодетели и пазители на културното наследство на нацията, а се стискаха, когато трябваше да плащат заплати на работниците си или да подсигурят елементарни мерки за безопасност, така че тези хора и техните семейства да дишат чист въздух и да пият вода, незамърсена с бактерии и отрови. Ако беше истина, че зад всяко голямо богатство се крие голямо престъпление - а това важеше както за Стария, така и за Новия свят, ако не и повече, - то членството в Колониалния клуб беше свидетелство за престъпност от най-внушителни мащаби, а най-големият престъпник беше Главният Бакер, защото се беше съюзил със сили, пред които и най-невъздържаните членове на Клуба приличаха на джебчии и дребни мошеници.

Ето че сега пред него седеше Куейл, смърдящ на древност, натежал от гнилоча на вековете, и му напомняше, че сметката трябва да се плати. Кой можеше да обвини Главния Бакер, че търси начин да отложи този момент?

- Нашият живот е кратък - каза Главният Бакер. - Вие говорите като човек, който е живял прекалено много.

- Поне по този въпрос сме на едно мнение.

Главният Бакер хапна още един залък от еленското. Беше добро - храната в Клуба винаги беше добра, въпреки че понякога му се

струваше, че в кухнята пестят сметаната - и нямаше да позволи присъствието на Куейл да развали удоволствието му, така че продължи да се храни, докато адвокатът седеше и гледеше как остатъкът от храната му изстива и само малък червен разрез издаваше, че въобще я е вкусил.

- Каквито и резерви да храня по отношение на целта ви - каза Главният Бакер, - ние ви предложихме помощта, която търсехте. Дадохме ви Гилър, а той има отлични препоръки. Уредихме оръжие за вашата... - той се затрудни с избора на дума, защото „пачавра“ му се стори твърде груба, макар и точна - спътница според изискванията ѝ. Струваше ми се, че лична среща между двама ни е не само ненужна, но предвид обстоятелствата - и рискована. Затова продължавам да не разбирам защо обядваме заедно.

- Разкажете ми за Паркър.

Главният Бакер попи уста със салфетката си, за да събере мислите си. В интерес на истината, донякъде очакваше въпроса, като се имаше предвид нахлуването на Куейл в територията на частния детектив, но се беше надявал пътищата им да не се пресекат. Разбира се, това беше невъзможен блян: самият факт, че търсенето на Куейл го беше довело в Мейн, означаваше, че Паркър все някак ще бъде замесен, дори периферно. Участието на детектива се подразбираше, също като това на Куейл и Главния Бакер. Единственият въпрос беше как и той все още нямаше отговор.

- Щом питате, значи вече знаете доста за него. Гилър ли ви разказа?

- Господин Гилър неволно стана повод да се запознаем.

- Видели сте Паркър? А той вас?

Гилър не беше споменал никому за случая, въпреки ясните

указания да свежда всяка информация за действията на Куейл до знанието на онези, които бяха уредили ангажимента му. Някой трябваше да му го напомни.

- За пръв път звучите загрижен за благополучието ми - отбеляза Куейл.

- Опитът ни показва, че е добре да стоим далеч от Паркър.

- Именно вашият опит с него ме притеснява.

- Каква е връзката му с вашата работа?

- Изглежда е нает да издири детето на Карис Ламб.

- Сигурен ли сте, че онова е тялото на Ламб?

- Вече почти няма съмнение.

- Тогава ви препоръчвам да започнете да плащате двойно на Гилър, за да удвои и той усилията си. Не искате Паркър пръв да намери детето.

- Може би трябваше просто да наема Паркър.

- Сигурен съм, че винаги можете да го попитате - отвърна Главният Бакер. - Предполагам, че ще бъде доста заинтригуван от вашата гледна точка.

- Сарказмът ви е неуместен, предвид че вие сте допуснали просъществуването на тази заплаха. Защо Паркър не е мъртъв?

- Той *беше* мъртъв. Явно е бил съживен на операционната маса, и то нееднократно. Така че присъствието му не е резултат от липса на опити да бъде отстранен.

- От ваша страна?

- Не пряко.

- Защо?

- Не мога да посоча една-единствена причина. Предимно защото има съюзници и всяко посегателство срещу него ще ги обърне

срещу нас. Ние нямахме нищо общо с нападението, което едва не го довърши, но последиците удариха върху нас. Благодарение на това още пиляя ценно време в усилия да спъвам федералното разследване.

Куейл отпи от виното. Почака, но когато разбра, че Главният Бакер не възнамерява да продължи, го подкани:

- И?

Главният Бакер нямаше желание да задълбава толкова, но колкото и да презираше Куейл и да му се искаше той да е изолирана особа, знаеше, че не е така. Куейл беше пратеник на могъщи сили.

- И - каза той - Паркър може би е различен.

- В какъв смисъл?

След като беше стигнал дотук, Главният Бакер нямаше друг избор, освен да продължи, колкото и неприятно да му беше.

- Някои вярват, че в Паркър има нещо божествено.

За миг настъпи тишина. После Куейл се разсмя.

- Защо? Защото е оцелял след стрелба?

- Защото е оцелял след много стрелби.

- Вие и вашите съмишленици сте дори по-нестабилни, отколкото предполагам.

Главният Бакер не реагира на обидата. Американците векове наред бяха търпели снизходителното отношение на британците. Рано или късно се свикваше.

- Вие сте видели Паркър - каза той. - Какво беше впечатлението ви?

- Проницателен. Забеляза интереса ми, въпреки че му бях хвърлил само един бегъл поглед. Забеляза и Морс. Предполагам, че е опасен. За това имам основания. Но божествен? Не.

Главният Бакер нямаше желание да спори.

- Дори да грешим, преценихме, че рисковете от отстраняването му биха надвишили ползите.

- До момента.

Главният Бакер се предаде и остави приборите: явно нямаше да има шанс да се наслади на храната.

- Оставете Гилър да си свърши работата - каза той. - На него може да се разчита и освен това разполага с пари. Готов е да плаща подкупи, за разлика от Паркър. Той ще намери детето.

- А ако Паркър го намери пръв?

Главният Бакер показва зъби - в пряк и преносен смисъл.

- Вие сте гост в нашата страна и тук има някои правила, с които трябва да се съобразявате. Направете каквото е нужно. Ако се налага, оставете курвата си да действа. Но вече ви предупредих: не закачайте Паркър.

- Не отговорихте на въпроса ми. Какво ще стане, ако Паркър намери детето преди Гилър?

- Чуйте ме, Куейл. Не ми пука за вашите изчезнали страници. Не ми пука какво търсите. Не ми пука за Атласа. Не ми пука на колко години сте или на колко си въобразявате, че сте. Не ме интересува какво ще стане, ако или когато възстановите проклетата си книга. Надявам се, че когато това стане, дори най-далечните ми наследници отдавна ще почиват в земята. Не сме ви канили в тази страна, но може да се нуждаете от помощта ни, за да си тръгнете. Можете да не се съмнявате, че с радост ще ви я предоставим, въпреки че тя ще има определена цена, за която двамата с Морс вече сте осведомени. Но Паркър е загадка - отделен, може би ключов елемент от сложна конструкция, и той не бива да пострада, докато не разберем със сигурност какви ще бъдат последиците от това. Ясни ли сме?

- Пределно - отвърна Куейл.

Той остави салфетката си, подреди приборите върху чинията си и внимателно изля млякото си върху ястието.

- Така няма да могат да посегнат на същата храна като вишестоящите - обясни той. - В случай че се изкушат да забравят къде им е мястото.

После се изправи.

- Благодаря за гостоприемството. Ще ми простите, че няма да остана за пудинга, но както правилно отбелязахте, не бива да протакам, ако искам да намеря детето преди Паркър. Морс ще се погрижи за другия ви проблем като компенсация за усилията ви. Паркър ще оставя на вас и се надявам да ви убие заради страхливостта ви.

Главният Бакер не стана от мястото си и не се сбогува. Щом Куейл отвори вратата, там го посрещна едно пиколо, за да го изпрати навън. Вратата се затвори и Главният Бакер остана сам с мислите си, виното и миризмата на кръв и мляко.

66

От Маела Ломбарди нямаше и следа, а мобилният ѝ телефон продължаваше да препраща директно към гласовата поща, поради което Кес Каръл прецени, че е време за Сребърна тревога. Подадоха информация към вестниците и местните телевизионни канали заедно с актуална снимка на Ломбарди, описание на външния ѝ вид и марка, модел и регистрационен номер на автомобила ѝ.

Междувременно Паркър получи обаждане от лейтенант Соланж

Кориво. Оказа ѝ пълно съдействие, като запази за себе си единствено името на Моли Боу, но не скри факта, че го прави.

- Ще ми кажете ли защо? - попита Кориво.

- Защото Ломбарди е била връзката на неизвестната жена в Мейн, следователно е единствената, която би могла да я разпознае. Не виждам причина да нарушавам конфиденциалността на други хора, помагачи на жени в риск.

- Тогава защо Ломбарди не се е обадила досега?

- Възможно е жената да не е установила контакт с нея и съответно тя да не разполага с никаква информация.

- А в такъв случай къде е Ломбарди?

Нямаше нужда Паркър да изрежда възможните варианти: Кориво мислеше като него. Първият бе, че Ломбарди е била замесена в това, което е сполетяло жената и детето ѝ, и когато разследването е започнало да набира сили, е решила да избяга. Предвид всеотдайността ѝ към застрашени жени, това изглеждаше малко вероятно, ако не и напълно изключено.

Втората възможност беше Ломбарди да знае коя е жената, но да крие информацията, за да предпази детето. Това все още не обясняваше отсъствието ѝ, освен ако не беше заминала някъде с детето.

Третата възможност беше сведенията, с които разполагаше Ломбарди, да са я превърнали в заплаха за убийците на жената и похитителите на детето, което означаваше, че бившата учителка може вече да е мъртва.

Имаше още един вариант, който обаче трябваше първо да бъде обсъден с Моли Боу, преди Паркър или полицията да предприемат каквото и да било: някой друг също да е заинтересован от мъртвата жена или изчезналото ѝ дете и да е проследил дирите ѝ в мрежата.

Което също не вещаеше нищо добро за Маела Ломбарди.

Паркър обеща на Кориво да поддържа връзка с нея. Замисли се, че напоследък дава доста такива обещания на разни хора от полицията. Може би трябваше да започне да праща телефонните си сметки в управленията.

Едва-що затворил телефона, той отново извъня. На екрана се изписа име.

- Моли - каза той.
- Мисля, че трябва да поговорим - отвърна Моли Боу.

67

Мокси Кастин, общо взето, беше спрял да мисли за случая. Беше наел Паркър, с което бе направил необходимото за жената и детето ѝ, в случай че беше оживяло. Мокси не беше добър или особено благочестив евреин, но схващаше тънката разлика между мицве и мицва. Формално погледнато, мицве беше нещо, което човек прави за друг, добро дело; мицва беше израз на Божията воля. Финансирайки издирването на изчезналото дете, Мокси убиваше два заека с един куршум: вършеше добро дело и по всяка вероятност изразяваше Божията воля.

Много от колегите на Мокси в юридическите среди на Мейн бяха на мнение, че е чиста лудост да се замесва с Чарли Паркър. Той не мислеше като тях, въпреки че понякога беше склонен да се съгласи. По свой си начин присъствието на Паркър в живота му сигурно покриваше няколко мицвота ²².

Освен това Паркър правеше професионалния живот на Мокси

интересен, а в някои случаи дори достоен. Точно в момента адвокатът преглеждаше папката на жена, която твърдеше, че се е подхлъзнала на изкуствения сняг в един търговски център, при което е получила фрактура на глезена, изкълчване на рамото и сексуално посегателство от пластмасов елф. Мокси не беше сигурен, че пластмасов елф е в състояние да извърши сексуално посегателство, бидейки неодушевен предмет във формата на митично същество, но от показанията на жената и неколцина шокирани свидетели ставаше ясно, че се е приземила по интимен и неудобен начин върху протегнатия крак на един от елфите на Дядо Коледа. Това можеше да докара още десет бона обезщетение, така че Мокси изиска да увият въпросния елф в найлон и да го запазят за доказателство. Изходът от делото беше пределно ясен, трябваше само да се оцени размерът на щетите, но това трудно можеше да се счете за мицве и категорично не можеше да мине за някой от 613-те мицвот, въпреки че нямаше време да проверява.

Затова, когато секретарката се обади по интеркома, Мокси беше признателен за повода да се откъсне от интимните подробности за натъртванията вследствие на падането върху елфа още преди да чуе причината за обаждането.

Жената в гората.

*

След като отказа да пътува чак до Бангор, за да чуе нещо, което Моли Боу трябваше да му каже още при предишната им среща, Паркър се видя с нея в Огъста, което, макар и да не беше на равни разстояния от Портланд и Бангор, поне беше еднакво неудобно и за двете страни.

Когато стигна до „Дебелата котка“, Боу вече го чакаше. Пиеше

нещо със здравословен и органичен вид, вероятно със соево мляко, което според Паркър изначално убиваше смисъла от посещаването на кафене. Приблужи се до нея, подаде ѝ ръка и ѝ поиска три долара.

- За какво?

- За кафе. Мисля, че трябва да платиш и бензина ми, но първо ще изчакам да чуя какво ще ми кажеш.

Боу измърмори и извади петарка от чантата си.

- Искам си рестото.

Паркър си поръча „Американо“, остави щедър бакшиш и ѝ върна двайсет и пет цента.

- Рестото.

- Странен човек си ти.

- Идея си нямаш. - Той отпи от кафето си. - Е, какво пропусна вчера?

Боу не обичаше да се чувства притисната и всяка дума беше като трън на езика ѝ.

- Името на Маела не е единственото, което знам.

Паркър бездруго подозираше това.

- Също в Мейн?

- Не, това беше вярно - Маела е единствената в този щат.

Другото име е на жена в Сиукс. Тя също се опитвала да се свърже с Маела, а като не успяла, позвъни на мен.

- И?

- Каза ми, че преди няколко седмица при пожар в Кадилак, Индиана, загинал мъж на име Ерол Доби. Имал ресторант и бизнес с редки книги. Бил силно ангажиран с нашата дейност. По същото време изчезнала и приятелката му, Естер Бакмейър, която също участвала.

- Какво смята полицията?

- Няма данни, че не е злополука. Доби обичал да пуши трева вечер и един-два пъти едва се разминал. През 2008 година изгубил част от колекцията си в пожар и оттогава изглеждал по-предпазлив.

- А Бакмейър?

- Доколкото разбирам, тя не е имала волна или неволна склонност към пожари. Двамата с Доби били добри хора. Е, поне Доби е бил, а Естер може още да е. Божичко, знаеш какво имам предвид. Не трябва да говоря за нея в минало време.

- И аз направих същото тази сутрин, докато говорех с полицията за Маела Ломбарди. - Той улови погледа на Боу. - Не съм споменал името ти и Соланж Кориво не настоя, но те предупреждавам, че ако сведенията ти имат връзка с разследването, ще трябва да ги споделя с полицията.

Боу не възрази. Личеше си, че е стресната.

- Вечерта след пожара някой е опитал да отвлече една от сервитьорките на Доби, Лейла Патън, точно пред дома ѝ - продължи тя. - Развикала се и се съпротивлявала, и успяла да докопа нападателката си с ключ. Предполага, че я е одрала лошо по лицето, защото по ключа имало кръв.

- Нападателка?

- Да, била е жена. Маскирана, но без съмнение жена.

- И каква е връзката с Ломбарди?

- Някъде преди пет години - жената от Сиукс не беше съвсем сигурна за датите, защото никой не води архиви - Доби и Бакмейър може би са изпратили една жена към Мейн през Чикаго. Била в напреднала бременност.

- Имала ли е име?

- Карис.

- А фамилия?

- Не знаеше, а поне един от другите, които са знаели, вече е мъртъв.

Паркър записваше всичко в бележника си. Вече не разчиташе на паметта си така, както в добрите стари времена, когато беше по-млад и енергичен.

- Трябва ми името и номера на жената в Сиукс.

- Не. Тя ми каза всичко, което знае. Гарантирам това. Можеш да ми пратиш и ченгетата, ако искаш, но нищо няма да се промени.

- Съжалявам, но както ти казах, вероятно ще се наложи. Предполагам, че няма да ти създадат неприятности, но ако продължаваш да криеш името си, аз ще си имам проблеми.

- Все едно.

- А Лейла Патън? Някой има ли нейния телефон?

И пак, в добрите стари времена Паркър просто щеше да набере 411, но поне половината от хората, които познаваше, вече използваха само мобилни телефони, да не говорим за тези под трийсет години.

- Ще питам.

Паркър винаги можеше да се пробва с полицията в Кадилак, в случай че Патън беше подала жалба за нападението, но хранеше смесени чувства към ченгетата от малките градове поради опита си в миналото и факта, че поне едно от тях се беше опитало да го бие. Предвид обстоятелствата трябваше да простят предпазливостта му.

- Можеш ли да го направиш веднага?

Боу излезе навън, за да се обади по телефона. Паркър я гледаше как ходи напред-назад. Личеше си, че разговаря, а не просто предава съобщение. Това беше добре.

Той прегледа бележките си. Карис беше необичайно име и със

сигурност не бяха много изчезналите жени с него - ако, разбира се, тя беше обявена за изчезнала. Липсата на загрижени хора, които се интересуват дали намерената жена не е тя, подсказваше, че може би не е.

Моли Боу се върна.

- Ще се обади на Лейла и ще я пита дали може да ти даде номера ѝ. Не ѝ казах, че вероятно така или иначе ще я откриеш. Реших, че няма да бъде от полза.

Боу остави телефона си на масата с изключен звук, така че ако някой се обади, екранът да светне, без да вдига шум.

- С теб сме от една кръвна група.

- Искрено се надявам да грешиш. - Тя прехапа устни. - Видях Сребърната тревога за Маела. Тези неща помагат ли?

- Понякога, ако някой просто се е запилял нанякъде.

- Но Маела не е, нали?

- Съмнявам се.

- Не виждам логика. Защо някой ще иска да нарани Маела, Доби или когото и да било друг заради тялото, намерено в гората? Единственото, което биха знаели те, е името ѝ.

- Ако това наистина е Карис, тя е бягала от някого. И тъй като е била бременна, това вероятно е бил бащата или човек, нает от него.

- Но да убиеш човек само за да разбереш какво е станало с едно бебе...?

- Виждала си немалко мъже, готови да убият жените си, задето са се опитали да си тръгнат с децата си.

Боу се замисли.

- Така е. Дори разбирам яростта и нарцисизма, провокиращи подобни действия. Но ако мъртвата жена наистина е Карис, тя е

починала много отдавна. Вече никой нищо не може да ѝ направи. Какво би опитвал да постигне този човек чрез Маела и другите?

- Да намери детето. Останалото може да е отмъщение.
- Отмъщение?

Паркър вече мислеше на глас, почти забравил за Боу.

- За намесата. За помощта им за Карис. За прикриването на детето. Трябва да е бащата. Няма кой друг.

Екранът на телефона светна. Боу го взе и отново излезе, като взе химикалката и листчето, които Паркър бързо ѝ подаде. Когато се върна, на листчето беше написан номер.

- Лейла Патън е съгласна да говори с теб - каза тя.

*

Паркър изпрати Боу до колата ѝ. Слънцето грееше приятно топло върху лицата им. Човек би се изкушил да излезе и без връхна дреха, стига да вярваше в продължителното благоразположение на времето и Господ. Паркър не беше склонен да отдава прекомерно доверие на нито едното.

От другата страна на паркинга една жена поставяше бебето си в кошчето на задната седалка. Докато беше заета с това, другото ѝ дете - около тригодишно момченце - се спусна да бяга. Паркър тъкмо щеше да извика, когато майката видя какво става и сама се завтече да го хване.

Ето колко лесно се случва, помисли си Паркър: стига миг невнимание.

Неизвестната жена вече имаше евентуална самоличност: Карис. Но как беше стигнала дотам никой да не се интересува от нея? Лош късмет? Психично заболяване? Бедност? Всичко това бяха

обстоятелства, не извинения. Не можеха да оправдаят безименен гроб. За нея вече беше късно, но за детето може би не. И Мокси Кастин, и Паркър отлично разбираха това.

Той потупа покрива на колата на Моли Боу, когато потегли. Раздразнението ѝ отдавна беше изчезнало, защото на нея също ѝ пукаше.

Все пак бяха от една кръвна група.

*

Мокси Кастин се опитваше да си спомни последния път, когато е водил толкова смущаващ разговор по телефона като този. Мъжът отсреща звънеше от обществен апарат и изглежда, вярваше, че Мокси разполага със същите ресурси за проследяване като Агенцията за национална сигурност. Прекъсваше разговора на всеки три минути - сигурно беше гледал твърде много филми и смяташе, че това е времето, нужно за установяване на местоположението. Мокси се опита да го убеди, че това не се прави така още от осемдесетте години; не че и тогава беше проследявал обаждания, също както не проследяваше и сега. Непознатият обаче изтъкна, не без логично основание, че точно така би казал човек, който иска да проследи обаждането, и с това изтекоха поредните три минути.

Съдейки по гласа и представите за телефоните и полицейската работа, мъжът не беше млад. Беше родом от Мейн, личеше си по акцента. А най-същественото беше, че този човек можеше да е отговорен за заравянето на неизвестната жена, което означаваше, че би знаел и какво е станало с детето.

- Ние не сме я убили - каза мъжът, когато се обади за трети

път.

Мокси записа „НИЕ“ с големи букви в тефтера си до бележките, които си водеше със своя собствена стенография.

- Кои „ние“? - попита той.

Мъжът осъзна, че е допуснал грешка, но вече не можеше да върне думите назад. Мокси погледна часовника си. Бяха минали деветдесет секунди, оставаха още толкова.

- Няма значение.

- Добре.

- Когато я намерихме, беше започнала да ражда сама в гората, но много кървеше. Моята... един от нас знаеше нещичко за първата помощ, но не успяхме да я спасим.

- Как се казваше тя? - попита Мокси.

- Карис - отвърна мъжът след кратко мълчание. - Това беше първото ѝ име и засега друго няма да кажа.

- Ами детето?

- Детето беше живо. И още е. Помоли ни да го гледаме.

Искаше да се погрижим за него.

- Защо не се обадохте в полицията или социалните служби?

- Тя ни накара да обещаем, точно преди да умре. Каза, че ако го направим, момченцето ще бъде в опасност от бащата.

„Момче“, отбеляза си Мокси, и реши да рискува.

- Откъде да знам, че ми казвате истината? Не искам да ви засегна, но в такива случаи получаваме какви ли не обаждания.

- Защо ще ви се обаждам, за да ви лъжа?

Мъжът звучеше искрено озадачен. При други обстоятелства Мокси би споделил колко много хора му се обаждат само за да го излъжат, обикновено за да избегнат решетките. Правото не беше

подходящ бизнес, ако човек ценеше истината или правдата. Мокси едва успяваше да не се удави в цинизъм.

- Е, хората говорят какво ли не, защото им се иска да се почувстват значими или се чувстват самотни.

- Аз знам, че не съм значим, а не съм и самотен.

- Някои са просто луди.

- И луд не съм.

- Да, не звучите като луд - призна Мокси, - но няма как да разбера дали ми казвате истината, ако не...

- Издълбах Давидов щит на едно дърво наблизо, след като я погребях.

- Казаха го по новините.

- Издълбах го на един смърч на север. Понечих да добавя и дата, но размислих, така че кората под звездата е наранена.

Това лесно можеше да се провери.

- Добре - каза Мокси, - вече ви вярвам. А защо издълбахте звездата?

- Защото тя носеше такава на шията си. Реших, че така ще бъде редно.

- Пазите ли медальона?

- Времето изтече - каза мъжът и телефонът замлъкна за трети път.

- Свържи се с Паркър и следващия път, като звънна мъжът, го пусни на високоговорител. Искам и той да чуе.

Ала телефонът не звънна повече.

Главният Бакер не си тръгна веднага от Колониалния клуб. Прочете вестниците, след което проведе няколко разговора. Както в много други отношения, Клубът имаше строги правила за употребата на мобилни телефони и други подобни устройства. Това по мнението на създателя му беше едно от основните предимства на членството: външният свят ставаше все по-враждебен към тишината и дори към добрите обноски, станеше ли дума за електронни комуникации.

Главният Бакер подозираше, че след време повсеместната употреба на мобилни телефони ще претърпи удар, и се опитваше да ускори този момент чрез подходящи инвестиции. Той беше основният вложител в бъдеща верига кафенета, в които говоренето по мобилен телефон щеше да бъде забранено, а гледането на филми и клипове щеше да бъде възможно само със слушалки. Идеята му бе хрумнала след едно пътуване до Русия. Там беше поканен на среща в московски ресторант, в който съществуваше подобна забрана и всички клиенти трябваше да оставят апаратите си при хостесата на вратата. В случай че някой клиент бъдеше потърсен по мобилния си телефон, служител на ресторанта отиваше да го попита дали желае да приеме разговора и ако отговорът беше положителен, го отвеждаше в специално сепаре, така че да не безпокои другите гости. Главният Бакер беше оптимист и смяташе, че малкият риск ще му се отплати както финансово, така и с още едно убежище от натрапчивите околни.

Само в две от залите на Колониалния клуб беше разрешено да се използват телефони, при това дискретно и максимално тихо. В една от тях сега Главният Бакер започна конферентен разговор, за да осведоми двама от най-близките си партньори за срещата си с Куейл.

- Можем ли да бъдем сигурни, че няма да посегне на Паркър? -

попита ясен женски глас.

- Бях възможно най-ясен по въпроса.
- Което не гарантира, че ще се съобрази.
- Лошото е, че пътищата им вече са се пресекли.

Конфронтацията може да се окаже неизбежна.

- Тогава да се надяваме, че Куейл ще намери каквото търси и ще си тръгне, преди това да се случи.

- Струва ми се, че си причиняваме значителни неудобства и разходи, за да улесним Куейл - отбеляза другият Бакер, - а в замяна ще получим само влошаване на положението.

- Уведомих го за цената на нашата помощ - отвърна Главният Бакер.

- А тя е...? - попита жената, която явно не знаеше нищо по въпроса.

- Ангажирали сме услугите на послушната му убийца.

*

Море наблюдаваше от колата си лимузината, която спря на Къмънуелт Авеню. Шофьорът зачака до една от задните врати. След малко от клуба излезе Главният Бакер, праметнал палтото си през ръка, и бавно слезе по стъпалата.

- Какво да правя с него? - попита тя.

- Нищо - отвърна Куейл от задната седалка. - Засега. И ще изпълним молбата му за съдействие, освен ако ти нямаш възражения?

- Нямам, но виждам, че си притеснен. Да не би да е изгубил вяра?

- Мисля, че е уплашен.

- От какво?
- От това, което предстои.

Морс леко извърна глава, за да види отражението му в огледалото.

- Когато умреш, и аз ще умра - каза тя. - Не искам да оставам тук сама.

- Трогнат съм - отвърна Куейл, без да я погледне.
- Не бъди жесток. Не и с мен.

Куейл си помисли, че в някой друг живот може би дори би я обикнал.

69

Паркър седеше в кантората на Мокси Кастин. Адвокатът беше записал всички разговори с мъжа, който твърдеше, че е погребал неизвестната жена, и заедно ги прослушаха два пъти.

- Местен е, вероятно от Пискатакуа - каза Паркър, потвърждавайки впечатленията на Кастин. - Но това го разбрахме още от местоположението на гроба.

- Изглежда, детето е при него или поне знае къде е.
- При него е. Иначе нямаше да се обади.
- Което означава, че е притеснен. Мислиш ли, че може да го нарани?

- Ако казва истината, значи е изпълнил последната молба на майката да се погрижи за сина ѝ. Защо му е да го наранява сега? Ако е искал да го направи, нямаше да си прави труда да се обажда. Всъщност

не знам защо въобще е решил да ти се обади.

- Не е тайна, че разследваш случая, даже те давах по телевизията - напомни му Кастин. - Преди си работил за мен, така че не е трудно да се предположи, че аз съм замесен или посреднича по някакъв начин. Предполагам, че иска да сключи сделка, което би било по-лесно, ако сам направи първата стъпка, отколкото ако чака ченгетата - или ти - да почукате на вратата.

- Дали е женен?

- Май да. Каза „ние“, така че има или е имал някаква връзка.

- Трудно е да се откажеш от дете, което си отгледал от пеленаче.

- Може би се надява да не се стига дотам.

- Какви са шансовете?

- Малки.

- Дори ако им помогнеш?

- Дори и тогава.

- Няма да му хареса да го чуе. Ако пак се обади, разбира се.

- Затова няма да му го кажа - отвърна Кастин. - А той ще се обади, сигурен съм в това.

Слънцето вече залязваше, Паркър беше уморен. Беше оставил съобщение на Лейла Патън, но тя още не бе върнала обаждането му. Надяваше се да не е размислила. Нямахше желание да пътува чак до Индиана, за да я търси, още повече когато не знаеше дали има какво да му каже. От друга страна, беше изминавал и по-дълги разстояния при по-малки шансове за успех, а те му се бяха отплащали.

- Как ще се справим с полицията? - попита той.

- Трябва да се срещнем с него, а за целта е нужно доверие - отвърна Мокси. - Няма да го предам на ченгетата, докато не чуя

неговата версия.

- Поне потвърди името, което ни даде връзката на Моли Боу.
- Карис - каза Мокси, като че пробваше как звучи. - Май не съм срещал друга жена с това име.
- А ти си срещал предостатъчно.
- Проблемът е, че за повечето съм се женил. Плащам издръжки колкото националния дълг.
- Трагедия. Трябва да се обадим на Кориво, за да ѝ кажем името.
- Искаш ли ти да ѝ звънеш?
- Не, мисля, че ти трябва да го направиш. Ако предложиш пълно съдействие, това може да ни бъде от полза, когато убедим онзи да дойде с момченцето. А и тя бездруго ще ми се обади, след като говори с теб.

Мокси сплете пръсти върху шкембето си. Костюмът, ризата и вратовръзката му бяха копринени и несъмнено скъпи, но при все това му стояха ужасно. Паркър го познаваше от години, но още не знаеше дали нарочно си избира неподходящи дрехи, или всяка дреха разваляше кройката си върху неговото тяло. Това, мислеше си той, беше една от големите загадки на живота.

- Тревожиш се за Маела Ломбарди - отбеляза адвокатът.
- Още повече след като Моли Боу ми разказа за случилото се в Кадилак, Индиана.

Паркър отново изпитваше познатото чувство, че е заобиколен от множество различни парчета, без да знае дали част от тях или всичките са свързани помежду си, или изобщо нямат никаква връзка. Предизвикателството беше да не се изкуши да съзре закономерност там, където такава липсваше, защото това би го отдалечило от истината.

Беше се научил да разследва всяко парченце само по себе си, без да изпуска от поглед възможните начини за сглобяването им в обща картина. Задачата се усложняваше допълнително от факта, че всяко парченце подлежеше на множество различни интерпретации. Всяко нещо беше едновременно знак и означено. Практическата криминология приличаше на семиологията. Ако живее достатъчно дълго и много му доскучае, помисли си Паркър, можеше да напише учебник по въпроса.

- Искаш ли да отидеш там? - попита Мокси.

- Къде, в Индиана ли?

- Да.

- Ти бил ли си някога в Индиана?

- Не. И май не познавам никого, който е бил. Ти ще си първият.

- Не съм казал, че ще отида.

- Аз не те попитах дали ще отидеш, а дали искаш. Това са два различни въпроса.

- Не съм забелязал кога сте се произнесли, Ваша чест.

- Стари навици.

Паркър наистина нямаше желание да пътува до Индиана, но Лейла Патън не отговаряше на обажданията, а той се притесняваше, че може да избяга. Ако всичко беше наред, пътуването щеше да му отнеме една-две нощи извън дома. Имаше директни полети от Бостън до Синсинати, най-близкото летище до Кадилак, което щеше да му спести прекачването. И все пак това беше Индиана. Не че имаше нещо против щата, просто не му се ходеше там.

- Май гориш от нетърпение да се отървеш от мен - отбеляза той.

- Ни най малко. Но ако изчезването на Ломбарди е свързано

със смъртта на този Доби и изчезването на Бакмейър, значи някой е готов да докопа детето на всяка цена.

- В такъв случай мъжът, който ти се е обадил, си има по-съществени проблеми от нас и полицията.

- Възможно е вече да го е разбрал и затова да търси помощ.

- Още една причина да се срещнете колкото може по-скоро.

- Ще направя всичко възможно. Междувременно се прибери да си починеш. Изглеждаш уморен. Не обичам да те гледам такъв. Причиняваш ми душевен смут. Ще ти предам какво е казала Кориво.

Паркър вече беше на вратата, когато Мокси извика, като някаква охранена версия на Колombo:

- Нещо ново от Боби Оушън и малоумния му син?

- Не.

- Добре. - Мокси се върна отново към книгата си. - Този шибан хлапак е голяма беля.

70

Уличните лампи осветяваха напуканата боя на пикапа, който Били Оушън беше принуден да шофира по силата на обстоятелствата. Всеки път, когато седнеше зад волана на тази употребявана таратайка, се сецаше за покойния си шевролет. И понеже се налагаше да я кара, за да работи и да оправдава заплатата, която баща му плащаше, мисълта за изгубеното съкровище го следваше неотлъчно.

Имотите на Боби Оушън бяха пръснати из Портланд, Южен Портланд, Уестбрук, Горам и Обърн. Основната задача на сина му беше

да управлява тези имоти, което той правеше с възможно най-малко старание. Пропускаше поне едно от всеки три позвънявания на служебния телефон, защото човек не можеше да слуша до безкрай оплаквания от влага, шум, тръби, миризми, боклук, плъхове и хлебарки, без да му се прииска да счупи нечия глава. Вечно имаше проблеми, които трябваше да се решават - или да не се решават, според случая.

Небрежното отношение на Били към задълженията му можеше да има по-сериозни последици, ако баща му знаеше за него, най-малкото защото Боби Оушън не желаше да си има неприятности с градската инспекция. Но тъй като компанията, управляваща имотите, не носеше фамилното име, а повечето наематели бяха бедни или имигранти с минимални познания по английски (фамилията Стоунхърст с удоволствие цакаше пришълците заради дързостта им да се домъкнат в Съединените щати), или умствено изостанали, Били можеше спокойно да ги тъпче, без да се тревожи, че някой ще се оплаче пред по-висша инстанция. Наемателите имаха връзка само с неговата компания, а ако се изключи секретарката, Били представляваше цялата компания.

В негова полза работеха и ниските наеми, както и страхът на обитателите да не се озоват на улицата, в случай че вдигнеха шумотевица. Били знаеше, че те все пак рано или късно ще стигнат до улицата. Облагородяването на града беше довело до четиресетпроцентно повишение на наемите през последните пет години и редица влиятелни личности, сред които и Боби Оушън, постоянно говореха за стабилизация. В крайна сметка и апартаментите на Боби Оушън щяха да станат прекалено скъпи за много хора. На този етап може би си струваше да се вложат малко средства за ремонти и да се намерят наематели на няколко нива над сегашните наеми - може би такива, които можеха да проведат приличен разговор на английски или

които не стояха с отворена уста, когато не говореха.

Но докато това се случеше, Били с удоволствие щеше да се възползва от системата, създадена специално за експлоатация на бедните. Баща му не се взираше особено, стига да си получаваше парите, и дребните проблеми не го вълнуваха. Благодарение на това Били се чувстваше свободен да налага глоби в брой за най-дребните провинения, да приема депозитите за сигурни постъпления, използвайки всяко петно по килима или драскотина по етажерките за повод да не ги върне, и да насъсква адвоката си с диплома от кореспондентски курс по право срещу реални или въображаеми нарушения на договорите, който отправяше предимно заплахи за съдебно преследване поради неспазени срокове за предупреждение при напускане, защото дори да беше дадено такова предупреждение, то трудно се доказваше. Тези хора нямаха възможност да плащат на адвокати и счетоводители, защото едва успяваха да сложат нещо на масата, да не говорим, че според разбиранията на Били това не беше храна, а помия. И така, към момента той бе запорирал сметките и заплатите на половин дузина хора, чиято най-голяма грешка беше подписването на договор за наем с такава компания.

Били се надяваше някой ден всичко това да остане зад гърба му. Мразеше да се занимава със запушени тоалетни и препълнени контейнери за боклук. „Чайката“ можеше да бъде първото стъпало към по-мощни и хубави неща. Баща му щеше да му повери нов бизнес и от Били зависеше да го управлява добре, за да докаже, че е достоен и за големи отговорности.

При мисълта за баща си Били неволно докосна лявата си буза, където го беше зашлевил. Вътрешно още го болеше. И то само заради някакви си брошури, защипани под чистачките на хората; само защото

Били беше решил да изрази мнение.

Чудеше се дали негърът, гръмнал колата му, не беше сегашен или бивш наемател в някой от имотите му. Имаше няколко сомалийци в Горам, част от които безспорно имаха особено отношение, но не беше сигурен, че те биха познали знамето на Конфедерацията или биха знаели какво означава. Но пък може просто да бяха видели пикапа и решили да си отмъстят за дупката, в която бяха принудени да живеят. Това обаче също изглеждаше слабо вероятно.

Естествено, възможно бе някой да е научил за доброволните му среднощни дейности в името на расовото прочистване. Били не знаеше почти нищо за Клана, освен чаршафите и горящите кръстове, и нямаше желание да научи, но разбираше значението на марката.

Коего го връщаше към знамената.

А те от своя страна към негъра в бара.

Били Оушън нямаше да остави нещата така.

Въпросът беше принципен.

71

Ейнджъл спеше. Беше минал цял ден, откакто се бе върнал в апартамента си в Уест Сайд, където живееше с Луис в сградата, която заедно притежаваха, защото каквото беше на единия, принадлежеше и на другия. Луис си мислеше, че това не е нещо ново за Ейнджъл - като професионален крадец през по-голямата част от живота си, той беше свикнал с непостоянството на собствеността.

В апартамента на партера госпожа Бондарчук гледаше телевизия, заобиколена от джавкащите си померани - пазачи на пазачите. Госпожа Бондарчук беше наемател в сградата още когато Луис я купи, и той не

виждаше причина да променя това. Наемът на дамата с помераните беше толкова нисък, че дори тя се притесняваше от това и редовно носеше големи тенджери с манджи и сладкиши, за да се реваншира. Освен това беше неуморен часовой и следеше всичко в сградата и околността, включително хората, които се спираха на улицата за по-дълго, отколкото бе нужно, за да вържат връзките на обувките си, да вдигнат телефона или да спрат такси. Телевизорът ѝ беше разположен така, че само с бегъл поглед наляво да може да се увери, че всичко е наред. Предпочиташе да мисли, че двамата господа на горните етажи са прости наематели като нея самата, и въпреки собственото си източноевропейско, католическо и дълбоко консервативно възпитание беше приятно скандализирана от сексуалната им ориентация. Чувстваше се екзотична балгодарение на познанството си с тях.

Луис взе една мокра кърпа и изтри потта от лицето на Ейнджъл. Приятелят му не реагира и продължи да диша плитко в наркотичния си сън. Тялото му беше съвършено неподвижно с изключение на повдигането и спускането на гърдите му.

„Така ще изглежда, когато умре - помисли си Луис. - Принуждава ме да си го представя.“

Зад гърба му се появи сестрата.

„Не искам да ме напуска. Това ще ме съсипе.“

- Мога да поема, ако желаете - каза тя.

Луис внимателно беше избрал трите сестри, които се редуваха в грижите за Ейнджъл, припокривайки се за по час всеки ден. Агенцията, известна с дискретността си, се беше грижила за принцове, диктатори и престъпници. Последните, според шефката ѝ, винаги бяха най-възпитаните.

- Благодаря - каза той, като върна кърпата в купата, оправи

одеялото на гърдите му и приглади гънките. - Имате номера ми. Звънете спокойно за всичко.

Луис знаеше, че трябва да остане при Ейнджъл, но не можеше. Отново бягаше. Беше страхливец.

- Непременно - увери го сестрата, - но всичко ще бъде наред.

Тя седна на стола, а Луис затвори тихо вратата след себе си. Когато се събудеше, Ейнджъл щеше да разбере причината за отсъствието му. Тези моменти на бягство бяха единственият начин Луис да се разтовари от страха, който се трупаше в него, за да бъде по-силен за човека, когото обичаше.

В сградата имаше три апартамента, от които бяха заети само два. Този на втория етаж се използваше за работилница, офис и място за уединение, когато някой от двамата - по-често Ейнджъл, но понякога и Луис - започнеше да ходи по нервите на партньора си. В момента там живееха братята Фулчи, чиято охранителна функция се беше разпростряла и върху първоначалния възстановителен период на Ейнджъл. Луис се молеше да е за кратко, но трябваше да признае, че това улесняваше кръшкането му. Госпожа Бондарчук беше много бдителна жена, но не притежаваше оръжие.

От друга страна, не беше луда.

Въпреки последното, тя изглеждаше странно привързана към двамата братя и особено към Поли, който в момента гледаше телевизия при нея. Тони седеше в дневната им на отворена врата и се занимаваше с огромен модел на кораба „Конститушън“²³. Психотерапевтът беше препоръчал корабомоделизма като средство за успокоение, а Тони беше преценил, че колкото по-внушителен е моделът, толкова по-голям ефект ще има. Когато го завършеше, неговият „Конститушън“ щеше да бъде дълъг почти метър.

Пардон, поправка: ако го завършеше. Това беше дванайсетият модел, с който се захващаше. Предишните единайсет бяха разрушени в пристъп на ярост на различни етапи от сглобяването им. Луис мислеше, че терапевтът на Тони се е хванал за тази идея като удавник за сламка.

Луис облече сакото си и взе палтото си. Колата го чакаше отвън. Когато не искаше да шофира, Луис ползваше услугите на един узбек на име Алекс. Нямаше доверие на много хора, но този беше сред тях.

Каза „довиждане“ на братята Фулчи и госпожа Бондарчук. Инстинктивно огледа улицата, преди да отвори външната врата на сградата, макар да знаеше, че Алекс вече го е направил - иначе нямаше да чака търпеливо до колата с изражение, олицетворяващо централноазиатско спокойствие.

- Добър вечер, Алекс.
- Добър вечер, сър.
- Добре ли е семейството?
- Много добре, сър, благодаря, че се интересувате.

Разговорът беше винаги един и същ. Понякога Луис се чудеше дали Алекс би признал, ако някой член на семейството му е болен. А може би, благодарение на стриктните грижи на Алекс, нямаше такава възможност.

Луис беше взел само една малка кожена чанта за полета до Портланд. Вътре имаше химикалка и книга. Сега четеше „Опитите“ на Монтен. Мислеше си, че с удоволствие би се запознал с автора, когото намираще не само за мъдър, но и разумен.

Колата потегли. Луис разтвори книгата, но вместо да продължи нататък, се върна на една страница, която си беше отбелязал по-рано тази седмица, докато чакаше пред стаята и слушаше как една сестра помага на Ейнджъл да се завърти, за да не получи декубитални рани. От

предговора беше разбрал, че Монтен е бил близък с млад поет на име Етиен дьо ла Боеси, чиято смърт го е потопила в дълбока скръб. По повод на приятелството им Монтен пишеше: „Ако ме накарат да кажа защо съм обичал моя приятел, чувствам, че не бих могъл да отговоря по друг начин освен така: „Защото това бе той и защото това бях аз“.“²⁴

Луис докосна страницата с пръсти.

Да, помисли си той. Да.

72

Били Оушън спря на паркинга зад триетажната сграда в Обърн. Кооперацията беше временно изпразнена поради проблем с влагата, който формално я правеше негодна за обитание, макар Били да познаваше хора, които биха си плащали, за да живеят в нея, макар и с риск за здравето си. Малко миришеше и само глупак би сложил нещо тежко върху част от дъските, но беше по-добре, отколкото да спиш под звездите.

Били отлагаше ремонта, защото обичайният му майстор, който работеше за малко пари, но пишеше сметки за много, така че двамата с Били да си поделят разликата, се търкаляше в Окръжния затвор на Къмбърланд заради неплатени издръжки. Скоро вероятно нямаше да излезе на свобода, защото дължеше петнайсет бона за децата си, които живееха с майка си в Ню Джърси. Федералният закон забраняваше човек да живее в друг щат, ако дължи над пет хиляди за детски издръжки, което означаваше, че майстора на Били го чакат две години зад решетките и глоба до двеста и петдесет хиляди долара. Дори

властите да проявяха съчувствие, той пак нямаше да се върне навреме, за да реши проблема с влагата, преди сградата да почне да се разпада. Ето защо Били беше изправен пред задачата да открие друг достатъчно подкупен изпълнител, който да го замести, а добри хора трудно се намираха.

Той отвори заключващия се багажник в легена на пикала и извади оттам торба с хранителни продукти, каса бира и бутилка „Джони Дръм Блек“. Пъхна бърбъна в джоба на палтото си, за да си спести връщането, и се запъти към сградата. Щом стигна до вратата, едно от перденцата на втория етаж потрепна.

Апартаментите имаха кухни, но Били за всеки случай беше спрял газта до приключването на ремонтите. Електричество обаче имаше, така че гостът му можеше да ползва микровълновата и да гледа дивидита на скапания телевизор. Това обаче не намаляваше мрънкането, като че ли всичко беше станало по вина на Били - а то не беше, въпреки че в момента и той тънеше до шията в лайна и единствената му възможност бе да продължава да гребе. Не виждаше как всичко това може да свърши добре. Надяваше се само да свърши някъде далеч от Обърн и самия него.

Били се качи внимателно по стълбите, като се движеше близо до стената и прескочи четвъртото и петото стъпало. При предишното му идване кракът му беше пропаднал през по-долното, което доведе до леко навяхване и дупка в дъските, напомняща на зъбата усмивка. Само предупредителното изпращяване върху следващото стъпало му спести следващата травма. Този път успя да стигне до втория етаж невредим и изрита вратата, вместо да почука, защото ръцете му бяха заети с друго. След известно шумолене и псувни на прага се появи най-издирваният човек в целия щат.

- Доста се забави - изръмжа Хеб Колдикът.

*

Паркър се прибра вкъщи, за да си вземе душ, но не си направи труда да си приготви вечеря. Знаеше, че Луис пътува към Портланд, и се бяха уговорили да се видят на по късен бургер в „Нош“ на „Конгресна“. Междувременно се чу с Кес Каръл, която потвърди, че няколко души са се обадили след подаването на Сребърната тревога, но нито една от забелязаните жени не приличаше на Ломбарди. Паркър не знаеше дали Мокси вече е говорил със Соланж Кориво за името Карис и събитията в Индиана, но не виждаше причини да не сподели същото с Каръл. Информацията не я зарадва, но ѝ помогна да фокусира вниманието си. Освен това увеличаваше вероятността изчезването на Ломбарди да бъде присъединено към разследването на случая Карис, както вече мислено го наричаше Паркър, ако, разбира се, Кориво приемеше вероятността за връзка между двете.

После отново пробва да се обади на Лейла Патън. Този път не се включи гласовата поща, но след дълго, напразно звънене връзката автоматично прекъсна. Явно Патън беше изключила услугата. Поради липсата на по-добра идея Паркър включи телефона на високоговорител и продължи да натиска бутона за повторно набиране, докато междувременно кипне вода за разтворимо кафе и залъже глада си с няколко бисквити.

Накрая, на четвъртия опит, отсреща се чу женски глас.

- Ало?
- Лейла?
- Да.

- Казвам се Чарли Паркър и съм...

- Не искам да говоря с вас. Нямам какво да ви кажа. Оставете ме на мира.

Очевидно беше размислила. Паркър знаеше, че има броени секунди.

- Ерол Доби - каза той бързо. - Естер Бакмейър.

Чуваше дишането ѝ. Поне не беше затворила.

- Не ви ли интересува какво е станало с тях?

Тя не отговори.

- Лейла?

Жената се разплака и затвори. Когато Паркър се опита да звънне отново, чу само съобщение да опита по-късно. Взе кафето си, отиде в кабинета, включи компютъра и си запази двупосочен билет до Синсинати.

*

Нищо чудно че Хеб Колдикът не изглеждаше добре. Имаше прободна рана вляво на торса, още една в лявата си ръка, а на гърдите си - трийсетсантиметров разрез, дълбок половин сантиметър, всичките благодарение на Дейл Пътнам, който беше показал завиден дух в последните си мигове на земята.

Колдикът реши да убие Пътнам и Гари Нюхаус още в момента, в който признаха, че са застреляли полицая. Съжаляваше, че не се е отървал от тях, преди да се съгласи да ги приюти под покрива си. Може би не трябваше и да предлага на гаджето си да се чука с единия или направо с двамата, за да му даде време да помисли, но беше късно.

Все пак бързо измисли план. Взе един бус от паркинга, скри

Пътнам и Нюхаус отзад, затрупани от одеяла и боклуци, връчи им бутилка уиски, за да се погрижи за спокойното им и мило настроение, и подкара на юг, като гледаше да стои встрани от магистралите и да спазва ограниченията. Бусът още носеше името и контактите на фирма за декорация, прекратила дейността си преди година, което го правеше по-бе-зинтересен за ченгетата от обикновен автомобил. Не го спряха нито веднъж, въпреки че задмина няколко полицейски патрула, и стигна до целта си без инциденти.

А тази цел беше езерото Пинтейл, въпреки че там от години не беше кацала нито патица, нито друга птица²⁵. Това беше сигурно най-отровният водоем в целия щат, не на последно място благодарение на навика на Хеб Колдикът да излива в него всякакви автомобилни мръсотии, включително канцерогенно употребявано масло, празни туби от антифриз и охладителна течност и стари акумулатори. Намерението му беше да добави към тях телата на двамата си спътници и да остави природата да се погрижи за тях.

На брега на езерото имаше барака, която отдавна беше занемарена, но все още имаше четири стени и голяма част от покрива си. Тъкмо към нея той поведе, донякъде против желанието им, Пътнам и Нюхаус, които вече бяха леко пияни, макар и не толкова, колкото му се искаше. Сега съжаляваше, че не бе убил първо Пътнам, но двамата мъже вървяха пред него на влизане в бараката, като Нюхаус беше втори, и му се стори естествено да пусне един куршум в неговия тил, преди да се заеме с Пътнам.

За съжаление, бързо стана ясно, че Пътнам има недоверчив характер. По-рано Колдикът беше успял да вземе пистолета му с разумния довод, че не е добре да разнася ютия, използвана срещу полицаи, а Нюхаус бездруго не обичаше огнестрелните оръжия. Пътнам

обаче беше задържал ножа си, за който Колдикът не подозираше до момента, в който онзи реши да го използва срещу него, докато тялото на Нюхаус още се гърчеше на пода. Успя добре да го подреди, преди Колдикът да го простреля. Да уцелиш движеща се мишена от близко разстояние, се оказа много по-трудно, отколкото хората си мислеха, особено когато въпросната мишена се опитва да те изкорми.

Фактът, че нарязан, наръган и кървящ, Хеб Колдикът успя да завлачи двете тела до брега на езерото и да завърже тежести за тях, говореше много за физическата и психическата му издръжливост, въпреки че накрая се наложи да легне на земята и да ги избута с крака във водата. Преди да потъне, Пътнам като че ли изпъшка. Колдикът не знаеше дали това са газове, или не е бил съвсем мъртъв, но се надяваше да не е първото.

После измръзнал, изтощен и примиращ от болка, Колдикът се обади на добрия си приятел Били Оушън, събрат по предразсъдъци и съзаклятник във възраждането на Клана в Мейн, за да го помоли да го прибере. Имаше и други приятели, но те бяха по-умни от Били. Щом разберяха в каква каша се е забъркал, най-вероятно щяха да го оставят да мре или даже да ускорят процеса, след което да изхвърлят тялото му някъде, където скоро ще бъде намерено и полицията бързо ще изгуби интерес. Били обаче беше негов човек и отиде да го вземе. Ето защо в момента Колдикът пребиваваше в една от по-нездравословните жилищни сгради на Оушън и се мъчеше да измисли как да се спаси от доживотен затвор.

Мъчеше го раната отляво на торса. Драскотината на ръката не си струваше да се споменава, а разрезът на гърдите вече се оправяше благодарение на комбинацията от антисептици и лепенки за затваряне на рани, но това под ребрата беше друго нещо. Колдикът бе усетил как

острието се завърта вътре в тялото му, движено от ръката на Пътнам или собствената му неволна реакция. Били я почисти доколкото можеше и даже направи няколко шева, но раната започваше да мирише и вече не само ходенето, но даже стоенето изправен му причиняваше непоносима болка.

Щом затвори вратата, Колдикът нападна чипса, прокарайки го с големи глътки бърбън. Били се зае да разопакова останалите покупки.

- Ти да не си майка ми? - попита Колдикът.

Били не можеше да каже, че не харесва Хеб Колдикът - ако беше така, изобщо нямаше да се стигне до тази ситуация, но и не смяташе, че приликата с майка му дава право да бъде навикван. Все пак реши да запази мнението си за себе си.

- Опитвам се да поддържам ред - отвърна той.

- Да си поглеждал около себе си напоследък?

Вярно, апартаментът не беше идеално чист, но Били не беше виновен, че Колдикът го е засипал с цигарени фасове, кенчета от бира и хартиени опаковки. Особено много го притесняваше пушенето. Ако сградата изгореше барабар с Колдикът, щяха да възникнат въпроси, на които Били нямаше да е в състояние да даде задоволителни отговори.

- А да ти резервирам стая в хотел?

- Не ми се прави на умник. Освен това тук смърди на кенеф.

Всъщност това отново бе по вина на Колдикът. Били му беше оставил препарат за банята, но той като че ли нямаше желание да го използва. Изглежда, нямаше желание дори да проветрява от време на време.

- Само предлагам. Друго не мога да направя.

- Аха, добре.

Това беше най-близкото до извинение, на което Били можеше да

се надява.

Той разтовари поупките, прибра бирите в хладилника и седна срещу Колдикът. Бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади две опаковки „Викодин“ и една с антибиотик. За викодина се беше наложило да се изръси, но поне антибиотика намери в аптечката на майка си. Не беше доктор, но се досещаше, че инфекцията си е инфекция, а раната под ребрата на Колдикът определено беше инфектирана. Освен миризмата и болката вече имаше и температура. Дрехите му бяха подгизнали от пот.

Колдикът размаха лекарствата.

- Bravo на теб - рече той, като лапна два викодина и ги прокара с бърбън. Антибиотиците глътна на сухо.

- Може би ще успее да намеря някого да погледне раната.

Във филмите хората като Хеб Колдикът си имаха послушни доктори, към които можеха да се обърнат за помощ, или размахваха пистолети под носа на ветеринари, за да ги излекуват. Колдикът обаче не познаваше нито един лекар, който би рискувал да попадне в затвора заради него, а Били не можеше да допусне някой да заплашва с оръжие д-р Ниан, която се грижеше за френската булонка на майка му и беше много мила жена.

- Няма нужда - отказа Колдикът, - нали вече имам антибиотици. До няколко дни ще съм на крака.

Били се почуди дали наистина си вярваше. Може би викодинът действаше по-бързо от очакваното.

- Трябва да се погрижим за нея, за да помислиш какво ще правиш оттук нататък - настоя Били. - Не мога постоянно да идвам с торбите. Някой ще забележи.

- И какво от това? Имотът си е твой. Единственото, с което

изпъкваш на тази улица, е, че си бял.

Прав беше. Този район напомняше на „Кенеди Парк“ в Портланд, където беше пълно със сомалийци, етиопци и малайци и където ходеха новинарските екипи от Мейн, когато искаха да гарантират етническо многообразие пред камерите.

- Знам един тип. Изхвърлиха го от медицинския факултет, но все пак изкара първите три години. Той...

- Били - прекъсна го Колдикът, - зарежи това.

Били се натъжи от този намек за примирение. Не искаше Колдикът да се отказва. Не беше въпрос само на сантименталност: той трябваше да се махне от тази сграда, защото всеки момент старецът можеше да реши сам да провери как вървят нещата и тогава всички надежди за „Чайката“ и други барове щяха да се изпарят яко дим. Но също така знаеше от опит, че няма никакъв смисъл да спори с Колдикът, който по природа си беше упорит и твърдоглав.

- Добре.

Той хапна малко чипс и си взе бира от хладилника. Още не беше истинала, но му беше все едно.

- Мисля, че пикапът ми е бил вдигнат във въздуха от един негър - похвърли той.

- Мамка му. Как разбра?

- От един човек, който работи за баща ми.

- Кой?

- Дийн Харпър. Уволниха го, задето ми каза.

Били много съжаляваше за станалото. Освен това се страхуваше да не налети на Дийн, когато е пиян, защото беше сигурен, че ще го пребие на място.

- Имах предвид кой негър.

- Нямам представа.
- А смяташ ли да разбереш?
- Да.
- Как?
- И това не знам.
- Ако бях на себе си, щях да ти помогна. Дори да не хванем

верния, ще грабнем някой от улицата и ще го накараме да плати за греховте на брат си. Бездруго всичките изглеждат еднакво.

Колдикът се изсмя и Били се засмя с него, макар да не мислеше, че наистина изглеждат еднакви. Не ги харесваше, но не мислеше, че изглеждат еднакви.

Той включи телевизора и двамата заедно гледаха някакъв филм с ченгета, докато Колдикът задряма. Не беше сигурен, че го е усетил, когато си тръгваше. Погледна нагоре към прозорците на апартамента. Плътните завеси скриваха светлината от телевизора, а крушки в лампите бездруго нямаше. Единствената следа от човешко обитание бяха изхвърлените останки от храна.

Били се почуди какво би станало, ако спре да идва; все едно да спре да храни птица в клетка. Може би Хеб Колдикът просто щеше да умре. Или щеше да се опита да се махне оттам, слизайки мъчително по стълбите, докато стигне до петото стъпало отдолу нагоре, което с малко късмет щеше да се продъни под тежестта му и с помощта на вече пробитото четвърто стъпало да прати Колдикът в мазето. Но пък можеше да успее да стигне до улицата и да стъжни живота на Били.

Той се качи в пикапа си и запали двигателя, но остана поне пет минути на място. Гледаше мрака навън и си мислеше, че нещата май няма да се оправят.

Никога.

В „Нош“ беше тихо. Барът спокойно подремваше между вечерята и нощните птици, които щяха да започнат да се стичат след музикалните шоута и късните смени в ресторантите. Паркър си намери една маса с достатъчно светлина, на която можеше да чете, и прелисти последния брой на „Портланд Финикс“. Ал Даймън, един от водещите политически коментатори в щата и определено най-заядливиият, се набираше за качеството на евентуалните кандидати за губернаторския пост. Каквито и да бяха недостатъците им, поне сегашният титуляр - който беше обявен за „Най-луд американец“ от списание „Политико“ през 2014-а, още преди да започне вторият му мандат; който твърдеше, че наркопласъори извън щата идват в Мейн, за да продават хероин и „да забременяват бели момичета“; който бе предизвикал депутат от демократите на дуел и който вероятно беше отнел терапевтичното куче на жертва на сексуално насилие, което впоследствие нарече Вето - щеше да изпадне в политическа забрава и жителите на Мейн можеха да спрат да се обвиняват един друг, задето са го избрали. Освен, разбира се, онези, които наистина бяха гласували за него, въпреки че трудно можеше да се предположи кои са те, защото си траеха, вероятно от срам.

Що се отнася до Ал Даймън, Паркър си мислеше, че сигурно се иска много енергия, за да бъдеш винаги във форма, а водещият успяваше едновременно с това да бъде и весел, и забавен. Подобно на граф Дьо Сен Симон²⁶ в двора на Краля Слънце, въпросът не беше дали

Ал Даймън е ядосан в един или друг ден, а на кого е ядосан.

Паркър прегледа програмата на музикалните събития в града, но реши, че е твърде стар за повечето от тях, защото дори не познаваше изпълнителите. Отдавна беше разбрал, че ако не можеш да изтананикаш нито една мелодия от „Топ 100“, значи остаряваш. Една жена, седнала сама на бара, му се усмихна; той отвърна на усмивката ѝ и се върна към вестника. Това вероятно също беше признак на остаряване: да предпочетеш пресата пред разговора с непозната жена в бара. Но трябваше да се признае, че все пак чакаше Луис, а неговият интерес към общуването с непознати от отсрещния пол беше близък до нулата.

Точно в този момент се появи и той, сякаш за да сложи край на всяко съмнение по въпроса. Жената се усмихна и на него и Паркър спря да се чувства толкова специален. Луис си поръча мартини с маслина. Паркър почти не беше докоснал виното си.

- Ейнджъл? - попита Паркър, щом Луис седна на масата.
- Спи по много. Инфекцията го е отслабила, но според докторите е по-силен, отколкото изглежда.
- Това и ние можехме да им го кажем.
- Хубаво е да го чуеш от специалист.

Поръчаха си бургери и една обща порция пържени картопки. Паркър усети как артериите му се втвърдяват в приятно очакване.

- Това значи ли, че вече не се тревожиш толкова много за него? - попита той.
- Не. Просто се тревожа по различен начин.
- Аха. Колко мислиш да се задържиш тук?
- Няколко дни. Колкото... нали се сещаш.

Паркър не настоя. Говориха за други неща, включително за нарастващата привързаност на Луис към крайбрежния град.

- Заради морето е - каза той. - Свикнеш ли веднъж да го гледаш от прозореца, започва да ти липсва.

Паркър го разбираше. Затова колкото и пъти да обмисляше да продаде къщата си в Скарбъро и да се премести в Портланд, все си оставаше там, дори след като святата неприкосновеност на дома му и собственото му чувство за сигурност бяха накърнени от опита за покушение. Заради блатата и приливните канали, заради соления мирис на въздуха. Заради светлината върху водата и далечния шум на морето, като шепот в края на света.

Заради съзнанието, че водата е неговата връзка с дъщеря му. Беше седял с нея край езерото, свързано с морето, на границата между световете. Беше държал ръката ѝ, беше гледал заедно с нея как една кола спира на пътя над тях, а в нея бяха сенките на покойните му родители, които го канеха да тръгне с тях по Дългия път.

Но той не го направи. Вместо това се върна - към болката, към спомените, към живите. Но морето продължаваше да го зове, също както зовеше и Дженифър. Паркър помнеше една детска песничка, която ѝ пееше като бебе, за да я приспи: „Ако всички морета бяха едно, какво голямо море щеше да бъде...“. Неговото море и морето на Дженифър бяха едно, въпреки че го гледаха от различни брегове. Когато му дойдеше времето, щяха да влязат заедно в него и всяка болка да изчезне.

Храната дойде. Жената на бара продължаваше да се усмихва, но само на себе си. Луис си поръча второ мартини, докато Паркър му разказваше за събитията от последните дни. Пропусна само онова, което беше видял, докато следеше Смит Едно. Не защото се боеше, че Луис нямаше да му повярва - той вече не хранеше никакви илюзии за света на Паркър, - а защото самият той още не разбираше какво точно се бе

случило.

- Имаш ли конкретна причина да смяташ, че двамата Смит са свързани с тялото от гората? - попита Луис.

- Не се сещам за друг повод да ме наобикалят. Нямам друг интересен ангажимент, освен ако не са любители на застрахователните измами.

- Ти самият си достатъчно интересен.

- Много си мил, но не си мой тип.

- Жалко че не мога да си взема думите назад.

- Ще ти позволя, дори ще те помоля да го направиш.

- Ти самият привличаш вниманието. Миналото ти привлича внимание.

- Значи са дошли просто да видят лъва в цирка?

- Е, казано по този начин, може би не. - Луис лапна едно картофче с бекон. - По дяволите, много са добри. Смъртоносни, но вкусни.

Един мъж се приближи до жената на бара, целуна я по устните и седна до нея.

- Когато влязох, тя ми се усмихна - отбеляза Луис.

- И на мен също.

- Жалко. Може би просто е дружелюбна.

- Мястото е такова.

- Не чак толкова - възрази Луис. - Да се върнем на зяпачите в „Мечката“.

- Изчезнаха вдън земя.

- Завинаги.

- Не останах с това впечатление.

- Притеснен ли си?

- Малко.
- И никаква информация за Смит Едно?
- Никаква. Питам Дейв Еванс, но онзи крие лицето си от

камерите. Явно знае къде са разположени.

Сервитьорката се приближи до масата. Паркър си поръча кафе.

- Продължавам да не го разбирам: кафе с вино - каза Луис.
- Светът е пълен с болка, а ти се захващаш със стари битки.
- Никакви битки, просто отбелязах. Кога заминаваш за

Индиана?

- Утре следобед.
- Мислиш ли, че Лейла Патън още ще е там?
- Ако е обикновен човек. Обикновените хора рядко бягат

толкова бързо. А и Портланд изглежда достатъчно далеч от Кадилак. Вероятно се чуди дали ще продължа да я тормозя по телефона, а не дали ще се появя на прага ѝ.

- Искаш ли компания? Никога не съм ходил в Индиана.
- Мислех, че си ходил почти навсякъде.
- Почти навсякъде, освен в Индиана.
- Странна работа, напоследък все това чувам.

Кафето дойде. Паркър предпочете да не обръща внимание на болезненото изражение на Луис.

- При други обстоятелства бих приел - продължи Паркър, - но сега ще те помоля за услуга. Мокси Кастин се опитва да се срещне с човека, заровил Карис, и вярвам, че ще го убеди. Но ако някой търси детето на Карис, двамата с момчето може да се окажат в опасност.

- Предай на Мокси, че съм насреща, ако има нужда от мен.
- Благодаря ти.
- А какво стана с най-северния конфедерат в страната?

- Били ли? Според Мокси си е взел нова таратайка.
- Със същата украса ли?
- Засега не.
- Би било чудесно, ако е извлякъл поука от преживяното.
- Чудесно, но малко вероятно.

Луис взе сметката. Паркър му благодари.

- Не на мен, на Мокси. Ще му пратя сметката за разходите си.
- О, как ще се зарадва да те види.

74

Не беше разумно Куейл да се задържа дълго в Доувър-Фокскрофт, така че Гилър му намери база, от която да работи - ваканционно бунгало в Пискатакуа, близо до Абът, собственост на един наркоман от Хилтън Хед в Южна Каролина, който не задаваше въпроси, стига да изкараше малко лесни пари. Адвокатът намираше за разумно да не се отдалечава от мястото, на което беше открито тялото на Карис Ламб. Той продължаваше да смята, че ако бебето ѝ е оцеляло, то е някъде в района.

Куейл беше сам в бунгалото, защото Морс беше заета с поетия ангажимент за Бакерите. Трябваше да се върне на следващия ден, след като изпълни задачата. Междувременно Гилър вярваше, че се приближава до детето. При последния им разговор по телефона в гласа му личеше известна възбуда. Каза, че е напилал евентуална следа, но са нужни пари в брой. Колко? Пет хиляди долара. Морс му ги остави по пътя си на юг, а видът ѝ бе достатъчно предупреждение, че в замяна

очаква резултати.

А колко близо беше Паркър? Ако и той търсеше детето на Карис Ламб, явно следваше пътища, различни от тези на Гилър, защото последният увери Куейл, че частният детектив все още не е потърсил хората, с които е разговарял той.

Гилър беше споменал интересна подробност за Паркър. Давамата с чернокож мъж на име Луис, негова сянка и стрелец, били заподозрени в палеж на пикап в Портланд. Нямащо доказателства, така че било малко вероятно да бъдат предприети действия срещу тях, дори полицията в Портланд да имала желание да ги задържи, което според Гилър по принцип било спорно. Собственикът на взривения автомобил обаче - някой си Уилям Стоунхърст, известен повече като Били Оушън, бил твърдо решен да издири виновниците. Според Гилър Били Оушън бил джингоист²⁷ и откровен глупак. Тези черти на характера поотделно даваха известни възможности за манипулация, но взети заедно, можеха да бъдат изключително полезни. Куейл нямаше желание да ядоса Бакерите, като действа открито срещу Паркър, но това не му пречеше да използва посредник. Щом Морс се върнеше от Бостън, двамата щяха да си поговорят с господин Оушън.

От единия ъгъл, където не достигаше светлина, го гледаше Бледото дете, без да премигва, стаило тайните си дълбоко в празното си сърце.

75

Айвън Гилър постепенно откриваше ако не колко нежелателно,

то поне колко трудно е да се служи на двама господари едновременно.

Формално погледнато, той беше поел ангажимент да помага на англичанина Куейл да открие дете, което се отглеждаше в семейство без роднинска връзка с рождената му майка. Но посредникът го беше предупредил, че от търсенето се интересуват и други важни особи, така че всяко откритие трябва първо да се свежда до тяхното знание, преди да бъде предадено на Куейл.

Това не беше нещо необичайно за работата на Гилър, особено когато ставаше дума за редовни клиенти. Ситуацията обаче се усложни, когато жената на име Морс го дръпна настрана и ясно го инструктира да говори за детето единствено с нея и Куейл. Сякаш двамата бяха наясно с дадените му указания или просто приемаха по презумпция, че е двоен агент, което явно беше благоразумно от тяхна страна. За съжаление, това не намаляваше безпокойството му относно собствената му сигурност, когато Морс и Куейл напуснеха тези брегове и той останеше сам с гнева на недоволните клиенти.

Тази дилема му докарваше мигрена и безсъние, подпомагани от бавно избледняващия спомен за обезобразеното дете в Портланд. Като не можа да измисли друго, той реши да информира англичанина за условията, при които е бил нает. В резултат на това сега, вече с негово разрешение, Гилър подаваше внимателно филтрирана информация на посредника си. Пак можеше да възникне недоволство след заминаването на Куейл, но той спокойно можеше да заяви, че не е знаел нищо извън вече предадените сведения.

Важното бе, че напредваше в издирването на детето. Частичната информация, с която се беше сдобил от агенциите за осиновяване, му позволи да елиминира някои семейства, местните контакти му помогнаха да отхвърли и други, така че останаха само двайсетина деца,

чиято дата на раждане съвпаднаше с предполагаемото заравяне на майката в края на зимата или началото на пролетта. Ето че сега той шофираше към Брунсуик под лек, но постоянен дъжд, за да се срещне с една жена, която вероятно би могла да стесни допълнително кръга - може би само до едно дете.

Името ѝ беше Кони Уайт. Няколко години по-рано Кони била уволнена от чиновническата си служба в Пискатакуа заради изтичане на информация за търгове за обществени поръчки и получаване на подкупи. Това я беше изпълнило с достатъчно яд, злоба и отмъстителност за десет живота напред. Въпреки че тя никога не бе работила в отдела за вписване на новородени, поради което Гилър не я беше потърсил до момента, един от източниците му твърдеше, че Уайт знае всичко, което става в окръга. Ако можеше да прецака някого и успоредно с това да изкара малко пари, с радост щеше да откликне.

Кони Уайт живееше в двоен фургон на една поляна, заобиколена от дървета и рекичка по западната граница. Местността можеше да се нарече хубава, дори живописна, но без фургона, който изглеждаше отвратително и убиваше пасторалната атмосфера. За един стълб недалеч от вратата беше вързан кафяв мелез. Когато Гилър спря отпред, той започна да лае и да опъва веригата, а стълбът застрашително се разклати. Отстрани имаше кучешка колиба, боядисана в червено, на която беше написано: „Това куче ще те убие“.

Гилър реши да почака в колата, докато дойде някой, който да укроти звяра.

Вратата на фургона се отвори и една жена излезе навън. Не изглеждаше, както Гилър очакваше, съдейки по фургона, кучето и приказките за жлъчта и отровата. Кони Уайт беше слаба и руса, четиресет и пет-петдесетгодишна, хубава за възрастта си. Носеше сини,

плътно прилепнали джинси, напъхани в малки жълти кецове, и бяла тениска под син суитшърт на „Ред Сокс“. Тя вдигна ръка за поздрав, а с другата хвана муцуната на кучето, за да млъкне.

Гилър слезе от колата, без да изпуска песа от очи.

- Аз съм Гилър - представи се той.

- Идвайте. Не се притеснявайте от Стийлър. Той е душица - когато му кажа.

Гилър не намери това за особено успокоително и мислено си отбеляза да не ядосва Кони Уайт. Кучето изръмжа, когато го доближи, показвайки острите си зъби и розовите си венци. Поне ще бъде чиста рана, помисли си Гилър.

Уайт го изчака да влезе във фургона, преди да пусне кучето и да го последва. Екстериорът създаваше много погрешна представа. Вътре беше спретнато и чисто като жената, която живееше тук, въпреки че имаше прекалено много плетива като за вкуса на Гилър. В единия ъгъл стоеше голяма найлонова торба с прежда, а на масата имаше вълна, игли за плетене и наченките на нещо, което приличаше на декоративна завивка.

Уайт забеляза погледа му.

- Така си докарвам по малко пари - обясни тя. - Не много, но стигат. Като стана дума...

Отблизо се забелязваха стоманените ѝ черти: стегнатите устни, хладните очи. Малко месо по костите сигурно би смекчило излъчването ѝ, но не много. Кони Уайт беше цялата в остри ръбове; човек можеше да се пореже на нея, ако не внимава.

Гилър извади по-малкия от двата плика, които носеше, и ѝ показа съдържанието му: 500 долара. Беше готов да плати до 2500, ако информацията си струваше, но не повече. Останалото възнамеряваше да

задържи за себе си, както за непредвидени разходи, така и защото, ако нещата се оплескаха, щяха да са му нужни, за да подсигури бягството си.

- Уговорката ни не беше такава - отбеляза Уайт.

Гилър седна. Чувстваше се на познат терен. Имаше дълъг опит в преговорите и владееше изкуството до съвършенство.

- Не сме имали уговорка. Казахте ми колко искате, а аз отговорих, че нямам търпение да разговаряме.

Той плъзна плика по масата и изчака тя да го вземе. Не се наложи да чака дълго.

- Приемете ги като аванс и знак за добра воля - каза. - Ще останат за вас при всички положения.

Пликът изчезна мълниеносно в предния джоб на джинсите ѝ. Не можеше да се каже, че Уайт омекна - надали беше способна на това, - но в очите ѝ се появи нова светлина, ако ще и да беше само отблясъкът на сребролюбие.

- Искате ли кафе? - предложи тя.

- Да.

Това също беше част от процеса на преговорите: приемай всички жестове на гостоприемство, стига да си сигурен, че накрая няма да си платиш за тях.

Уайт наля кафе от каната на печката в две малки чашки. Гилър отказа сметана и захар.

- Отдавна ли живеете тук? - попита той.

- От около шест месеца. Земята е на брат ми. Минали сте покрай неговата къща на главния път. Аз изгубих своята, след като останах без работа. Опитах се да я задържа, но нали знаете - шибани банки.

Гилър знаеше. Съдията беше дал условна присъда на Уайт за обвиненията в корупция, но в тази славна епоха на интернет името ѝ беше опетнено завинаги. Щеше да има късмет, ако си намереше работа като продавачка на хотдог пред някой стадион, а и bankerите обикновено не гледаха благосклонно на осъдени престъпници, освен ако бяха от техните хора.

- Хубаво е тук - отбеляза той. - Не е задръстено с вещи.

- Защото се наложи да продам повечето си вещи, за да свържа двата края. Не мога да го задръстя с неща, които нямам. Приключихме ли с учтивостите?

Гилър прецени, че са приключили.

- Кажете ми какво знаете.

Уайт се облегна и скръсти ръце. Божичко. Гилър се огъна и ѝ показа следващия плик, в който имаше още хиляда долара. Последните хиляда щеше да ѝ даде след това, ако информацията си струваше.

- Има един тип, Грег Мълис се казва, живее в Медфорд. Беше женен за жена на име Холи Уийвър, но се разделиха преди шест-седем години. Сега тя живее в Гилфорд. Има момче, на около пет години, казва се Даниел. В удостоверението за раждане не е посочено име на бащата.

Гилър не показа, че името му е познато, но Даниел Уийвър беше в списъка от двацет деца.

- След като бракът му се разпадна, Мълис известно време излизаше с приятелка на една приятелка. Искаше деца, но приятелката на приятелката ми не искаше - или поне не от него - и той продължи нататък. Случва се. Тя казваше, че не бил лош човек, просто не виждала бъдеще с него.

Тя млъкна и зачака. Гилър отброи пет петдесетачки и ѝ ги подаде.

Те последваха първите петстотин, само че в друг джоб.

- Мълис обаче страдаше - продължи Уайт. - Двамата с бившата му жена искали дете, но не се получавало. Мълис се страхувал, че проблемът е в него, но се изследвали и се оказало, че жена му е стерилна. Имало вариант да осиновят, но Мълис не щял чуждо дете. Искал свое си. Странно какви ги раждат някои мъже.

Гилър се съгласи, че е странно.

- А после, две години по-късно, жена му регистрира раждане на син - завърши Уайт. - Кажете ми как става това?

- Може да се е лекувала.

- Или бебето е малкият Исус.

- Това ли е всичко?

- Не ви ли стига?

- Не знам и няма да знам, докато не говоря с Мълис.

- Имам адреса му и копие от удостоверението за раждане.

Сигурна съм, че можете да откриете и двете сам, но не знам колко цените времето си.

- Още двеста и петдесет. Ако Даниел Уийвър се окаже детето, което търся, ще ви дам останалите хиляда.

Помисли си, че ако информацията ѝ докара ангажимента му с Куейл до успешен завършек, може да ѝ даде и още петстотин.

- Ще ми дадете още две.

- И защо ще го направя?

- Защото парите не са ваши. Знаем кой сте. Работите за други хора и не ви пука за детето; единствената ви цел е да го намерите заради онези, които ви плащат. Нямам представа колко заделяте за себе си, но няма да взема жълти стотинки. Вие не си плащате само за информацията, но и за добрата ми воля, и за мълчанието ми, защото бас

ловя, че възложителят ви не мисли доброто на детето, освен ако не ме убедите, че е изгубеният син на милиардер и вие се грижите да си получи наследството, но в този случай ще искам доста повече от три бона.

Речта ѝ си я биваше и в същината си бе неоспорима. Кони Уайт будеше почти възхита с чистата си корумпираност.

- Не знам защо искат да го намерят, ако изобщо става въпрос за Даниел Уийвър - каза Гилър. - Не са от хората, които обичат да ги разпитват.

Предупреждението беше ясно.

- Ще го имам предвид - отвърна Уайт.
- Непременно.

Той ѝ подаде последните двеста и петдесет кинта, след което което размисли и добави още петдесет.

- Това пък защо? - попита Уайт.
- За кафето.

Уайт сгъна банкнотите и му съобщи адреса на Грег Мълис по памет, докато вадеше фотокопието на удостоверение за раждане от купчина сметки и фактури до микровълновата. Гилър си го записа в тефтерчето, прибра копието в джоба си и стана да си върви.

- Можете да останете още малко, ако искате - каза Уайт, като сложи дясната си ръка на гърдите му.

Парите явно бяха раздвижили соковете ѝ. Гилър смътно се почуди защо не е омъжена. Беше достатъчно привлекателна, за да впримчи някой глупак, стига да не я гледа твърде много в очите, за да не види остатъците от душата ѝ.

- Благодаря, но трябва да тръгвам.

Тя не прие отказа лично. Банкнотите, които топлеха джобовете ѝ,

вероятно облекчаваха болката.

- Някой друг път тогава. Може би когато ми донесеш останалите пари.

- Може би.

Но не мислеше така. Ако Даниел Уийвър наистина се окажеше изчезналото дете, щеше да се наложи да сподели източника си с Куейл и Морс. Отвлечането - а той беше сигурен, че точно това възнамеряват да сторят - не беше нещо, което можеше да мине незабелязано. Когато това станеше, нищо чудно Кони Уайт да решеше, че може да спечели от информацията, с която разполагаше, а това изобщо не устройваше двамата англичани. Нито пък Гилър. Надяваше се Уайт бързо да похарчи парите си.

Размишленията за съдбата на Уайт обаче го накараха да се замисли и за своята. Ако Куейл и Морс бяха готови да запушат устата на Уайт, каква щеше да бъде неговата участ? Още една причина да събере колкото може повече пари в брой и да държи куфара си готов - за всеки случай.

Уайт отвори вратата и излезе първа, за да хване кучето. Трябваше да предупреди Морс за него. Съмняваше се, че Куейл ще дойде лично.

- До скоро - каза Уайт, докато кучето ръмжеше, но Гилър не отговори.

Вървеше мълчаливо към колата си, а дъждът отмиваше следите му.

Гарисън Прайър имаше лош ден, но той имаше лоши дни, откакто някои загрижени граждани на Мейн си бяха наумили да възложат някому убийството на частния детектив Чарли Паркър. Резултатът беше не само анихилация на въпросните граждани и разрушаване на половината им град в съчетание с оцеляването на самия Паркър, но и отприщването на още по-яръстна буря на възмездието от страна на съюзниците на Паркър - или по-точно, използването на нападението от някои във ФБР като оправдание да притиснат Бакерите.

„Прайър Инвестмънтс“, един от основните инструменти на Бакерите в търсенето на Погребания бог, веднага се оказа под прицела на Отдела за икономически престъпления на ФБР, а щом компанията беше на прицел, значи на прицел беше и самият Гарисън Прайър. Вследствие на това Прайър в момента беше заподозрян по редица престъпления, сред които фалшифициране на финансова информация, късни борсови сделки, машинации с осигуровки, измами и конспирация. Поне част от обвиненията бяха в най-добрия случай пресилени, но не можеше да се изправи в съда и да ги нарече „глупости“. Скандалът го беше принудил временно да се оттегли от президентския пост на собствената си компания, но се погрижи преди това бордът да излезе със становище, изразяващо доверието на членовете му. Е, наложи се сам да го напише и да им напомни, че неговите проблеми са и техни, и той не просто моли, а изисква подкрепата им, за да ги принуди да го подпишат.

За облекчение на Прайър и изненада на адвокатите му ФБР го остави да се пържи няколко месеца, в които редовно се наслаждаваше на компанията му под формата на разпити, но го бяха оставили на свобода с минимална гаранция и до момента с нищо не показваха, че възнамеряват да повдигнат официални обвинения. Паспортът му беше

конфискуван и имаше съдебна забрана да напуска Масачузетс без предизвестие, но това бяха единствените ограничения. Вярно, че от офисите му изнесоха цели камиони с документи и компютри, но щеше да се наложи много агенти да прекарат много часове над тях, докато открият и най-дребните нарушения, при това типични за финансовия бизнес и незаслужаващи нищо повече от размахване на пръст и незначителна глоба. Затова и Прайър се чудеше дали цялата тази работа не е била само пускане на стръв с надеждата, че Прайър ще се хване и ще се опита да сключи сделка, като започне да изрежда имена, за да избегне процеса.

През последните седмици обаче до Прайър започнаха да достигат обезпокоителни слухове. Говореше се, че снася информация на агенти във ФБР и ги насочва към определени личности, от които федералните биха могли да се заинтересуват. Прайър отрече, но последваха арести, които сякаш опровергаваха думите му. По съвет на собствените си адвокати бордът преустанови всякакви контакти с него, както и достъпа му до системите и архивите на компанията. Още по-тревожното беше, че Бакерите напълно го изолираха, скоро последвани от по-голямата финансова общност. Изведнъж Гарисън Прайър се оказа без приятели. Вече не можеше да си резервира маса в любимите си ресторанти, а членството му в три клуба беше анулирано.

Той, естествено, знаеше какво правят федералните. Подобни стратегии често се прилагаха в бизнеса. Внимателно се разпространяваха истории за неефективността на някой продукт, за влошеното здраве на дългогодишния президент на някоя компания, за проблеми с безопасността на ново лекарство, все с едничката цел да се повлияе на цената на акциите или да се затруднят конкурентите. Верността на твърденията беше без значение. Веднъж пуснати,

слуховете добиваха стойността на истина и никакви опровержения не можеха да компенсират нанесените щети.

Ето че сега самият той беше принуден да отрича обвинения в съучастие, но с това само подсилваше ефекта на лъжата. Притиснат беше да опровергава твърдения, които не можеха да бъдат опровергани, защото липсваше всяко доказателство за реалността им. Дори последната му приятелка спря да вдига телефона си. Единствените хора, които се радваха да го чуят, бяха адвокатите му, защото им плащаше на час за всеки разговор. Понякога си струваше дори само за да побъбри с някого.

Прайър имаше пари. Адвокатските хонорари ядяха от средствата му, но не беше заплашен от бедност, поне в обозримо бъдеще. Но за какво му бяха на човек пари, ако не можеше да се храни, където му се иска, да пътува, където пожелае, да се вижда с хората, които някога е наричал приятели? Какво бяха парите без влияние? Сякаш беше попаднал в чистилището. По цял ден не правеше нищо, а вечер трябваше да пие приспивателни, за да заспи. Въпреки че добре познаваше стратегиите, които използваша срещу него, длъжен бе да признае ефективността им. Защо трябваше да защитава онези, които толкова бързо бяха изгубили вяра в него? Защо просто не отидеше при федералните и не им разкажеше каквото знаеше за Бакерите в замяна на нов живот далеч оттук?

„Защото ще заменя една форма на ограничение с друга. Никога няма да мога да седна с гръб към вратата. Никога няма да мога за затворя очи, ако нямам въоръжена охрана. Винаги ще се страхувам, а и те рано или късно ще ме открият.“

Прайър влезе в сградата, в която живееше. Портиера го нямаше, но вратата на стаичката зад рецепцията беше отворена и се чуваше тиха

музика. Прайър се зарадва, че не се налага да си разменят любезности, въпреки izolацията. Федералните бяха претърсили апартамента му и името му беше във вестниците, така че портиерите бяха наясно с проблемите му, също като всички останали в сградата. Гледаха го с нови очи и го поздравяваха с неохота, ако въобще го правеха.

Той се качи с асансьора до шестия етаж. Беше сам в кабината, за което също беше признателен. Премести плика с покупки, за да бръкне в джоба си за ключа. Съдържанието на плика не беше кой знае какво - поне в хранителен аспект, но той се утешаваше с каквото можеше. Беше запазил членството си в клуба за здраве, но беше прекалено известен и там, за да се концентрира върху упражненията, така че беше качил почти пет килограма от началото на разследването. Костюмите вече не му стояха така удобно, както преди, но това беше нищожно неудобство, понеже бездруго вече не му се налагаше да ги носи.

Как от ФБР се бяха насочили към хората, които разследваха и арестуваха? Този въпрос го тормозеше от самото начало. Каквото и да си мислеха Бакерите, имената не идваха от него. Може би друг снасяше информация, но мишените бяха толкова разнообразни - политици, църковни служители, полицаи, държавни служители, бизнесмени, - че източникът можеше да бъде само човек, познаващ цялата мрежа на Бакерите. И всички бяха дълбоко свързани с нея. Някои бяха компрометирани, други се бяха отказали по своя воля от каузата още преди десетилетия. Но нямаше нови хора.

Значи беше стар списък със съзаклятници. Старият списък. Смяташе се, че е изгубен или унищожен, но ако не беше така? Ако някой го беше намерил и споделил съдържанието му с ФБР? Но защо тогава не действаша срещу всички? Защо си избираха произволно индивиди, които нямаха никаква връзка помежду си, освен за да

затегнат клещите около самия Прайър? Възможно ли беше някой да подава избрани имена на ФБР, но да пази самия списък за себе си? Кой можеше да бъде това? Отговорът го осени в момента, в който отвори вратата. Защо не му беше хрумнало по-рано? Защото беше твърде потънал в проблемите си, твърде зает да се самосъжالياва. Но сега най-сетне умът му се проясняваше.

Паркър. Нямахте кой друг да бъде. Той имаше и контактите, и волята за това.

Прайър затвори вратата след себе си, остави покупките на масата в кухнята и се отправи към дневната. Беше рано следобед. Щеше да се обади на адвокатите си и да поиска да организират среща, ако може, още тази вечер, с представител на „Грейнджър и Мелън“, които се грижеха за правните дела на Бакерите. Щеше да представи подозренията си. Нямахте нужда дори да открива закономерност. Закономерността беше, че няма закономерност.

Той се спря. Усети странна миризма: парфюм и нещо, което той неуспешно прикриваше. Обърна се тъкмо навреме, за да види сянката, която се плъзна по стената отляво. В следващия миг болка прониза шията му и бързо обхвана цялото му тяло. След миг се свлече на пода, потънал в забрава.

77

През деветнайсети век в района на Кейп Елизабет в Мейн бил открит фин шистов пласт - многослойна метаморфна скала, която лесно се дели на плочи. Шистовата структура не е подходяща за строителни

материали, но в случая скалата се делила на свързани блокове, идеални за строеж. Това довело до масовото ѝ употребяване в Портланд, въпреки че по-късно камъкът започнал да се познава по петната, причинени от оксидацията на пирита в блоковете.

В Кейп Елизабет били разработени две кариери за добив на шистови скали. По-малката и по-плитка, известна като Кариерата на Грунди на името на първия си собственик, „Грунди Гранит“, станала отправен пункт за маршрут за разходки сред природата, любим на местните и туристите през лятото, но сравнително пустеещ в другите сезони. Щом времето се оправеше и прелетните птици се завърнеха, любителите на орнитологията и излетите щяха отново да напълнят. Местните доброволци вече се готвеха за разчистване на избуялата растителност и събралите се боклуци.

Засега обаче Кариерата на Грунди продължаваше да служи за свърталище на тийнеджърите, които се криеха тук, за да пият, пушат трева и да се натискат (в случай че тийнеджърите още се натискаха, защото терминът звучеше твърде меко за нещата, които правеха сега и които биха накарали заклетия баптист Остин Грунди да се обърне в гроба, ако знаеше как се използва неговата кариера от днешната младеж).

Четирима представители на въпросната демографска група от мъжки пол се бяха отправили към Кариерата на Грунди, за да пият и пушат, ако не за да се натискат, защото всичките бяха категорично хетеросексуални, въпреки че двама от тях още не бяха имали шанс да приложат на практика интимните си наклонности. Валеше дъжд, но по края на кариерата имаше три дървени заслона с масички, което ги правеше идеални за незаконна консумация на бира, а неприятното време означаваше, че рискът да бъдат обезпокоени от възрастни и най-вече от

ченгета клони към нулата.

Водата в основата на кариерата беше сравнително плитка, но много кална. Никой не се пробваше да плува там, а през лятото повърхността ѝ беше постоянно покрита с рояци от насекоми. Комбинацията от дъжд и снеготопене обаче бе довела до покачване на нивото на водата и сега предизвикваше интереса на седемнайсетгодишния Джош Линдли - най-младият, най-умният и най-стеснителният от групичката, - който я съзерцаваше отвисоко.

Джош беше настроен философски, въпреки че това може да беше само ефект от алкохола. Той държеше в ръка „Хайлайф“ - шампанското на бирите, - въпреки че ако шампанското имаше вкус на „Хайлайф“, не му беше ясно защо е целият шум около него. От друга страна, тази бира беше значително по-приятна от някои други напитки, с които нуждата ги караше да се наливат по време на малките си сбирки. Още помнеше двудневния махмурлук след онази вечер, когато слушаха N.W.A.²⁸ на телефона на Трой Игън и вдигаха тостове за покойния Ийзи-И²⁹ с любимата му „Олд Инглиш 800“, докато не довършиха шестте еднолитрови бутилки, които Трой беше изнамерил отнякъде. Едва по-късно, когато стомахът му вече си беше възвърнал способността да задържа твърда храна, Джош разбра, че това според редица експерти е може би най-гадната бира на света, въпреки че докато я пиеше, не му се струваше толкова зле. Нали беше бира - колко лоша можеше да бъде?

Доста лоша, както се оказа.

Размишленията му бяха прекъснати от силен плисък. Трой Игън и братовчед му, Девин, бяха бутнали поредния сив блок от ръба на кариерата. Някой беше изсипал камара такива зад заслона. Някои задници го правеха, защото районът около кариерата беше лесно достъпен от шосето. Идваха с колите си и понякога изхвърляха стари

фотьойли, хладилници и печки във водата, въпреки че повечето ги зарязваха в тревата, за да бъдат изесени от общината.

- Ей го фонтана!³⁰ - изкрещя Трой и Девин се засмя, макар Джош да беше сигурен, че не знае откъде идва тази фраза, а се смее само защото и Трой се смее. В един от заслоните четвъртият член на малката им банда, Скот Ветеси, се опитваше да намери подходяща денслиста в „Спотифай“.

- Хайде, пичове - провикна се той, - стига толкова.

- Още един - отвърна Трой. - Този ще бъде истинска дълбочинна бомба. Истинско чудовище.

Така си беше. Нямахме никакъв начин двамата с Девин да го вдигнат сами.

- Джош! - извика Трой. - Ела насам. Ти също, Бети.

Джош се приближи, Скот също, въпреки че му беше писнало да го наричат Бети, което се римува с Вети. Джош трябваше да признае, че този блок наистина щеше да вдигне голям фонтан. Той пресуши бирата си и остави шишето на земята. Нямахме как да знае, но това щеше да е последният „Хайлайф“ в живота му. Оттук насетне дори етикетът щеше да предизвиква неприятни спомени у него.

Четирите момчета заедно избутаха блока до ръба на кариерата, където той се заклати в очакване на финалния тласък.

- Бомба! - извика Трой и Девин пак се засмя, а скалата полетя надолу, удряйки се в стената на кариерата и събаряйки камъни по пътя си, докато не се стовари на дъното. Последва мощно изригване на вода, също като от подводна бомба, както беше обещал Трой. Девин нададе победоносен вик и другите се присъединиха, но възгласите им скоро притихнаха, докато не остана да се чува само гласът на Девин, преди и той да замлъкне.

От водата се подаде задницата на кола, избутана нагоре от силния удар на блока върху предния ѝ капак. Багажникът се отвори. Вътре лежеше труп на вързана жена.

Джош Линдли не помръдна, не продума, не повърна. Не искаше дори да гледа, но колкото и да се мъчеше, не можеше дори да отмести очи. А после осъзна, че се е обърнал, но още вижда тялото в багажника, и знаеше, че ще продължи да го вижда и че това ще бъде един от товарите, които ще носи на раменете си с годините, чак до гроба.

Той извади мобилния си телефон и набра 911.

А Трой Игън вече изхвърляше бирата.

78

Гарисън Прайър отвори очи. Лежеше гол във ваната с вързани зад гърба ръце, а краката и устата му бяха залепени с тиксо. На тоалетната до него седеше жена. Бледа кожа, сиви очи и почти бяла коса под светлосинята найлонова шапка: по-скоро отмит образ, отколкото живо същество, като стара, избледняла картина.

Главата на Прайър тежеше. Насили се да я вдигне и я удари болезнено в чешмата зад себе си. Усилието изчерпа и малкото му останала енергия, така че той остана в тази поза, с неприятно забития чучур в тила си. Крайниците го боляха и едва се сдържаше да не повърне от страх да не се задави.

Гледаше жената и тя го гледаше. И колкото повече я наблюдаваше, толкова по-отвратителна му се струваше, като че ли дълбоката грозота не можеше да се скрие отблизо. Събраните в скута ѝ

ръце ѝ придаваха едва ли не благопристоен вид на стара мома. Прайър не видя оръжие и за първи път усети нотка на надежда. Може би това беше само предупреждение - Бакерите му напомнях за дълга му към тях. Нямаше кой друг да е пратил жената в апартамента му, защото никой друг не би рискувал да нахлуе така в жилището му. Ако само успееше да я накара да свали тиксото от устата му, можеше да ѝ каже до какъв извод е стигнал за списъка и Паркър. Щеше да я помоли да звънне един телефон и всичко да приключи. Опита се да покаже с очи, че му се гади. Искаше само шанс да обясни.

Жената вдигна ръце от скута си, показвайки малка кожена кесия. Тя изсипа съдържанието ѝ на мраморния плот от дясната си страна: скалпели, кукички и пинсети, лъщящи под изкуствената светлина. До тях имаше квадратен найлон, който тя разгъна и облече като дъждобран. После стана и го изпъна надолу, за да покрие добре дрехите ѝ. Накрая нахлузи чифт ръкавици.

Едва тогава отвори уста.

- Да си знаете: поискаха да бъде болезнено. - Тя избра един дълъг скалпел. - Боя се, че доста ще измърляме.

79

Телефонът на Паркър извънтя, докато чакаше, за да се качи на самолета за Синсинати. Съжаляваше, че не е успял да вземе по-ранен полет, защото в този беше пълна лудница, но нямаше как да отложи сутрешната си среща с един свидетел по дело за нападение, което трябваше да се гледа след няколко дни.

- Лоши новини - каза Мокси. - Намерили са тялото на Маела.

Паркър се дръпна настрани и застана пред един празен гейт, за да говори на спокойствие.

- Къде?

- На дъното на Кариерата на Грунди. Самоличността още не е потвърдена, но изглежда, някой я е заключил в багажника на колата ѝ и я е бутнал във водата.

Опашката се скъсяваше, самолетът се пълнеше. Мокси плащаше за първа класа, така че проблемът не беше дали ще има място за ръчния му багаж. Чудеше се дали въобще да се качва. Взе бързо решение. Нямахте с какво да помогне в разследването на убийството на Ломбарди, но можеше да отиде в Индиана, както беше планирал, за да разбере какво знае или подозира Лейла Патън за смъртта на Ерол Доби и изчезването на приятелката му Естер Бакмейър. Карис беше връзката между Доби, Бакмейър и Ломбарди, а Лейла Патън, която беше работила за Доби, видимо бе уплашена. Паркър искаше да я попита защо.

- Онзи мъж не се ли е обаждал повече?

- Не.

- Когато се свърже, използвай Ломбарди. Сплаши го, за да дойде. Така можем да защитим него, сина на Карис и всички останали, които знаят какво е станало. Дръж Луис наблизо. Намери му стол в ъгъла.

Опашката беше свършила и Паркър чу името си по високоговорителя.

- Трябва да тръгвам.

Холи Уийвър и баща ѝ гледаха с по едно око вечерните новини, които предаваха на живо от шосето до Кариерата на Грунди, където се бяха събрали множество полицейски и следствени автомобили, също като при откриването на Карис.

- Божичко - възкликна Холи, но в тона ѝ не се криеше шок, само отвращение от склонността на някои човешки същества да причиняват страдание на други.

Новината не привлече твърде много и вниманието на Оуен Уийвър, който седеше на съседния фотьойл и пиеше бира. Тялото в кариерата беше чужд проблем. Те си имаха свои собствени.

Дъщеря му продължаваше да отлага срещата с адвоката Кастин. Не я винеше. Такава крачка би задействала вълна от събития, която спокойно можеше да завърши със загубата на Даниел, най-малкото временно, ако не и завинаги, както и със затвор за единия или и двамата възрастни. Но Холи му беше ядосана. Той ѝ беше предал съвсем точно разговора си с адвоката и тя смяташе, че е издал твърде много. Беше разкрил името на Карис и пола на детето ѝ, а не се бяха разбрали за това. Оуен трябваше да признае, че се е пообъркал при разговора си с Кастин и може би е трябвало повече да държи езика си зад зъбите, но и той, като повечето разумни хора, цял живот беше отбягвал адвокатите. Челният сблъсък с един от тях, макар и по телефона, бе повече от изнервящ.

Холи се обърна към него.

- Размислих - каза тя.
- Не можеш да размислиш точно сега.

- Мога и ще го направя. Ако се издадем, ще ни отнемат Даниел. Ако си траем, има шанс никой никога да не разбере. Всичко скоро ще утихне, защото полицията си има по-сериозни тревоги, като например да открие убийците на онзи полицай, а сега и на жената от кариерата. Колко дълго според теб ще търсят детето?

- Но Кастин вече знае.

- Какво знае? Името на Карис и това, че е родила момче. Нищо повече.

- Ако не му се обадим, той ще съобщи в полицията.

- Нека.

- А частният детектив?

- Какво може да направи той - да принуди родителите на всички петгодишни момченца в щата да направят ДНК тестове? Ако дойде, ще му дам имената на всички мъже, с които съм спала. Даже ще си измисля няколко, а той сам да реши кого съм решила да не вписвам в удостоверението за раждане.

Баща ѝ потръпна. Като всеки мъж с дъщеря, една малка част от него много искаше да вярва в непорочното зачатие.

- Холи...

- Даниел е мой. Това е решението ми. Взех го и повече няма какво да говорим.

Тя се отправи към кухнята и задрънча със съдовете, докато приготвяше вечеря. Нямахше да спори повече с нея, поне засега. Имаше опит с покойната ѝ майка, на която Холи приличаше в твърде много отношения, и се беше научил кога да отстъпва. Пък може би и тя имаше право: ползите от самопризнанията бяха пренебрежимо малко. Вероятно бурята скоро щеше да размине, а случаят да потъне в архивите в някое мазе в Огъста.

На вратата се позвъни. Даниел беше на гости на свое приятелче и тъкмо по това време трябваше да го върнат, но когато Оуен отвори вратата, на прага стоеше Шийла Барам. Семейство Барам живееше в имота на изток от Уийвър и двете семейства се радваха на добри отношения, въпреки че двамата Барам бяха по-близо до възрастта на Оуен, отколкото до Холи, а децата им отдавна бяха напуснали дома и създали свои собствени семейства. Понякога гледаха Даниел, когато се налагаше Холи да работи до късно, а Оуен беше на път, въпреки че момчето се оплакваше от телевизионните програми, които гледаха те - предимно стари шоута с игри и религиозни предавания, - както и от наличието на броколи във всяко ястие.

Оуен покани Шийла да влезе, а Холи я поздрави от кухнята.

- Всичко наред ли е? - попита той.

- Горедолу - отвърна Шийла. - Виж, може да си въобразявам, но днес забелязах някой да обикаля около къщата ви.

- Кой някой?

- Ами... беше жена. Видях я от кухнята. Изглеждаше мръсна и мисля, че не носеше обувки. Сигурно е била бездомница. Стори ми се, че изпробва прозорците, за да влезе през тях и да открадне нещо. Повиках Хенри и му казах да я изгони, защото кой знае колко време щеше да мине, докато дойде полицията.

Хенри Барам беше едър мъж, ветеран от Виетнам. Оуен не би го предизвиквал с лека ръка.

Холи отиде при тях.

- Какво е станало?

- Шийла казва, че една жена може би се е опитала да проникне в къщата по-рано днес.

- Докато Хенри дойде, вече си беше отишла - продължи

Шийла. - Според него не беше успяла да влезе, но понеже имаме ключ, все пак реши да огледа и вътре. После провери и твоята къща, Оуен. Надявам се, че нямате нищо против.

Следобеда Оуен беше ходил до банката, което беше единствената причина да отсъства.

- Не, разбира се - каза той.
- Благодарни сме ви за загрижеността - добави Холи.
- Сметнахме, че ако искате да съобщите в полицията, по-добре сами да го направите. Ние сме винаги наоколо. Знаете го Хенри - не обича да излиза от къщи, освен за да отиде на църква.

- Няма смисъл да занимаваме полицията - отвърна Холи, като старателно отбягваше погледа на баща си. - Ще гледаме да не забравяме алармата и да заключваме вратите и прозорците. Но не споменавайте за това на Даниел, моля ви. Не искам да се тревожи.

Шийла се съгласи, че така ще бъде най-добре. Двамата ѝ благодариха отново и тя си тръгна.

- Странно, не мислиш ли? - попита Холи.
- Казваш да не викаме полиция? - отвърна Оуен. - Сигурна ли си?

- Да си го татуирам ли на челото? Няма да говорим с полицията. За нищо.

- Мисля, че ще го запомня. - Баща ѝ взе палтото си от закачалката и едно фенерче от чекмеджето под нея. - Ще погледна отвън, да глътна малко въздух.

Той обиколи двете къщи. Единствените следи от опит за проникване бяха до прозореца на Даниел: по дограмата и стъклото личаха пръски кал, като от мръсни пръсти, които са се опитвали да го отворят. Оуен ги избърса с ръкава на палтото си.

Както беше казала Холи, нямаше смисъл да тревожат момчето.

81

Телефонът на Били иззвъня, докато почистваше боклука пред „Сънлайт Хейвън“ в Южен Портланд. Комплексът с дванайсет апартамента беше най-доходният имот на Стоунхърст с добре поддържана градина отзад и светли стаи с високи тавани. Жилищата в него се отдаваха само на представители на бялата раса, независимо от всички препоръки, които представяха останалите. Един от апартаментите на най-горния етаж в момента беше свободен и Били имаше насрочен оглед след час, но някой беше изхвърлил торби със смет отвисоко в неуспешен опит да уцели контейнера и боклуците се бяха пръснали из целия двор. Затова сега Били се надпреварваше с вятъра за хартиени опаковки, събираше изгнили огризки от плодове и си мислеше, че животът определено се е изсрал в обувките му.

Погледна екрана на телефона, но номерът беше скрит. Мразеше, когато хората правеха така, и обикновено оставяше разговорите да се прехвърлят към гласовата поща. Този път обаче вдигна, в случай че се обаждат евентуалните наематели и им се е наложило да заемат чужд телефон.

Гласът отсреща звучеше досущ като на онези актьори в тъпите класически филми, които оповестяваха, че вечерята е сервирана. Майка му обичаше да ги гледа.

- С господин Стоунхърст ли разговарям?
- Същият.

- Господин Уилям Стоунхърст?

Били не помнеше откога не са го наричали така, освен когато майка му беше ядосана.

- Аха. Кой е?

- Името ми е Куейл. Мисля, че знам кой е запалил пикапа ви.

82

Даниел Уийвър се събуди от драскане по прозореца. Завесите бяха спуснати, в къщата беше тихо. Майка му си беше легнала малко след като Даниел се прибра, а дядо Оуен си беше отишъл дори по-рано, така че въобще не успя да го види. Стори му се, че майка му е малко по-спокойна, отколкото изглеждаше напоследък. Тя сложи Даниел да седне и го попита как е минал денят му, а после го прегърна, и на него му хареса. Много му хареса.

Драскането се повтори. Даниел седна в леглото си.

Каза си, че сигурно е някое животно - енот или котката на семейство Барам, Соломон, която понякога обикаляше и търсеше храна.

Звукът спря и той се успокои. Знаеше си. Глупаво... Драскането беше заменено от тихо почукване и гласа на Карис, която го викаше по име.

даниел

Момчето затрепери.

даниел

Коремът му се сви и той усети лош вкус в устата си.

отвори прозореца

Той простена и затисна устата си с ръка, но беше късно.

чувам те

- Не - прошепна той.

не ядосвай мама

Даниел запищя с всичка сила.

83

Полетът на Паркър кацна в Синсинати в осем вечерта. Можеше да пренощува в хотела на летището и да тръгне за Кадилак сутринта, но тази мисъл го потискаше - в тези хотели всички искаха да бъдат някъде другаде, поради което те по същество представляваха екзистенциални дилеми с кофти барове - така че взе кола под наем и се отправи на запад.

Според информацията в интернет Кадилак можеше да се похвали с всичко на всичко два мотела - един семеен, тип бунгало, напомнящ декор на филм на ужасите, и един от веригата „Холидей Ин“. Паркър избра втория. Стигна малко преди полунощ и си легна веднага, без да дърпа завесите, така че сутринта се събуди от слънцето. Облече черно сако с бяла риза и тъмни джинси, красиво подчертани от черните обувки „Олукай Мауна Кий“. Искаше да излъчва известна доза достолепие при срещата си с Лейла Патън - не стряскащ, само достатъчно стряскащ.

Пропусна закуската в хотела в полза на „Сънисайд Дайн Ин“ на главната улица. Избра си маса до прозореца, където хапваше препечени филийки, пиеше кафе, четеше „Индианаполис Стар“ и наблюдаваше високата, стройна брюнетка с избродиран надпис „Лейла“ отляво на гърдите, която обслужваше клиентите на бара.

Не беше трудно да я намери: в имотния регистър в Кадилак

имаше само една жена на име Патън, а номерът на социалната ѝ осигуровка неотдавна беше вписан в списъка със служители на „Сънсайд“. Паркър нямаше никакво намерение да я заговаря на работното ѝ място; просто имаше късмет да я открие там, докато закусва. Като лицензиран частен детектив той беше успял да проучи и автомобила ѝ в регистрите на щата и знаеше, че кара „Фолксваген Нью Бийтъл“ от 2005 г., който в момента беше паркиран в сектора за служители на паркинга на заведението. Заприказва се с обслужващата го сервитьорка, Тамира, и се поинтересува колко дълги са смените им. Пресметна, че Патън вероятно ще работи докъм два следобед. Дори да си тръгнеше по-рано, той имаше домашния ѝ адрес, но предпочиташе да ѝ се представи на публично място. Ако я изненадаше вкъщи, тя можеше да хлопне вратата под носа му, а и имаше пълното право да повика полиция, ако той упорства.

В Кадилак още се чувстваше онзи живец, характерен за малките градчета, които големите търговски вериги не бяха успели да превземат. Един бог знаеше какво са си мислили от „Холидей Ин“, като са решили да отворят хотел тук. Сутринта Паркър беше преброил едва десетина коли на паркинга им и поне две от тях бяха на персонала.

Той плати сметката, излезе от заведението и подкара към покрайнините на града, докато намери ресторанта на Доби. Заведението беше заключено, а входът на паркинга беше препречен с верига. Отпред имаше табела с надпис: „Затворено“, а отдолу: „Почивай в мир, Ерол Доби. Ще ни липсваш“.

Паркър беше прочел бележките в пресата за пожара, но останките от фургоните, в които бе живял Доби и съхранявал, по думите на един от репортерите, „една от най-изисканите частни библиофилски колекции в Южна Индиана“, бяха изнесени. Паркър прекрачи веригата

и обиколи наоколо. Само почернялата трева и бетон свидетелстваха за пламъците, отнели живота на Доби, въпреки че се забелязваха следи и по задната стена на ресторанта. На земята до служебния вход лежаха четири букета с цветя - два повехнали и два свежи. Огледа ги за картички и послания, но не намери.

След това Паркър се насочи към полицейското управление в Кадилак, но първо се обади на Соланж Кориво.

- Мокси Кастин обади ли ви се? - попита той.

- Да, въпреки че някои колеги изразиха учудване, дори скептицизъм от отзивчивостта му - както впрочем и от вашата.

- Нека да позная: Уолш.

- Няма да посочвам имена.

- Но съм прав, нали?

- Естествено, че сте прав. Като изключим това, какво мога да направя за вас?

- Били ли сте някога в Индиана?

- Не.

- А искали ли сте да отидете?

- Не особено.

- Тогава може би ви спестявам разкарването, защото в момента съм там.

Паркър чу шумолене на хартия.

- В Кадилак ли?

- Познахте от първия път.

- Ерол Доби.

- И Естер Бакмейър, които може би са препратили неизвестната жена...

- Карис, според мъжа, който се е свързал с Кастин.

- ... към Маела Ломбарди.

- Покойната Маела Ломбарди - поправи го Кориво. - Денталният анализ потвърди самоличността ѝ. Не се наложи да молим племенницата да разпознае тялото след престоя му във водата.

- Причина за смъртта?

- Не е удавяне. Днес сутринта говорих с медицинските експерти. При потъването Ломбарди е била вече мъртва, но за момента не знам нищо повече. Забелязахме сравнително прясно убождане на едната ръка, така че ще чакаме резултатите от токсикологията. Сега сте вие: имате ли да ми кажете нещо или търсите услуга?

- Търся услуга, но ще има полза и за вас. Възнамерявам да посетя полицейското управление в Кадилак. Ако се наложи, ще потвърдите ли надеждността ми пред колегите си?

- Хм...

- Не слушайте Уолш. Той ми е кисел за много неща.

- Все пак „хм“.

- Може би все пак ви се иска лично да посетите Индиана, но нека ви предупредя, че двупосочният билет е доста скъп, а тук няма какво особено да се види, освен ако не сте фен на НАСКАР. Хайде, Кориво: ако не разкарването, ще ви спестя поне малко проучвания.

- Добре, добре. Но ще ни информирате за всичко, което научите, и няма да ядосвате никого.

- Хм...

- Много смешно.

Паркър ѝ благодари и затвори.

*

Полицейското управление в Кадилак беше организирано по почти същия начин като това в Кейп Елизабет: четиринайсет служители, от които петима патрулни полицаи и един детектив. Приемната работеше от осем сутринта до пет следобед всеки ден, а извън тези часове телефоните препраща директно към регионалната диспечерска служба. Тя разполагаше с четирима дежурни полицаи и четирима дежурни чиновници през уикендите, като в момента имаше по едно свободно място и за двете позиции. Паркър знаеше всичко това, защото беше написано на едно голямо табло, а той имаше половин час на разположение, за да се запознае с детайлите, докато чакаше шефа да се върне от ангажимента си навън, който, както се оказа, се състоеше в късна закуска в „Сънисайд Дайн Ин“, и това вероятно не беше първата му закуска за деня, съдейки по напрежението върху копчетата на униформената му риза. Името му беше Дуайт Хилик и след като Паркър му представи повода за посещението си, прояви предпазлив интерес.

- Багажник на кола, казвате?

- Точно така.

Хилик потропваше с химикалката си по бюрото.

- Не сме получавали молба от Мейн за съдействие с информация.

- Ще получите.

- Защо тогава да не изчакам да говоря с колегите вместо с вас?

- Защото аз съм тук, а те не са. Лейтенант Соланж Кориво може да гарантира за мен.

Хилик остави химикалката си.

- Не ми трябва гаранции - продължи той. - Знам кой сте. Проверих ви в „Гугъл“. Планирате ли да застреляте някого?

- Кой ден сме?

- Мисля, че четвъртък.
 - Не, днес не планирам да стрелям.
- Хилик го гледа поне десет секунди в пълно мълчание.
- Е, добре тогава - каза той накрая. - Да започваме.

84

Макар и почивашо на доста краткотраен контакт, впечатлението на Айвън Гилър беше, че Грег Мълис не е типът на Кони Уайт. Живееше на сметище, работеше в кланица и се държеше като човек, който всяка сутрин се буди с мисълта как ли ще го прецака този ден животът. Поне най-сетне беше успял да заплоди жена - с момченце, според бъдещата майка, - но Гилър беше убеден, че участието му се е изразявало в това да държи очите си затворени. Приятелката му можеше да се нарече непривлекателна, но само ако човек не беше виждал други просто непривлекателни жени, да не говорим за привлекателни. А съдейки по пепелниците, пръснати из цялата къща, миризмата на дрехите и цигарата в дясната ѝ ръка, детето, ако оцелееше до раждането си, щеше да стане Марлборо Мен.

Гилър беше проучил надлежно Мълис, преди да го потърси лично, и знаеше името на бившата му съпруга, домашния ѝ адрес, двете ѝ работни места и училището на сина ѝ - или „сина“ ѝ, както вече възприемаше той Даниел Уийвър. Нужно му беше обаче потвърждение на историята, която му бе разказала Кони Уайт: че Холи Уийвър не би могла да е заченала детето, което наричаше свое. Затова сега Гилър седеше на ожулена масичка в кухня, смърдяща на мас и варени

зеленчуци, в къща, която се нуждаеше от сериозно почистване или, най-добре, изпепеляващ пожар.

Мълис седеше прегърбен срещу Гилър и държеше в ръка визитката му, която го представяше като Маркърс Лайт, служител на Отдела за закрила на децата и семействата към Департамента за здравеопазване и социална политика. Гилър разполагаше с множество такива: някои си беше направил сам, а други, като тази, бяха просто чужди визитки, които беше запазил или откраднал. Мълис и приятелката му дори не поискаха да видят служебна карта. Визитката беше достатъчна, за да го пуснат в дома си - е, тя и уверението му, че не само ведомството няма никакви забележки към тях, но и може дори да получат помощ, ако отговорят на някои въпроси.

Гилър не спираше да се удивлява колко лековерни могат да бъдат хората.

Мълис беше метър и седемдесет и два висок; слаб, но не мършав, като че ли сглобен от парчета тел. Някога вероятно бе минавал за хубавец, преди разочарованието да го разяде.

- Споменахте за помощи - каза приятелката му, чието име беше Таня. За да няма съмнения по въпроса, беше го татуирала на opakото на лявата си длан, оградено със сърчице. На дясната имаше същото сърчице с името на партньора ѝ.

- Помощ - поправи я Гилър. - Упълномощен съм да предложа финансова награда на всеки, спомогнал за разкриването на измами.

- Какви измами? - попита Мълис.

- В случая, свързани с подаване на невярна информация за издаване на удостоверение за раждане.

Таня погледна към Мълис.

- Да познаваме някого? - ухили се тя, но той не се хвана.

- Млъквай.
- Майната ти, няма да ми казваш да млъкна.

Но все пак млъкна.

Гилър се покашля.

- Мистър Мълис, фактът че съм тук, означава, че вече съм запознат с характера на измамата. Освен това трябва да ви предупредя, че както мога да ви предложа награда за сътрудничеството, така и съм длъжен да разглеждам укриването на информация като престъпление. Това е много сериозен въпрос. Фалшифицирането на удостоверение за раждане е тежко престъпление и води със себе си съответните правни последици. Не става дума само за глоба: в зависимост от характера и тежестта на престъплението може да се стигне до пет години затвор или повече, ако се окаже, че детето е било изложено на риск.

Мълис остави картичката на масата и леко я побутна към Гилър.

- Не знам нищо за никакви измами.

Гилър прозря всичко. Дори Мълис да беше изпитвал гняв и горчивина към бившата си жена, те се бяха изпарили със зачеването на собственото му дете. Някога я беше обичал и нямаше да участва в отнемането на детето ѝ или дори хвърлянето ѝ в затвора.

- Преди пет години бившата ви съпруга е регистрирала раждане на син.

- И какво от това?
- Тя е стерилна.
- Глупости.
- Моля ви, недейте така, господин Мълис - каза Гилър сериозно.

- Грег, да поговорим насаме - обади се Таня.
- Няма какво да говорим.

Гласът ѝ омекна.

- Грег. - Тя сложи ръка на рамото му. - Само за минута.

Така, както преди малко бе доловил следи от някогашна любов у Мълис и почтеност, която годините не бяха успели да стъпчат докрай, сега Гилър разпозна искрената обич и загриженост в изражението на приятелката му. Стана му мъчно за тях и искрено съжали, че издирването го е довело до техния праг.

Двамата излязоха от стаята и затвориха вратата след себе си, но стените бяха тънки и част от думите се донасяха до ухото на Гилър.

- Вече знаят... не е твоя работа... помисли за нашето бебе... затвор...

Докато спореха, той вече набираше телефонния номер. Бяха му казали всичко, което искаше да знае. По-нататъшните събития вече не бяха в негови ръце.

85

Куюйл седеше в колата под наем срещу къщата на Уийвър. Благодарение на старанието на Гилър вече разполагаше с множество сведения за живота на Холи Уийвър, включително къде учи момчето, което тя наричаше свой син, но нямаше представа как изглежда самото дете. Знаеше обаче кога свършват часовете в Начално училище „Сейбър Хил“ и трийсет минути преди това си намери удобно място в изоставен паркинг, от който можеше да наблюдава пътя към двата имота на Уийвъррови.

В един часа следобед от алеята излезе син „Крайслер“, струващ

по-малко от бензина, който щеше да му е нужен, за да стигне до автоморгата, и зави на юг по шосето. Шофираше го белокоос мъж с черно палто, който оправяше колана си в движение. Това трябваше да е Оуен Уийвър, бащата на Холи. Куейл знаеше доста неща и за него: веднъж овдовял, веднъж разведен, собственик на камион, без особени финансови средства и без изгледи за бъдещи на този късен етап в живота му.

Куейл следва крайслера, докато стигна до училището. Паркира на едно свободно място малко след него, откъдето можеше да наблюдава как възрастният мъж пресича улицата, за да се присъедини към групата родители, обикалящи около входа. Чу се училищният звънец и след минути първите деца излязоха. Сред тях беше тъмнокоос момче, което ходеше по-бавно от другите, като че ли раницата на гърба му тежеше повече, отколкото трябва, но все пак успя да се усмихне немошно на дядо си.

Куейл издиша. Цялото му тяло се отпусна от облекчение, като на тежко болен човек, най-сетне съзрял края на мъките си. Хванати за ръка, Оуен Уийвър и момчето пресякоха улицата под зоркия поглед на англичанина.

Странно, помисли си Куейл, колко много приличат някои момченца на майките си.

Не му беше нужно друго потвърждение от Гилър. Беше намерил детето на Карис Ламб.

Първия път се включи гласова поща, но Гилър имаше време за втори, по-успешен опит, преди виковете откъм кухнята да стигнат до кресчендо, последвано от тишина. Чу стъпки в коридора и остави телефона. Мълис влезе. Таня стоеше зад него и плачеше.

- Хайде, махайте се - каза Мълис. - Нямаме какво повече да ви кажем.

- Много съжалявам, че избрахте този път.

- Казах нещо. Махайте се от дома ми.

На вратата се позвъни - не веднъж, а продължително, без посетителят изобщо да вдига пръст от звънеца. Зад мътното стъкло се виждаше женски силует.

- Кой е, по дяволите? - попита Мълис.

Таня се приближи до вратата.

- Не отваряй! - каза мъжът ѝ.

- Няма смисъл - обади се Гилър достатъчно силно, за да го чуят въпреки дрънченето.

Мълис се обърна към него.

- Какво казахте?

- Казах, че няма смисъл. Не можете да я спрете.

- Искате да кажете, че тази кучка е с вас?

Таня инстинктивно сложи ръце върху корема си, сякаш така можеше да защити бебето си.

- По-добре отворете.

Очите му пареха. Усети сълза на бузата си. Плачеше за Мълис, за Таня, за нероденото им дете.

За себе си.

- Отворете и да приключваме.

Луис седеше с опънати крака в приемната на Мокси Кастин, погълнат от четивото си. В момента редуваше Монтен, „И изгрява слънце“ и „Ню Йорк Таймс“: едно есе, една глава, няколко статии. Когато не четеше, размишляваше върху прочетеното.

Мокси го наблюдаваше от вратата на кабинета си.

- Знаеш ли какво ме попита една клиентка по-рано?
- Не.

Луис се беше върнал на Монтен и дори не вдигна поглед от книгата.

- Искаше да знае какво престъпление си извършил.
- Надявам се, че си помислил добре, преди да ѝ отговориш.
- Оставих го на въображението ѝ.
- Сигурно така е най-добре.

Луис прелисти страницата.

- Вратовръзката ти - каза той, пак без да вдига очи.

Мокси попипа въпросния аксесоар.

- Какво ѝ е?
- А, нищо.
- Скъпа вратовръзка е.
- Сигурен ли си?
- Касова бележка ли искаш?
- Не си върви с костюма.

- Аз харесвам контрастите.
- Добре, защото не мога да си представя костюм, с който ще си

отива.

- Има излъчване.
- С изключение на клоунски.
- Италианска е.
- Значи на италиански клоун.

Мокси отиде при огледалото до бюрото на секретарката си и се огледа. Обърна внимание, че секретарката не смее да вдигне очи и нищо не казва. Мислено си отбеляза да ѝ напомни, че е важно да подкрепя човека, който плаща заплатата ѝ.

- Накара ме да се съмнявам в себе си.
- Радвам се - отвърна Луис.

Мокси закопча сакото си, намръщи се и пак го разкопча.

- Може да е малко крещяща за този костюм - съгласи се той.
- Крещяща е дори за „Тайм Скуеър“.
- Добре де, убеди ме. Ще я сменя. Ще я сменя и повече няма да

я слагам. Ще я пратя за благотворителност.

- Прати я в училището за клоуни.
- Стига с тия клоуни.

Мокси влезе намусено в кабинета си, порови в шкафа и се върна с по-убита на цвят вратовръзка. Сложи си я пред огледалото и се обърна към Луис.

- По-добре ли е?

Луис бегло го погледна.

- По-добре е. А сега, за костюма...

Мокси чу как секретарката се задави зад гърба му.

- Ако се обърна и видя, че се смееш - каза той, - си уволнена.

Дуайт Хилик може да имаше нужда от малко вталяване, но не беше глупак. Той преведе Паркър стъпка по стъпка през всички детайли за пожара, откриването на тялото на Ерол Доби и изчезването на Естер Бакмейър, без нито веднъж да се запъне, поколебае или погледне в папките или бележките си.

- Значи това се разглежда като нещастен случай? - попита Паркър.

- Тялото на Доби беше силно обгоряло, но нямаше следи от други наранявания, нито следа от горивни материали, ако изключим хартията.

- А Доби е обичал да пуши трева.

- Да. Няма да е първият, загинал заради изпуснатата цигара. Още чакаме резултатите от токсикологията, но те ще дойдат чак след месец. От друга страна, изчезването на Естер пробужда някои съмнения.

- Тя заподозряна ли е?

- Официално бихме искали да я разпитаме. Неофициално, не смятам, че има нещо общо.

- Ами жените и момичетата, които са отседнали при Доби в миналото?

- Какво за тях?

- Има ли причина да подозирате някой сърдит? Гадже, съпруг?

- Не сме изключили тази възможност. Повикахме щатската служба по пожарна безопасност и частен специалист, които да установят причината и произхода на пламъците. Разследването продължава, но както казах, няма следи от акселеранти, поне засега. Но

при толкова хартия и една клечка кибрит е достатъчна.

- Да се върнем на жените, които са минали оттам. Знаехте ли, че Доби и Бакмейър поддържат неофициално убежище?

- Да.

- Някакви данни за непристойно поведение от страна на Доби?

- Не.

- Не ви ли е минавало през ума?

- Вие не познавате Доби. Аз го познавах. Не се сърдя, че питате. И аз щях да направя същото на ваше място, но той просто не беше такъв.

Паркър зададе още няколко въпроса, за да си доизясни и потвърди някои неща. Щом приключи, Хилик звънна на детектива - бивш служител на полицията в Индианаполис на име Шиърс, и го помоли да се отбие, въпреки че този ден беше в почивка. Шиърс дойде почти веднага и тримата заедно се отправиха към ресторанта на Доби, където още веднъж повториха всички детайли и Шиърс допълни каквото можеше, преди да продължат към къщата на Бакмейър. Шиърс преведе Паркър през всички стаи, които вече бяха претърсени от детективи и следователи от щатската полиция в Индианаполис, защото убийствата извън големите градове бяха под нейната юрисдикция. Нямаше следи от нахлуване, но нямаше и признаци, че Бакмейър е възнамерявала да пътува, дори за кратко. До мивката дори стоеше недовършена кутия с разтопен сладолед заедно с лъжичката.

Паркър излезе навън и изчака на слънце Хилик и Шиърс да заключат. Очакваше в Индиана да намери равни пейзажи, но районът около Кадилак беше горист и хълмист. Красиво място, помисли си той, въпреки че не би живял тук.

- А Лейла Патън? - попита той, когато полицаите се

присъединиха към него.

Хилик намести шкембето си.

- Да, странна работа. Казва, че е била нападната след прибирането си от ресторанта. Персоналът и много хора от града се бяха събрали там след пожара - да се утешат взаимно, да оставят цветя, да се помолят, и Лейла тъкмо се била върнала вкъщи. Не можа да ни разкаже много, но беше сигурна, че нападателят е била жена. Носела маска и в момента, в който ѝ станало ясно, че няма да се получи, побягнала. Лейла чула кола, но не я видяла.

- Разбрах, че е успяла да я пореже.

- Да, с ключ.

- Смятате ли, че може да има връзка с другите инциденти?

- Не го изключвам. Градът ни е малък. Много неща се случват под повърхността, като в повечето малки градове, но фатален пожар, изчезване и опит за похищение в рамките на двайсет и четири часа е нещо крайно необичайно. Така че, да, възможно е да има връзка, но не ми хрумва каква. Е, имам предположение: сигурно има нещо общо с момичетата на Доби, но двамата с Естер не са водили документация или поне не сме намерили. Възможно е и да е изгоряла заедно с всичко останало.

- Лейла е била на смяна вечерта преди пожара, нали така?

- Да.

- И не е видяла нищо необичайно?

- Не, освен някакъв тип, който четял поезия. Не мисля, че това е престъпление, въпреки че зависи от стиховете.

Паркър го погледна. Хилик също го погледна. Паркър погледна Шиърс.

- Не питайте мен - рече детективът, - не съм критик. Само

работя тук.

- Лейла каза, че Доби не харесал онзи със стихосбирката - каза Хилик. - Бил изнервен, но твърдял, че не го познава, и Лейла му повярвала. Описа ни го, но звучеше като Ралф Уолдо Емерсън³¹. А и често се случваше Доби да не хареса някого. Беше си особняк.

- Не харесваше мъже, които носят сандали с чорапи - вметна Шиърс.

- Определено - потвърди Хилик.

И тримата се съгласиха, че в това има резон, и продължиха нататък.

- Значи Лейла Патън е нападната пред дома си, вероятно за да бъде отвлечена - заключи Паркър. - Успява да влезе вътре и да заключи, след което се обажда в полицията. И това е всичко.

- Точно така - каза Хилик.

- А защо някой ще се опитва да я отвлече?

- Вие сте прочутият частен детектив.

- Защото - продължи Паркър, - която и да е била тази жена, ако наистина е била жена, тя е подозирала, че Патън знае нещо или е видяла нещо, което би могло да бъде от полза за разследването. Но според вас в показанията ѝ не е имало нищо особено.

- Което не означава, че не знае повече - отбеляза Шиърс. - Лейла Патън е умна жена. По-умна от мен във всеки случай.

Той изчака Хилик да го обори, но онзи не го направи.

- Много мило - рече Шиърс.

- Значи нападението може да е било предупреждение? - предположи Хилик.

- Ако има връзка между сполетялото Доби, Бакмейър и Ломбарди, то говорим за решителни действия, а не за предупреждения -

отвърна Паркър.

Хилик пъкна ръце дълбоко в джобовете си и се огледа да изрита нещо. Като не видя нищо подходящо, се задоволи да изругае на висок глас. Зад гърба му беше гаражът на Естер Бакмейър с нейния „Нисан“. Където и да беше, не беше отишла там с колата си. И никой от тримата мъже на двора ѝ вече не мислеше, че някога ще се върне.

- Харесвам Лейла - каза Хилик, след като поизпусна парата. - Добро момиче е. И Шиърс е прав - умна е.

- Значи може да крие нещо от вас?

- Предполагам, но не виждам защо не би искала да ни помогне да разберем какво става.

- Може би е уплашена.

- Да, но тя е кораво момиче. Майка ѝ е на легло от много отдавна. Бог ще прояви милост да си я прибере, но нито веднъж не съм чул Лейла да се оплаче. Искам да кажа, че ако Лейла Патън има информация, която може да ни насочи към умишлено престъпление срещу Доби или Естер, бих очаквал да я сподели.

- Е, какво тогава крие? - попита Паркър.

- Хм, щом сте тук, може би вие ще разберете.

89

Гилър седеше на кухненската маса и гледаше входната врата. Грег Мълис лежеше наполовина в коридора, наполовина в дневната, така че Гилър виждаше само краката му, единият от които още потрепваше. Таня се беше свлякла до стената, а краката ѝ бяха опънати

пред тялото. Куршумът я беше уцелил в гърдите и я беше убил на място.

Палида Морс стоеше над тялото ѝ, сякаш озадачена от преобращението на смъртта - блед призрак с нова къща, в която да витае. Синята найлонова шапчица, под която беше скрита цялата ѝ коса, ѝ придаваше още по-странен вид. В отпуснатата си ръка държеше пистолет със заглушител, който още димеше. Гилър никога не беше чувал изстрел от оръжие със заглушител. Изненада се колко тихо прозвуча: не чак като покашляне, но като гневно излайване.

Морс коленичи и сложи ръка върху корема на Таня.

- Усещам как рита - каза тя, като се обърна към Гилър.

Той не отговори. Беше слязъл в пъкъла и сега един от адските демони му говореше на език, който не желаше да разбира. Той запуши ушите си и затвори очите си, но въпреки това чу следващите думи на Морс:

- Вече спря.

Чу приближаващи се стъпки и усети миризмата на Морс, отчетлива въпреки дима, кръвта и миризмата на умиращите. Тя беше нейната квинтесенция, проявлението на нейната загадка. Тя беше нейното име. Тя беше самата Смърт. Гилър осъзна, че всеки миг от неговото битие, от сливането на сперматозоида и яйцеклетката, през болките и радостите на любовта и загубата, до последното прояснение на това бедно място, с всичките разцепени дърва и вмирисана храна, е водел насам, така че той се определяше от това, което бе предизвикал тук, и малкото добрини, които бе сторил през живота си, щяха да се разпилеят като пепел от последното припламване на съществуването му.

- Погледни ме - каза Морс.

Той отвори очи и чу името си от дулото на пистолета.

90

Паркър, Хилик и Шиърс решиха, че най-добре би било Паркър да говори с Лейла Патън насаме. Хилик смяташе, че всеки опит да сплашат младата жена би се увенчал с неуспех, чиято величина би била правопрпорционална на размера на сплашването. Иначе казано, ако се сблъскаше с тримата едновременно, Патън би била три пъти по-непреклонна.

Когато Патън най-после излезе от заведението след края на смяната си, Паркър чакаше до колата си. Беше паркирал достатъчно далеч, за да не рискува да я стресне, но достатъчно близо, за да не може тя да се качи във фолксвагена си, преди той да я заговори.

- Мис Патън?

Тя се спря до колата си и той забеляза как бързо плъзна ключа си между средния и безименния пръст на дясната си ръка и сви юмрук. Явно нямаше да допусне да я изненадат отново. Присви очи срещу Паркър и слънцето, което блестеше зад гърба му.

- Видях ви по-рано в заведението - каза тя. - Кой сте и какво искате?

Паркър се спря малко преди да влезе в обсега ѝ.

- Казвам се Чарли Паркър. Говорихме по телефона, но не стигнахме далеч. Сметнах, че ще бъде по-добре да се видим на живо.

Тя не се отпусна, но премести ключа в ръката си, за да отключи вратата.

- Казах ви вече: не знам нищо.

- Умират хора, Лейла, и не само тук. Мисля, че същите изверги, които са убили Доби и Естер, са убили и една жена в Мейн, след което са изхвърлили тялото ѝ в каменна кариера. Мисля също, че ще продължат да убиват, докато не постигнат целта си.

Патън се спря и се обърна към него.

- Естер е изчезнала, не е убита. Доби загина в пожар.

- Съмнявам се, че вярвате в това, също както не вярвате, че Доби се е затрил заради един джойнт.

- Не знам в какво вярвам.

Беше я спечелил. Усещаше го по гласа ѝ.

- Държали сте и на двамата.

- Да.

- Отделете ми тогава няколко минути. Може би знаете повече, отколкото си мислите.

- Трябва да се прибирам при мама. Тя е болна.

Паркър само слушаше. Каквото и да кажеше, нямаше да помогне. Чакаше и наблюдаваше как съпротивата напуска Лейла Патън. Тя огледа безмълвно паркинга, заведението и целия Кадилак, сякаш се чудеше как и дали някога ще успее да избяга от всичко това.

- Ако това е вярно - каза тя накрая, - вие ще спрете ли тези хора?

- Да.

- Това не е ли работа на полицията?

- Понякога аз се справям по-добре.

Лейла го премери с поглед и той като че ли не отговори на изискванията ѝ. Паркър не го прие лично.

- Сам?

- Имам на кого да разчитам за помощ, когато се наложи.
- И досега налагало ли се е?
- От време на време.
- Сигурно можех да ви проверя в „Гугъл“, но мразя да го правя. Тръпки ме побиват от него.

- Съгласен.
- Ако все пак ви бях потърсила в нета, щеше ли да ми хареса това, което щях да намеря?

Тя вече го гледаше в очите. Паркър беше сигурен, че има какво да му каже.

- Надявам се. Може би не всичко, но по-голямата част - да. Дори аз не съм възхитен от всичко, което съм вършил.

Когато заговори отново, гласът ѝ беше толкова тих, че вятърът едва не отнесе думите ѝ, преди да стигнат до Паркър.

- Страх ме е, че тя ще се върне.
- Коя?
- Жената, която се опита да ме нарани.
- Тя ли го каза?
- Тя нищо не каза.
- Но...?

Патън сбърчи нос като малка животинка, надушваща хищник.

- Миришеше гадно - не като човек, който не се е къпал, а отвътре. Сигурно не разбирате какво имам предвид. Не го обяснявам добре.

Паркър се приближи.

- Будите се нощем и усещате миризмата ѝ, като че ли е в стаята при вас - каза той. - Когато сте потисната или уплашена, я усещате в храната си. Долавяте следи от нея в разваленото мляко,

отворените канали, прегазените животни по пътя.

- Да. Точно така е. Ще се махне ли някога?

- Не, не и ако ви е докоснала. Ще остане.

- И какво прави човек тогава?

- Надява се да премахне източника ѝ от света и се научава да живее със спомена. - Паркър се усмихна. - Какво ще кажете за това: ако ми отделите малко време, аз ще говоря. Ще ви разкажа за себе си и откъде знам тези неща. Когато приключа, ако още не ми вярвате, ще си тръгна и повече няма да ви безпокоя. Ще си хвана самолета на изток и ще намеря друг начин да спра това, което се случва. Няма да ви замесвам, но...

Той не довърши изречението си.

- Но аз вече съм замесена, нали? Това щяхте да кажете.

- Да.

- И онази жена ще се върне, нали?

- Възможно е. Вие сте или пропуск и ще се върне, защото се налага, или просто обича да го прави и ще се върне, защото ѝ харесва. При хората като нея, изгнили отвътре, обикновено е второто.

- Защо не го казахте по-рано? Можехте да ме заплашите, за да размисля.

- Не съм дошъл да ви заплашвам и нямаше защо да размисляте. Вие вече знаехте как е редно да постъпите. Просто имахте нужда някой да го потвърди. И няма да го направите за себе си. Не ми приличате на такъв човек. Ще го направите, за да спасите другите, но няма нищо лошо междуременно да спасите и себе си.

- Хубава реч.

- Често се упражнявам.

- Сигурно ви се налага. - Тя отвори вратата на колата си. -

Карайте след мен.

91

Оуен Уийвър седеше с внука си на дивана в дневната и гледаше анимация, създадена специално за да продава играчки на децата и така да докара максимална печалба с минимални усилия.

Даниел беше изкарал тежка нощ и се беше събудил с писъци от кошмар, което беше необичайно за него. Съответно Холи също бе имала тежка нощ, защото той бе настоял да спи в леглото ѝ, макар че и след това почти не беше спал. Друг път Холи би го оставила у дома да си почине, но Оуен имаше час при лекар, за който чакаше от седмици, а семейство Бара бяха на погребение в Бангор, така че нямаше кой да го гледа. По тази причина Даниел - унил и с натезали клепачи, беше принуден да изкара един нещастен ден в „Сейбър Хил“.

Очите на детето гледаха в екрана, но си личеше, че не вижда почти нищо. Оуен се опита да го убеди да си легне и поспи, но Даниел настоя да остане, а колчем притвореше очи, се размърдваше, като че ли нарочно искаше да стои буден.

- Ей - каза Оуен.

Даниел го погледна.

- Не се страхувай да заспиш. Аз съм тук и няма да те оставя. Ако искаш, ще седя на дивана до сутринта, освен когато трябва да ида да се изпишкам, защото не искаме да седим на напикан диван, нали?

Даниел дори не се усмихна. Обикновено се заливаше от смях, когато някой друг споменеше за тоалетните си нужди. Челото му се

сбърчи още по-дълбоко.

- Защо не приличам на мама?

Оуен се постара лицето му да заеме възможно най-непроницаемо изражение.

- Какво искаш да кажеш?

- Каквото казах. Защо не приличам на мама? Нейната коса е съвсем светла, а моята е тъмна.

Оуен знаеше, че не е само това. Детето просто още нямаше нужния речник, за да изрази сложните си чувства.

- Защото двамата сте различни хора. Може би си взел повече от баща си.

- Ти си казвал, че никога не си виждал татко.

- Гадая. Просто така стоят нещата. Аз винаги съм приличал повече на баща си, отколкото на майка си. Ако бях взел повече от нея, щях да съм по-хубав.

Даниел отново не се усмихна.

- Защо мама никога не говори за татко?

Откъде идваше всичко това?

- Защото се натъжава.

- Защо?

- Просто се натъжава.

- Защото е умрял ли?

- Да. Защото е умрял.

Погледът на Даниел се плъзна към прозореца и гората отвъд.

- Може ли някой да има две майки?

Мили боже.

- Хм... сигурно. Приятелката ти в училище, Дина, има две майки. Баща ѝ се е оженил повторно и Дина ходи при него и новата му

жена два пъти в месеца. И се разбират чудесно, нали?

Даниел кимна.

- Това ли имаше предвид?

Момчето поклати отрицателно глава.

- Ами ако майка ти умре? И ти отидеш при друга майка?

Оуен усети стягане в гърдите. Ако ей сега лявата му ръка се схванеше и получише инфаркт, изобщо нямаше да се изненада.

- Да, и?

- Мъртвата майка още ли ще ти бъде майка?

Оуен бродеше изгубен в непозната територия. Тук нямаше правилни отговори. Можеше да бъде само честен.

- Да - каза той, - още ще ти бъде майка.

Брадичката на Даниел потрепери и Оуен го притисна в прегръдките си.

- Но коя е истинската? - изхлипа Даниел. — Коя е истинската?

92

Можеха да минат дни, ако не и седмици, докато открият трупа на Гарисън Прайър, ако противопожарната аларма в кухнята не се беше задействала по грешка и дразнещият звук не бе принудил съседите да повикат управителя на сградата. Сега група детективи и федерални агенти гледаха каквото беше останало от тялото на Прайър и парчета, изрязани от него и захвърлени в мивката в банята.

- Някой определено не го е харесвал - отбеляза един от

агентите.

- То нямаше много-много какво да му харесва човек - отвърна друг.

- Е, сега е още по-малко.

Чуха движение зад гърба си и се обърнаха, за да видят специален агент Едгар Рос от Ню Йорк. Въпреки че разследването се водеше от Бостън, най-заинтересувани от развитието му бяха колегите им в столицата и Ню Йорк, и по-конкретно самият Рос. Той видимо не одобри чувството за хумор на колегата си, но остави само изражението на лицето му да издаде чувствата му. Накрая, след една неловка минута, си тръгна.

- Как успя да дойде толкова бързо, по дяволите? - попита първият агент.

Колегата му сви рамене.

- Казват, че имал къща в Кеймбридж.

- На държавна заплата?

- Не знаеш ли? Рос има много пари. Не го мисли. Мамка му, той дори е член на един от ония лъскави клубове...

93

Кони Уайт внесе половината пари, получени от Гилър, в банковата си сметка, купи си дърво от местния магазин за хоби и занаяти, а останалото похарчи в „Маршал“. В друг случай би спестила нещичко за всеки случай, но беше видяла изражението на Гилър, когато му каза за момчето на Холи Уийвър: името му говореше нещо, така че

със сигурност щеше да се върне с още пари. Не се притесняваше, че ще я прецака. Може да беше обигран в преговорите - като всеки бизнесмен, - но тя поразпита за него и разбра, че е човек, който държи на думата си. Противното не би се отразило добре на репутацията му на честен брокер.

Уайт спря пред фургона си, но Стийлър не излезе от колибата си, както друг път. Той беше мързелив до безобразие, но познаваше звука от колата ѝ и никога не пропускаше да я посрещне. Веригата му се виеше вътре в колибата. Беше странно, но тя не се притесни.

- Стийлър?

В отговор се чу лай, но не от колибата, а от вътрешността на фургона. Сигурно брат ѝ, Еди, беше наминал - тя от седмици го молеше да погледне уплътнението на фурната - и беше пуснал кучето вътре, макар да знаеше, че не бива, защото Стийлър беше луд по преждата и обожаваше да разчепква кълбата със зъби и нокти. Но Еди много го обичаше и кучето го знаеше.

- Мамка му, Еди - изруга тя, като отвори вратата и влезе вътре, - казвала съм ти да не...

На масата седеше непознатата жена, а Стийлър стоеше до нея, сложил предните си лапи в скута ѝ, и махаше с опашка. Той обичаше господарката си и много харесваше брат ѝ, но добрите му чувства към човеците се изчерпваха с това.

До този момент.

Жената носеше синя найлонова шапчица, под която беше прибрана цялата ѝ коса. Имаше кожа на удавник и очи на кукла. В следващия миг погледът на Уайт се отмести от натрапницата и Стийлър, прикован от пистолета, който се появи зад гърба на кучето. Заглушителят правеше заплахата още по-реална. Уайт беше гледала

достатъчно филми, за да знае, че никой не слага заглушител на пистолета си, ако не смята да го използва.

- Хубаво куче имате - каза жената.

Уайт се опита да избяга и Морс я застреля в гърба.

94

Лейла Патън живееше на улица с еднакви едноетажни постройки в квартал от седемдесетте години. Повечето къщи бяха в добро състояние, въпреки че нейната носеше белезите на недостатъчни грижи поради липсата на време, пари или и двете. Паркър спря на алеята и слезе. Изчака Патън да влезе първа, за да се увери, че майка ѝ е добре, както го беше помолила. Минаха десетина минути, през които улицата беше напълно замряла, с изключение на една черна котка с умряла птичка между зъбите. Накрая се отвориха два прозореца в предната част на къщата и Патън му помахаше да влезе.

Паркър не каза нищо, но още от вратата разбра защо е отворила прозорците. Къщата миришеше на дълго боледуване, на бавно гаснене и усилия мъките да бъдат облекчени. Някъде се чуваше телевизор. Една жена се закашля, после утихна.

Патън го чакаше в дневната. Вътре беше подредено като в стая, която рядко се използва. Може би предварителната информация влияеше на сетивата му, но на Паркър му се струваше, че това място очаква оплаквачки. Единственият различен детайл беше пианото в ъгъла. Той не разбираше много от пиана, но това беше чисто, без прах, а по килима до него личаха следи от честото местене на столчето, което

подсказваше, че инструментът не служи само за украса.

- Искате ли нещо за пиене? - предложи Патън. - Мислех да направя зелен чай.

- Звучи добре.

Тя го остави сам. Той се приближи до камината и разгледа снимките върху нея. На много от тях се виждаше по-младата Лейла, често заедно с масивен мъж, който се опитваше да прикрие преждевременното оредяване на косата си, после се предаваше пред неизбежното, а накрая изчезваше от галерията, като че ли съдбата, след като му бе взела косата, не беше останала доволна и беше решила да прибере и останалото. Имаше и нисичка, тъмнокоса жена, която си беше слаба от самото начало, но продължаваше да отслабва, докато също не изчезваше от снимките, за да запечата образа си такъв, какъвто е бил, преди болестта да стане най-ярко изразената ѝ черта. Съдейки по видимата възраст на дъщерята, Паркър предположи, че последните снимки на майката са направени преди четири-пет години, може би по същото време, когато Карис е минала през Кадилак на път към смъртта си в горите на Мейн.

- Тя не обича да ги гледа.

Патън беше влязла в стаята с поднос, на който имаше чайник в китайски стил, две малки чашки в същите багри и чиния с домашни сладки. Остави всичко на ниската масичка и се приближи до Паркър.

- Имах предвид майка ми. Не обича да си спомня каква е била преди, но аз обичам.

Паркър не каза, че съжالياва. След толкова години грижи за майка си Лейла Патън сигурно беше чула всички баналности на света.

- Колко още ще можете да я гледате у дома? - попита той.

- Още няколко месеца - отвърна тя спокойно, но без да го

погледне. - После ще ѝ бъдат нужни постоянни грижи, чак до края.

- Има ли подходящо място наблизо?

- Не или поне не такава, в каквото бих искала да я настаня. Ще се наложи да продадем къщата, за да покрием разходите, но аз бездруго не мислех да оставам тук.

- Къде ще отидете?

- После ли? Някъде с хубава гледка. Но преди това в Блумингтън - в Музикалното училище „Джейкъбс“, ако още ме искат. Преди време ми предложиха стипендия, но аз не можех да приема заради майка си. Казаха, че ще ми я запазят, но не знам докога. Вече се боя да попитам.

- Това добро училище ли е?

Тя се засмя.

- Добро ли? Най-доброто в страната, по-добро от „Бъркли“ и „Джулиард“, въпреки че „Къртис“ във Филадельфия доста го доближава.

- Нека да позная: пиано.

- Личи си, че сте детектив. Но как разбрахте?

- По възглавничките на пръстите ви.

Патън инстинктивно погледна ръцете си.

- Но най-вече по голямото пиано в ъгъла.

- Хитро - рече Патън, - също като детективите в книгите.

Тя наля чай и двамата си взеха по една курабийка. Патън седна на дивана, а Паркър се настани на един фотьойл и се опита да ѝ обясни защо трябва да му се довери. Тя слушаше, а когато задаваше въпроси, той се стараеше да отговаря искрено. Ако нямаше желание да отговори, ѝ казваше. Не искаше да я лъже.

Направи го, защото вярваше, че младата жена пред него таи нещо, което иска да сподели и което може би иска да сваля от плещите

си. Дори то да не му помогнеше в разследването, щеше да се радва, че е облекчил бремето ѝ, защото понякога от нас се иска просто да слушаме. Едва по-късно щеше да си даде сметка, че в тази стая, докосната от смъртта, той бе оголил душата си пред една непозната и с това бе намалил мярата на собствената си болка.

Паркър спря да говори. Лейла - защото тя вече беше Лейла и щеше завинаги да остане така - го докосна по ръката.

- Ламб - каза тя. - Фамилията на Карис беше Ламб, но ме помоли да го пазя в тайна.

После стана и отново излезе от стаята. Когато се върна, носеше кутия от обувки, която остави на масичката.

- Карис ме помоли да пазя доста тайни.

95

Куюйл чакаше Морс да се върне. Убийствата от последните часове бяха извикали лека руменина по бледата ѝ кожа, като че ли отнемайки живота на другите, тя беше поела част от жизнената им енергия, за да компенсира липсата на своя.

Куюйл вече познаваше изискванията ѝ. Беше постлал парче найлон от вътрешната страна на вратата, върху което Морс стъпи, за да съблече дрехите си и застане гола пред него. След това прекрачи извън найлона и го събра във вързоп. По-късно щеше да накисне съдържанието му в белина и да го изхвърли. Още по-добре би било да го изгорят, но димът можеше да привлече вниманието към бунгалото.

Морс си взе душ и облече чисти дрехи. Потънал в мислите си,

Куюйл още не беше помръднал от мястото си. Без да го безпокои, Морс се сви на дивана и веднага заспа.

Куюйл беше много близо до това, което търсеше толкова отдавна, но предпазливостта налагаше да стърпи изкушението си да доведе по-скоро нещата до край. Не искаше да се превръща в главно действащо лице в преследване, поне докато не напуснеше това място, за да се върне в Англия.

Колко време щеше да мине, преди да намерят телата на Мълис, Уайт и останалите? Предполагаше, че няма да е дълго. Не се страхуваше, че някой може да е забелязал Морс, защото тя беше твърде добра, за да го допусне, но човек не можеше да предвиди всичко и винаги имаше риск някой да си спомни, че е видял непознат автомобил на пътя. Най-добре щеше да бъде Морс да изостави колата си. Гилър им беше намерил два автомобила, гарантирано чисти, но оттук нататък един щеше да им свърши работа.

Холи Уийвър работеше, а момчето ходеше на училище, така че през по-голямата част от деня в къщата нямаше никого. Оуен Уийвър беше проблем, защото собственият му дом беше твърде наблизо, но и той излизаше от време на време. Ако ли не, щеше да се наложи да го разкарат, но най-добре би било да намерят каквото търсят, да го вземат и да изчезнат, без да оставят повече трупове след себе си. Колкото по-голяма беше касапницата, толкова по-голяма беше вероятността да ги хванат, а те вече бяха покосили достатъчно хора. Досега не бяха имали избор, но Куюйл не виждаше смисъл да нараняват Уийвърови, освен смътното желание за възмездие, но то щеше да бъде задоволено, щом вземеше това, което искаше.

Трябваше да помисли и за Паркър, защото той също издирваше сина на Карис Ламб. Гилър вече го нямаше, за да му каже колко близо е

детективът, но Куейл беше измислил начин да отвлекат вниманието му. Можеше да струва още един труп, но за щастие, ентузиазмът на Морс изглеждаше неизчерпаем.

Тя наистина беше забележителна жена.

IV

*Всички знаем, че книгите горят, но знаем и нещо
повече: че книгите не могат да бъдат унищожени
от пламъци. Хората умират, но книгите не...
В тази война книгите са оръжие.*

Франклин Делано Рузвелт (1882 - 1945)

96

Кутията за обувки беше на масичката, но Лейла не посегна да я отвори. Паркър си помисли, че притежава отличен усет за драматизъм.

- Харесвах Карис - каза тя. - В някой друг живот можеше да станем приятелки. Но в този нямаше време за това. Тя просто дойде и си отиде.

- Не се ли притесни, когато тя замина и повече не се обади?

- Не. Тя ме предупреди, че ще бъде така - че трябва да бъде така. Заради мъжа, от когото бягаше, и онова, което му бе причинила.

- Кой беше той?

- Карис го наричаше Върней. Не знам първото му име, а Карис ми каза да не търся информация за него дори и по интернет. Доби знаеше повече, но не много, а и не го сподели с мен.

- А ти опита ли се да научиш нещо за Върней?

- Разбира се, но много по-късно - месеци, може би година, след като Карис си тръгна. От любопитство.

- И?

- Оказа се, че има повече хора с това име, отколкото очаквах, но аз знаех, че този е колекционер на книги, затова започнах да преглеждам форумите и блоговете. Бях предпазлива. Създадох си нов имейл, с който да се регистрирам, и за браузър ползвах само „Тор“, за да не могат да ме проследят лесно. Една вечер отворих пощата си и видях ново съобщение, без обратен адрес. Вътре пишеше: „Защо търсиш Върней?“. Имаше прикачена снимка: момиченце, на не повече от три-четири годинки. Голо. Мъртво. Изтрих акаунта и спрях да търся. Мисля обаче, че Върней беше изчезнал. Говореше се за това в някои от форумите, преди всички да спрат да го споменават, а старите публикации бяха изтрети, сякаш някой беше казал на всички да си мълчат.

- Сподели ли с някого?

- Не. Бях направила грешка. Не исках да я умножавам, като предизвикам тези хора да ме намерят.

Биваше си я тази жена.

- Какви ти разказа Карис за Върней?

- Не много. В началото бил мил. Това тя не можеше да

проумее. Чувстваше се глупачка, но не е първата жена, заблудена от мъж. Когато разбрала за какво става дума - порнография, влечение да гледа насилие над деца, - вече било късно. Била бременна и той не я изпускал от очи. Сигурна била, че щом се роди бебето, ще я убие. Никога не я заплашвал с това, но тя го знаела. Искал само детето. Освен това имал странен интерес към окултната литература - не романи и разкази, а стари книги. Наричат ги гримоари. Казвал на Карис, че в тази страна, а може би и в целия свят, няма човек, който да ги познава по-добре от него. Получавал писма откъде ли не, адресирани просто до „Господин Върней“. Търсели го много хора, защото бил специалист, но те не били от тези, които биха помогнали на бременна жена. Това били хора, които споделяли неговите интереси, и то не само по отношение на мистицизма: гледали заедно филми на екрана в библиотеката и си разменяли файлове с насилие. Обичали болката. По това време на Върней вече не му пукало какво знае Карис. Бил спрял да се преструва. В третия триместър обаче забелязала промяна. Вълнувал се, продавал части от колекцията си, за да събере повече пари. Сторило ѝ се, че вървят някакви преговори, защото чувала странни телефонни разговори и спорове. Накрая той я заключил в мазето и я зарязал там. Имала храна и вода, книги и списания, малка баня с тоалетна. Стояла там два дни и две нощи, а когато Върней се прибрал, носел нова книга. Затова я бил заключил: за да може да излезе и да си купи някаква книга. Сборник с приказки.

- Приказки?

- Приказките на Братя Грим, отпечатани в Лондон през 1908 година от „Констабъл“, с илюстрации от Артър Ракам. Оригиналното издание на Ракам е много ценно. Някои екземпляри от него се продават по хиляда долара в интернет. Има и подписано издание - то върви за над

десет хиляди.

- А неговото подписано ли било?

- Не.

- Чакай малко: заключил е Карис Ламб в мазето за два дни само за да се сдобие с книга с приказки, за която е платил хиляда долара?

- Един човек в Англия бил убит за първото му издание на „Шумът на върбите“ - отвърна Лейла. - То струвало близо седемдесет хиляди.

- Има голяма разлика между хиляда и седемдесет хиляди.

- Особено за книга, която не съществува.

Паркър се почувства така, сякаш е пропаднал в заешка дупка.

- Не разбирам.

- Няма „Приказки на Братя Грим“ с илюстрации от Артър Ракам от 1908 година. Това издание е излязло чак през следващата година.

- Значи книгата е била фалшификат?

- Не, или поне така твърдял Върней. Той имал нужда от публика и Карис била единствената му възможност. Искал да се похвали на някого какво е намерил.

- И какво е било то?

Лейла побутна кутията към него.

- Защо сам не погледнеш?

Оуен Уийвър се обади на дъщеря си, докато тя чакаше на опашката за банкомата. Сметката ѝ щеше да намалее до трицифрена сума, но чакаше заплата в петък, а с малко късмет щеше да изкара прилични бакшиши в събота и неделя, особено ако навиеше няколко маси да се изръсят за вино.

- Здравсти, татко.

- Мисля да заведа Даниел на кино. Да видим дали това ще пооправи настроението му.

- Добре. Той подремна ли?

- Унесе се за малко на дивана, но още не е на себе си.

- Просто е уморен.

- Да.

Тя долови съмнението в гласа му.

- Случило ли се е нещо друго?

Оуен се почуди дали да ѝ разкаже за разговора си с Даниел за мъртвите майки, но реши засега да го запази за себе си. Това само щеше да я разстрои.

- Просто понякога е странен.

- Мисля, че го е наследил от дядо си - отвърна Холи.

- Така ли? А се е научил да отговаря от теб.

- Приятно кино, татко. Не прекалявайте с пуканките и вземете малки безалкохолни.

*

Даниел седеше до прозореца на стаята си. Вече се здрачаваше и над гората витаеше мъгла, но му се струваше, че въпреки това вижда силуета на жената между дърветата. Ако отвореше прозореца, може би

дори щеше да чуе как го вика по име.

Но той нямаше никакво намерение да отваря прозореца.

- Истината ли казва? - попита той.

Говореше на момичето в ъгъла - онова, което все стоеше с наведена глава и сякаш привличаше мрака връз себе си, за да скрие лицето си. Даниел трябваше да се страхува от нея, както от жената - защото момичето също беше мъртво, само че то не го плашеше, само го караше да се чувства сънен и отпуснат, като лекарството за кашлица, което майка му понякога му даваше, когато го боляха гърдичките. Виждаше отражението на момичето в огледалото, но когато погледнеше през рамо, то изчезваше.

какво ти каза?

- Че трябва да слушам мама, да слушам нея.

тя не ти е майка

- Казва, че е.

понякога, когато умрат, хората оставят тук част от себе си

- Каква част?

тъжна част, но това не са наистина те, само тяхната болка

- Тя идва до прозореца ми.

самотна е

- Искан да отида с нея.

в никой случай не бива да го правиш

- Може да ме накара.

не може

трябва сам да го поискаш

ти искаш ли?

- Не. Искан само тя да се махне.

и това ще стане

- Кога?

скоро

- Откъде знаеш?

защото скоро ще получи име, а с него - и покой

- Кой ще ѝ даде име?

Момичето не отговори веднага.

може би баща ми

Даниел премести поглед от отражението на момичето към жената в гората.

- Може ли да го помолиш да побърза?

98

Паркър взе кутията от обувки. Явно не беше докосвана от дълго време, защото пръстите на Лейла Патън бяха оставили следи по праха. Той повдигна капака. Книгата лежеше върху подложка от вестници. Ръбовете ѝ бяха протрити по ъглите, а по корицата се виждаха леки петна.

- Какво е казал Върней на Карис? - попита Паркър.

- Че книгата сама по себе си не е важна - само страниците в нея. Обяснил ѝ, че са променили тома и датата, защото така правят. Били част от стар, вековен атлас. Върней твърдял, че страниците могат да пренаписват.

- Да пренаписват книги?

- Да пренаписват светове. Внимавай как я докосваш.

- Крехка ли е?

- Не, но може да ти призлее. Чакай да ти намеря ръкавици.

Лейла се върна с чифт кожени ръкавици. Бяха малки за Паркър, но все пак успя да пъхне пръсти в тях. Извади книгата от кутията и я огледа отвън, преди да я разгърне. От вътрешната страна на предната корица имаше екслибрис, на който бяха изписани две букви „Д“, а под тях - думата „Лондон“. Посочването на мястото беше необичайно и характерно по-скоро за магазин или заемна библиотека, отколкото за частна колекция.

Паркър разлисти книгата до мястото, на което страниците започваха да се различават от досегашните. Един голям лист, много по-стар от останалите и изработен от нещо като тънък пергамент, беше сгънат на две и пришит между другите коли. Видимите му страни бяха празни и неразрязани в горния край. Паркър прелисти до следващата вложка, която изглеждаше по същия начин.

Той внимателно повдигна една от страниците, за да види какво пише отвътре. Там също нямаше нищо. Защо някой би си правил труда да пришива празни страници в книга? Освен ако всъщност не бяха празни. Той се опита да си спомни различни варианти за невидимо мастило - лимонов сок, вино, оцет, захарен разтвор, телесни течности и прочее, които стават видими само след прилагане на топлина или определени химикали.

- Тук няма нищо - каза той.

- Не винаги.

- Как така?

- Понякога, ако оставя книгата отворена достатъчно дълго, виждам рисунъци.

- Какви рисунъци?

- Ще прозвучи откачено.

- Не и за мен.

Лейла си пое дълбоко дъх.

- Добре. Не са точно рисуници, а по-скоро призрци на рисуници. Понякога приличат на географски карти, друг път повече на архитектурни скици, но с големи детайли.

Това потвърждаваше хипотезата на Паркър: използвано беше някакво мастило, което се активираше от топлина или светлина.

- Какво изобразяват?

- Средата, в която се намира книгата. Например тази стая.

- Чакай малко, искаш да кажеш, че се променят?

- Казах ти, че ще прозвучи откачено.

- То не звучи откачено, то е откачено. Има разлика.

- Доста малка.

- Сигурно си права.

Паркър се върна в началото на книгата. Годианата беше точно тази, която Лейла бе казала: 1908. Печатна грешка? Това не беше ли от онзи тип детайли, които правеха книгата още по-ценна?

- Погледни текста - каза Лейла.

Паркър забеляза, че някои думи и дори буквите с тях са разместени, така че приказките са станали нечетими, все едно нещо тотално се беше объркало в печатарския процес.

- Ако ги погледнеш отново утре, може да са различни - каза Лейла.

- Как така различни?

- Буквите може пак да са се разместили. Ако ги гледаш достатъчно дълго, ще започнеш да виждаш послания. В началото ми се струваше готино - плашещо, но интересно, докато...

- Докато какво?

- Докато не образуваха думите „Не гледай, путко“ на страница четиринайсет. Оттогава не съм отваряла книгата.

Тя загриза нокътя си.

- И илюстрациите...

99

Били Оушън отдавна не беше ходил в „Ходжис“, поне откакто навърши достатъчно години, за да пие легално. „Ходжис“ беше от онези барове, в които светлината винаги е малко, музиката е силна, а хората си гледат работата, освен ако нещо не ги отклони насила от това - което рядко се случваше. Намираще се в южната част на окръг Съмърсет, между Хармъни и Корина, и почти не привличаше случайна клиентела поради непредразполагащия си интериор и най-вече заради вида на тоалетните, които бяха пословично нехигиенични. Но един „Бъд Лайт“ беше долар и петдесет, а и храната не беше толкова гадна, ако не я задържаш дълго в устата си.

Куюйл беше седнал на една маса далеч от бара, а пред него стоеше чаша с прозрачна напитка. Били го позна по стила на облеклото. Теоретично беше възможно и преди тук да е идвал човек с кадифено сако и плетена копринена вратовръзка, но ако беше така, то се бе случило в далечното минало и травмата беше избледняла от колективната памет на заведението. Куюйл изглеждаше странно в този бар, но не изглеждаше смутен от обстановката. Някои хора умееха да завладяват пространството около себе си и да си създават неприкосновено убежище, където и да попаднат. Куюйл беше от тях.

Били седна срещу него и една сервитьорка дойде да вземе поръчката. Той забеляза, че тя не обръща никакво внимание на Куейл, погледът ѝ се хлъзгаше по него като вода по импрегнирана обувка. Този човек явно не излъчваше добра енергия.

- Британец значи? - поде Били.

- Възприемам се на първо място като англичанин, след това като британец. Така държим шотландците и уелсите на разстояние, да не говорим за ирландците.

Били се обърка, но не му пукаше толкова, че да пита за разяснение.

- Какво правите тук?

- На отдих съм.

- На почивка?

- И така може да се каже.

Били пет пари не даваше и за това.

- Е - каза той, щом бирата му пристигна, - кой е гръмнал пикапа ми?

- Един мъж на име Чарли Паркър. Частен детектив.

Били преглътна информацията заедно с бирата си.

- Знам кой е. И как разбрахте, че е той?

- Защото е обществена тайна или поне донякъде. Полицията знае; предполагам, че баща ви също. Но полицията няма да направи нищо, защото няма доказателства, а и като че ли има негласно правило да не закача Паркър. Що се отнася до баща ви, не знам. Може би се безпокои, че ще се изкушите да направите някоя глупост и да се изложите на риск.

- А Паркър защо ще се заяжда с мен?

„Защо ще се заяжда“, повтори Куейл наум. Интересен израз. Той

му казваше всичко, което би искал да знае за човека насреща.

- Той дружи с цветнокож мъж на име Луис. Доколкото разбирам, Луис е намерил някои елементи от украсата на пикапа ви за неприемливи, а Паркър му е помогнал да осъществи енергична форма на протест.

Били се изправи.

- Трябва да се обадя по телефона.

Той излезе навън и набра Дийн Харпър, бившия служител на баща си. Не бяха се чували от уволнението на Харпър, но Били не се страхуваше толкова от него, когато не се налагаше да се срещнат на живо.

- Какво искаш? - попита Харпър, когато Били се представи.

- Да ти върна работата.

- Това е най-малкото, което можеш да направиш, след като ми я изгуби.

- Липсваш на стареца. - Това беше вярно. Бащата на Били съжаляваше, че е разкарал Харпър, но не обичаше да се отмята от взетите решения. Смяташе, че така би изглеждал слаб. В случая с Харпър обаче вероятно можеше да бъде убеден да направи изключение.

- Няма да е трудно да го навия.

- И ще го направиш от добро сърце?

- Приеми го като извинение. Искам само една дума в замяна.

- И каква трябва да е тя?

- Да или не.

- А въпросът?

- Относно пикапа ми: Чарли Паркър ли е името, което си чул?

Не получи отговор или поне не такъв, какъвто искаше.

- За бога, Били, зарежи тази работа.

- Искаш ли си работата или не?
- Искам я, естествено.
- Тогава отговори на въпроса ми.
- Да. Отговорът е „да“. Но...

Били не изчака да чуе останалото. Прекъсна разговора и се върна при Куейл.

- Потвърждение ли търсихте? - попита той, когато Били седна на масата.

- Може би.

- Винаги е препоръчително да се чуе второ мнение. И какво открихте?

- Че може да казвате истината.

- Че *казвам* истината.

- Добре, така да е. Какво искате в замяна - пари ли?

- Не, искам само да ви помогна да си отмъстите.

- Защо го правите?

- Защото Паркър ми пречи и ще се радвам някой да отвлече вниманието му.

- Пречи на „почивката“ ви?

- Точно така. Освен това съм готов да ви заплатя за отделеното време. Можете да използвате парите за нов пикап, предполагам, с по-скромна украса.

Били се ухили.

- Май нищо добро не сте замислили. Я кажете, лош човек ли сте?

Куейл се усмихна и светлините на бара проблеснаха като умиращи звезди в бездната на очите му.

- Идея си нямате.

Усмивката на Били угасна.

- За какво отмъщение говорим? - попита той.

- Паркър ви е отнел нещо скъпо за вас. Предлагам и вие да сторите същото. Едно птиче ми каза, че той има стар „Мустанг“, на който много държи. Защо не го подпалите?

Били знаеше за какво говори. Беше виждал колата в града. Идеята изглеждаше чудесна. Мустангът не струваше колкото пикапа, но сантименталната му стойност компенсираше.

- Отпред ме чака една приятелка - продължи Куейл. - Може да се каже, че е спец по разрушенията. Какво ще кажете да ви запозная? Няма смисъл да отлагаме.

100

Лейла Патън включи лаптопа си.

- Виж - каза тя, - това са част от оригиналните илюстрации на Ракам от изданието от 1909 година.

Картините на екрана изненадаха Паркър. Смяташе, че познава по-добре илюстрациите от книжките с детски приказки - ярки, основни цветове, рицари, яхнали коне, вълци с нощни шапчици. Творбите на Ракам нямаха нищо общо с традицията, освен темата. Цветовете им бяха приглушени, образите - чувствени и всичко беше пропито от зловещо, призрочно чувство, особено горите и дърветата, с кора като животинска кожа и клони, напомнящи крайниците на отчаяни, измършавели същества.

- Впечатляващо, нали?

- Красиви са - отвърна Паркър. - Смущаващи, но красиви.
- Още не си видял нищо смущаващо.

Тя отвори една илюстрация на Ракам от „Белоснежка и Червенорозка“, в която двете млади жени от заглавието стояха до голямо повалено дърво с оголени криви корени и гледаха джуджето, затиснато от тежкия ствол. Сцената напомни на Паркър за гроба на Карис Ламб.

- Можеш да намериш еквивалента в книгата - каза Лейла.

Паркър прелисти страниците, докато намери въпросната илюстрация.

- Готово.
- Сега ги сравни.

Изглеждаха подобни, с изключение на малкото петънце на фона на илюстрацията в книгата, където гората чезнеше в тъма.

- Изглеждат еднакви.
- Почакай малко.

Лейла отиде при един шкаф до пианото и извади лупа от чекмеджето. Паркър изведнъж се почувства много стар. Трябваше му лупа, за да види нещо, което двайсетинагодишните съзираха с просто око. Отчаянието явно се беше изписало на лицето му, защото Лейла побърза да го успокои:

- И аз не ги забелязвах в началото. Освен това те се променят. Както вече казах, отдавна не съм отваряла книгата.

Паркър взе лупата и я поднесе над петънцето. От мрачната гора го гледаше обезобразеното дете, което беше видял в Портланд. Лицето му беше полускрито и тялото му беше само загатнато, но без съмнение бе то.

- Проверих много версии на илюстрацията в интернет - каза

Лейла. - Това... нещо го няма никъде другаде, само тук.

Паркър погледна отново страницата. Сега му се стори, че вижда по-голяма част от детето - главата, десния крак, - а положението му се бе променило, сякаш се беше приближило до падналото дърво.

Лейла го наблюдаваше.

- Хайде, кажи го.
- Имам чувството, че се движи,
- Доста уклончива формулировка.
- Всяка друга е плашеща.

Лейла взе лупата от ръката му и също се взря в картината, като внимаваше да не докосва книгата. Паркър също я разгледа още веднъж и прелисти страницата.

- И никога не си споменавала за това пред когото и да било? Не си изпитала нужда да потърсиш помощ?

- За какво, за илюстрациите в някаква книга? От 911 не поемат спешни случаи от литературен характер. - Тя се усмихваше, но ѝ личеше, че е на ръба да заплаче. Тайните, които бе пазила толкова дълго, бавно излизаха наяве, като от срязан цирей. - Беше ме страх. Отначало си мислех, че полудявам, и това беше лошо, но после осъзнах, че не съм луда, и това беше още по-лошо. Съжалявах, че съм се съгласила да пазя книгата.

- А защо го направи?

- Защото Карис каза, че не иска да е у нея, в случай че Върней я открие. Предполагам, че се надяваше да я използва като коз, ако се стигне до най-лошото. Нали се сещаш - че той ще си получи книгата, ако пусне Карис и бебето. Мислех си, че е просто обикновена книга. Нямах значение какво си мисли някакъв педофил. Сборник с приказки с няколко допълнителни страници, при

това празни. Ако липсата ѝ му вгорчаваше живота, толкова по-добре. Но за всеки случай Карис помоли Доби да ѝ намери друг екземпляр за примамка. Не се изрази по този начин и не му каза защо ѝ е нужна. Просто го помоли за подобно издание и той бързо намери. Помня, че куриерът я достави още на другия ден. Доби беше спазарил добра цена, но все пак беше скъпа. Карис обаче си я плати. Настояваше за това.

- И когато замина, взе другата книга със себе си?

- Да, но Доби мислеше, че е взела и двете. Не би допуснал да задържа оригинала, а предполагам, че и сам не би го взел. Но той знаеше повече за Върней от мен.

Докато Лейла говореше, Паркър продължаваше да прелиства книгата.

- Във всяка илюстрация ли има допълнителен елемент?

- В повечето.

- Покажи ми.

Лейла не възрази. Трябваше да стане за малко, за да помогне на майка си да отиде до тоалетната, а после да направи още чай, но накрая Паркър вече не хранеше никакви илюзии за странността на книгата. В илюстрациите на Ракам бяха скрити хибридни същества, напомнящи на кошмарните изкустители от виденията на свети Антоний в картините на Грюневалд и Роса, на мъчителите в „Обречените се спускат в ада“ на Синьорели, на изтезаваните души в „Градината на земните удоволствия“ на Бош³².

Докато натрапниците в илюстрациите се разкриваха пред погледа му, Паркър започна да си мисли, че това не е случайно съвпадение: че тези художници са се сблъскали с първични образи, заровени дълбоко в човешкото съзнание; споделен спомен за онова, което ни преследва, за да ни прати в сетния мрак, бегъл поглед към онова, което следи

човечеството иззад стъклото и чака да го погълне.

Ала зверовете в книгата бяха по-непосредствени от виденията на художниците. Не бяха измамни, но не бяха и реални, а по-скоро въплъщаваха потенциалното присвояване на една реалност, заразена от друга. Паркър беше признателен за ръкавиците, които му беше дала Лейла Патън. Смяташе, че е постъпила разумно, като е скрила книгата и не я е разгръщала твърде често. В противен случай би се изложила на риск от замърсяване и може би вътрешна поквара.

Книгата криеше още една изненада за Паркър, и то неприятна. Илюстрацията към „Бялата змия“ изобразяваше слуга, разговарящ с риба, а на заден план - брезова гора. Измежду дърветата ги гледаше размазано, жълто-черно лице.

- Това е ново - каза Лейла. - Какво му има на лицето?

Паркър погледна през лупата, макар вече да предчувстваше отговора. Главата беше образувана от насекоми.

- Оси - каза той.

А Богът на осите сякаш му намигна.

*

Сам стоеше в градината на баба си и дядо си и разговаряше с Дженифър.

- Какво търси татко?

детето

- Не е само то.

какво виждаш?

- Истории. Нещо старо в образа на човек, но празно отвътре.

Дете, но не дете.

Дженифър вдигна ръка и замахна във въздуха, сякаш да пропъди досадно насекомо.

- И оси.

*

Книгата беше затворена, съществата в нея - скрити, а онези отвън - защитени от погледа им.

- Кой е Богът на осите? - попита Лейла.

- Някои го наричат Онзи, Който Чака Зад Стъклото - отвърна Паркър. - За други той е Погребаният бог. Ти религиозна ли си?

- Не ходя често на църква, но бих казала, че вярвам в нещо по-голямо от самата себе си.

- Е, Погребаният бог е неговата противоположност.

- Дяволът?

- Небогът. Или Небог. Може да са повече от един.

- Откъде знаеш всичко това?

- Чувам слухове.

Паркър върна книгата в кутията.

- Искаш ли да я взема? - предложи той.

- Мисля, че да. Достатъчно дълго спазвах обещанието си към Карис. - Тя прехапа устни. - Съжалявам, че животът ѝ е свършил така, сам-сама в гората.

- Не е била сама. Някой е бил с нея - и то човек, който е имал добрината да я погребее и да се погрижи за детето ѝ.

- И смяташ, че е родила момченце?

- Така предполагахме.

- Може би ще бъде по-добре да не го намерите.
- Не съм сигурен, че това е вариант, предвид всичко, което се случва. Има опасност детето да стане поредната жертва на търсенето на тази книга. Надяваме се само, че ще го открием преди другите - например Върней.
- Върней не търси нито детето, нито книгата.
- Откъде си толкова сигурна?
- Върней е мъртъв.
- Защото си го прочела във форумите?
- Не само. Карис се надяваше да го убият, защото е изгубил книгата. Каза, че ако никой не дойде да пита за нея, мога да приема, че Върней е мъртъв. И точно така стана.
- До неотдавна.
- Всъщност да.
- Опазила си добре тайната ѝ.
- Нямах голям избор, но Доби е мъртъв заради това. Какво ще правиш с книгата?
- Още не знам. Едно е сигурно: няма да я държа у дома.
- Звучи разумно. Има ли още нещо, което искаш да знаеш?
- Разкажи ми за вечерта, в която загина Доби.

Палида Морс обикаляше тихите стаи в дома на Холи Уийвър и попиваше детайлите на домашния уют, от който тя винаги щеше да бъде лишена. Представи си как подпалва къщата, за да я изравни със земята.

Как изчаква Холи, баща ѝ и момчето, за да убие всички: първо стареца, а после детето, така че Холи да гледа как издъхват пред очите ѝ.

Морс пропъди възжеленията. Куейл ясно я бе инструктирал само да намери книгата и да си тръгне. Щом я вземеха, можеха завинаги да напуснат тази страна.

Морс влезе в стаята на Даниел Уийвър и отиде право при библиотеката. На втория ред стоеше екземпляр от „Приказките на Братя Грим“ с илюстрации от Артър Ракам, издание на „Констабъл“ от 1909 година. Нямаше екслибрис от вътрешната страна на корицата, но празните страници бяха там, а и не се виждаше друга такава книга. Годината обаче не беше същата и някой беше добавил нова приказка, написана на ръка и старателно илюстрирана.

Чу се звук от приближаващи автомобили и в прозореца светнаха фарове. Семейство Уийвър се прибираха. Морс взе книгата, без да бърза, мина през кухнята и излезе през задната врата, като натисна копчето на дръжката, за да заключи отново след себе си. Беше действала много внимателно, така че беше слабо вероятно Уийвърски да забележат нахлуването ѝ в дома им.

Колата ѝ бе спряна наблизко. Морс виждаше очертанията ѝ от другата страна на гората. Най-прекият път минаваше между дърветата, но тя се поколеба. Не знаеше защо, но гората я притесняваше, а тя се беше научила да не пренебрегва интуицията си. В тъмнината голите дървета приличаха на скелети: разкривени мъже, прегърбена жена. Морс заобиколи по края, а щом стигна на сигурно място в колата си, набра първия от двата номера, с които трябваше да говори.

- Намерих един екземпляр - каза тя на Куейл, - но може да не е този, който ни трябва. Годината на издаване е 1909 и екслибрисът липсва, но допълнителните страници са на място.

- И нямаше друга?
- Аз поне не видях. Възможно ли е да са продали оригинала?
- Ако беше така, щях да чуя. Може да се е повредила от годините и да са пренесли страниците в друг екземпляр. Така или иначе, само те са от значение. Ще разбера, щом ги видя.
- А ако не е тази, която ти трябва?
- Тогава ще се наложи да питаме Уийвърви къде е другата.

Второто обаждане беше до Били, защото беше време да го включат в играта. Двамата с Куейл го бяха убедили, че ще бъде по-добре да не използва собствения си пикап, защото можеше някой да го види и запомни. Освен това Морс щеше да му помогне да преодолее охранителната система около дома на Паркър.

- Откъде знаеш, че има охранителна система? - попита Били.
- Защото знам кой е - отвърна Морс.

Кое то звучеше логично, като се замисли човек.

*

Морс взе Били от паркинга на „Тилтид Килт“ до „Мейн Мол“. От раницата му лъхаше на бензин.

- Надявам се, че си взел запалка? - попита тя.
- И кибрит също.

Морс подкара на изток. Били се мъчеше да диша през уста, защото тази жена вонеше непоносимо. Бензинът убиваше част от смрадта, но не достатъчно. Качиха се на шосето към Скарбъро и подминаха къщата на Паркър. Като не видяха светлина и признаци на живот, направиха обратен завой, спряха на следващата отбивка след неговата и угасиха фаровете. Били грабна раницата си, слезе от колата и

изчака Морс.

- Имаш ли маска? - попита тя. - Тук има камери.
- Мамка му.

Морс извади една евтина маска за ски и му я подаде, след което надяна своята на главата си.

- Следвай точно стъпките ми - каза тя.
- Може ли да има мини?
- Просто прави каквото ти казвам.

Били се подчини. Прескочиха една канавка и прекосиха малка горичка. Морс извади айфона си и включи камерата, оглеждайки земята пред себе си. След минута рязко спря и вдигна ръка.

- Какво има? - попита Били.

Екранът беше частично скрит от ярка бяла светлина.

- Инфрачервени лъчи - обясни Море. - Ако минеш през тях, алармата ще се задейства, а вероятно и камерата ще те снима - тук или по-нататък.

Лъчите преминаваха на различна височина - един беше на педя над земята, друг - на метър, така че дребно животно да не закачи и двата едновременно. Били мина между тях, напътстван от Морс, след което взе телефона и на свой ред ѝ помогна. Изплъзнаха се от още едни инфрачервени лъчи и стигнаха до къщата. Морс отново вдигна ръка, за да го спре, и посочи охранителната камера на стената над входната врата.

- Доста е очевидна - отбеляза Били.
- Защото другите не са.

Мустангът не беше прибран в гаража, а бе паркиран отдясно на къщата и покрит с платнище. Може би Паркър се надяваше да го ползва по-често с настъпването на пролетта. Морс дръпна покривалото.

- Давай - каза тя.

Само че застанал вече тук, пред колата на Паркър и на крачка от отмъщението, желанието на Били започна да се изпарява. Нещата бяха стигнали твърде далеч. Ако направеше това, Паркър щеше да го погне. И колкото повече мислеше за това, толкова повече се убеждаваше, че сам си е виновен. Идеята за флагчетата беше на Хеб Колдикът, за да дразнят негрите и педалите, и всички лигльовци, които влачат тази страна към дъното и я превръщат в посмешище. Обеща, че нищо няма да се случи. Каза, че либералите щели само да въртят очи и да си траят, защото така правели тези хора. Ако им кажеш да ходят да се ебат, точно това щели да направят. Нямало да посмеят да направят друго, уверяваше го Хеб, защото вечно се страхували. Само че Хеб не беше взел предвид Паркър и хората като него, които май не се страхуваха от нищо.

- Много хубава кола - каза Били и наистина беше така.

Ако я подпалеше, нито светът щеше да стане по-хубав, нито той щеше да си върне пикапа, нито другите щяха да спрат да го ползват за боксова круша. Щеше просто да бъде поредният глупак, увеличаващ грозотата на света.

- Искаш ли сам да се връщаш през гората? - попита Морс. - Смяташ ли, че можеш да стигнеш до колата, без да задействаш алармата, и мислиш ли, че още ще те чакам? Запали я, Били.

Били не искаше да се връща сам през гората. Не искаше да задейства алармата и ченгетата да долетят, след което баща му да го вади под гаранция и за пореден път да му обяснява, че е направил и себе си на идиот, и цялото си семейство. И още по-лошото - ако междуременно се появеше Паркър барабар с онзи негър?

- Майната му.

Каза си, че очите му сълзят от бензиновите изпарения, докато заливаше колата с тубата, а после напои един парцал, запали го и го хвърли върху капака; докато пламъците се разгаряха и покривалото стана на пепел, докато огънят обхващаше цялото купе, докато стъклата се пръскаха и боята ставаше на мехури, докато гумите се топяха и резервоарът пламна, докато в нощното небе се вдигаха черен дим и искри.

Докато колата гореше, а заедно с нея и цялото му бъдеще.

102

- Британец? - попита Паркър.

Лейла Патън описваше клиентите, минали през заведението вечерта, преди Доби да загине. Бяха предимно местни, но имаше и неколцина непознати. Не беше нещо необичайно. Кадилак беше встрани от главния път, но много хора предпочитаха малките шосета пред магистралите. Както казваше Нийл Йънг: там се срещат интересни хора.

- Да, британец - потвърди Лейла. - Всъщност англичанин. Натърти на това. Беше почти смешно. И друг път сме виждали туристи. Е, често са заблудени, но минават оттук.

- Опиши ми го.

- Вече казах всичко това на Хилик, но той не обърна особено внимание.

- Пробвай да кажеш и на мен.

- Хубаво де, беше около метър и осемдесет висок. Добре облечен - в кадифе и туид, копринено шалче. Напомняше ми на главния

актьор от онзи стар филм за близнаците гинеколози.

Паркър се сещаше.

- Имаше кафяви очи - продължи Лейла - и носеше червени кръгли очила. Запомних го, защото четеше поезия, докато се хранеше. В Кадилак рядко се вижда някой да чете поезия, независимо дали се храни.

- Кафяви очи? Сигурна ли си?

- Да. Обикновено не забелязвам такива неща, но очилата му бяха много странни. Привличаха погледа.

Нямаше съмнение, че това беше англичанинът, Смит Две, въпреки разминаването в цвета на очите. Онзи в „Мечката“ беше синеок, но това лесно се постигаше с цветни лещи. Червените очила също бяха избрани нарочно. Достатъчно беше да смени лещите, да захвърли очилата и да срещне косата си по друг начин, така че дори наблюдателната Лейла Патън да не може да познае мъжа, влязъл в ресторанта на Доби в онази тиха пролетна вечер, за да почете стихове, докато...

Това беше въпросът. Защо му беше да се показва? Защо да рискува?

- Имаше ли жена с него?

- Не, беше сам.

- А на някоя друга маса? Много бледа? С платинено руса коса?

Очи като белина във вода?

- Пфу. Не. Не си спомням такава.

Възможно ли бе жената да е претърсвала фургоните, докато англичанинът е наглеждал заведението, в случай че Доби реши да се прибере по-рано и да остави персонала да затвори? Или е искал да огледа добре онзи, който е попречил на кроежите му, който е предложил

помощ и подслон на Карис Ламб, без да очаква нищо в замяна, и който накрая щеше да заплати за сторената добрина с живота си? Паркър клонеше към второто. Това беше същият импулс, който беше довел англичанина в „Голямата изгубена мечка“. Беше любопитен, но нагъл. Каквато и да беше професията му, вършеше я твърде отдавна. Беше станал непредпазлив и самодоволен.

- Той е - каза Паркър.
- Какво имаш предвид?
- Той е убил Доби, вероятно и Естер. Жената, която се е опитала да те отвлече, пътува с него.
- Откъде знаеш?
- Защото съм ги виждал. В момента търсят книгата в Мейн и убиват наред по пътя си.
- Значи са се опитали да ме похитят, защото съм видяла мъжа в ресторанта?
- Ти ли го обслужва?
- Не, Корби.
- А кой друг беше на работа онази вечер?
- Карлос, готвачът.
- Но тях никой не ги е нападал?
- Не, иначе щях да разбера.
- Кой беше любимецът на Доби? Кого харесваше най-много измежду служителите си?
- Не знам. Това си беше Доби. Държеше се еднакво с всички ни.
- Сигурна ли си?
- Беше добър с всички ни. Просто си беше такъв.
- Лейла...

Тя се предаде.

- Добре де, аз бях. Аз се разбирах най-добре с него. Свирех. Четях книги. Гледах стари филми. Грижех се за майка си. Доби ме харесваше. Имаше ми доверие. Понякога, след като затворехме, пиехме по бира, Доби палеше джойнт и просто си говорехме. Какво общо има това?

- Това забелязваше ли се отстрани?

- Не знам.

Паркър обаче знаеше, че отговорът е „да“, или поне за човек като англичанина.

- Вероятно са заплашили Доби, че ще наранят Естер, ако не им помогне - обясни той. - Предполагам, че са казали същото и за теб.

- Е, и?

- Тези хора държат на думата си. Може да се каже, че си имат принципи.

Лейла гледаше в ръцете си. Следващите ѝ думи още повече засилиха уважението на Паркър и затвърдиха решимостта му да не допусне този англичанин и жената с него някога да припарят до Лейла Патън.

- Това означава, че Естер наистина е мъртва.

Не мислеше за опасността, в която се намираше самата тя, а за участта на Естер Бакмейър.

- И аз мисля така. Доби не е успял да ги убеди. Искали са да са сигурни.

Лейла заплака - с онези сълзи, които не променят изражението на човек, защото емоциите, които изразяват, са толкова дълбоки, че самите сълзи са без значение.

- Всички обичаха Естер - каза тя, - или поне всички, които си

струва да познаваш. Само тъпаците не я харесваха. - Тя погледна през прозореца към обгърнатите в мрак хълмове. - Чудя се къде са я оставили. Тя заслужава истинско погребение. Заслужава да бъде запомнена.

- Ще се опитам да я намеря.
- Как?
- Ще ги принудя да ми кажат.

Лейла се замисли.

- Никога не съм искала някой да страда - каза тя. - Видяла съм твърде много болка у дома, за да я пожелавам на когото и да било.

- Но?
- Но бих направила изключение за убийците на Естер и Доби.
- Ще видя какво мога да направя. И знам, че това няма да помогне, но все пак ще го кажа: каквото и да им бе казал Доби, нямало е да спаси нито себе си, нито Естер. Тези хора не просто търсят Карис и книгата; те искат да заличат всички, които са имали контакт с тях, а може би и да си отмъстят за създадените проблеми.

Паркър погледна часовника си. Може би щеше да успее да хване последния полет за Бостън, но беше на косъм. В най-лошия случай щеше да вземе първия сутринта. Щеше да се наложи да превъзмогне неприязънта си към хотелите на летищата, но ако се фокусираше върху рецепцията, асансьора и стаята си, в посочения ред, може би щеше да се справи.

- Сигурно трябва да тръгваш - каза Лейла.
- Наистина трябва.
- Радвам се, че поговорихме.
- Аз също.

Той взе кутията с книгата.

- Никой никога няма да разбере, че е била у теб.
 - Ако всичко, което каза, е вярно, това няма да им попречи да се върнат.
 - Не, но аз ще им попреча.
- Лейла Патън го целуна нежно по бузата за довиждане.
- Вярвам ти.

103

Били усещаше миризмата на бензин по ръцете си, докато пътуваха по Южен Портланд, и от нея му се виеше свят. Единственото му желание беше да си вземе душ и да се преоблече, не само за да заличи следите от горивото, но и да се опита да изтрие пламъците от съзнанието си. Колчем затвореше очи, виждаше не мустанга на Паркър, а собственото си тяло сред тях.

Двамата с Морс бяха успели да зърнат пожара в огледалото, преди дърветата да го скрият. Били забеляза, че се е вдигнал вятър и духа на запад. Това също го тревожеше: да подпалиш нечия кола беше едно, да изгориш дома на човека - съвсем друго. Той не мразеше Паркър чак толкова. Като се замислеше, даже изобщо не го мразеше. Искаше само да разбере защо Паркър беше намерил за уместно да участва в подпалването на неговия пикап. Можеше просто да го попита. Току-виж се разбрали.

Били искрено съжаляваше за мустанга.

- Може би трябва да се обадим в пожарната - предложи той.
- Имаш ли нерегистриран мобилен телефон?

- Не.

- Тогава по-добре направо върви да се предадеш в полицията, защото веднага ще те проследят.

Били не искаше да се предава. Щеше да свикне с това терзание.

- Освен това не мисля, че можеш да се прибереш вкъщи или да се качиш в твоя пикап.

- Защото и двамата знаем, че ще бъдеш главният заподозрян за случилото се, а няма да ти бъде лесно да си намериш алиби.

- Не ми пука. Няма доказателства, а на ченгетата им трябва доказателства.

- Не говоря за тях, а за Паркър. Мислиш ли, че на него му трябва доказателства?

„Не - помисли си Били, - изобщо не му трябва.“

- Ще замина нанякъде - каза той. - Ще напусна щата за няколко дни.

- Така би се държал виновен човек - отвърна Морс. - Паркър ще съобщи за пожара. Ще го питат за хора, които е разсърдил напоследък. Може да посочи теб и да каже, че семейството ти е правило опити да го свърже неправилно с криминално деяние. Полицията ще започне да те търси, както и колата, която за последно си бил видян да шофираш.

Нещастното настроение на Били се задълбочаваше успоредно с объркването му. Искаше Морс да спре да говори и да му даде време да помисли. В аргументите ѝ имаше прообойни, но той трябваше да остане сам, на спокойствие, за да ги открие. Не го биваше да мисли под напрежение.

- Имаш ли някое местенце близо до града, където можеш да отидеш за няколко нощи? - попита Морс. - Възможно е Паркър да се

вразуми, като види, че нещата са излезли извън контрол, и двамата с баща ти да постигнат споразумение в твоя полза. Аз и господин Куейл нямаме интерес ситуацията да се утежнява. Искаме само вниманието на Паркър да бъде отклонено. Стига да не ни споменеш пред някого, повече никога няма да чуеш за нас. - Тя го погледна изразително. - Излишно е да ти казвам, че така ще бъде най-добре.

Били схвана посланието, но беше готов да го пренебрегне. Ако Паркър поискаше главата му, можеше да се откупи с това, което знаеше за Куейл и Морс. Но засега тя беше права: най-доброто решение би било Били да се сниши за няколко дни и да изчака развоя на събитията. Все някога щеше да се наложи да каже на стареца какви ги е свършил. Може би така щеше да бъде най-добре, защото баща му имаше влиятелни адвокати и ако те се намесеха, Паркър щеше да отстъпи и да потърси компромис.

- А парите ми? - попита той.

- В жабката са.

Били я отвори. Вътре имаше плик с петдесетдоларови банкноти.

- Хиляда долара - каза Морс. - Не е зле като за една вечер.

Били почувства как светът става малко по-хубав.

- Управлявам една сграда в Обър - каза той. - Сега е свободна.

Мога да остана там, ако спрем да си купя малко храна и бира.

- Звучи добре - съгласи се Морс.

*

Паркър успя да хване късния самолет за Бостън в последната минута и дори да се обади на Боб Джонстън в Портланд, преди вратите да се затворят. Джонстън се занимаваше с търговия с редки издания в

Мънджой Хил, както и с реставриране и подвързване на стари книги. Беше малко антисоциален, като повечето хора, работещи в специализирани пазарни ниши, но като се имаше предвид по какъв въпрос го търсеше Паркър, това беше предимство. Каза му, че ще мине след единайсет, а Джонстън отвърна да не бърза, защото бездруго никога не си ляга преди един.

Паркър пхна кутията под седалката пред себе си, без да я отваря. Нямахме никакво желание да гледа съдържанието ѝ.

*

Били и Морс спряха в един магазин, за да купят чипс, колбаси, хляб, мляко и бира. Дори да ѝ се бе сторило, че това е доста храна за сам човек, Морс не отбеляза нищо. После продължиха към Обърн. Били я помоли да спре отзад, за да не го види някой, че влиза в сградата. Зарадва се, че прозорците на горния етаж са тъмни, дори без издайническа светлина от телевизора. Може би Хеб Колдикът беше заспал... или умрял. И двата варианта устройваха Били, но вторият беше далеч по-добър.

Той слезе от колата. Морс вървеше зад него с втория плик с покупки. Били отключи.

- Оттук ще се справя и сам - каза той и се обърна, а Морс го застреля в лицето.

Холи Уийвър се събуди от звъна на мобилния си телефон. Беше полегнала с намерението само да вдигне крака за малко, да погледа телевизия и може би дори да почете книга, но умората и мекото легло бързо я надвиха.

Сънят ѝ не беше спокоен. Гнетеше я чувството, че някой е влизал в дома ѝ. Сигурна беше, че е заключила задната врата и с двете резета, просто защото винаги го правеше, но после, когато я провери, само едното беше на мястото си. Баща ѝ твърдеше, че дори не я е доближавал. Освен това бе усетила странна миризма в къщата, като че ли някой беше влачил умряло животно из стаите.

Холи се почуди дали някога ще намери покой. Той ѝ беше отнет в мига, в който Карис Ламб издъхна. Ето че сега телефонът ѝ звънеше, а единственото, от което се нуждаеше, беше малко спокоен сън. Погледна екрана: беше Дидо Мълис. Дидо беше някогашната ѝ зълва и още стоеше в списъка ѝ с контакти, защото бе единствената роднина на бившия ѝ съпруг, към която Холи хранеше симпатии, и най-вече защото Холи така и не свикна да трие старите номера.

- Дидо - каза тя. - Отдавна не сме се чували.

- Реших, че трябва да знаеш - каза Дидо с пресекващ глас. -

Грег е бил намерен прострелян в дома си днес, заедно с приятелката си. И двамата са мъртви.

*

Паркър пристигна на летище „Лоуган“ и включи телефона си. Имаше съобщение от Мокси Кастин, който го молеше да се обади при първа възможност.

- Какво има?
- Имам една добра и една лоша новина. Преодолагам, че първо искаш да чуеш лошата.
- Давай.
- Някой е запалил мустанга ти.

Паркър се спря наред крачка и човекът зад него понечи да го изругае, но като видя изражението му, реши, че е по-добре да си затрае.

- А добрата?
- Почти сме сигурни кой го е направил.

*

Оуен и Холи седяха в кухнята. На масата стоеше бутилката „Мейкърс“ и двамата държаха по чаша бърбън в ръка. Както се предполагаше, събитията напоследък се отразяваха на съдържанието на шишето и на дъното му вече беше останал само един пръст от спасителната течност.

- Защо смяташ, че има нещо общо с Даниел? - попита Оуен, макар да не можеше да повярва, че влиза в ролята на скептика. Просто трябваше да попита.

- Грег беше кретен, но дори аз не съм искала да го убия, а имах повече основания от другите. Докато с Дидо още поддържахме връзка, тя ми каза, че Грег бил бесен, като научил за Даниел. Ако не греша, думите му били, че в моята утроба и плевел не може да порасне.

Оуен навлажни устните и езика си с бърбън, надявайки се усещането да се задържи по-дълго.

- Никога не съм го харесвал.
- Казвал си ми го само около хиляда пъти. Включително в деня

на сватбата - преди и след венчавката.

- Опитвах се да те спася от самата теб.

Тя го хвана за ръка.

- Знам, но бях влюбена в него.

- Почти колкото той в себе си.

Холи трябваше да признае, че е прав. Грег Мълис живееше така, сякаш целият свят е направен от огледала.

- И имаше голяма уста - добави тя. - Може да е изтърсил нещо за утробата ми и някой да го е запомнил.

- А защо са отишли при него, вместо да дойдат тук?

- Не знам... може би за потвърждение? А може и вече да са били тук.

- Кухненската врата?

- Да, и не само: къщата мирише странно, изглежда ми странно.

- Да се обадим вече на Кастин?

- Това е първото нещо, което ще направим сутринта - отвърна Холи. - Единственото по-лошо от това да ми вземат Даниел е някой да го нарани.

Оуен се изправи.

- Мисля, че двамата трябва да отидете в мотел. Плати в брой и не вземай колата си. Ще повикам такси и ще ви следвам известно време, за да се уверя, че никой не ви наблюдава.

Холи не възрази, само попита:

- Ами ти?

Оуен сви рамене.

- Аз имам щанга за смяна на гуми. Винаги ми се е искало да я използвам за нещо друго.

Паркър се обади на Луис, когато му оставаха още двайсетина минути до Портланд, и се уговориха да се срещнат при Боб Джонстън. Изкушаваше се да се прибере направо вкъщи, но трябваше Джонстън да погледне книгата, а и бездруго нямаше какво да направи за мустанга. Разбира се, много му се искаше да намери Били Оушън, въпреки предупрежденията на Кастин да не прави нищо прибързано, което кънтеше на кухо дори в устата на адвоката.

Луис вече беше пристигнал. Паркър паркира зад него и щом Луис се качи на пътническото място, му разказа всичко, което беше научил от Лейла Патън, включително за страха ѝ от книгата.

- В кутията ли е? - попита Луис.
- Искаш ли да я видиш?
- Не.

Двамата пресякоха улицата и натиснаха звънеца на Боб Джонстън. Той ги пусна да влязат и те се качиха по отрупаните с книги стълби, покрай стаите, пълни с библиотеки и кашони, и работилницата за подвързии и печат, докато стигнаха най-горния етаж. Тук имаше още книги, както и малка кухня, спалня и дневна, в които живееше Джонстън. Не поддържаше магазин, но клиентите можеха да идват тук след предварителна уговорка. Малцина обаче го правеха, а още по-малко бяха тези, които повтаряха, защото Джонстън смяташе, че ако добрият автор е мъртвият, то добрият клиент е далечният. Той представляваше върлинеца особа, любител на жилетките и чехлите, с рижа, биеща вече на сива коса и лице, което сякаш беше образувано от досадни бръчки. Паркър беше купувал книги от него в миналото, предимно за подаръци. Бяха му го препоръчали от „Карлсън и Търнър“ -

антикварната книжарница по-надолу по булеварда, въпреки че го бяха изпроводили с вида, с който генерали изпращат войник на мисия, от която има малки шансове да се върне.

Джонстън кимна на Луис, взе кутията от Паркър и я занесе на бюрото, отрупано със стари фактури, лампа, лупа и едноока препарирана котка.

- Препоръчвам да използвате ръкавици - каза Паркър.

- Защо?

- Жената, която ми я даде, ме предупреди, че от докосването ѝ призлява.

- Това е просто книга с приказки.

- Не, не е.

Въздишката на Джонстън ясно издаваше характерната му толерантност или липса на такава към хапльовците на този свят, но все пак порови в чекмеджето и извади чифт бели платнени ръкавици.

- Ако сега затанцува като в мюзикъл, ще трябва да си поговорим - каза Луис.

Джонстън му се намръщи или по-точно бръчките на бездруго смръщеното му чело се врязаха още по-дълбоко.

- А с какво се занимавате вие? - попита той.

- Стрелям по хора - обясни Луис.

Паркър и друг път беше забелязвал, че Луис обича да се забавлява, експериментирайки с откровеността си.

- Аха - отвърна Джонстън, докато надяваше ръкавиците. - Приемате ли поръчки?

- Сключвам договори.

- Все тая.

- Не точно.

- Жалко. Имам списък.
- Дълъг ли е?
- С всеки ден се удължава. Имате ли визитка?
- Да.
- Ще ми дадете ли?
- Не.

Джонстън отново въздъхна. Май често го правеше, помисли си Паркър.

- Явно ще трябва сам да ги убия - рече Джонстън. - Но щях да ви предложа добри пари.

Той отвори кутията и взе книгата. Огледа гръбчето и кориците, прочете данните на изданието и запрелиства илюстрациите, като се поспря на празните страници.

- Странно.

После се вгледа в набора и разместените букви.

- Още по-странно.

Накрая се обърна към настолния си компютър и провери заглавието в няколко сайта.

- Най-странното. Изглежда подправена. Годината е грешна.
- 1908. Една година преди истинското издание - потвърди

Паркър.

- Знаете ли нещо по въпроса?
- Не много: само датата и това, че вложките може би имат връзка с някакъв атлас.

- Какъв атлас?
- Може би вие ще ми кажете.

Джонстън завъртя книгата под ъгъл, за да провери дали така няма да забележи някой нов детайл.

- Грешки се случват, въпреки че досега никой не е споменавал за това издание. Възможно е да е било пробно, но липсват данни за такова. Любопитна работа, това мога да кажа. - Той за първи път погледна книгата с неподправен интерес. - Какво се надявахте да разберете?

- Откъде идва. Какво значи екслибрисът. Защо са пришити допълнителни страници. От какво са направени. Наистина ли са празни. Всичко, което можете да ми кажете. Има обаче и едно „но“.

- Слушам ви.

- Не бива да казвате на никого, че сте я виждали.

- Може ли да попитам защо?

- Защото книгата сее трупове.

- Охо. - Джонстън смушка книгата, като че ли я предизвикваше да покаже зъбите си. - Това е добро основание за дискретност. Може да се наложи да я разшия, за да разгледам празните страници.

- После ще можете ли да я зашиете отново?

Джонстън го погледна обидено и описа стаята с жест.

- Господин Паркър, според вас с какво се занимавам тук?

*

Морс бързичко вкара тялото на Били Оушън вътре и затвори вратата. Не положи големи усилия да го скрие; само го завлачи до дъното на коридора заедно с пликовете с храна. Никой нямаше да го намери до сутринта, а и тогава щяха да го открият само ако го търсят. Надяваше се, че това няма да стане, преди двамата с Куейл да бъдат готови. Почуди се дали да огледа сградата, но тя изглеждаше пуста и

вмирисана, а изгнилите стъпала даже се бяха продънили. Нямаше смисъл да рискува да счупи крак на място, където току-що е зарязала труп. Излезе навън и като не забеляза признаци на интерес от околните сгради, качи се в колата си и потегли.

Но не обърна никакво внимание на сградата, от която беше излязла.

Ако го беше направила, може би щеше да забележи слабата светлина на един от прозорците и силуета, очертан зад завесите.

105

Холи събуди Даниел. Той престорено разтърка очи, но тя не беше сигурна, че е бил заспал.

- Искам да си приготвиш малко багаж - каза тя. - Ще отидем на хотел за няколко дни.

Даниел не попита защо, не възрази, само слезе като робот от леглото. Холи видя тъмните сенки под очите му и разбра, че не са се появили само за една безсънна нощ. Притесни се, че потънала в собствените си тревоги, не ги е забелязала по-рано.

Тя го притисна силно в обятията си.

- Миличък, какво има?

Очакваше всичко, но не и този отговор:

- Мамо, книжката с приказки е изчезнала.

Паркър стоеше пред овъглените останки на мустанга си. Нощният въздух смърдеше на сгорещен метал и стопена пластмаса, бензин и почерняла гума. По думите на един пожарник от службата в Скарбъро Паркър имаше късмет, че отрядът е пристигнал, преди вятърът да отнесе пламъците към къщата. При все това източната стена беше обгорена, а няколко прозореца се бяха пръснали от високата температура и всичко вътре беше подгизнало от водата при гасенето на пожара. Стъкларят вече работеше на място. В момента Паркър даваше показания пред един патрулен полицай от Скарбъро, но нямаше какво друго да му каже, освен че няма идея как е пламнал огънят, тъй като по това време е бил някъде във въздуха между Синсинати и Бостън. Охранителните камери не показваха нищо, защото подпалвачът беше дошъл откъм гората, заобикаляйки инфрачервените лъчи, и беше успял да се скрие от камерите отпред и отзад на къщата.

- Подозираме умишлен палеж - каза полицаят на име Котър, който нямаше вид на достатъчно възрастен, за да пие легално. - Сещате ли се за някого, който може да ви има зъб?

Паркър почти не го слушаше. Много харесваше тази кола. Ако ще да беше криза на средната възраст на колела, никой не можеше да го обвини, че не я е заслужил.

- Знаете кой е, нали? - отговори Луис вместо него.

Двамата бяха обмислили варианта Луис да не идва до къщата предвид обстоятелствата, но накрая пратиха всичко по дяволите.

- Да, знам - отвърна Котър.

- И с какво си изкарва прехраната?

- Да.
- Колко страници тогава смятате да запълните?

Котър схвана намека и прибра бележника.

- Ако се сетите за нещо важно, звъннете ми.

Той подаде визитката си на Паркър, който му благодари за отделеното време, а след това отиде да си бърбори с колегите.

- Май не трябваше да подпалвам пикапа на Били Оушън - рече Луис.

- Можеше само да му свиеш флагчетата.
- Но ефектът нямаше да е същият.
- Така е.
- Ще го потърсим ли?
- Не сега. Късно е и съм уморен.

Телефонът на Паркър иззвъня. Беше пак Мокси Кастин. Понечи да затвори, но размисли и подаде апарата на Луис.

- Мокси е. Би ли видял какво иска?

Луис отговори.

- Какво искаш? Аха... аха. - Той закри микрофона с ръка. - Казва да не правиш нищо, докато не се видите утре сутринта в кантората му. Не иска да свършиш в затвора заради една кола.

- Дай ми телефона.

Луис му го подаде.

- Мокси, искам имената на познатите на Били и списък с всички имоти, които управлява от името на баща си, и ги искам до утре наобед.

Луис продължаваше да чува гласа на адвоката. Този човек не правеше разлика между това дали говори вътре или вън.

- Да - каза Паркър, - разбирам, че този вид информация не е

моя работа, но съм ядосан и обиден, и много харесвах колата си. Просто го направи, Мокси.

Той затвори. Последният противопожарен автомобил си тръгна, следван от полицейската патрулка.

- Искаш ли компания? - попита Луис.
- Нямах ли си по-интересна работа?
- Не и докато не тръгнем да търсим Били Оушън.
- В такъв случай, с удоволствие.

*

Боб Джонстън работеше бавно с книгата, като внимателно преглеждаше всяка страница. Първоначалното объркване от случайната наглед подредба на буквите и думите постепенно прерасна в безпокойство. Забеляза, че усложненията са по-концентрирани около вложките, въпреки че се откриваха в цялата книга.

Още по-интригуващи бяха илюстрациите. Паркър му беше обърнал внимание на разликите между тези от книгата и еквивалентите им в интернет, но Джонстън гледаше на интернет като на дяволско изобретение, въпреки че той улесняваше работата му, като го спасяваше от необходимостта да контактува с реални човешки същества, които имаха навика да дърпат книгите от рафтовете за деликатните гръбчета и не разбираха защо неговите заглавия струват повече от тези в местната книжарница за употребявани книги или, не дай си боже, в интернет магазините. Затова, вместо да сравнява страниците с екрана, Джонстън изнамери по-късно издание на „Приказките на Братя Грим“ с илюстрациите на Ракам в собствената си колекция и сега двете книги лежаха една до друга на бюрото му, внимателно осветени и разположени така, че да движи лесно лупата и над двете.

Трябваше да признае, че досега не беше срещал такава книга. Видно бе, че литографиите са били променени, за да се отпечатат различните варианти, но никой никъде не споменаваше за такова нещо. Твърде много усилия се искаха, за да се отпечата само един екземпляр с разбъркани букви, особено като се имаше предвид изящната изработка. Всъщност, помисли си Джонстън, колкото повече се взираше, толкова по-ясни ставаха добавените образи и работата му възприе своеобразен ритъм: първоначален прочит, почивка за очите, по-внимателно разглеждане, което неизменно водеше до различен, по-странен резултат:

Рога на едно място, втори чифт очи на друго, торс, опашка.

Тези изображения не бяха дело на Ракам, това бе сигурно. Изглеждаха почти средновековни по изпълнение, но лишени от характерната за онзи период плоскота. Някои му бяха почти познати: на заден план зад Румпелцилцхен се мъдреше същество, което Джонстън би могъл да вземе за бик, ако не беше яркият му цвят. Сега, на повече светлина, наситеното синьо и чудноватите контури ставаха по-забележими. Звярът имаше глава на бик с остри, жълти рога, но кожата му беше люспеста и ходеше изправен на задни крака.

Илюстрацията не даваше мира на Джонстън. Подобно на много антикварни книжари, той беше натрупал доста знания по различни въпроси, често по-задълбочени, отколкото показваше, но по-повърхностни, отколкото му се искаше. Също както човек с бегли интереси към голямото изкуство би могъл да разпознае „Мона Лиза“ или „Давид“ на Микеланджело, така Джонстън познаваше редица шедьоври от различни епохи, стилове и изразни средства. Беше виждал някъде синия бик - по-точно, синия демон, - но в не толкова отвлечен контекст като детска приказка. Разгледа отново изображението под лупа. Околните сенки все повече избледняваха и то се превръщаше в

основния фокус на илюстрацията, измествайки по-традиционните аспекти на гения на Ракам. Пъкленият интернет скоро разкри първоизточника: енорийската църква „Света Богородица“ във Феърфорд, Англия.

Църква във Феърфорд съществуваше още от единайсети век, но сегашното ѝ възплъщение, построено в перпендикулярен стил, датираше от края на петнайсети. Това, което отличаваше „Света Богородица“, освен вековната възраст, беше пълният набор стъклописи от края на Средновековието, създадени между 1500 и 1517 година от холандски майстори, почти със сигурност под ръководството на личния стъклар на Хенри Осми, Бърнард Флауър. Най-прочутият сред тях бил Големият западен прозорец и по-конкретно неговата долна част, защото горната била повредена при буря през 1703 година и сменена през деветнайсети век. На стъклописа бил изобразен Денят на Страшния съд: богоизбраните се възкачвали към небето отляво, обречените се спускали към ада отдясно. Творбата се състояла от седем пана, но интересът на Джонстън беше привлечен от третото от дясно наляво. Там, в долния десен ъгъл, стоеше същият син демон с двузъбец в ръка и обречен грешник на раменете си. Зад него се криеше друго подобно същество, само че червено, и измъчваше нечия бедна душа с бодлив боздуган.

Джонстън премина нататък към „Жабокът принц“ и картината на принцесата, носеща главния герой по изящно дървено стълбище. На стената от дясната ѝ страна висеше гоблен с алени пръски. В оригиналната илюстрация върху него почти не се виждаше фигура, но в алтернативната версия аленият цвят беше по-ярък, а рогатият образ - по-ясен. Различаваше се дори бодливият боздуган в ръцете му.

Защо някой си беше правил труда да добавя елементи от средновековни стъклописи към поредица литографии от двайсети век?

И защо в книгата бяха вложени допълнителни празни страници?
Отговорът може би се криеше в самите тях.

Джонстън върна книгата в кутията и я занесе в работилницата си, където се зае да я разшире. Погълнат от работа, той не усети как се е сгъстил мракът, как са заглъхнали стъпките му, сякаш се е изгубил в мъгла, как е притихнала нощта навън.

Той се беше изгубил в книгата.

И може би изгубил срещу книгата.

*

Паркър наля на Луис чаша вино, но самият той си направи кафе. Проигра отново събитията в Кадилак, като отново и отново се връщаше към англичанина, седнал спокойно в ресторанта на Доби със стихосбирката в ръце, в очакване на подходящия момент да разпита и убие собственика на заведението.

- Сигурен ли си, че е същият? - попита Луис.
- Освен ако няма брат с различни очи, но в този случай ще са замесени и двамата.
- Не звучи особено вероятно.
- Никак дори.
- Какво мислиш да правиш?
- Да го накарам да се покаже. Виждал съм го. Знам как изглежда. Първата ми работа сутринта ще бъде да отида при Кориво и да ѝ дам пълно описание, като ѝ обясня, че въпросният човек може би е замесен в убийството на Маела Ломбарди, умишлен палеж, довел до смъртта на човек, отвличане и опит за отвличане в Кадилак, Индиана, и че всичко това е свързано с намереното тяло, за което вече се смята, че

принадлежи на Карис Ламб. Ще пуснем портрета му по телевизията, във вестниците и в интернет. Ще го затрудним максимално и ще чакаме реакцията му.

- А жената с него?
- Вероятно тя е тази, която се е опитала да похити Лейла

Патън. Ще разкажа на Кориво и за нея.

- Но не и за книгата?
- Поне засега няма да споменавам за нея.
- Защо?
- От любопитство. Искам първо да разбера какво ще открие

Боб Джонстън.

- Дрън-дрън. Искаш да я задържиш, за да можеш да я използваш като примамка.

- Може би.
- Никакво „може би“. Ти си коварно копеле.
- Грубо.
- Добре, вземам си „копеле“ обратно.
- Признателен съм ти. Говори ли с Ейнджъл?
- Да. Изолиран, капризен. Както винаги, само дето сега има

повече белези.

- Сериозно.
- Звучеше по-добре от преди. Мислех да се връщам утре, но може да поостана тук, да видя какво ще стане с твоята книга и презокеанския гостенин. За Ейнджъл не мога да направя нищо, което сестрите не правят по-добре от мен.

Паркър остави чашата с кафе. Беше време за сън. Имаше само още един въпрос към Луис.

- Замислял ли си се от какво бягаш?

- Имаш предвид с Ейнджъл?

- Да.

Луис допи виното си.

- От последиците. От скръбта, ако държиш да го назовеш, и дори от самата възможност за нея. Не искам да скърбя за него.

- Затова той ще живее.

- Именно, иначе не бих му простил.

Паркър се изправи.

- Няма да ти кажа, че трябва да се върнеш в Ню Йорк. Сам решаваш. И ако трябва да бъда честен, радвам се, че си тук. Имам чувството, че англичанинът и жената с него са въплъщение на злото.

- Не мислиш ли, че ако разпространиш портрета му, той ще избяга? Ще почака всичко да утихне и ще се върне, когато най-малко очакваш.

- Не. Прекалено близо е до книгата.

- Но не знае, че тя е у теб.

- Именно.

- Което означава, че по някое време ще трябва да го осведомиш.

- Така е.

- А това ще бъде рисковано.

- Да.

- И може да се наложи аз да светя маслото на някого?

- Почти със сигурност.

- Знаеш ли - каза Луис, - животът вече ми изглежда по-хубав.

Паркър звънна на Соланж Кориво малко преди осем сутринта. Въпреки че работеше в Бангор, тя се съгласи да се видят в полицейското управление в Огъста, където той щеше да даде описание на англичанина и неговата помощница. Кориво го предупреди, че Уолш вероятно също ще се присъедини, тъй като неговият отдел разследваше убийството на Маела Ломбарди. Благодарение на Паркър полицията вече разполагаше с цялото име на неизвестната жена от гората, връзка с Ломбарди и потенциален заподозрян в лицето на безименния англичанин, при това без никакви разходи и усилия от нейна страна. Паркър се надяваше, че някой ден ще получи благодарствено писмо от губернатора, което да залепи на подметката си.

- Трябва да се върна в Портланд до обяд - предупреди той.
- Да няма връзка със случилото се с колата ви снощи? - попита

Кориво.

- Новината е стигнала далеч.
- Не толкова далеч, колкото би трябвало да е стигнал младият

Стоунхърст, ако има малко разум в главата.

Паркър замълча. Нямахше да го изкуши да признае нещо, което можеше да му попречи да действа, когато му дойдеше времето.

- Хайде де - продължи Кориво. - Чух, че си е въобразил, че имате нещо общо с инцидента с неговия пикап.

Въпреки разстоянието Паркър изпита неприятното чувство, че е подложен на разпит.

- Май и аз чух нещо такова. Нямам представа откъде му е хрумнало.

- Е, за всеки случай дишайте дълбоко, преди да почнете да тропате по вратите на хората. Помощта ви в разследването не остава

незабелязана, но тя може да ви гарантира само някои дребни услуги. Между тях не фигурира да си затваряме очите за вашата вендета със Стоунхърст. Ще се видим в Огъста след два часа.

Тя затвори и остави Паркър да слуша Луис, който беше спал в гостната, а сега се оплакваше от наличното кафе и неспособността на Паркър да купи нормален хляб. Щом приключи с мрънкането и се задоволи с храната, която намери, Луис попита:

- Е, какъв е планът?
- Аз отивам в Огъста, а ти - при Мокси.
- Искаш да започна да издирвам Били?
- Не, искам да правиш това, което правеше през последните

дни.

- Тоест нищо.
- Тоест чакаш.
- Защо?
- Защото до следобед Соланж Кориво би трябвало да е

разпространила описанието на англичанина. Ако има късмет, ще открие нещо и за Карис Ламб, защото до момента федералните бази с данни не показват нищо. Освен това ще отправи последен призив за съдействие към човека, погребал Карис, за да го предупреди, че е в опасност. И накрая, тя се съгласи да благодари на двама ни с Мокси за помощта и да провери следата от Индиана.

- Ще пуснеш кръв.
- Това е най-добрият начин да примамиш акулите.
- Ами Били?
- Ще го оставим на мира.

Луис се спря с чашата гадно кафе в ръка.

- Сериозно?

- Все пак ти наистина гръмна пикапа му.
- Защото е идиот.
- И си плати за това. Да, мога да го намеря и да го пребия, но нито ще се почувствам по-добре, нито ще променя него или баща му, или който и да било друг.
- Значи искаш да си играеш на благородство? При хора като тях не работи.
- Не, но ако това продължи, някой може да пострада лошо и дори да плати с живота си. Вероятно няма да бъдем ние, но кашата ще е налице.
- Караш ме да се чувствам още по-внновен за мустанга.
- Радвам се.
- Но не толкова, че да ти купя нов.
- Терзанията ти ми стигат - рече Паркър. - Освен това имам застраховка.

*

Паркър имаше три коли, предимно в името на по-трудното разпознаване, въпреки че посегателството над мустанга ги сведе до две. Таурусът беше смотан и завинаги опетнен от асоциацията с горящ пикап. Оставаше последната - тъмносиво „Ауди А4“ от 2002 година, с което се чувстваше като счетоводител в търговски център, и то не от добрите.

Кориво и Уолш вече го чакаха в Огъста. С тях бяха Кес Каръл от Кейп Елизабет и Шарън Мейси, която при всяка среща с Паркър като че ли се беше изкачила с още едно стъпало в полицейската кариера. Въпреки че Мейси официално още работеше в Отдела за криминални разследвания в полицията на Портланд, тя беше и в щатските отряди за

борба с тежки престъпления и имаше пряк контакт с главния прокурор. Иначе казано, с нея всички трябваше да бъдат много мили. Двамата с Паркър бяха излизали няколко пъти, но не им се получи. Той се радваше, че не се е държал зле с нея и е плащал сметките в ресторантите.

- Съжалявам за колата ти - каза тя, докато вървяха към залата за съвещания.

- Получавам толкова много съболезнования, че се чудя дали да не организирам бдение.

- Говори се, че Били Оушън трябва да избяга на някое по-безопасно място, например в Сирия.

- Слуховете, както винаги, са неточни.

Мейси повдигна вежди.

- Това не звучи в твой стил.

- Ако го е направил Били, значи е глупак. Ако не го е направил, пак е глупак. Нямам доказателства. Имам само мнение за интелектуалния му потенциал, но не мисля, че съм единственият.

- Може би с възрастта омекваш. Не че има накъде.

- Тихо, че ще започна да съжалявам, задето съм те водил на вечеря.

Той успя да се дръпне тъкмо навреме, за да избегне юмрука по ръката си.

- Идиот - каза Мейси.

- Мила, както винаги. Впрочем, гледам, че ти се е отворила доста работа напоследък.

Новинарските емисии бяха пълни с репортажи за четирите убийства в Мейн в рамките на едно денонощие, след като трупът на Маела Ломбарди беше последван от тройно убийство, включително на

жена в напреднала бременност. Щатът обикновено разчиташе на двайсетина убийства годишно, плюс-минус, поне половината от които бяха в резултат на домашно насилие. Това означаваше, че тази седмица се беше навъртяла една четвърт от годишната бройка, а още не бе минало първото тримесечие.

- Тройното е адски странно - отвърна Мейси. - Установихме самоличностите на Грег Мълис и Таня Уейд, но жертвата на кухненската маса беше пълна загадка. Нямахме шофьорска книжка, а портфейлът му беше пълен с визитки. На масата намерихме картичката на някой си Маркърс Лайт, служител от Отдела за закрила на децата и семействата. Лайт живее в Милинокет, но в момента е на сватба в Сан Диего и няма никаква представа как визитката му се е озовала на местопрестъплението.

- Някой се е представил за него?

- Възможно е. За щастие, една от колите на мястото беше регистрирана на името на Айвън Гилър. Ерген, безработен, собственик на хубав апартамент в Бангор.

- Прекадено хубав за човек без работа?

- Прекадено хубав за доста хора с работа. Бил е информатор. Бизнес сделки, политика - ако някой е търсел определени сведения, той е намирал начин да ги купи или продаде.

- Някаква връзка между тези тримата и жертвата от Брунсуик?

- Кони Уайт ли? Трябва да изчакаме няколко дни, докато изготвят експертизите за куршумите, но изглежда, че всички са убити с АСР .385, но после е почистено и гилзи не са намерени. Така че да, стрелецът може да е един и същи, което означава, че трябва да разберем какво свързва Мълис или Уейд с Кони Уайт. Бившата съпруга на Мълис живее в Гилфорд, а приятелката му има бивш съпруг във Флорида. Ще

започнем от тях, а после ще разширим кръга. Уайт е била уволнена за подкупи и изнасяне на информация за обществени поръчки, така че може да изскочи нещо оттам. А, и още един странен детайл: убиецът на Кони Уайт е пощадил кучето ѝ, а песът определено е зло създание. Според брата на Уайт звярът е понасял само него и сестра му и никого друго, но стрелецът явно му е оставил храна и вода във фургона, в случай че остане сам известно време.

- Ами братът?
- Бил е на работа през цялото време и има свидетели.
- Значи търсим сантиментален убиец, който обича животните.
- Страхотно. Ще си го запиша, за да не го забравя. Как се пише „Дулитъл“ - с „а“ или с „ъ“ накрая?

- С „ъ“ - осведоми я Паркър. Вече бяха стигнали до залата. - Или просто се оглеждай за някой с двуглава лама.

Паркър седна и прие предложението за кафе, след което представи внимателно обмислен разказ за наученото в Кадилак. След това описа англичанина и жената от „Голямата изгубена мечка“ на специалист, който изработи портрети на двамата. Докато свършат, вече минаваше един следобед, така че срокът, който сам си беше поставил, отпадна. Мейси и Уолш вече си бяха тръгнали, а Кориво се отби само за да одобри портретите, да благодари на Паркър и за пореден път да го посъветва да стои далеч от Били Оушън.

Оказа се, че Паркър може да помогне и за още едно парченце от пъзела, защото Кориво държеше в ръка снимката от шофьорската книжка на Айвън Гилър - вторият мъж, намерен убит в дома на Грег Мълис. Паркър не им беше описал Смит Едно, защото вече беше съобщил за него на Гордън Уолш, а и Кориво се интересувае предимно от англичанина и неговата сянка. Ето че името на Смит Едно се разкри.

- Вашият Айвън Гилър беше с англичанина в „Мечката“ - каза той. - Опитах се да го проследя след бара, но... го изпуснах.

- Ако англичанинът е същият, който е бил в Кадилак, значи имаме връзка между Карис Ламб и Мълис, Уейд, Ломбарди, Гилър и вероятно Кони Уайт. Всичко това за да намери едно дете?

Паркър се изкуши да ѝ каже за книгата, но моментът отмина. Колкото по-дълго я премълчаваше, толкова повече проблеми щеше да си има, когато - или ако - бъде принуден да разкрие съществуването ѝ. Не можеше да обясни защо я крие, освен като евентуална примамка. Логично беше да сподели с Кориво, но инстинктът го възпираше.

- Хората убиват и за по-незначителни неща - каза той.
- Това не ме успокоява.

Паркър беше напълно съгласен. Сбогува се с нея, а на излизане от сградата телефонът в джоба му забръмча. На екрана се появи името на Мокси Кастин.

- Къде си? - попита адвокатът.
- Тъкмо си тръгвам от Огъста.
- Ела веднага тук. Мисля, че синът на Карис Ламб е тук, при мен.

Паркър спря наред паркинга.

- Какво?
- Просто побързай.
- Обади се на Луис.
- Той е в чакалнята.
- Идвам.

*

Боб Джонстън работи върху книгата до малките часове на нощта и си легна едва след като успя да извади пергаментовите вложки, но въпреки това не спа добре. Образите от литографиите нахлуваха в сънищата му, а и два пъти се буди от звуци в къщата, включително от упорито потропване, което сякаш идваше някъде издълбоко по стълбището, като че ли наоколо обикаляше животно. Накрая, към седем сутринта, той се предаде, изми се и се опита да закуси, но не успя. Не че апетитът го беше напуснал - закуската така или иначе не беше любимото му ядене за деня, - но храната имаше странен вкус, който можеше да опише единствено като прах и който правеше дори любимото му кафе „Кона“ негодно за консумация.

Друг път това състояние на нещата би било достатъчно, за да се върне в леглото, но сега книгата го зовеше. Беше успял да отдели пергаментовите вложки, но още не беше определил нито от каква кожа са изработени, нито приблизителната им възраст. Подозираше, че са от козя кожа, защото зърнистата страна, от която беше остъргана козината, беше кафеникавосива, а не жълтеникава, както овчата. От друга страна, материята миришеше на нещо друго, въпреки че беше минало толкова време, а и на пипане беше различна. Зърнистата страна беше гладка като кадифе, което показваше, че външният слой е бил внимателно отстранен, а огъването на пергаментата беше минимално - още едно доказателство за качеството на материала. С лупата се виждаха следи от космените фоликули, но те изглеждаха по-големи от кози.

Джонстън беше озадачен от усилията, които бяха положени за влагането на пергаментовите листове в друга книга. Най-вероятното обяснение беше невидимо мастило, но предпазливото нагряване с крушка, а след това и с ютия без пара не предизвика резултат. В същото време пергаментът някак си реагираше на човешки допир, като че ли от

топлината в него плъзваше мрежа от тънки вени, видими с лупата. Когато сложеше ръка върху някоя от страниците, Джонстън имаше чувството, че долавя пулс.

Връхчетата на пръстите го сърбяха и той се чудеше дали пергаментът не е импрегниран с някакво дразнещо вещество. Той сложи ръкавиците и с облекчение установи, че мрежата от вени изчезна. Ала преди това за миг му се стори, че долавя в тях особен рисунък. Можеше да се закълне, че е видял очертанията на собствената си стая.

Погълнат от пергаментовите вложки, Джонстън не беше обърнал почти никакво внимание на корицата, но сега бе поразен от дебелината на гърба. Беше предположил, че е вмъкнат допълнителен слой, за да се осигури допълнителен обем за вложките и по-голяма здравина. Но когато прокара палец върху него, му се стори, че отдолу има нещо друго.

Джонстън остави лупата, пригответи инструментите си и се забавно да разшива конците.

*

Паркър тъкмо потегляше, когато на паркинга излезе Кориво. Тя му даде знак да спре, но той само намали и отвори прозореца си, за да я чуе.

- Бързам! - извика той.
- Трябва да се върнеш - отвърна тя и тонът ѝ никак не му хареса.
- Какво има?
- Ще ти кажа, след като пак седнем на масата. Междувременно трябва да те помоля да ми предадеш оръжието си и ключа от колата си.

Също и телефона.

Зад нея се появиха двама едри полицаи с ръце върху оръжията си, макар и без да ги вадят от кобурите - поне засега. Паркър погледна надясно; изходът на паркинга беше препречен от патрулен джип. В задното огледало се виждаха още трима полицаи.

- Арестувах ли ме?

- Не.

Паркър знаеше правата си. Ако не беше арестуван, не беше длъжен да сътрудничи и дори да чака. Това означаваше, че полицията не разполага с мотив, но вероятно подозира нещо, а предвид обстоятелствата можеха да задържат колата му. Затова Кориво искаше ключовете и пистолета му. Това с телефона беше леко изхвърляне, но не прекалено. Докато обмисляше възможностите си, една от които беше да предаде всичко и да си извика такси от Портланд, забеляза, че Кориво оглежда дрехите и вътрешността на аудито с нови очи. Ако си тръгнеше, щеше само да отложи неизбежното и може би да си създаде още по-големи неприятности.

Той изключи двигателя и връчи ключовете си на Кориво.

- Ще извадя пистолета си - предупреди той, - гледай да не ме застрелят.

После ѝ подаде оръжието и телефона си. Познаваше процедурата и не се учуди, че когато слезе от колата и тръгна обратно към входа на сградата, го последва ескорт от униформени. Още не беше арестуван, но вероятно скоро щеше да бъде.

Не знаеше само защо.

*

Достатъчно беше Боб Джонстън да повдигне само инч от облицовката на гръбчето, за да се потвърдят съмненията му. Той продължи да работи с разпорвача и микрошпатулата с равномерно темпо и съвършена концентрация, докато гърбът се отдели изцяло, за да разкрие сгънатия пергамент вътре.

108

Паркър седеше в стаята за разпити и тихо се вареше в собствената си пот. Бяха му дали вода, но не му бяха казали нищо, освен че се чака пристигането на детективи от Обърн, разследващи възможно убийство. Поиска да се обади на адвоката си, но беше информиран, и то лично от Кориво, чието отношение значително бе охладняло, че все още не е обвинен в нищо и не му е нужен адвокат. Паркър ѝ каза да си спести приказките за наивниците и да му даде телефон. Искането му беше изпълнено и той се обади на Мокси.

- Стигна ли вече?
- Задържан съм от щатската полиция или поне натам вървят нещата. Чакат се детективи от Обърн.
- И в какво те подозират?
- Станало е убийство в Обърн. Разпитай и разбери какво се случва.
- Добре, но тук имам една жена и дете, чиито нерви вече са на ръба. Баща ѝ трябваше също вече да е дошъл, но тя не може да се свърже с него по телефона.

Паркър се замисли.

- Премести ги. Кажи на Луис да ги закара в хотел. Обясни ѝ, че е за тяхна собствена безопасност. Не е лъжа, а и така ще бъде по-малко вероятно да избяга.

- Добре. Междувременно ще се обадя на Фил Кейн и ще го пратя при теб.

За разлика от по-големите правни кантори в щата, Мокси нямаше офиси извън Портланд, но поддържаше неформални контакти с няколко надеждни, независими адвокати. Филип Кейн беше бивш прокурор от окръг Кенебек, който през 2006 година се беше преквалифицирал в адвокат по наказателни дела и си беше извоювал репутация на защитник на наркотрафиканти. Зад гърба му го наричаха Кокейн³³. Вършеше работата си добре, въпреки че наемането му като цяло се смяташе за признание във виновност.

Паркър благодари на Мокси и се върна в стаята за разпити. Петнайсет минути по-късно Кейн пристигна и веднага поиска да остане насаме с клиента си. Щом вратата се затвори, той седна близо до Паркър и зашепна толкова тихо, че едва се чуваше. Явно страдаше от силно недоверие в полицията.

- Тялото на Били Оушън е открито в изоставена жилищна сграда в Обърн - обясни Кейн. - Вероятно е бил убит късно снощи или рано тази сутрин. Единичен изстрел в главата. Мокси ме осведоми за случилото се с неговия пикап и вашата кола. Имате ли алиби за вчера вечерта?

- Бях вкъщи.
- Сам ли?
- Не, с човека, който гръмна пикапа му.
- Не се шегувайте.
- Не се шегувам.

- В такъв случай това може би не е най-доброто алиби.

*

Боб Джонстън постла чиста памучна кърпа върху работната маса и разтвори пергамента, скрит в гръбчето на книгата. Изненада се от лекотата, с която листът се отвори. Ръкописите се запазват най-добре при умерена употреба, а без нея се втвърдяват, но този беше останал гъвкав и почти идеално съхранен. Изглеждаше толкова нов, че се почуди дали е от същата епоха и дори от същия материал. За експеримент отрязва от долния му край много тънка лентичка, дълга около един инч, постави я в метална купичка и я запали над мивката. Парченцето се сгърчи и постепенно се превърна в черно червейче на дъното на купичката, но не изгоря докрай.

Значи гореше като пергамент. Това поне беше нещо.

Джонстън тъкмо се канеше да изхвърли овъгления остатък, когато забеляза, че в единия му край се е появило малко бяло ръбче. Той го гледаше, не вярвайки на очите си. Мина една минута, после две. Джонстън върна купичката на бюрото си, седна на стола си и зачака.

Отне точно един час. По часовник.

За един час парченцето изгорял пергамент се възстанови напълно в първоначалния си вид.

*

Вратата на стаята за разпити се отвори и вътре влезе Гордън Уолш, следван от Шарън Мейси. И двамата гледаха строго Паркър.

- Имаш късмет, кучи сине - каза Уолш.

*

Според диспечера първият сигнал постъпил от жена, пожелала анонимност. Съобщила, че предишната вечер чула нещо като изстрел в близост до една сграда в Обърн, а малко след това видяла отдалечаваща се кола. Не се обадила веднага в полицията, защото не искала да вдига шум за нищо, но по-късно решила, че по-добре да заложи на сигурното. Отказала да даде името си и звъняла от уличен телефон. Записала била номера на колата и ѝ се сторило, че зад волана седи мъж. Проверили номера и се оказало, че колата не е нито една от трите, регистрирани на името на Чарли Паркър, лицензиран частен детектив от Скарбъро, Мейн.

От полицията в Обърн изпратили патрулен автомобил. Когато надникнал през мръсното стъкло на задния вход на сградата, полицаят забелязал тяло в коридора. Повикал подкрепление и влязъл, за да установи, че става дума за труп. Шофьорската книжка показвала, че мъртвият е Уилям Стоунхърст. След пристигането на подкреплението претърсили цялата сграда, а един от полицаите едва не пропаднал в мазето през продънените стълби. Открили следи от скорошно обитание в един от апартаментите на горния етаж, включително медикаменти, храна и използвани бинтове, но всички жилища били празни.

Докато претърсвали стаите, от един килер се чул звук, напомняш на плач. Отворили вратата. Зад нея лежал Хеб Колдикът, изпаднал почти в делириум от болка.

- Тя уби Били - изхлипал той. - Кучката уби Били.

*

Паркър не беше в настроение да любезничи с Уолш, Мейси, Кориво и прочее представители на закона в щата Мейн. Беше отишъл на майната си в Индиана, беше се върнал с описанието на двама индивиди, кандидати за главните заподозрени за пет убийства в Мейн и вероятно още две в Индиана, а за награда го бяха натикали в прегрята, полупразна стая за подозрение в убийството на невъоръжен човек. При други обстоятелства би пратил всички носители на значка по дяволите, но Кориво явно искаше да се реваншира и той сметна, че може да се възползва от услугите ѝ в бъдеще.

След като изпрати Филип Кейн да си търси други клиенти, по възможност действителни извършители на престъпление, Паркър се съгласи да помислят заедно кой би искал да усложни живота му за неопределен период от време. Уолш се пошегува, че ако така стои въпросът, най-добре да извадят данните от последното преброяване на населението, но никой не се засмя и Паркър изпита известно задоволство, като видя смутената му физиономия.

- Залагам, че се е обадила партньорката на англичанина - каза Паркър.

- Защото и ти търсиш детето на Карис Ламб ли? - попита Кориво.

- Да.

- Което означава, че според тях си близо.

- Пак да.

- А така ли е наистина? - поинтересува се Мейси.

- Ще ви отговоря, щом се върна в Портланд.

- А какво ще кажеш да ни отговориш сега? - попита Уолш, след като се покопити, и мигом изгуби малкото добра воля, която

Паркър беше успял да извади от дъното на сърцето си.

- А какво ще кажеш вие да си свършите работата? И ако още веднъж ме наречеш кучи син, ще те смажа.

Той взе якето си и се отправи към вратата.

- Тук приключихме.

*

- Бих искал да наминете, когато имате възможност - каза Боб Джонстън, като се обади по телефона на Паркър.

- Може да минат няколко часа.

- Ще ви чакам. Има нещо, което трябва да видите.

109

Мокси Кастин беше настанил Холи Уийвър и сина ѝ в стая в хотел „Ин ет Сейнт Джон“ в западния край на улица „Конгресна“, близо до някогашната красива гара Юниън, превърната днес в търговски център. Паркър беше отседнал там след завръщането си в Мейн и хранеше само топли чувства към последния железопътен хотел в града. Кастин обаче го избра не от сантименти или естетически съображения, а от гледна точка на сигурността. В хотела нямаше бар и ресторант, така че единствените хора вътре бяха персоналът и гостите, а те трябваше да минат през централното фоайе, за да стигнат до стаите си.

Апартаментът, който избра Кастин, се намираше в непосредствена близост до въпросното фоайе и имаше голи тухлени

стени, дъсчени подове и телевизор с плосък екран. Прозорците гледаха към паркинга зад сградата и бяха достатъчно ниско, за да може да се избяга през тях при нужда. Когато Паркър пристигна, Даниел Уийвър седеше на леглото и гледаше филмче, а майка му беше до него. Луис стоеше на пост до прозореца, така че можеше да наблюдава едновременно паркинга и вратата и да стреля безпрепятствено по евентуални натрапници и в двете посоки. Преди да дойдат тук, той се беше уверил, че местоположението на айфона на Холи е изключено, така че да не може да бъде проследена чрез телефона си.

Паркър се представи и попита дали всичко е наред.

- Тревожа се за баща си - сподели Холи. - Вече трябваше да се е обадил.

Паркър погледна към Луис, но той сви рамене:

- Мокси помоли местните ченгета да се отбият у тях. Намерили голям камион и колата на господин Уийвър, но нито следа от него самия. Съседите имат ключ и госпожа Уийвър ги помоли да пуснат ченгетата да огледат. Къщата била празна, без признаци на нахлуване.

- Имате ли представа къде може да е отишъл? - попита Паркър жената.

- Трябваше да е тук, заедно с нас - отвърна тя. - Така се бяхме разбрали. А и къде може да е отишъл без кола?

Даниел местеше поглед между телевизора и възрастните. Беше сериозно дете, с много тъмна коса, която подчертаваше бледата му кожа, а чертите на двамата с Холи бяха толкова различни, че все едно бяха рожби на различни видове. Паркър се почуди какво ли знае хлапето за родителите си, но предположи, че то повече подозира, отколкото знае в действителност. Човек не биваше никога да подценява децата.

- Мисля, че трябва да поговорим насаме - каза Паркър.
- Не и докато не ми кажете какво се прави за откриването на баща ми.

Паркър познаваше двама частни детективи в Пискатакуа. Единият беше Джулия Ханкок, по-умна от средностатистически мечок и знаеше как да води издирване. Най-важното бе, че поддържаше добри отношения с полицейското управление в Доувър-Фокскрофт, шерифа на окръга, горската служба и щатската полиция.

- Дайте ми минута.

Той излезе навън, обади се на Мокси и му предложи да ангажира Ханкок с търсенето на Оуен Уийвър. Адвокатът се съгласи.

- Не работи евтино - предупреди го Паркър.
- Е, значи е попаднала на когото трябва. Този случай ще ме докара до просешка тояга.
- Когато умреш, ще ти четат кадиш³⁴ само десет месеца вместо единайсет.

- Сигурен съм, че това ще бъде голяма утеха за банковия ми мениджър и бившите ми съпруги. Сега ще звънна на Ханкок.

Паркър се върна в стаята, за да осведоми Уийвър за взетите мерки. Едва тогава тя се съгласи да остави момчето. То проследи с поглед майка си, но не измрънка и не показа признаци на безпокойство. Паркър си даде сметка, че детето не е казало и дума, откакто е дошъл.

- Гладен ли си? - попита го той, докато майката чакаше до вратата.

Даниел се замисли и кимна.

- Обичаш ли пица?

Момчето отново кимна.

- А можеш ли да говориш?

Даниел се усмихна и пак кимна, с което спечели симпатиите на Паркър. Жал му беше за това, което преживяваха семейство Уийвър и което неминуемо щеше да последва.

- Е, каква пица искаш?

Даниел отвори уста, но я затвори, без да издаде и звук. Вместо това вдигна ръце като „не знам“.

- Добре, ще вземем няколко различни от „Пица Вила“ отсреща. Само гледай да не нарушиш обета си за мълчание.

*

Паркър беше научил почти всичко по телефона от Кастин, докато пътуваше от Огъста, но искаше да го чуе отново от устата на Холи Уийвър. Управата на хотела им позволи да ползват още една стая. Двамата седнаха един срещу друг на малката масичка до празното легло, което неловко привличаше вниманието в помещение, заемано от двама непознати.

- Разкажете ми - каза Паркър.

И тя му разказа.

110

Ако това беше детска приказка, като онези, които се четат на децата за приспиване, например на момченцата като Даниел Уийвър, тя би започвала така:

Имало едно време красива девойка, която била отвлечена от чудовище. В началото тя не го знаела, защото чудовището било много хитро. Явявало ѝ се като мъдър, възрастен мъж и се държало с нея по-мило от всеки друг.

Но с времето магията, която криела истинската същност на чудовището, започнала да отслабва и девойката видяла какво представлява то всъщност, с всичката му жестокост и злина.

- Целуни ме - заповядвало чудовището. - Целуни ме, за да ми покажеш, че ме обичаш.

И ако девойката откажела да го целуне, чудовището я връзвало и я принуждавало да го целуне, а целувките му били толкова свирепи, че устните ѝ кървели дни наред.

Чудовището не обичало нищо друго освен книгите. Те изпълвали всички стаи в къщата му - същата къща, от която на девойката ѝ било забранено да излиза, освен ако чудовището не е с нея, и дори в градината не можела да се разхожда без него. Чудовището събирало всякакви книги със заклинания и черни магии, но най-силно било обсебено от един сборник с приказки. Там, между красивите илюстрации, били пришити допълнителни страници - фрагменти от една велика книга, наречена Атлас.

Смятало се, че книгата с приказките е отдавна изгубена, но чудовището не спирало да я търси, защото знаело, че нищо не е истинско изгубено, докато не бъде унищожено, а страниците на Атласа не можели никога да бъдат унищожени. Не било по силата на човека да ги заличи от този свят, защото Атласът не бил човешко творение.

Чудовището не търсело фрагментите за собствената си колекция и нямало намерение да ги задържи, след като ги намери.

Имало други същества с неговата природа, и дори по-лоша. Онзи, който откриел фрагментите, щял да спечели слава и може би дори да избегне наказанието за злините в дългия си живот. Поне чудовището се надявало, че е така, защото наистина било извършило много злини.

Затова девойката откраднала книгата и избягала с нея.

А заедно с книгата откраднала и дете, защото в утробата си носела бебето на чудовището, което не можела да му остави, защото знаела, че ще го погълне. Не искала да му остави и книгата, защото нейните страници щели да го избавят от възмездие, а тя искала то да плати за злините си. Без фрагментите Атласът никога нямало да бъде завършен и чудовището щяло да бъде обречено.

Девойката се опитала да махне тези страници от книгата, но те се били захванали здраво за нея. От допира с тях ѝ прилявало и колкото по-дълго ги докосвала, толкова по-зле се чувствала. Страхувала се за нероденото си дете - да не би някоя зараза да достигне от книгата до утробата ѝ.

Опитала се да изгори книгата, но огън не я ловял.

Опитала се да удави книгата, но тя не потъвала.

Опитала се да зарови книгата, но земята не щяла да я вземе.

Денем девойката пътувала. Нощем разглеждала книгата и колкото повече виждала, толкова повече се плашела. Разбрала, че ако чудовището я хване - а това ѝ се струвало много вероятно, защото бебето ѝ тежало и била много, много уморена, - щяло да вземе и книгата, и бебето, и победата му щяла да бъде пълна. Затова девойката намерила друг човек, който да вземе книгата и да я пази, открила друг, подобен сборник, който да носи със себе си, и продължила по пътя с нероденото си дете. Щом то се появило на бял свят, щяла да потърси някого, който знае как да се отърват от

оригинала.

Девојката вѝрвяла на север, винаги на север. Казали ѝ името на една жена, която можела да ѝ помогне, но девојката се уплашила. Ами ако чудовището било проследило пътя ѝ? Ами ако знаело за тази жена и другите като нея? Затова девојката си купила билети, които не вѝзнамерявала да използва, и оставила фалшиви следи, за да пътува безопасно по друг път.

Един мъж се съгласил да я преведе през границата в замяна на малкото пари, които имала, и тя трѝгнала с него. Ала в този човек сѝщо се таяло нещо жестоко и когато стигнали до една голяма гора, той посегнал към девојката с вѝлчите си лапи.

- Целуни ме - казал, - целуни ме, за да ми покажеш, че ме обичаш.

Но девојката не искала да го целуне. Тя избягала и се изгубила в гората. Коремът я болял и тя легнала на земята. Бебето се раждало, но нещо не било наред. Болката била тѝвърде голяма, имало прекалено много кръв...

О, колко много кръв!

Тя виждала светлините на една къща през дѝрветата, но не можела да стигне до нея. Опитала се да извика, но вятѝрът заглушавал думите ѝ. И точно когато мислела, че ще умре на студа и бебето ще загине заедно с нея, дошѝл един мъж с дѝщеря си. Жената поназнайвала нещо за медицината и двамата с баща ѝ успели да извадят бебето - момченце - на бял свят. Спасили детето, но не и майка му.

Преди да издѝхне, девојката ги накарала да обещаят, че няма да казват на никого за нея и бебето, защото иначе то би било в голяма опасност. Заклела ги да го отгледат като свое собствено и да запазят

само малкия давидов щит, който носела на шията си, и книгата с приказки - докато станело време да научи истината.

После целунала сина си, склопила очи и по-добрата част от нея я напуснала. Погребали я на друго място в гората, далеч от къщата на двамата непознати. Дъщерята отгледала момченцето като свой син, защото отдавна мечтаела за дете, но вече не вярвала, че Бог ще се смили над нея.

Кръстила момченцето Даниел.

Вече се беше стъмнило, когато Холи Уийвър завърши разказа за своето участие в приказката, към който Паркър добави наученото от Лейла Патън, макар и да не сподели всичко с Холи. Цялата история щеше да стане известна много по-късно. Той запали нощната лампа, замислен за странния свят, в който живееха.

- Какво сте разказали на Даниел? - попита той.
- Засега нищо.
- Мислите ли, че се досеща за някои неща?

Холи кимна.

- Да, но не смея да говоря с него. Страх ме е, че ще ме намрази.

Каквото и да се случеше отгук насетне, щеше да бъде трудно за всички. Кой можеше да каже как ще реагира детето, когато научеше истината за раждането си и лъжите, с които се бяха опитвали да го предпазят?

- Чакат ви трудни времена - каза той. - Единственото, с което мога да ви успокоя, е че Карис Ламб е дала живот на Даниел, но вие сте неговата майка - единствената, която познава и която някога ще има. Той е малък, а малките деца са устойчиви. Мокси Кастин е най-добрият

адвокат в града и при това е добър човек. Може да се преструва на друг, но е така. Обещанията към умиращите не ви освобождават от последващи престъпления, а законът никак не одобрява тайните погребения. Но Мокси Кастин е на ваша страна и ще направи всичко възможно да убеди полицията, че сте постъпили погрешно, но от добро желание. За съжаление, някои хора загинаха, защото сте крили Даниел, и част от тях можеше да бъдат спасени, ако се бяхте обадили по-рано, веднага след откриването на тялото на Карис. Разбирам защо сте взели това решение, но то не променя фактите.

- Не мога да изгубя Даниел.

- Ще видим какво можем да направим, за да не се стигне дотам.

Той стана, Холи Уийвър - също.

- Сега какво следва? - попита тя.

- Ще преспите тук през нощта, а Луис ще остане с вас. С него ще бъдете в безопасност. По-късно може да го сменя, за да си почине, но ще се учудите колко малко почивка му е нужна. Междувременно Мокси ще обмисли най-добрия начин да започне преговори с полицията. Може би е добре да говорите с Даниел още тази вечер, защото социалните ще се намесят почти веднага. Възможно е, дори е много вероятно, синът ви да бъде настанен в приемно семейство за известно време.

Паркър нарочно използва думата „син“. Знаеше, че Мокси ще прави същото през цялото време. Неговата работа беше да убеди съдията, че никой няма да има полза, ако откъснат Даниел Уийвър от тази жена и баща ѝ или ги хвърлят в затвора. Мокси сигурно вече си беше осигурил помощта на детски психолог и специалист по семейно право.

Само заради една издялана звезда.

- А баща ми? - попита Холи.

- Ще се обадя на Джулия Ханкок, но инстинктът ми подсказва, че щом двамата със сина ви вече сте на сигурно място, трябва максимално скоро да се обадим в полицията. Ще им кажем, че сте съгласна да разкажете всичко, което знаете за Карис Ламб, но се тревожим за баща ви и се нуждаем от незабавната им помощ за издирването му.

- Сигурна съм, че нещо му се е случило.

- Възможно е.

- Той е най-сигурният човек, когото познавам. Обажда се, ако ще се забави на връщане от магазина.

- Ако са го отвлекли, нямат интерес да го нараняват. Ще им бъде нужен като лост.

- За да стигнат до Даниел ли?

В тази жена нямаше никаква хитрина и притворство.

- Не мисля, че някога са търсили Даниел - каза той. - Всъщност търсят една книга, която Карис е откраднала.

Колелцата в главата ѝ веднага се завъртяха.

- Снощи е била открадната една книга от стаята на сина ми. Беше на Карис.

- Тя не е тази, която им трябва. Приличала е на нея, но нищо повече.

- А къде е тази, която търсят?

- На друго място. Но ако са хванали баща ви, много важно е да продължат да мислят, че вие знаете къде е оригиналът.

- С кого ще се свържат?

- Може и с вас, но по-вероятно е да потърсят Мокси или мен.

Баща ви вече им е казал каквото знае или те сами са се досетили. И знаят, че сте защитени.

Холи Уийвър отпусна глава в ръцете си и дълго стоя така. Паркър не беше сигурен, че е виждал по-нещастно същество.

- Може ли да ви питам нещо? - каза тя накрая.
- Разбира се.
- Защо ни помагате?
- Мокси го прави за мъртвите.
- А вие?
- Мокси ми плаща.
- Това не е отговор. Четох за вас. Вие не работите само за пари.
- Да кажем тогава, че го правя за живите. Мъртвите оставям на другите.

*

Една сива фигура ходеше напред-назад като пленено животно в гората зад дома на Уийвър.

А от сенките го гледаше призракът на дете.

111

Паркър напусна хотела през задния охранителен вход, водещ направо към паркинга. Ръмеше ситен дъжд, който замъгляваше уличните светлини и покриваше колите с патина от влага.

Паркър се замисли за Боби Оушън, който трябваше да погребее

единственото си дете, и то защото му беше завещал собствените си предразсъдъци. Смъртта му щеше само да утежни злобата на бащата. Що се отнася до Луис, Паркър се съмняваше, че загубата на Били ще го разстрои прекомерно. Съвестта на Луис беше мъгляво понятие, пребиваващо предимно в дрямка. Луис щеше да приеме кончината на Били като неизбежно следствие от решението му да парадира с невежеството си и да ползва слабите като изкупителни жертви за собствените си комплекси. Според него Били трябваше да знае, че действията му рано или късно ще привлекат вниманието на някого, чиято търпимост към подобни деяния е обратнопропорционална на капацитета му за възмездие.

Насилието предизвикваше насилие, а непремерените думи разпалваха диващина.

Но какво можеше да каже Паркър за самия себе си? Той често бе склонен да използва строгите си морални съждения като оправдание за яростта си. Макар и притъпена, болката не си отиваше. Можеше да спаси други от такова страдание, като действа от тяхно име или извоюва правда, но знаеше, че един от мотивите му е да подхранва собствената си ярост, без да го гризе съвестта.

Той изтри дъжда от лицето си и от мрака на паркинга изплува призрак. Англичанинът вече не приличаше на човека, когото Паркър беше описал в полицията в Огъста. Косата му беше по-сива, очилата - нови, а очите зад тях отново бяха кафяви. Брадата му беше пораснала и той леко накуцваше на левия си крак. Всяка от промените беше незначителна, но взети заедно, правеха човека неразпознаваем.

- Здравейте, господин Паркър - каза той. - Мисля, че е време да поговорим отново.

*

Боб Джонстън разглеждаше внимателно под лупа илюстрациите към приказките и объркването му нарастваше.

В литографиите вече не се виждаше нищо необичайно. Всички бяха точно такива, каквито ги беше нарисувал Ракман.

Неземните образи бяха изчезнали.

*

В „Салвидж барбекю“ беше тихо. Паркър влезе, следван от англичанина. Странно се чувстваше с такава компания в семейно ориентиран ресторант, с големи маси, автомати за игра и рола със салфетки.

Англичанинът го беше предупредил да държи ръцете си далеч от оръжието и телефона си.

- Наблюдаваме те - каза той. - Животът на стареца зависи от твоето държание.

Паркър не виждаше никъде жената, но нямаше причина да се съмнява в думите му.

По това време работеше само барът, така че Паркър поръча безалкохолно за себе си и джин за англичанина. Избраха си една по-малка масичка и двамата седнаха така, че да не обръщат гръб на вратата и да могат лесно да видят всеки новодошъл. По-отблизо и извън мрачния интериор на „Мечката“ англичанинът изглеждаше по-стар. Лицето му беше набраздено от малки бръчици, като кожата на прастаро животно, а бялото на очите му беше по-скоро жълто. Излъчваше умората на човек, чието единствено желание е да се наспи.

- Изглеждате болен - отбеляза Паркър.
- Съчувствието ви ме трогва.
- Просто наблюдение. Съмнявам се, че ще живеете още дълго, въпреки че това не е свързано със здравословното ви състояние.

Англичанинът се приведе леко напред, сякаш за да сподели тайна.

- Дори някой или нещо да сложи край на живота ми, това няма да сте нито вие, нито любимият ви черньо.

- Ще му предам думите ви. Да тествам чувството му за хумор.
- Паркър отпи от безалкохолното си. - Как да ви наричам? Не ми казвайте „Смит“.

- Казвам се Куейл, но ако се опитате да ме издирите, гарантирам ви, че няма да откриете нищо. И бяхте напълно прав: нямам никакво намерение да живея още дълго.

- А какво искате, преди да умрете, Куейл? Момчето?

- Мисля, че добре знаете отговора. Името ви изскочи в новинарските емисии. Какво си донесохте от Индиана?

- Не знам за какво говорите.

- В такъв случай си губя времето и Оуен Уийвър ще бъде мъртъв преди съмване, освен ако не се научи да диша през пръстта.

- Откъде да знам, че наистина е при вас?

Куейл сви десния си юмрук и го завъртя пред него като уличен илюзионист, а когато го отвори, вътре лежеше златен пръстен с печат.

- От вътрешната страна има дата. Можете да го покажете на дъщеря му, ако искате. Тя ще потвърди, че е на баща ѝ. Но се съмнявам, че има смисъл. Знаете, че не ви лъжа.

Тонът му се беше променил. Не звучеше нито враждебно, нито помирително; нито придумващо, нито заплашително. Не предполагаше

спор, като учител, разясняващ житейски истини на прегрешил ученик.

- Искам книгата, господин Паркър. Дайте ми я и Оуен Уийвър ще живее, и никой повече няма да ме види. А ако попитате: „Каква книга?“, ще ви помисля за кретен.

- Не бих желал това. - Паркър не виждаше смисъл да отрича. С това само би обрекъл Оуен Уийвър на смърт, ако вече не беше мъртъв. Книгата беше единственото предимство, с което разполагаше. - Да допуснем, че знам къде е книгата.

- Чудесно - отвърна Куейл. - Ето че напредваме. Уийвър твърди, че единственият екземпляр, който му е известен, е онзи, който взехме от къщата на дъщеря му. Склонен съм да му вярвам, особено след онова, което му причинихме, за да илюстрираме решителността си.

Паркър си пое дълбоко дъх, за да превъзмогне импулса да го удари. Усилията му не останаха скрити.

- Счупеното нараства - каза Куейл. - Дори при старец като него.

- Искаме доказателство, че е жив.

- Ще го получите. Ще му позволим да се обади на дъщеря си. Кое то ни връща отново към книгата. Не осъзнавах грешката си, докато госпожица Морс не ми донесе екземпляра от къщата на Уийвър. Беше първо издание, но не това, което търсех. Тогава се досетих за замяната. Ерол Доби беше търговец на редки книги и лесно би могъл да намери подобна книга. Дори си е направил труда да вложи допълнителни страници от стар пергамент. Вероятно ги е взел от собствената си колекция или е купил евтин материал от интернет. Нескопосан опит за имитация, но пък нито той, нито Карис са били наясно с какво си имат работа. Когато разбрах, че сте пътували до Индиана, бях сигурен, че не сте се върнали с празни ръце. Доста научих за вас, откакто съм тук. Би

трябвало да сте мъртъв, а фактът, че не сте, говори само за устойчивост и известна доза късмет. Вие сте забележителен човек, но нищо повече, каквото и да си въобразяват някои. Какво си въобразявате самият вие, нямам представа.

Паркър не се хвана на въдицата, но мислено си отбеляза името на жената: Морс.

- Относно пергаментовите вложки - каза той. - Какво представляват?

По никакъв начин не намекна, че знае за по-мощното произведение, на което принадлежат.

В очите на Куейл проблесна непозната светлина, като проблеснали пламъчета в тинести езера.

- Карти или части от тях.
- За скрито съкровище?
- Нещо подобно.
- Много хора загинаха заради тях.
- Представа си нямате. Та къде е книгата?
- На сигурно място. За разлика от вас.

Куейл махна пренебрежително с ръка.

- Не по-сигурно от това, на което е Оуен Уийвър. Можете да се обадите в полицията, но те няма да намерят никаква връзка между мен и тези убийства, освен че в Индиана е забелязан човек, с когото имаме някаква бегла прилика. Аз съм юрист, господин Паркър. Знам за какво говоря. Но междувременно Оуен Уийвър ще бъде мъртъв, дъщеря му и синът на Карис Ламб скоро ще го последват. Ще продължим с всички, които имат някакво значение за вас или за вашите приятели, докато не остане никой, който да изрича името ви. И всичко това няма да промени бъдещето, защото рано или късно книгата ще бъде намерена. Търся я

отдавна и никога не съм бил толкова близо. Мога да почакам още малко. Търпелив човек съм. Но вие нямате място за преговори. Вече видяхте на какво сме способни. Не добавяйте и собственото си дете към списъка с мъртъвци.

При тези думи всички колебания, които Паркър бе имал относно убийството на Куейл, изчезнаха. Каквото и да се случеше в идните часове и дни, рано или късно щеше да намери Куейл и Морс и да сложи край на живота им.

- Е - каза той, - как ще го направим?

112

Куейл си тръгна пръв, без да се притеснява, че обръща гръб на Паркър. Щом излезе навън, пред заведението спря кола и той се качи на пътническото място. Когато Паркър стигна до тротоара, колата вече беше свила по улица „Форест“ и се скри в мрака на нощта.

Паркър се обади първо на Луис и изчака да се дръпне встрани от Холи и сина ѝ, преди да го осведоми за последните събития.

- Точно както си мислех - каза той. - Куейл пет пари не дава за момчето. Иска само книгата.

- Ще му я дадеш ли? - попита Луис.

- Имам ли избор? Сделката е ясна: книгата срещу Оуен Уийвър.

- Без полиция.

- Без полиция. Каза, че ако мернат сирени, жената ще убие Уийвър. Освен това ни даде само час, така че нямаме време за външна

помощ.

- Което, ако не греша в броенето, означава, че оставаме ние двамата.

- Куейл ми каза да отида сам.

- И какво от това?

- Обади се на Мокси. Кажу ми отново да премести жената и детето - за всеки случай. С теб ще се видим в „Ин“.

После се обади на Боб Джонстън и му каза, че отива да си вземе книгата.

- Още е на части - отвърна книжарят.

- Тогава я зашийте.

Паркър затвори телефона, но не се върна в колата си. Пресече улицата, качи се в единственото такси на стоянката и помоли шофьора да пообикаля из улиците, като постепенно се насочва към Ийст Енд. През цялото време се оглеждаше назад, но не видя опашка. Не искаше да заведе Куейл право при книгата.

- Тревожите се да не ви следят ли? - попита жената зад волана. Беше дребничка, с бяла коса, а колата ѝ миришеше на някой от онези парфюми, на които никой не слага защита срещу кражба. Паркър я беше мяркал и преди в града. На разрешителното ѝ пишеше „Агата Консек“ и изглеждаше достатъчно стара, за да е карала някога файтон.

- Не и докато вие шофирате, надявам се.

- Добре. Просто да знам.

Агата Консек се беше разминала с шпионското си призвание, а може би, като се имаше предвид името ѝ, не беше - защото показва завидни умения. Минаваше на червени светофари, караше насреща по еднопосочни улици, прелиташе напъряко по алеите между къщите, като през цялото време не сваляше поглед от огледалото, дори когато

направи рязък обратен завой в една задънена улица и пресече две ленти на скорост. Паркър щеше да бъде още по-впечатлен, ако не го беше страх за живота му. Накрая стигнаха до сградата, в която живееше и работеше Боб Джонстън, и той я помоли да го изчака. Никъде не светеше, но Джонстън явно го очакваше, защото отвори вратата още преди Паркър да е натиснал звънеца. Качи се до най-горния етаж и намери Джонстън седнал на бюрото си. Книгата лежеше полуподредена до него, но пергаментовите вложки още стояха отделени.

- Дори не съм се опитвал - каза Джонстън.
- Какво искахте да видя?
- Откъде да започна?
- Боб, нямам време за игрички. Давайте по-простата версия.

Джонстън разтвори книгата на илюстрацията към „Жабокът принц“ и я подаде на Паркър.

- Няма проста версия - каза той. - Освен ако вие не можете да ми обясните промените.

Паркър веднага разбра за какво говори. Гобленът на стената отново беше незабележим, съществото с глава на бик беше изчезнало. Той прелисти към други илюстрации, включително „Белоснежка и Червенорозка“, като резултатът беше същият. Добавените фигури, които преди се откриваха в литографиите, вече не бяха там.

- Няма ги - каза Джонстън. - До една. И това е само предястието. Вижте какво следва. - Той показа на Паркър третия пергамент, дълъг около петнайсет сантиметра и два и половина широк. - Това беше скрито с гърба на книгата. Предполагам, че е от същото време и произход като другите две.

- Отворихте ли го?
- Празно е... или поне така изглежда.

- Боб...

- Вижете, не мога да бъда сигурен. Отначало си мислех, че виждам вените на животното, защото при смъртта кръвта се събира в кожата. Освен това естествените жилки на пергаментата често напомнят на топографски линии. Реших, че сигурно съм ги гледал прекалено дълго и трябва да си дам почивка. Но когато се върнах, те още си бяха там: реки, острови, брегове.

Той разгъна листа и намести лупата и светлината.

- Виждате ли?

Паркър веднага се увери, че Джонстън е прав. Линиите бяха много бледи, но не произволни. Те потвърждаваха това, което Куейл му беше казал: че са части от карта.

- Ако това е някоя държава, то аз не я познавам - каза Джонстън.

Паркър се отдръпна от бюрото.

- Защо е бил скрит?

- Защо хората изобщо крият разни неща? Някой не е искал да бъде намерен, но не му е пукало дали ще се изгуби. Може да го е скрил набързо. Шевовите на гърба не бяха идеални, но ако подвързията беше подсилена, можеше въобще да не го забележа. Може би другите два пергаментата са по-маловажни или са непълни без този. Нали се сещате: някой намира книгата, взема видимите страници, изхвърля останалото, но пак не получава цялата информация.

Макар времето да го притискаше, Паркър се замисли. Почуди се какво ли всъщност знае Куейл за книгата и нейното съдържание. Виждал ли я е някога? Колко подробни са били описанията? Съдейки по споделеното от Карис Ламб, човекът, от когото я бе откраднала, я бе търсил с години, и не беше единственият. Знаел ли е Върней, че има три

фрагмента, или е смятал, че са само два? Важеше ли същата заблуда и за Куейл?

Изведнъж Паркър получи преднина.

- Но какво е това нещо? - попита реторично Джонстън, докато внимателно движеше облечените си в ръкавици длани по корицата като слепец, търсец брайлово писмо. - Тези фрагменти не са от пергамент. Някаква кожа е, но не гори. По-точно гори, но не изгаря.

- Как така?

- Самореставрира се. Направих едно парченце на въглен, но след час то пак си беше същото. - Джонстън свали очилата си и разтърка очи. - Трябва да призная, че не съм спал много, откакто ми я донесохте. Наруши почивката ми, но възбуди интереса ми. Искам да науча повече.

- Нали знаете какво казват за любопитството?

- Да виждате котки наоколо?

- Само една препарирана.

- Е, тя умря, но аз съм жив и здрав. Любопитството не ми е навредило.

- Засега.

- Засега - съгласи се Джонстън. - Ако не възразявате, ще продължа да изследвам въпроса.

- Не мога да ви оставя книгата и вложките. Може повече никога да не ги видите.

- Те не са ми нужни. Когато се опитах да направя копия, добавените образи не се възпроизведоха, но успях да копирам поне екслибриса.

- В такъв случай научете каквото можете, но без да привличате внимание.

Джонстън го изпрати до улицата.

- Може ли да попитам какво ще правите с нея?
- Ще я разменя за един живот.
- Звучи опасно. Ще вземете ли приятеля си Луис със себе си?
- Да.
- Вероятно така е по-добре. Кажете му, че не се шегувах за

списъка, ако си търси работа.

- Той почти се пенсионира.
- Е, ако му доскучае тогава.

Паркър започваше да се тревожи за Боб Джонстън и мислено си отбеляза да не го ядосва.

- Ще му предам.
- Ще ви бъда признателен.

Докато Паркър се качи в таксито, вратата се беше затворила и всички лампи бяха угаснали.

113

Доказателството, че Оуен Уийвър е жив, дойде на телефона на Холи, докато Паркър още беше при Боб Джонстън. Беше кратко, но потвърждаваше, че баща ѝ още диша, макар да ѝ се стори измъчен, както сподели с Луис. Мокси вече беше изпратил шофьор, който да премести Холи и Даниел на друго място, но Паркър го беше инструктирал да не казва на Луис къде ще ги заведе. Ако нещо се объркаше и се окажеше, че Куейл не лъже за намеренията си, Паркър не искаше нито той, нито приятелят му да разполагат с информация, която би могла да изложи майката и детето на риск.

Паркър знаеше, че може да греши, като не се обажда в полицията. За съжаление, друг избор нямаше. Куейл го притискаше и ограничаваше възможностите му. И за миг не се съмняваше, че Куейл и Морс ще искат да се отърват от Оуен Уийвър, преди да изчезнат, дори за кратко. Те щяха да се върнат пак за книгата, може би с други имена и дегизировки, и убийствата щяха да започнат отново.

Паркингът пред хотела беше тъмен. Някой беше счупил основната външна лампа и колата на Паркър тънеше в мрак. Той отвори вратата и забеляза, че вътрешността на колата не светна. Качи се, без да каже нищо.

Дори не продума на човека, легнал неудобно на пода между седалките и покрит с одеяло, с пистолет в ръка.

*

Куейл се обади на Паркър, докато шофираше към Пискатакуа, както беше инструктиран.

- Взехте ли книгата?
- Да.
- Тогава си запишете този пощенски код.

Паркър го повтори и го въведе в джипиеса на колата, който веднага изчисли маршрута и го насочи към Уотървил.

- Има ли някого в колата с вас? - попита Куейл.
- Не, но съм стар и недочувам.
- Не се правете на хитър, ако искате да ви върнем Оуен

Уийвър жив.

- Ако Оуен Уийвър умре, никога няма да видите книгата.

Куейл затвори, а Паркър продължи на северозапад. Уотървил

беше на малко повече от час път от Портланд. Ако предполагаше вярно, това щеше да бъде само първата от поредица от спирки. Почти сигурен беше, че никой не го следи, но с приближаването си до Уотървил вероятно някой щеше да се залепи за него - Куейл или Морс, в зависимост от това кой стоеше при Оуен Уийвър. Поне така би направил самият Паркър, също както би поставил подслушвателно устройство в колата, с която пътуваше. Засега не можеше да знае дали вътре наистина имаше бръмбари и затова си мълчеше. Не искаше да издаде присъствието на Луис. Куейл можеше да има подозрения, но ако всичко минеше както трябва, те щяха да си останат само подозрения.

Паркър пушна радиото, намали звука и остави в колата да се лее британска електронна музика от осемдесетте, без да обръща внимание на тихото, измъчено стенание отзад.

*

Паркър вече беше в покрайнините на Уотървил, когато телефонът иззвъня отново.

- Слезте от магистралата на шосе 104 към града - каза Куейл.

Паркър се подчини. Куейл остана на телефона, като го инструктира да спре срещу „Макдоналдс“ на главната улица. От двете страни на улицата и в околните паркинги бяха спрени множество автомобили, включително три-четири пред самото заведение. Паркър изчака Куейл да му даде адрес на улица „Аш“ малко по-надолу. Този път не повтори адреса на глас. Луис, който следеше маршрута на собствения си телефон, трябваше да му се довери. Паркър огледа пътя зад себе си и не забеляза някой да го следи, но поне в една от колите пред „Макдоналдс“ имаше човек: силуетът му се виждаше ясно пред

волана. Би дал много пари на някого, за да провери дали онзи е сам. Предположението му се потвърди, когато получи още две обаждания едно след друго, които го пратиха да обикаля из жилищните квартали, докато стигна до една задънена улица в „Бътлър Корт“.

Паркър се напрегна. Чу как Луис се размърда и откряна едната врата, в случай че потрябва. Сигналът трябваше да бъде покашляне от Паркър, но това място не изглеждаше подходящо за размяна или опит за отнемане на книгата. Когато телефонът позвъни отново, Паркър не се учуди. Подозираше, че забавянето е било необходимо, за да може опашката му да продължи нататък.

- Нова дестинация - каза Куейл и нещо в тона му подсказа, че приближават края. Джипиесът показваше час и петнайсет минути до Пискатакуа.

- Хайде тогава - каза Паркър сякаш на себе си.

*

Даниел Уийвър заспа, унесен от движението на колата. Лежеше в скута на майка си, завит с одеялото, което им даде шофьорът, въпреки че вътре беше топло. Той се представи като Карл, поинтересува се дали температурата в автомобила е добра и им показва шишетата с вода в отделенията на вратите, но иначе почти не говореше. Не че не беше загрижен - непрекъснато ги поглеждаше в огледалото и в очите му се четеше топлина, но не искаше да се натрапва. Колата беше мазда хечбек - чиста, без да бъде луксозна. По радиото свиреше тих джаз.

Когато подминаха Огъста, Холи най-после се престраши да попита къде отиват.

- В Бангор - отвърна Карл. - Там ще бъдете в безопасност.

Вече приближаваха покрайнините на града и той слезе от магистралата. Направи няколко завоя и спря пред две къщи с висока ограда и порта, която се отвори пред тях. На вратата на една от къщите стоеше жена и ги чакаше, докато Карл им помогне да слязат от колата. Даниел беше сънен. На Холи ѝ трябваша няколко секунди, докато осъзнае, че жената има синдром на Даун.

- Аз съм Канди - каза тя. - Добре дошли в „Нежния дом“.

114

Паркър беше сигурен, че не се е объркал, когато джипиесът го насочи към един път, означен като частен, ограден с вечнозелени растения, които протягаха черните си силуети към нощното небе. Телефонът звънна отново и той отби и спря, без да поглежда през рамо, когато задната дясна врата се отвори и Луис се измъкна навън.

- Защо спряхте? - попита Куейл, с което окончателно потвърди предположението на Паркър. Където и да беше англичанинът, явно виждаше аудито.

- Пътят е тъмен. Не искам да налетя на някоя канавка.

Почуди се дали Куейл не го наблюдава с инфрачервени очила. В такъв случай можеше само да се надява дърветата да ги крият достатъчно и Луис да се движи ниско до земята. При следващите думи на Куейл си отдъхна.

- Има отбивка вдясно, на около четвърт миля по-нататък. Свий по нея и карай, докато видиш две къщи. Ще забележиш варел за масло на двора. Спри там и чакай с ръце на волана. Остави телефона на

високоговорител.

Паркър последва инструкциите. Стигна бавно до завоя, откъдето пътят поемаше нагоре, по-неравен и тесен отпреди. Ако насреща се зададеше друг автомобил, трябваше един от двата да се научи да левитира, но за щастие не се наложи. Стигна до къщите. Първата беше най-обикновена - едноетажна дървена постройка, вероятно с две спални, дневна и баня. Другата беше по-голяма и по-стара, на две нива и с причудливо украсен купол, въпреки че отдавна беше занемарена и обитателите ѝ безспорно я делеяха с част от дивите животни наоколо.

Паркър спря до варела, но не изключи двигателя. Не мислеше, че Куейл възнамерява да го убие, поне не преди да вземе книгата, така че когато от храстите вляво се появи Морс с пистолет в ръка, се опита да не се страхува твърде много за живота си. От Куейл нямаше и следа.

- Изключи стартера - каза гласът на англичанина по телефона.

Паркър се подчини и за известно време настъпи тишина. Море се спря, но продължи да го държи на мушка.

- Въръжен ли сте?

- Да.

- Слезте от колата и коленичете на земята - нареди Куейл. -

Кажете на госпожица Морс какво носите и тя ще ви освободи от него.

Паркър отвори вратата и слезе с вдигнати ръце, след което коленичи на влажната земя. След секунда Морс вече беше до него.

- Къде е? - попита тя.

- В кобура под лявото ми рамо.

Тя го заобиколи и застана пред него.

- Извадете го с лявата си ръка, само с палец и показалец.

Паркър някак си успя да го направи и ѝ го подаде като умряла риба.

- Хвърлете го внимателно в краката ми.

Паркър направи и това. Пистолетът падна на сантиметри от десния ѝ крак.

- Други?
- Не.
- Ще ви обискирам. Ако намеря друго оръжие, ще ви застрелям.

Паркър реши, че не му се умира.

- Нож на левия пищял, револвер в кобура на десния глезен.
- Легнете по очи с ръце на тила и сплетени пръсти.

Земята миришеше на разлято гориво, а отблизо се виждаха парченца стъкло. Паркър се опита да не ги допира с лице, докато Морс го обискираше за свое лично спокойствие, след като вече бе взела ножа и револвера.

- Трябва да отидете на лекар - каза той, когато тя доближи лице до неговото и той усети неприятния ѝ дъх. - Може да имате рак.

Морс не отговори, но след малко раздели краката на Паркър с върха на обувката си и го срита силно в топките. Причерня му и се сви на кълбо със затворени очи.

- Дръжте се по-възпитано - каза Морс.

Паркър остана неподвижен известно време, докато се увери, че няма да повърне. Тъкмо се изправяше отново на колене, когато от старата къща излезе Куейл.

- Не бива да я дразните - посъветва го той. - Имала е тежък живот.

Болката бавно отшумяваше, но гаденето се усилваше. Паркър вече определено искаше да размаже Морс.

Куейл приклепна до него.

- Книгата - каза той.
- Оуен Уийвър - отвърна Паркър.
- Няма да стане така. Ако книгата не е в ръцете ми до трийсет

секунди, ще рискувам и ще кажа на госпожица Морс да ви убие.

Паркър не виждаше смисъл да спори.

- В багажника е.
- Дайте ми я.

Паркър някак си успя да се изправи. Чувстваше се нестабилен и го болеше, но поне стоеше на крака. Морс и Куейл също се приближиха до багажника на колата, но от различни страни. Бояха се, че може все пак да не е сам, но гледаха не където трябва.

Паркър отвори багажника. Книгата лежеше в кутията за обувки с предната корица нагоре.

- Подайте ми я - каза Куейл.

Паркър взе книгата и я вдигна, така че да се видят празните страници.

- Оуен Уийвър - повтори той.
- Господин Уийвър? - извика Куейл. - Покажете, че сте жив.
- Добре съм - обади се един глас от къщата. Паркър предположи, че е на втория етаж, защото един от прозорците беше отворен.

Паркър подаде книгата на Куейл и той протегна ръка да я вземе. Миг преди да я докосне, Паркър я пусна и тя се разпадна, а листовете ѝ се разпиляха на вятъра.

В този момент се случиха едновременно няколко неща.

Куейл проследи хвърчащите листове и посегна да ги хване. Морс се прицели и стреля, но не срещу Паркър, а срещу фигурата на Луис,

която се показва между дърветата. Паркър се хвърли на земята, удряйки бездруго натъртените си топки, и запълзя към собствените си оръжия.

А накрая първият етаж на старата къща избухна в пламъци.

115

Холи Уийвър направи чаша горещ шоколад на сина си и чай за себе си. Даниел отдавна трябваше да е в леглото, но не му се спеше. Сякаш предчувстваше, че двамата трябва да си поговорят.

В „Нежния дом“ беше тихо. Четири от стаите бяха заети - две от жени и деца и две само от жени. Холи вече си беше разменила няколко думи с две от тях и бе научила имената им, но децата - момичета на възрастта на сина ѝ - вече си бяха легнали. Моли Боу, която се представи, след като Канди въведе Холи и Даниел в къщата, го успокои, че ще се запознаят на закуска.

Холи не беше чувала за „Нежния дом“, въпреки че познаваше немалко жертви на домашно насилие. Трудно беше да си жена на този свят и да не чуваш слухове или дори да виждаш доказателства, но през ум не ѝ беше минавало, че и тя може да се окаже на такова място. Чувстваше се засрамена. Искаше ѝ се да тропа по вратите и да обясни на всички, че не е тук, защото съпругът или гаджето я бие, заплашва да я изнасили или тормози детето ѝ. Криеше се зад тези стени, защото един жесток мъж искаше да убие нея и момченцето ѝ. Осъзнаваше обаче, че ако каже това, жените ще кимнат с разбиране и ще ѝ напомнят, че всички са там, защото се страхуват да не пострадат или бъдат убити от ръцете на някой мъж и че отношенията им с него нямат никакво

значение. Тук никой не беше по-добър или по-лош от останалите и нямаше нищо срамно в това да потърсиш помощ, когато ти е нужна.

Холи и Даниел седнаха на двойното легло, в което щяха да спят. Тя прегърна сина си, докато той пиеше шоколада си, и промълви:

- Трябва да ти кажа нещо.

116

При престрелка събитията се развиват бързо, особено когато участниците се намират на близко разстояние един от друг, както от опит бе научил Хеб Колдикът. Схватката пред „Окей Корал“ продължила само трийсет секунди, но завършила със смърт или раняване за шестима от деветимата участници³⁵. Докато Паркър успее да вземе пистолета си и се приготви да стреля, Луис вече се беше свлякъл до едно дърво и кръвта му изтичаше от една рана на рамото и друга в слабините, Куейл и Морс бягаха през гората с по-голямата част от книгата, дворът беше окъпан от заревото на пожара, а Оуен Уийвър крещеше някъде в къщата.

За петнайсет секунди всичко беше отишло по дяволите.

Паркър се погрижи първо за Луис. Рамото изглеждаше само лошо одраскано, но раната в слабините беше сериозна. Той свали якето си, смачка го на топка и каза на Луис да притисне силно мястото. Партнърът му простена, но успя да задържи компреса.

- Уцелих я - каза той, - но тя не падна.

На Паркър му се искаше да тръгне след Куейл и Морс и да види как тяхната кръв изтича, но не можеше да остави нито Луис, нито Оуен

Уийвър в пламтящата сграда. Стори му се, че чу звук от запален двигател, но не обърна внимание.

Обади се на 911 и докато обясняваше къде се намира, извади едно одеяло от багажника на колата и го намокри с вода. После напои и един парцал, уви го около устата си и тръгна към къщата.

Температурата и димът бяха непоносими. Огънят вече поглъщаше стълбите. Нямаше начин да се разпространи толкова бързо без акселерант. Куейл изобщо не бе имал намерение да остави някого жив. Паркър се покри с одеялото и хукна приведен по стълбите, докато пламъците ближеха обувките му. Крачолите на джинсите му се запалиха и той усети как кожата на краката му става на мехури, но се спря чак горе на площадката, за да ги угаси.

Оуен Уийвър лежеше на една страна в стаята отляво, вързан за стол. Беше събут, а лявото му ходило изглеждаше силно подуто и с обезобразени пръсти, за което вероятно трябваше да благодари на Морс. Мъжът сигурно беше паднал, докато се е опитвал да се освободи, и може би беше добре, че е станало така. Пламъците още не бяха стигнали дотук, но димът беше, а въздухът бе най-чист близо до пода. Паркър коленичи до него и огледа свинските опашки, с които беше вързан. Ножът му бе останал отвън, а не смееше да строши подлакътниците и краката на стола с ритници, за да не нарани самия Уийвър.

Паркър се огледа и видя парче стар картон. Нави го на руло и го насочи към пламъците, които вече бяха стигнали до площадката. Стълбището и стените бяха изцяло обхванати от огъня, така че явно нямаше да избягат оттам, ако въобще успееха да се измъкнат.

Картонът се запали и Паркър се върна в стаята, като затвори вратата след себе си. Поднесе пламъка към свинските опашки и те се разтопиха, макар и изгаряйки кожата на Уийвър. От болката съзнанието

му се върна. Щом го освободи от стола, Паркър му помогна да се изправи и да стигне до прозореца.

- Ще ви спусна долу - каза Паркър, докато Уийвър се опитваше да стои на един крак и да не допира ранения до земята. - Ще ви заболи, като паднете, но не колкото ако изгорите жив.

Уийвър кимна, но очите му бяха като стъклени. Паркър схвана, че каквото и да става оттук насетне, старецът ще бъде само пасивен участник.

Прозорецът беше залепнал от боята и Паркър разби стъклото с крак. Погледна навън с надеждата да види приближаващи пожарни автомобили като на филм, но едва чуваше сирените в далечината, а може би и това си въобразяваше. Луис още лежеше, подпрян на дървото, но вдигна ръка, за да покаже, че се държи.

Пламъците вече излизаха между дъските на пода, а димът беше толкова гъст, че столът, за който беше вързан Оуен Уийвър, не се виждаше. Паркър разчисти стъклата от дограмата и провесил стареца през прозореца с краката надолу. Спусна го, колкото можеше, за ръцете, докато краката му не стигнаха на около шест метра над земята.

- Пускам ви - каза той. - Опитайте се да свиете крака.

Уийвър обаче висеше безжизнено, със затворени очи и отпусната глава. Паркър го пусна. Старецът се стовари тежко на земята, но като по чудо падна на дясната си страна и спести още една травма на левия си крак.

След секунди го последва и Паркър.

Този път наистина чу сирени.

Даниел остави Холи да спи и излезе от стаята. „Нежният дом“ беше притихнал. Момчето слезе по стълбите, макар да не знаеше къде отива и какво търси. Знаеше само, че трябва да остане сам за малко.

Мъчеше се да проумее това, което бе чул, въпреки че част от него винаги го беше подозирала. Усещаше, че има нещо нередно; зърваше го в погледа на майка си, когато си мислеше, че не я вижда. Да, тя беше неговата майка, но имаше и друга. Тя го беше излъгала, и двамата с дядо Оуен го бяха лъгали, но Даниел не им се сърдеше. Беше само объркан и тъжен, но не и ядосан. Не знаеше защо, но беше така.

Намери стаята за игра и седна сред всичките кукли, игри и пъзели. На стената имаше голяма картина с планина на фона на синьо небе, нарисувана с ярки цветове като в анимационно филмче.

Анимационно филмче, не приказка.

Чу шум от една от кутиите с играчки. Сякаш се беше надявал да стане така и с надеждата си го бе предизвикал.

Звънеше телефон.

Той започна да рови, докато го намери: пластмасов телефон на колелца, напомнящ на онзи, по който му звънеше Карис.

Но тя вече не беше просто Карис. Беше нещо повече.

Даниел взе телефона в скута си, вдигна пластмасовата слушалка и я притисна до ухото си.

- Мамо?

*

Дженифър гледаше сивата фигура, коленичила между дърветата

и говореща с гласа на мъртвата шума.

Беше сгрещила. Мислеше си, че баща ѝ ще даде име на жената и ще ѝ донесе покой, но се случи друго. В тези сетни мигове това вече не беше сянката на Карис Ламб. Карис Ламб беше Преди, но се преобрази от плача на едно дете. После дойде друго.

Дойде Мама.

Щом чу гласа на детето си, което я беше познало, сивата обвивка започна да се разпада на клечки, пръст и прах, които се разнесоха в мрака, докато остана единствено споменът, стаен в сърцето на едно момче.

*

Даниел затвори телефона. Беше уморен. Вече му се спеше.

Видя Канди на вратата. Не знаеше откога стои там.

- Ела - каза му тя, - ще те заведе при майка ти.

Даниел се поколеба само за миг, после ѝ подаде ръка.

118

Оуен Уийвър оцеля. Беше получил увреждане на дробовете и щеше винаги да накуцва, но щеше да живее.

Луис също оцеля. Притесняваше се, че основният му полов орган вече никога няма да бъде същият, но лекарите го увериха, че ще му служи толкова добре, колкото и преди, само за кратко ще трябва да му даде почивка. Паркър, който беше изкълчил глезена си, го посъветва да

мисли за по-целомъдрени неща. Луис му каза да върви на майната си.

И Ейнджъл оцеля, въпреки че беше станал по-тих и понякога се улавяше, че брои дните си.

По отношение на Даниел Уийвър щеше да има болка, взаимни обвинения, съдебни процеси, решения за попечителство. Мокси Кастин щеше да направи всичко по силите си, за да помогне, и понеже беше изпечен адвокат, никой нямаше да отиде в затвора и Даниел Уийвър нямаше да нарича „мамо“ никоя друга жена освен Холи Уийвър. Приказката за Жената от леса щеше да се слее с местните легенди и като при всички хубави истории голяма част от истината щеше да остане завинаги скрита.

Мъжът на име Куейл изчезна, а заедно с него и жената на име Морс, въпреки че тя остави следи от кръв подире си - в пряк и преносен смисъл.

Луис наистина я беше уцелил.

Паркър реши засега да прибере единствения пергамент, който беше запазил от книгата, в сейф, поне докато Боб Джонстън установеше произхода му.

Накрая Паркър се среща със специален агент Едгар Рос и му разказа почти всичко, което знаеше за Куейл и тайнствените пергаменти. Направи го с известна неохота. Веднъж Рос беше пратил частен детектив, който да следи Сам, дъщерята на Паркър. Паркър още не беше разбрал защо, но за момента предпочиташе да не издава, че знае за случая.

Затова нямаше пълно доверие на Рос.

Всъщност никога не бе имал.

Главният Бакер седеше в библиотеката на Колониалния клуб и пиеше уиски.

Мислеше.

Тревожеше се.

Куейл и Морс бяха изчезнали. Не се бяха възползвали от помощта му, а бяха избрали маршрут през Мексико, което говореше за известна липса на доверие. Въпреки сведенията, че Морс е била ранена в сблъсък с Паркър, видно бе, че Куейл се е сдобил с фрагментите от шибания си, скъпоценен Атлас.

Главният Бакер беше посветил много време и енергия на опити да осуети търсенето на Погребания бог. Усилията му бяха подкрепени и от други Бакери, които също като него искаха да се запази досегашното статукво. Имаха богатство, власт и влияние, които щяха да предадат на следващото поколение: стара кръв в нови съсъди.

Но ако Куейл не беше умопобъркан и Атласът наистина беше способен на това, което той твърдеше, светът вече се движеше към нов ред и границите му се разместваха, за да се подготви за идването на Небоговете и войната със Старото. Бакерите нямаше да бъдат пощадени. Никой нямаше да бъде.

Освен ако не намереха начин да спрат Куейл.

Били Стоунхърст беше погребан в една ясна сутрин сред цветя, птичи песни и пролетно възраждане, когато никои млад човек не бива да ляга в земята. Имаше хор, имаше стиснати ръце и съболезнования за опечалените родители. След това бяха поднесени напитки и бюфет в една зала в Южен Портланд, недалеч от гробището. По време на приема майката на Били неведнъж удари мъжа си по лицето. После си тръгна и повече не се върна.

Две седмици по-късно Боби Оушън обяви оттеглянето си от бизнеса и се зае да разпродава компаниите си. След още две седмици двамата с жена му съобщиха официално за раздялата си. По това време той вече беше поставил, в памет на сина си, началото на Фондация „Уилям Стоунхърст“ за американски идеали, която скоро щеше да се съюзи с Американската партия за свобода, Американското възраждане, Съвета на консервативните граждани и Института за национална политика, както и с други организации, борещи се за власт на белите.

Боби Оушън се беше превърнал в олицетворение на омразата.

*

Паркър се натъкна на Гордън Уолш след един филм в „Никелодиън“. Уолш беше с жена, която Паркър не познаваше, и беше махнал халката си. Представи я като Джесика, без да споменава други подробности. Двамата с Паркър излязоха пред киното, за да я изчакат, докато отиде до тоалетната. Разговаряха за първи път след злополучното задържане на Паркър в Огъста.

- Исках да ти се извиня, че те нарекох кучи син - каза Уолш. - Вярно, понякога наистина си кучи син, но не мисля, че е най-

съществената ти черта.

- Трябва да започнеш да печаташ поздравителни картички с този текст.

- Имам и други. Но ще добавя и него.
- Разбра ли какви ги върши Боби Оушън?
- Това с крайно дясната политика ли? Да. Не че се изненадах.
- Не е хубаво.
- Не е. - Уолш подуши нощния въздух. - Усещаш ли нещо?

В този момент Джесика се присъедини към тях.

- Какво да усещам? - попита Паркър.

Уолш сложи лявата си ръка на рамото му, а с дясната посочи към булевард „Къмършъл“, морето и един паркинг, по който още личаха следи от пожар.

- Дъх на пушек - каза той. - Не биваше да позволяваш на Луис да запали пикапа.

Паркър за миг онемя.

- Прав си - каза той накрая.
- Така ли?
- Не трябваше да оставям чернокож мъж да се разправя с расист. Трябваше сам да го направя.

Авторите на главоблъсканиците в лондонския „Таймс“ много се гордееха с работата си и рядко канеха или търпяха външна намеса. Нужни бяха много увещания, намеса на агент от Федералното бюро за

разследване и обещания за редица дребни услуги за компанията майка - както и за самите автори, - за да допуснат вмъкването на няколко специални думи в кръстословицата от 30 март. Въпреки това решението беше изпълнено с голямо недоволство, защото на следващия ден щеше да се наложи да се извиняват на зорките си читатели, хвърляйки вината върху мистериозен, безименен стажант.

*

Лондонската винарна „Ямайка“, изпълнена с дървени ламперии във викториански стил, се намира в пешеходната зона „Сейнт Майкъл“ между улиците „Корнхил“ и „Ломбард“, недалеч от Темза. На 30 март, малко след обяд, на една маса в дъното седеше мъж, облечен в кадифе и туид, пиеше кафе и решаваше загадката от „Таймс“. Беше редовен клиент на „Ямайка“, въпреки че известно време не го бяха виждали тук, а сега изглеждаше по-тревожен от обичайното и по-рязък с персонала.

Този ден кръстословицата беше доста нескопосана. Десет вертикално беше ясно - синонимът на „търси“ беше „издирва“. Озадачаваше го следващата дума, която беше „зеленолист зеленчук“. Последните букви съвпадаха с „кейл“, но кой знае защо, по средата се мъдреше едно излишно „у“. Явно беше станала грешка. Щеше да има оплаквания.

Адвокатът Куейл се спря. Погледна девет хоризонтално; известният джаз музикант трябваше да е Чарли Паркър.

Огради получените думи.

ЧАРЛИПАРКЪР

И

3

Д
И
Р
В
А
К
У
Е
Й
Л

Куейл се огледа. Беше сам, никой не го наблюдаваше. Проблемът беше, че вече не се чувстваше сам и ненаблюдаван.

Той сгъна вестника и излезе от „Ямайка“, за да се слее с тълпата.

Благодарности

Лейтенант Брахън Макдоноу, бивш служител от щатската полиция на Мейн, който вече се радва на, надявам се, дълъг и щастлив пенсионерски живот, любезно отговори на всички мои въпроси, свързани с различните процедури, описани в книгата. Благодаря също за съдействието на Стивън Макосланд, говорител на щатската полиция на Мейн. Д-р Фъргъс Брейди, моят чудесен лекар, ми изясни медицинските детайли. Благодаря още на Брайън Клиф и Мари Ротман, които отговориха на някои от по-странните ми въпроси. Всички грешки и измислици по отношение на закона и медицината са изцяло мои.

Както винаги, благодаря на американския си редактор Емили Бестлър и всички останали в Atria/Emily Bestler Books, включително - но не само - на Джудит Кър, Лара Джоунс, Стефани Мендоса и Дейвид Браун. На британския си редактор Сю Флетчър и всички в Hodder & Stoughton, особено на Каролин Мейс, Кери Худ, Свати Гамбъл, Луси Хейл, Ориъл Бишъп и Аласдер Оливър. На агента си Дарли Андерсън и неговия прекрасен екип. На Елън Клер Ламб и Кейт О'Хиърн за добрината и подкрепата. На Джон Додсън и екипа на Trend Digital Media. На Дейвид О'Брайън (Енвой) за композирането на чудесния саундтрак, продружаващ този роман. Любов и признателност на Джени Ръдиард, Алистер Ръдиард и особено на Камерън Ръдиард, която създаде новия сайт johnconnollybooks.com. Много е хубав.

Джон Конъли издава шест саундтрака към своите романи, съдържащи предимно песни с лирична или тематична връзка с творбите. Седмият, „Светът на медената пита“, е малко по-различен, защото музиката в него е специално написана и изпълнена от група „Енвой“, вдъхновена от романите за Чарли Паркър. Състои се от двайсет композиции и може да се свали безплатно от читателите в знак на благодарност за подкрепата им към книгите на Джон. За целта посетете сайта www.WomanintheWoodsBook.com.

Повече информация за музиката в книгите и достъп до плейлистите с предишните саундтракове в Spotify ще намерите на адрес: www.johnconnollybooks.com/curiosities.

Бележки

[← 1]

Всички цитати от Библията са според официалното издание на БПЦ 1982/2004 г.
– Бел. прев.

[←2]

Rara avis (лат.) - рядка птица. - Бел. прев.

[←3]

Clam (англ.) - вулг. женски полов орган. - Бел. прев.

[←4]

Стих от Робърт Браунинг (1812 - 1889). - Бел. прев.

[←5]

Цитатът в действителност не е на Марк Аврелий, макар често да се приписва на него. - Бел. прев.

[←6]

Pallida mors (лат.) - Бледата смърт (Хораций, Оди 1.4). - Бел. прев.

[←7]

Картината (1881) от Хенри Фюсли изобразява демон, седящ на гърдите на спящата жена. Смята се за вдъхновена от сънна парализа. - Бел. ред.

[←8]

Известна песен на Били Оушън от 1984 г. - Бел. прев.

[←9]

Републиканската партия. - Бел. прев.

[←10]

Материал, изграден от различни по големина и състав, неспоени отломки, изхвърлени при вулканично изригване. - Бел. ред.

[←11]

Става дума за паметника с лицата на четирима президенти на САЩ, издялани от гранит в скалите на планината Ръшмор. - Бел. прев.

[←12]

Прозвище на група актьори и певци от 1950-те и 1960-те години. Те се появяват заедно във филми и различни шоу програми. Още известни като „Рат пак“. - Бел. ред.

[←13]

Известна песен на Били Оушън от 1985 г. - Бел. прев.

[←14]

Дирижабълът „Хинденбург“, който на 3 май 1936 г. избухва в пламъци при захождането си към пистата за кацане в Ню Йорк. - Бел. ред.

[←15]

Със здрав разум, вменяем (лат.). - Бел. прев.

[←16]

Едно „пакетче“ в САЩ обикновено съдържа 0,03 - 0,05 г хероин, съответно едно „вързопче“ - около 0,5 г. - Бел. прев.

[←17]

* *The Invisible Man* от Хърбърт Дж. Уелс (1897) и *Invisible Man* от Ралф Елисън (1952). - Бел. ред.

[←18]

„Одисей“ (1922) от Джеймс Джойс е експериментален роман, който описва в няколкостотин страници поток на съзнанието, структуриран в осемнайсет „епизода“, един-единствен ден - 16 юни 1904 г. - от живота на 38-годишния рекламен агент Леополд Блум. - Бел. ред.

[←19]

Греъм, К. Шумът на върбите. Прев. Богдан и Христина Атанасови. Ентусиаст,
2011. - Бел. прев.

[←20]

Т. С. Елиът. Убийство в катедралата. Прев. В. Дудеков-Кършев. LiterNet, 2002. -
Бел. прев.

[←21]

Д-р Самюел Джонсън е английски творец - поет, есеист, моралист, литературен критик, биограф, редактор и лексикограф. Поемата му „Лондон“ от 1738 г. е сред най-известните му творби. - Бел. ред.

[←22]

613 религиозни и правни заповеди, извлечени от Тора и съставляващи
Моисеевия закон. - Бел. ред.

[←23]

Най-старият ветроходен кораб в Америка, който все още е на вода. Първото му плаване е през 1797 г. - Бел. прев.

[←24]

Монтен. *Опити*. Т. 1, глава XXVIII. Прев. Т. Чакъров. Наука и изкуство, 1979.
- Бел. прев.

[←25]

Pintail (англ.) - шилоопашата патица. - Бел. прев.

[←26]

Клод Анри дьо Рувруа, граф Дьо Сен Симон (1760-1825) е определян като първия теоретик на индустриалното общество. Представител е на западноевропейския критичен утопичен социализъм. Животът му е бил изпълнен с обрати и противоречия, поради което някои негови изследователи смятат, че той е изживял „четири живота“. - Бел. ред.

[←27]

Джингоизъм - национализъм, подкрепящ агресивната външна политика. -
Бел. прев.

[←28]

Niggaz Wit Attitudes, или N.W.A. - една от първите гангста рап групи от 80-те години. - Бел. прев.

[←29]

Eazy-E - един от основателите на N.W.A., починал от СПИН през 1995 г. -
Бел. прев.

[←30]

Прочута реплика от романа „Моби Дик“ на Херман Мелвил. - Бел. прев.

[←31]

Американски мислител и писател със силно аристократично излъчване, посветил живота си на борбата за утвърждаване на индивидуална свобода. - Бел. ред.

[←32]

Матиас Грюневалд (Германия), Салватор Роса и Лука Синьорели (Италия),
Иеронимус Бош (Брабант) - художници, творили през XV - XVI в., Ранния Ренесанс. -
Бел. ред.

[←33]

Co-Kane на английски, което звучи по същия начин като *cocaine* - кокаин. -
Бел. прев.

[←34]

Молитва за мъртвите (евр). - Бел. ред.

[←35]

Може би най-прочутата престрелка в историята на Дивия запад, състояла се през 1881 г. в Тумбстоун, Аризона, между пазители на реда и каубои извън закона. - Бел. прев.